INTERNATIONAL BESTSELLING SERIES

NAVIGATORS OF DUNE

BRIAN HERBERT AND
KEVIN J. ANDERSON

NAVIGATORS OF DUNE

Brian Herbert

and

Kevin J. Anderson

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK

NEW YORK

După ce am scris paisprezece cărți și numeroase povestiri scurte în fantasticul univers Dune, o muncă care a durat aproape două decenii din viețile noastre, nu putem uita persoanele cheie care au făcut posibilă această mare călătorie.

Vrem să dedicăm această carte soțiilor noastre, Jan și Rebecca, pentru sprijinul și dragostea lor neclintită pe parcursul procesului. Și lui Beverly Herbert, soția devotată, tovarășa și consiliera creativă a lui Frank Herbert timp de aproape patruzeci de ani.

Editorului nostru, Tom Doherty de la Tor Books, editorului nostru, Pat LoBrutto, și agentului nostru, John Silbersack, care au avut încredere în abilitățile și poveștile noastre pe parcursul seriei.

Și, cel mai important, geniului imaginar Frank Herbert, care a creat acest grandios univers literar acum mai bine de o jumătate de secol și ne-a oferit atât de multe locuri și idei minunate de explorat.

RECUNOAȘTERI

Numele noastre sunt pe copertă, dar nu am scris *Navigators of Dune* singuri. Dorim să mulțumim asistenței competente a personalului de producție și publicitate de la Tor Books, precum și departamentului de drepturi străine al Trident Media Group, și de asemenea, un mulțumesc special lui Kim Herbert și Byron Merritt de la Herbert Properties LLC pentru că au ajutat neobosit la menținerea vie a moștenirii lui Frank Herbert; și tipistei lui Kevin, Karen Haag, care a ținut cu curaj pasul cu munca, capitol cu capitol.

Toate lucrurile încep și toate lucrurile se sfârșesc - nu există excepții. Sau, este acesta un mit?

—Subiect de dezbatere, Școala Mentat

Bargea ceremonială a Împăratului orbita deasupra Salusa Secundus, în mijlocul unor nave de război enorme și amenințătoare. Interiorul său strălucea cu aur și pietre prețioase; corpul său strălucitor era sculptat cu curbe și ornamente care nu aveau niciun scop. Cu siguranță cea mai ostentativă navă din flotă, barca era o priveliște uimitoare pentru cei care erau ușor influențați de astfel de lucruri. Salvador o adorase.

Chiar dacă Roderick Corrino, noul Împărat, o găsea mult prea stridentă pentru gusturile sale, el înțelegea necesitatea ceremoniei, mai ales atât de curând după ce a preluat tronul în urma morții - nu, a *asasinării* - fratelui său.

O altă necesitate imperială era să aducă justiție lui Directeur Josef Venport, omul care orchestrase asasinarea lui Salvador. Navele sale de război se adunau.

Roderick avea părul blond des și trăsături bine conturate, și stătea înalt în roba roșie și aurie a casei sale nobile. Simțindu-se regal, dar și puternic, se confrunta cu o fereastră de vizionare largă în centrul de comandă multilevel al barjei. Adunată în orbită, forța sa de atac - sute de nave de război - se pregătea pentru un atac surpriză împotriva fortăreței Venport.

Roderick era dornic să-i vadă lansându-se, dar acest lucru trebuia să fie făcut cu o precizie absolută. Forțele Armate Imperiale aveau doar o singură șansă de a copleși Venport prin surprinderea lui.

Împăratul urmărea navele sale de război cum se îndreptau spre aranjamentele de așteptare dintr-un imens transportator foldspace care orbita înaintea barjei. Motoarele Holtzman ale transportatorului puteau traversa distanțe mari într-o clipă, deși pilotul transportatorului zbura practic orb fără îndrumarea unui Navigator avansat.

Numai Venport Holdings știa cum să creeze Navigatori, ființe avansate

cine ar putea prevedea căi sigure prin vastitatea spațiului, iar Josef Venport s-a retras din serviciul Imperial când crima sa a fost expusă. De îndată ce banditul Venport a fost învins și activele sale confiscate, totuși, întregul Imperiu ar avea Navigatori. Aceasta era doar un alt beneficiu - și unul important - al distrugerii Directeur-ului. Roderick și-a strâns pumnul.

Generalul Vinson Roon, comandantul forței de atac către Kolhar, stătea în atenție crispată lângă el. Își ținea pălăria de ofițer roșie și aurie în mâini.

„Anticipez o victorie rapidă și glorioasă, Sire." Roon a acționat indignat în nu mele Împăratului. Generalul de origine nobilă era în jur de patruzeci de ani, vârsta lui Roderick, deși era mai scund și mai musculos. Roon avea pielea închisă la culoare, părul negru ca abanosul și o manieră intensă. Cei doi bărbați aveau o istorie personală tumultoasă, pe care Roderick a încercat să o ignore în acest moment.

„Da, rapid și glorios ar fi preferința mea, Vinson." A folosit intenționat prenumele Generalului. El și Roon fuseseră prieteni din copilărie până la o nefericită ceartă - din cauza unei femei, desigur. De atunci, au vorbit doar î n timpul întâlnirilor formale militare cu alți ofițeri și consilieri de rang î nalt, dar era timpul să lase toate aceste prostii în urmă. Imperiul era în joc.

Roderick știa că se poate baza pe acest om, a cărui loialitate și dedicare față de Imperiu nu au fost niciodată îndoielnice. Fără a se întoarce de la fereastra de observație, Împăratul a spus: „Venport Holdings trebuie distrus înainte să aibă timp să se consolideze mai mult. Trebuie să acționăm curând."

Roon a dat din cap.

Această forță de atac fusese adunată în grabă, în secret, și urma să lanseze acțiunea în următoarele zile. Împăratul își asuma o parte semnificativă din apărarea militară care era de obicei staționată în jurul Salusa Secundus, dar o acțiune reușită împotriva VenHold ar crește semnificativ securitatea în întreg Imperiul, făcând riscul meritat. Roderick intenționa să fie o misiune rapidă de decapitare pentru a-l ucide sau captura pe Directeur Venport, a prelua operațiunile sale de pe Kolhar și a-i distruge afacerile extinse.

Atunci Roderick ar fi avut un control ferm asupra Imperiului.

Acum două luni, chiar când vina sa a fost dezvăluită, Venport a scăpat cu ajutorul Normei Cenva. De atunci, Directeurul a retras brusc toate navele comerciale VenHold, a oprit comerțul și a lăsat multe planete în nevoie urgentă de provizii. Repercusiunile abia începeau să se facă simțite și se vor agrava mult. Flotele private s-au grăbit să preia sarcinile, dar nicio altă companie de transport interstelar nu era la fel de fiabilă ca Flota Spațială VenHold—pentru că nimeni altcineva nu avea Navigatori.

Venport a ținut de asemenea o parte din armata imperială ostatică, datorită unui

circumstanțe dezastruoase. Un întreg grup de luptă al Forțelor Armate Imperiale—șaptezeci de nave de război—se deplasa în mod obișnuit la bordul unui transportator VenHold când a început întreaga criză. Navele imperiale erau puternice, dar nu aveau motoare Holtzman, așa că trebuiau livrate la destinația lor prin intermediul foldere de spațiu. De ani de zile, transportatoarele VenHold transportau navele de război ale Împăratului ca parte a serviciului lor pentru Imperiu, dar acum o parte esențială a acelor vase puternice era reținută de inamic, închise și scoase de pe tablă ca piese într-un joc de șah galactic.

Roderick a murmurat: „El vrea să ne taie picioarele și să ne forțeze să ne supunem cerințelor sale."

„Știm măcar care sunt cerințele lui, Sire?" a întrebat Generalul, continuând să observe navele care se mișcau la bordul giganticului transportator. „A fost tăcut de când s-a retras la Kolhar. Am crezut că este pe fugă și se ascunde de justiție."

„Cererea lui este evidentă pentru mine. Venport vrea să facă tot ce îi place. După ce a ucis un Împărat fără nicio consecință, vrea să fiu un conducător marionetă în timp ce tentaculele imperiului său comercial se extind peste tot. De asemenea, vrea să eradicheze fanii butlerieni." Gândurile lui se învârteau.*Ceva ce Salvador nu ar putea face niciodată.*

Roon a dat un snort dezgustat și și-a coborât vocea. „După toată distrugerea pe care Manford Torondo a cauzat-o, ar fi atât de teribil, Sire?"

Pe măsură ce se gândea la toate daunele pe care mulțimile antitehnologice le-au cauzat, chiar ucigându-i frumoasa fetiță, Roderick a scos un suspin adânc. „ Nu, nu în acest fel... dar dacă înseamnă că trebuie să cooperăm cu omul care l-a asasinat pe Salvador, atunci nu pot fi de acord. Nu voi *niciodată* fi de acord cu asta, Vinson." A dat din cap. „Nu m-ar surprinde dacă Venport ar avea ceva de-a face cu dispariția Annei, de asemenea."

Roon a clipeit din neîncredere. „Dar sora ta a dispărut din Lampadas, Sire — în timpul asediului Butlerian al Școlii Mentat. Aș suspecta pe Manford Torondo, dar cum ai putea crede că Venport este responsabil pentru asta?"

„Ai dreptate." A dat din cap. „Se pare că găsesc modalități de a-l învinovăți pe acel om pentru tot ... când el este de fapt responsabil doar pentru jumătate din problemele mele."

Generalul a făcut o față de dezgust, evident disgustat. „Când mă gândesc la toate afacerile Directorului — un monopol pe călătoria sigură în foldspace, navigatorii săi secreți, industria de mirodenii de pe Arrakis, operațiunile sale bancare din întreaga Imperiu ... niciun om nu ar trebui să controleze atât de multă putere, și—"

Roderick l-a întrerupt. „Nu este adevărat, Vinson—*Eu* ar trebui să dețin atât de multă putere, și nimeni altcineva."

Roon s-a îndreptat. „Flota noastră se va ocupa de el, Sire. Te poți baza pe mine."

„Știu că pot, Vinson.” Roderick a lăsat să se simtă o urmă de căldură în vocea sa. Cu acest om pe cale să conducă un asalt vital care ar schimba cursul istoriei, era bine să-i reamintească de o prietenie pe care o aveau odată.

Anticiparea era palpabilă în timp ce cei doi bărbați urmăreau mai multe nave de război intrând în poziție la bordul uriașului portavion. Roon și-a curățat gâtul. „Există ceva ce trebuie să-ți spun, Sire. Îți mulțumesc că nu ai lăsat diferențele noastre personale să stea în calea recentului meu avans. Și îți mulțumesc pentru încrederea ta în mine pentru a conduce această misiune. Un om mai slab s-ar fi comportat diferit.”

Roderick i-a dat un semn de aprobat. „Aceste diferențe erau cu mult timp în urmă, iar eu trebuie să mă ridic deasupra lor pentru binele Imperiului.” A zâmbit ușor. „Haditha nu ar fi tolerat altceva. Mi-a cerut să-ți transmit salutările ei și cele mai bune urări pentru succesul tău.”

Roon a răspuns cu un zâmbet amar. „Până la urmă, ai câștigat inima ei. A trebuit să accept această înfrângere cu mult timp în urmă. Ești un om mai bun decât mine, Stăpâne— întotdeauna ai fost.”

Promovarea lui Roon a fost bine meritată datorită abilităților și fiabilității sale dovedite, și a avansat și mai repede în rânduri deoarece reforma militară a lui Roderick a îndepărtat atât de mulți ofițeri superiori incompetenți. Vinson Roon fusese persoana logică pentru a-l înlocui pe Generalul Comandant înlăturat Odmo Saxby, iar această lovitură de represalii ar fi prima sa adevărată șansă de a se dovedi.

Forțele Armate Imperiale fuseseră într-o stare teribilă după ani de neglijență sub Salvador, umflate cu ranguri nemeritate, pline de corupție, mită și incompetență flagrantă. După ce a preluat tronul, Roderick a efectuat un audit și o purificare extinsă a militarului.

Și-a întins mâna. „Poate că atunci când te întorci victorioasă din Kolhar, am putea petrece mai mult timp împreună.”

„Nu mi-aș dori nimic mai mult, Stăpâne. Am fost mari prieteni odată, nu-i așa?”

„Da, am fost.”

Roon a zâmbit, în timp ce se strângeau de mână. „Voi cumpăra coniacul.”

„Aștept cu nerăbdare.”

În ciuda tuturor măsurilor de precauție luate pentru a păstra pregătirea forței de atac secretă, Josef Venport avea fără îndoială spioni pe Salusa. Totuși, dacă transportatorul foldspace decola suficient de repede, navele de război ale generalului Roon ar trebui să ajungă la Kolhar mai repede decât orice navă de spionaj ar putea da un semnal de alarmă. Timpul era esențial.

Cu toate acestea, cu sau fără spioni, Venport nu era prost. Cu siguranță ar anticipa un fel de răspuns din partea Salusa, iar Kolhar nu era lipsit de

propriile sale apărări formidabile….

Roderick era nerăbdător să rupă strânsoarea Venport Holdings și să-și restabilească propria putere legitimă. Imperiul în devenire exista de mai puțin de un secol de la sfârșitul mașinilor de gândire opresive, iar Roderick trebuia să-și afirme autoritatea pentru binele rasei umane și, la fel de important, să-și răzbune fratele.

Generalul și-a pus pălăria și a salutat în timp ce se întorcea să plece. „Te rog să mă scuzi, Sire—am multe detalii de supervizat înainte să lansăm f orța de atac. Viteza este cel mai bun garant al secretului nostru."

Vocea lui Roderick s-a ascuțit. „Ai grijă de el pentru mine, Vinson. Voi aștepta întoarcerea ta triumfătoare."

„Ai promisiunea mea, Sire. Voi mișca stelele și planetele pentru a-mi dovedi valoarea în fața ta."

„S-ar putea să trebuiască să faci exact asta."

Există cei care văd influența și puterea ca pe o recompensă mai degrabă decât ca pe o responsabilitate. Astfel de bărbați nu sunt lideri buni.

—DIRECTOR JOSEF VENPORT, memo intern Venport Holdings

Kolhar era o fortăreață, dar Josef Venport nu s-a lăsat să se simtă complacent în timp ce aștepta ca Împăratul să facă mișcarea. Știa că greutatea forțelor militare imperiale era pregătită să-l anihileze în momentul în care ar fi văzut o șansă.

Pentru a-și spori securitatea planetară, a fost nevoit să retragă numeroase nave bine înarmate din Flota Spațială VenHold și să le staționeze în orbita Kolhar, scoțându-le din rutele comerciale profitabile. Josef a intensificat, de asemenea, scuturile planetare și a crescut numărul navelor de patrulare și al cercetașilor din jurul sistemului stelar.

Acum că apărările sale erau în loc, ar putea găsi o cale de ieșire din această încurcătură. Dacă doar el și Împăratul Roderick ar putea să se așeze la masă și să negocieze ca niște oameni raționali!

Josef nu a dorit niciodată să facă parte din acest dezastru. Deși a fost necesar să-l îndepărteze pe acel bufon Salvador și să-l pună pe tron pe fratele său mai competent, el nu a crezut niciodată că rolul său în asasinat va fi descoperit. Mai degrabă, Josef plănuia să fie partener cu noul Î mpărat, în beneficiul lor reciproc. Imperiul era pregătit să prospere—dacă Roderick ar vedea doar rațiunea.

Aceasta a fost o perioadă de criză existențială pentru civilizația u mană, un moment istoric care necesita decizii dificile: Umanitatea se recupera încă după coșmarul lung al sclaviei față de mașinile gânditoare, urmat de haosul și violența care au generat mișcarea reactivă Butleriană, fani înfocați care doreau să curețe toate vestigiile tehnologiei „rele”. Prin instalarea unui om competent pe tron, Josef a intenționat să ajute rasa umană; în schimb, el a precipitat o catastrofă neprevăzută.

Acum, Împăratul nu s-ar opri de la nimic pentru a zdrobi Venport Holdings, pentru a-l aresta pe Josef și, foarte probabil, a-l executa. De ce nu putea Roderick Corrino să vadă cât de multă pagubă va cauza insistența sa neclintită pe răzbunare?

VenHold ar trebui să fie supus unei amenzi substanțiale de sânge—pe care Josef ar plăti-o în condimente sau bani, oricare ar fi preferința Împăratului—după care comerțul interplanetar și guvernul ar putea reveni la normal. Și-a mângâiat mustața groasă și roșcată, gândindu-se profund. Trebuia să existe o cale de ieșire din asta!

Sătul de așteptarea interminabilă, a părăsit sediul său din zgârie-nori cu multe turnuri și a ieșit sub cerul înnorat. Avea nevoie să simtă aerul rece pe piele și să vadă activitatea reconfortantă din jurul său. Îi plăcea să-și reamintească că era încă unul dintre cei mai puternici oameni din I mperiu.

Soția sa, Cioba, l-a întâmpinat chiar la ieșirea din turnul sediului. Era o brunetă înaltă și elegantă, a cărei linie de sânge provenea din vrăjitoarele telepatice puternice de pe Rossak. Părul ei lung îi cădea până la talie; purtarea ei regală și comportamentul calm proveneau din anii de antrenament în Frăție.

Tăcută, dar susținătoare, Cioba a mers cu el peste un teren de aterizare pavat care ar fi trebuit să fie aglomerat cu nave comerciale și transportatori de condimente. Acum, însă, spațiul portuar semăna cu un câmp de operațiuni militare. Tancurile rumbleau înainte și înapoi, alimentând navele de apărare și vehiculele de transport. Patrulele de recunoaștere au fost lansate în orbită. Când Josef a tras un aer adânc în piept, aerul avea gustul ascuțit al gazelor de eșapament și fragilitatea rece a iernii.

Cioba a ezitat, ca și cum ar fi făcut calcule în mintea ei. „Kolhar este la fel de inexpugnabil pe cât putem să-l facem, soțul meu. Deși nu îndrăznim să ne lăsăm garda jos, nu ar trebui să fim paralizați de frica nejustificată. Suntem puternici și în siguranță.”

Josef își spusese același lucru de multe ori, dar refuza să se relaxeze. „ Supraîncrederea este o slăbiciune mai mare decât frica și îngrijorarea. Trebuie să rămânem vigilenți până când vom depăși această criză.”

„Știu că o vom face. Avem arme avansate și apărări pe care restul Imperiului nici măcar nu le poate imagina.” Buzele ei s-au strâmbat într-un zâmbet. „Apărări care cu siguranță le vor da coșmaruri lui Manford Torondo și Butlerienilor săi.”

Josef a răspuns cu un zâmbet al lui. Împreună, au privit trei figuri mecanice care patrulau perimetrul spațiuportului—walkerii cymek asemănători păianjenilor, mai înalți decât multe dintre clădiri, livrări proaspete din laboratorul său secret de arme de pe Denali.

Cymekii fuseseră odată flagelul umanității—creiere umane dezmembrate montate în corpuri de mașini blindate. Cymekii originali fuseseră distruși la sfârșitul jihadului Serenei Butler, dar oamenii de știință străluciți ai lui Josef îi redesignaseră și recreaseră. În loc să fie ghidați de minți supuse greșelilor și dornice de putere, acești noi cymekii erau controlați de creierele evoluate ale candidaților Navigator. Acum, gardienii mecanici

patrula zona din jurul sediului Kolhar, pistoanele lor pompa și senzorii alertați pentru orice amenințare.

Când Josef a preluat un vehicul terestru, Cioba nu a avut nevoie să întrebe unde merg. Vizitarea rezervoarelor de candidați Navigator în evoluție devenise un ritual zilnic pentru el, mai ales pe măsură ce tensiunile creșteau.

În timp ce conducea, Josef și-a clătinat capul cu dezamăgire. „În loc să ne atacăm unul pe altul, Roderick și cu mine ar trebui să lucrăm împreună pentru a lupta împotriva adevăratului dușman! Fanaticii Butlerieni reprezintă o amenințare la fel de mare pentru civilizație ca și mașinile gânditoare. Și jumătate-Manford are nave de război proprii."

Cioba și-a ridicat bărbia. „Acele nave antice nu sunt suficiente pentru a te înfrunta, Josef. O sută patruzeci de vechi nave spațiale datând din Armata Jihadului. Gândește-te la navele tale, la monopolul tău asupra Navigatorilor și la angajații tăi extrem de loiali. Mai mult de jumătate din planetele din Imperiu depind de VenHold pentru comerț, și totuși continuă să facă afaceri cu tine, chiar dacă Împăratul te-a declarat un proscris. Ce spune asta?" Ea și-a întors fața clasic frumoasă spre el, ridicându-și sprâncenele. „Ai mai multe nave, mai multă putere, mai multă influență decât *oricine,* chiar și Corrinos. Dacă oamenii ar fi forțați să decidă, ar alege o figură de pe un tron pe îndepărtata Salusa Secundus, sau ar prefera să aibă livrări regulate de hrană și mirodenii?"

Știa că ea avea dreptate. Josef a ghidat vehiculul pe o înălțime și apoi în jos într-o vale largă, în formă de bol, plină cu sute de rezervoare, fiecare conținând unul dintre candidații săi Navigator. Cioba s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz în timp ce oprea vehiculul în mijlocul rezervoarelor sigilate.

Au mers printre camerele cu pereți groși pline de gaz de mirodenii concentrat. Prin feroneriile murdare ale feroneriilor de plaz și fumul învârtit din interior, Josef putea vedea figuri mutate care sufereau convulsii mentale constante pentru a-și extinde mințile. Niciun creier nemodificat nu putea înțelege calculele foldspace și presciența necesară pentru a ghida o navă prin vid, dar transformarea îmbogățită cu mirodenii făcea acest lucru posibil.

Josef s-a minunat de acești Navigatori ciudați, dar ciudat de impresionanți. Chiar dacă navele Împăratului veneau pentru Kolhar, spațialele sale militare ar fi fost stângace și oarbe pentru că nu aveau Navigatori. Deși navele FTL antice erau relativ sigure în trecerea lor prin spațiu, erau incredibil de lente, necesitând săptămâni sau luni pentru a călători între sisteme stelare. Navele VenHold, pe de altă parte, erau rapide și sigure.

El și Cioba s-au oprit înaintea unui mare rezervor central pe o platformă de marmură, ca un sanctuar. Josef a fost încântat să vadă că Norma Cenva, străbunica sa, era prezentă în cameră, înconjurată de visele sale personale de condimente și de posibilitățile infinite care se întindeau departe în univers.

Cu mai mult de un secol în urmă, Norma devenise primul Navigator. Deși era mai mult decât un simplu om, ea menținea în continuare contactul cu Josef și rămânea conștientă de politica Imperială în scopurile ei.

„Rasa umană este în pericol și simt o obligație imensă”, i-a spus Josef lui Cioba, deși bănuia că Norma va asculta. „Eu sunt cel care are gândirea rațională și resursele necesare pentru a ne salva. Trebuie să rămân în viață și trebuie să *câștig*. Roderick nu va reuși să treacă prin apărările noastre, i ar cu toate legăturile mele comerciale din Imperiu, pot trasa fire și forța decizii care sunt dincolo de capacitățile lui.”

Deși Norma a ajutat la consolidarea Venport Holdings, Josef știa că scopul ei principal era să promoveze crearea de mai mulți Navigatori. Spre deosebire de protejații ei, Norma avea abilitatea de a plia spațiul pur și simplu cu mintea ei și de a călători după bunul plac, în timp ce toți ceilalți Navigatori trebuiau să folosească nave mari alimentate de motoare Holtzman pentru a călători. Uneori, rezervorul ei închis dispărea timp de zile în afaceri obscure de ale ei, dar pentru moment rămânea aici, unde medita și observa.

Având nevoie să știe răspunsuri, Josef s-a apropiat de rezervor și a întrebat fără alte preambuluri: „Ce crezi, Bunico? Dacă sunt mai puternic decât Împăratul Roderick, ar trebui să mă ascund aici și să-mi construiesc apărările, sau ar trebui să mă gândesc în termeni mai mari?”

Norma a vorbit cu o voce tremurătoare prin difuzorul rezervorului. „Ai puterea și abilitatea de a prelua tronul—dacă asta îți dorești.”

A fost surprins să o audă spunând asta. Unii bărbați visau să devină mari conducători, dar Josef s-a considerat întotdeauna un om de afaceri, un lider comercial desăvârșit, dar nu unul interesat de mărirea politică.

„Știi că asta nu este ceea ce îmi doresc. Vreau *Roderick* să fie Împărat—unul înțelept. L-am pus eu pe acel tron, dracului. Vreau să fie puternic și înțelept… și să ceară sfatul meu! Am propriul meu imperiu de afaceri. Băncile mele planetare sunt pline de bani pe care deponenții mi i-au încredințat. Am operațiuni imense de mirodenii pe Arrakis, chiar dacă prostul Salvador a încercat să le ia. Pentru mine, politica este un instru ment pentru a-mi îndeplini interesele comerciale, nimic mai mult.”

A lăsat un oftat. „Dar am fost împins într-un colț. Suntem la un punct de cotitură al civilizației, și dacă împăratul Roderick nu va face ceea ce se așteaptă de la el, atunci eu sunt cel care să-l înlocuiască?” S-a gândit, dar încă nu a văzut un răspuns clar. „Aș prefera cu mult să mă întorc la cum era acum un an, când îmi puteam concentra energiile pe anihilarea barbarilor lui Manford.”

„Și operațiunile noastre cu mirodenii—pentru Navigatorii mei,” a spus Norma. „Trebuie să mergem pe Arrakis, mai degrabă decât să rămânem aici. Tu și cu mine ar trebui să mergem.”

„O vom face în curând, Bunico.” El deja planificase o călătorie de inspecție întârziată, dar mai întâi trebuia să se ocupe de câteva detalii aici.

„În curând,” a insistat Norma, „ne voi duce acolo.”

Frustrarea a crescut în el. În timp ce Împăratul își pierdea timpul și resursele încercând să se răzbune pe el, fanaticii Butlerieni se desfășurau liber, ștergând progresul pe care Josef îl realizase cu un cost atât de mare.

Ei bine, Josef deja luase măsuri. Chiar și în timp ce își construia apărările aici, pe Kolhar, el trimisese o forță de comando importantă la Lampadas, sediul mișcării Butleriene. Poate că după ce forțele sale invincibile cymek vor măcelări acel mizerabil mic invalid, atunci Josef ar putea fi cu adevărat mulțumit.

„Ai luat deja decizia ta,” a spus Norma cu vocea ei distorsionată.

„Am venit aici să cer sfatul tău, Bunico.”

„Ai luat deja decizia ta”, a repetat Norma, și nu va răspunde mai departe.

Îmi voi alege aliații în funcție de cât de bine mă potrivesc, dar Dumnezeu mi-a ales dușmanul—dușmanul întregii umanități. Dumnezeu Însuși este cel mai ferm apărător al meu. De ce am nevoie de tine?

—MANFORD TORONDO către Împăratul Salvador Corrino

Draigo Roget, principalul Mentat al lui Josef Venport, a sosit într-o navă de război VenHold rapidă, acoperită cu armură de stealth pentru a rămâne neobservată de patrulele orbitale butleriene. Cu armamentul său integrat, această mică navă era capabilă să distrugă o duzină de nave de război de model vechi Jihad folosite de fani.

Dar Draigo nu venise la Lampadas pentru a lupta cu o planetă plină de barbari, nu în acel moment. De data aceasta, el era doar un pilot într-o misiune de dovadă a conceptului care ar putea elimina această amenințare la adresa civilizației. El urma să demonstreze puterea noilor lor cymek.

Lampadas … Fusese instruit la Școala Mentat aici și aici învățase să-l disprețuiască pe Manford Torondo și pe adepții săi, extremiști care corupseseră și apoi distruseseră marea școală. Butlerienii îl arestaseră și îi tăiaseră capul mentorului său și directorului instituției, Gilbertus Albans. Draigo nu le va ierta niciodată pentru asta.

Incapacitat să-l salveze pe Gilbertus, Draigo reușise să scape cu Anna Corrino, avariată, și cu nucleul de memorie al lui Erasmus, robotul infam responsabil pentru atâta cruzime și haos în timpul Jihadului Serenei Butler. Acum, Anna era o piesă de negociere vitală, iar Erasmus era o resursă cheie pentru oamenii de știință de la Denali; împreună, ei ar asigura victoria lui Directeur Venport, triumful rațiunii asupra fanatismului, al civilizației asupra barbariei.

Asta era, până la urmă, despre ce era vorba în conflictul în curs. Fiecare dintre oamenii lui Venport înțelegea asta.

În această seară, cymekii lui Draigo ar umple inamicul de teroare și posibil chiar l-ar ucide pe Manford Torondo, ceea ce ar neutraliza fanaticii odată pentru totdeauna. Dacă nu altceva, cymekii ar dovedi potențialul lor distrugător terifiant; mulți dintre oamenii de știință ai lui Directeur Venport ar fi dornici să vadă rezultatele.

Dintre cele trei cymek-uri din holdul navei lui Draigo, două erau ghidate de creiere de Navigator îmbunătățite, în timp ce al treilea era controlat de Ptolemeu,

primul *voluntar* nou cymek, un geniu condus de ura sa față de Manford Torondo. Ptolemy a ales să renunțe la forma sa umană fragilă, schi mbând-o cu orice corp mecanic i-a plăcut. Un corp puternic, distrugător.

Manford a generat cu siguranță o mulțime de dușmani.

Sigur în orbită deasupra planetei liniștite, încrezător că sistemele de stealth îl vor menține ascuns de navele de război primitive Butleriene, Draigo s-a pregătit pentru misiune. Canistra de creier a lui Ptolemy a fost instalată în forma sa de războinic, în timp ce cele două cymek-uri conduse de Navigatori și-au mutat walker-urile în c apsule de aterizare blindate. Creierii Navigatorilor erau tăcuți și melancolici, ca întotdeauna, dar au urmat instrucțiunile. După ce a verificat conexiunile thoughtrode, Draigo a pronunțat toate cele trei mașini pregătite pentru lansare.

Ptolemy a ridicat o mână cu multe gheare și a ciocnit cleștii lungi și ascuțiți. Cuvintele sale au venit prin difuzor. „Acea monștri sadic mi-a ars prietenul de viu și m-a forțat să privesc. Manford Torondo trebuie să moară."

„De asemenea, încearcă să ucidă intelectul și progresul uman. Acest om a se mănat multe semințe de ură, iar noi toți ne dorim să participăm la recoltare." Draigo a zâmbit la creierul suspendat în electrafluid albastru pal înainte de a închide ultima secțiune a capsulei. Eram pregătiți pentru lansare. „Aceasta este șansa ta."

* * *

PURTAREA RESPONSABILITĂȚII umanității era o povară pe care Manford Torondo nu o suporta cu bucurie, dar o făcea totuși. Ce alegere avea?

Criza actuală din Imperiu era mai mult decât o luptă pentru resurse sau teritoriu; era un război pentru sufletul uman. După secole de sclavie față de mașinile gânditoare, omenirea era în sfârșit liberă, eliberată de strânsoarea tehnologiei. Reînnăscută, puteau să se întoarcă la un nou Eden—dar doar dacă alegeau să facă acest lucru. Cu excepția cazului în care propriile lor slăbiciuni le distrugeau.

Bărbații răi, precum Josef Venport, au vrut să înrobească din nou omenirea, făcând ca spiritul uman exultant să fie din nou dependent de mașini! După sfârșitul Jihadului, Rayna Butler—mentorul și profesorul iubit al lui Manford—i-a ghidat pe oameni pe calea cea adevărată, dar o astfel de cale nu era lipsită de violență și rezistență, nu fără cei care aruncau bombe în mitinguri aglomerate….

Înghițind greu în timp ce stătea sprijinit într-un scaun cu perne târziu în noapte, Manford s-a uitat în jos la locul unde corpul său se termina sub șolduri. Realitatea deformată a lui era uneori șocantă pentru el, chiar și acum, la ani după explozia care aproape că l-a ucis, lăsându-l doar o jumătate de om. „Dar de două ori lider!" așa cum strigau susținătorii săi loiali în timpul mitingurilor lor.

Viitorul era atât de incert, greutatea atât de mare pe inima lui. Ce mult și-ar fi dorit Manford ca înțeleapta Rayna să fie încă aici pentru a conduce mișcarea! Oh, o iubise atât de mult! Simțea cum lacrimile calde îi curg pe obraji.

Anari Idaho, maestrul său de sabie extrem de loial, a observat lacri mile și s-a apropiat, îngrijorat. Ea s-ar fi aruncat în fața oricărui dușman pentru Manford, i-ar fi dat viața pentru a-l salva. Acum părea la fel de dispusă să-l apere împotriva propriilor sale emoții.

Anari era o femeie cu o constituție robustă, antrenată printre Maestrii de Sabie din Ginaz; timp de ani de zile, ea l-a îngrijit în simpla sa cabană di n piatră de pe Lampadas. Pereții interiori fuseseră echipați cu bare și mânere, astfel încât Manford să se poată deplasa cu corpul său superior puternic. Ori de câte ori dorea să se prezinte ca o figură impunătoare în fața mulțimilor mari care aplaudau sau în fața dușmanilor săi, el călărea într-un ham pe umerii Anari. Din acel loc, Manford nu se simțea mai puțin decât un bărbat; dimpotrivă, părea cea mai puternică persoană din Imperiu.

Adevăratul său, sora Woodra, a venit să vorbească cu el, dar a scos la iveală îngrijorările sale de afaceri fără să observe starea lui de spirit apăsătoare. „Împăratul Roderick încă crede că suntem responsabili pentru dispariția surorii sale după ce am cucerit Școala Mentat.” Vocea ei avea un ton enervant. „Ar trebui să-l convingi altfel, Lider Torondo. Anna Corrino trebuie să fi scăpat cumva.”

„Nu am avut nimic de-a face cu dispariția ei, indiferent dacă Împăratul crede sau nu.” Manford suspecta că fata zburdalnică fusese devorată de un dragon de mlaștină în timp ce încerca să fugă de asediu. „Din fericire, furia Împăratului s-a îndreptat spre Josef Venport. Nu sunt îngrijorat.” Manford nu se putea abține să nu creadă că era o minune mascată.

„Poate,” a spus Anari, „dar el nu va uita niciodată că fiica lui a fost ucisă de o mulțime butleriană. Va avea suficientă furie pentru noi.”

„A fost un accident, nimic mai mult,” a spus Woodra cu dispreț, de parcă ar fi crezut că problema s-a încheiat. „Nu putem fi învinovățiți pentru asta.”

„Și totuși, ne va învinovăți indiferent,” a spus Anari.

„Alianțele se pot schimba din nou,” a spus Manford. „Roderick Corrino trebuie să fie făcut să-și vadă adevărata soartă ca aliat al nostru—preferabil prin apeluri rezonabile, dar prin constrângere dacă este necesar.”

Sora Woodra a scos jurnale și liste pe care dorea să le discute în detaliu, dar Manford nu avea energia pentru asta la această oră. Simțind oboseala stăpânului ei, Anari i-a aruncat lui Woodra o privire de mustrare. „Asta este suficient pentru acum. Manford trebuie să se odihnească și să mediteze. Altfel, cum ne putem aștepta să ne conducă?”

Adevărul bruscat a mirosit la respingerea implicită. „Succesul mișcării noastre depinde de detalii, la fel ca de un leadership puternic. Și trebuie să ne facem timp pentru detalii.”

Woodra fusese instruită în cadrul Surorilor înainte de schisma teribilă

care a sfâșiat școala. Știa că Woodra era la fel de vehementă împotriva tehnologiei ca oricare dintre adepții săi și, de asemenea, dovedise a fi un activ util, nu doar ca Adevărată Spunătoare, ci și ca consilier. Era însă directă și îi lipsea finețea; uneori, Manford o găsea obositoare. În acest moment, era prea preocupat, indiferent cât de mult insista ea. „Anari are dreptate. Sunt obosit. Du-mă în camera mea.”

Maestrul Sabiei l-a ridicat ca și cum ar fi fost un animal de companie și s-a îndreptat spre camerele sale private, unde l-a așezat într-un pat austere și îngust. A deschis fereastra pentru a lăsa aerul proaspăt al nopții.

Afara, Empok, capitala Lampadas, strălucea cu lumini calde de portocalie în nenumăratele clădiri simple. Insectele cântau în liniște, iar planeta părea înșelător de pașnică în timp ce Manford se pregătea pentru un somn contemplativ. Până când un răcnet asurzitor a sfărâmat întunericul.

Obiecte grele strigau în jos prin atmosferă, învăluite în flăcările decelerării. Trei proiectile au lovit pământul în afara Empok.

Anari a strigat alarmat și a intrat în dormitor pentru a-l proteja.

Oamenii au ieșit din casele lor pentru a investiga deranjul, apoi au urlat de alarmă. Cele trei locuri de impact fierbeau amenințător, iluminate de străluciri albe și portocalii și evidențiate de umbre unghiulare. Capsule protejate s-au deschis ca petalele zimțate ale florilor blindate, apoi forme mecanice au ieșit. Picioare grele acționate de pistoane au ridicat nuclee de corpuri înarmate, fiecare conținând un creier uman dezmembrat. Trei cymekuri înalte au început să marcheze spre oraș.

În timp ce Anari îl trăgea pe Manford din pat, a văzut mișcarea îndepărtată prin fereastră și a știut că dușmanii săi veneau după el.

Prinzându-l, Maestrul Sabiei a spus: „Te voi salva.”

Oamenii susțin că o tragedie personală profundă poate provoca schimbări severe în mentalitate. Am experimentat aceste efecte în studiile mele asupra subiecților de laborator, provocând daune oamenilor și testând reacțiile lor. Totuși, nu am reușit niciodată să verific ipoteza prin experiență directă—până la moartea lui Gilbertus Albans.

—ERASMUS, Jurnale de laborator secrete

În interiorul domurilor laboratorului Denali, cercetătorii directorului Venport lucrau la proiecte vitale, ascunse în atmosfera toxică a planetei izolate. Oamenii de știință fuseseră recrutați pe baza intelectului lor, precum și a urii lor față de Butlerieni.

Acum echipele de cercetare priveau nucleul de memorie Erasmus cu fascinație, numindu-l o comoară neprețuită de experiențe istorice—ceea ce l-a încântat pe robotul independent. În sfârșit, Erasmus s-a regăsit printre persoane cu aceleași idei, și s-a bucurat de atenție.

Draigo Roget și-a salvat nucleul de memorie când fanaticii au răsturnat Școala Mentat. Erasmus a apreciat eforturile omului de a-i salva viața, așa cum Gilbertus îl salvase cu decenii în urmă. Erasmus îi datora mult tutorelui său uman, Gilbertus. Robotul crescuse un copil sălbatic din coloniile de sclavi și îl modelase într-o ființă umană aproape perfectă. Și acei barbari iraționali l-au ucis! Înfrânt, Gilbertus s-a înclinat pur și simplu în fața brutalei Maestre a Sabiei Anari Idaho, care i-a tăiat apoi capul cu sabia ei.

Erasmus simula emoții în programarea sa, dar această experiență personală, acest sentiment de pierdere teribilă, fusese mult mai mare decât orice altceva pe care îl înregistrase anterior.

Acum, într-o cameră de cercetare bine iluminată, în contrast cu întunericul toxic de afară, nucleul său de gel sferic se odihnea pe un suport, conectat la un aparat senzorial imperfect. Frumoasa tânără Anna Corrino, sora Împăratului, plutea lângă sfera de memorie, în timp ce curioșii oameni de știință din Denali se adunau aproape, agățându-se de cuvintele robotului, așteptând să continue.

Erasmus și-a dat seama că, gândindu-se la Gilbertus, a căzut într-o furie tăcută. Da ... emoția *umană* a furiei. A revizuit experiența unică în același mod în care aduna toate datele interesante, în special

date psihologice în încercarea sa constantă de a înțelege mintea u mană complexă.

„Am multe informații de transmis către tine," i-a spus el Annei. „ Informații extrem de utile. Dacă pot să te ajut să distrugi dușmanii rațiunii, o voi face."

Moartea violentă, inutilă și confuză a lui Gilbertus a schimbat căile mentale în circuitul său gelatinos. În mod normal, ar fi fost încântat să primească noi revelații, dar pierderea prietenului său nu l-a mulțumit. Deloc.

„Spune-le despre Școala Mentat," a sugerat Anna, zâmbind cu entuziasm. Ochii mici și albaștri ai tinerei femei și personalitatea ei ciudată îi aminteau lui Erasmus de vitralii, culori dezordonate și imagini distorsionate. După ce creierul ei a fost afectat de o otravă psihotropă la școala Surorilor, Anna a devenit neliniștită, intensă și imprevizibilă. Mintea ei nu a mai fost niciodată la fel după aceea, iar frații ei îngrijorați au trimis-o la Școala Mentat pentru tratament. Acolo, Erasmus a găsit-o și a transformat-o în subiectul său uman cel mai interesant. El a ghidat tânăra femeie afectată, i-a manipulat mintea, a ajutat-o... dar, deși a încercat să o facă să se potrivească unui model matematic perfect, munca sa nu a fost un succes complet.

„Am petrecut multe decenii ascuns la Școala Mentat," a spus Erasmus, „ în timp ce Gilbertus Albans își învăța studenții cum să își organizeze gândurile." Vocea sa erudită era transmisă prin difuzoare montate în jurul camerei. Își amintea cum fusese vocea sa originală în corpul său din metal fluid. Cât de glorios fusese în zilele efervescente ale Imperiului Sincronizat, înainte ca oamenii să distrugă totul... așa cum au făcut mai târziu la Școala Mentat. Nu se putea conta pe oameni pentru a se comporta într-un mod organizat și rațional.

Dar Erasmus avea capacitatea de a gândi pe termen lung și, în sfârșit, era printre aliați acum—cei cu potențialul de a provoca daune de represalii. Toți erau uniți în dorința lor de a eradica boala butleriană.

„Gilbertus mi-a ascuns nucleul de memorie pentru propria mea protecție. Știa că, dacă aș fi fost vreodată descoperit, cu siguranță aș fi fost distrus. Spre deosebire de voi, oamenii cu aceeași mentalitate din Denali, alții din Imperiu nu ar accepta niciodată beneficiile cunoștințelor mele. Distrug ceea ce nu înțeleg."

Anna se agita în timp ce se mișca prin cameră. Vocea ei suna răgușit, ca și cum ar fi fost copleșită de emoții nepotrivite. „Dacă Erasmus ar fi fost distrus, atunci miliarde de oameni nu ar învăța niciodată cât de strălucitor este! Cât de admirabil este."

Erasmus o făcuse să creadă toate acele lucruri când mintea ei era moale și

maleabil, dar acum se solidificase de la opinie la dogmă.

Cercetătorii i-au tolerat întreruperile, deoarece Anna era o ostatică atât de valoroasă, dar au acordat puțină atenție la orice spunea ea. Anna, dulce și oblivioasă, nu înțelegea propria valoare, iar Erasmus dorea să se asigure că controlul său asupra minții ei delicate nu se slăbea. Aprecia atenția profundă a tinerei femei față de el, chiar dacă devotamentul ei se apropia de obsesie. Totuși, o tolera. De-a lungul secolelor, cu siguranță a îndurat suficientă ură din partea oamenilor; acum putea accepta o adorație greșită.

A continuat să se adreseze cercetătorilor atenți. „La Școala Mentat, senzorii și ochii mei de spion mi-au permis să continui observațiile asupra umanității, să fac proiecții și să testez ipoteze. Am fost împiedicat de lipsa unui corp fizic, dar Gilbertus a promis în mod repetat că va obține o navă pentru a păstra nucleul memoriei mele. Cumva, nu a reușit niciodată asta.” Erasmus a făcut o pauză. „A fost singura dată când m-a dezamăgit...”

Cercetătorii de la Denali au luat notițe pe tabletele lor Tlulaxa. De zile întregi, robotul cooperativ a discutat gândurile și concluziile sale aproape fără oprire. Avea atât de multă cunoștință de oferit, atât de multe descoperiri, atât de multe date, încât pur și simplu *organizarea* tuturor acestor informații era o sarcină care le întindea abilitățile la limită.

„Experiențele mele sunt esențiale”, a continuat el. „Intenționez să vă ajut să găsiți modalități nu doar de a apăra Venport Holdings, ci și de a anihila Butlerienii.” Știa că vorbele sale ar putea suna a lăudăroșenie, dar o mașină gânditoare nu avea mândrie. „Dacă am avea mai mult timp. Este dificil să distilezi secole de experiențe într-o perioadă de timp atât de comprimată.”

În timp ce aștepta ca cercetătorii să se pună la curent cu notițele lor, a accesat ultimele imagini de supraveghere cu Gilbertus fiind condus din închisoare, forțat să se așeze în genunchi și să aștepte mișcarea lamei Maestrului Sabiei....

Aproape de masa de laborator, un rezervor de conservare ținea creierul dezmembrat al Administratorului Noffe, primul dintre noii cymek. Acum, rezervorul său detașat trimitea semnale prin electrafluidul pâlpâitor, care erau convertite în cuvinte de către difuzor. „Facilitățile din Denali sunt la dispoziția t a, Erasmus. Misiunea noastră este să-i oferim lui Directeur Venport armele pentru a lupta împotriva ignoranței și a întări civilizația umană. Împărtășește cu noi designuri de arme din Imperiul Sincronizat. Ajută-ne să eradicăm sălbaticii.”

„L-au ucis pe Directorul Albans,” a spus Anna, fruntea ei încrețindu-se de îngrijorare. „Au încercat să-l distrugă pe Erasmus—și pe mine! Nu știu de ce fratele meu nu i-a ucis pur și simplu pe toți.”

„Desigur, te voi ajuta să distrugi Butlerienii”, a spus Erasmus, în principal pentru a o liniști pe Anna, deoarece ea ar putea deveni obsedată de un singur

gândit. Avea puțină încredere că împăratul Roderick Corrino ar putea să reziste fanatikilor sau chiar lui Josef Venport. Dar robotul intenționa să ajute, pentru că avea propriul său cont de reglat și propriul preț de cerut, când va veni momentul.

„Cel mai mare dorința mea este să-l văd pe liderul Butlerian murind, și cu cât mai dureros, cu atât mai bine. Vreau să experimentez satisfacția răzbunării.” Aceasta, de asemenea, ar fi o nouă senzație, un alt detaliu c heie în marea sa căutare—și asta în sine era palpitant.

Unul dintre oameni de știință, un cercetător biolog Tlulaxa pe nume Danebh, luase note copioase. S-a așezat înapoi. „Aș aprecia date despre cercetarea ta biologică, Erasmus. Ai efectuat multe disecții înapoi pe Corrin, dar ai organizat și date genetice intensive. Înțeleg că ai crescut chiar un cl on al Serenei Butler însăși?”

„Am făcut-o, și deși noua Serena părea perfectă în fiecare fel, nu era aproape la fel de fascinantă ca femeia originală, fiind doar o copie slabă. Biologia identică nu produce un set identic de experiențe și personalitate.”

În timp ce vorbea, nucleul său de memorie s-a conectat la toate sistemele de date ale facilității și a accesat informațiile despre Dr. Danebh. Omul Tlulaxa realizase lucrări inovatoare, pe care Butlerienii le-au etichetat drept „necurate”, forțându-l să fugă de pe planeta sa natală și să caute refugiu la Venport Holdings.

„Pot oferi toate datele de care ai nevoie,” a spus Erasmus, „atâta timp cât cunoștințele sunt folosite împotriva Butlerienilor.”

Administratorul Noffe a vorbit din recipientul său de conservare. „ Va fi. Toți avem motive suficiente să-i urâm pe acești oameni.”

„Atunci poți să-mi oferi și îndrumare,” a spus Erasmus. „Nu am reușit niciodată să înțeleg emoția de *ură*, și doresc să o studiez mai mult.”

Anna Corrino s-a uitat la el cu un zâmbet brusc nemilos, pe care el l-a găsit deranjant.

Universul este plin de probabilități intrigante care pot fi calculate. Un Mentat trebuie să învețe să ignore marea majoritate a acestor tentații, altfel cu siguranță va înnebuni.

—Întârziatul DIRECTOR GILBERTUS ALBANS, adresându-se uneia dintre clasele sale de anul întâi

Încă nouă în rolul său de Maică Superioară, Valya Harkonnen a ignorat frigul mușcător din vântul care se zbura peste câmpul de aterizare Wallach IX. O navă de pasageri a aterizat, transportând un grup de Surori de loialitate îndoielnică, pe care le-a rechemat de la Curtea Imperială. Valya a ieșit să le facă față.

Soarele slab de deasupra oferea atât de puțină căldură în după-amiaza devreme încât purta o robă grea, ornamentată, dar putea suporta frigul. Lumea ei natală, Lankiveil, era și mai rece, iar, în plus, pentru ea, ameliorarea disconfortului era în mare parte o chestiune de ajustare a metabolismului.

Valya avea părul scurt și negru, care îi încadra o față ovală; ochii ei căprui absorbeau tot ce o înconjura. S-a întors să privească femeile ieșind din vas, dar nu le-a oferit un zâmbet. Acum că schisma Fraternității s-a încheiat și ea a ieșit victorioasă, Valya a convocat aceste femei necredincioase pentru a se confrunta cu noua lor Maică Superioară.

Maică Superioară … Deși încă tânără în ani fizici, Valya era o Maică Reverendă și astfel purta în minte amintirile mileniilor. Își ocupase poziția importantă de doar câteva luni, de la moartea Raquellei Berto-Anirul. Încă își testa responsabilitățile, datoriile și puterea … și trebuia să se asigure că alte Surori nu o contestă. Aceste Surori de la Curtea Imperială erau suspecte, dar Valya avea opțiuni.

A fost o chestiune de supraviețuire pentru ea să observe detalii mărunte pe care alții le-ar putea rata. Deși Valya nu era antrenată ca un Adevărator, ea a avut întotdeauna un instinct pentru a discerne adevărul și loialitatea. La prima vedere, nu putea detecta nicio violență îngropată în aceste noi sosiri, nicio amenințare imediată din partea lor, dar dacă vreuna dintre aceste femei ar lansa un atac fizic asupra ei, Valya ar fi fost un adversar formidabil și își ascuțea controlul asupra noii tehnici Voice care ar putea determina pe alții să facă așa cum dorea.

Ea a trebuit să decidă dacă aceste Surori din fosta facțiune rivală puteau fi de încredere sau dacă trebuiau să fie eliminate.

În plus față de protejarea ei împotriva dușmanilor, Maica Superior a trebuit, de asemenea, să reafirme și să întărească cei mai apropiați aliați ai săi din Sororitate. La un moment dat, chiar a suspectat-o pe Fielle—loiala Soră Mentat care stă acum lângă ea—de a fi prea ambițioasă, totuși Fielle a devenit una dintre cele mai apropiate consiliere ale ei. Fielle era o femeie cu oase mari, orientată pe detalii, cu un chip cărnos; după ce și-a terminat pregătirea pe Lampadas, Mentatul și Adevărul au devenit unul dintre favoriții vechii Raquella, iar acum Valya o considera un instrument puternic.

Surorile îmbrăcate în negru au ieșit din navă și s-au aliniat ca într-o procesiune funerară. Valya a identificat multe dintre Surorile Ortodoxe, inclusiv rivalele ei fervente Ninke și Esther-Cano, dar nu toate femeile îi erau cunoscute. Încă nu. Valya intenționa să obțină rapoarte despre fiecare dintre ele, din care avea să decidă soarta lor. Aceste femei își încălcaseră jurământul de loialitate față de Maica Superior Raquella, și chiar dacă Sororitatea era din nou unită—în conformitate cu ultima dorință a vechii femei—Valya știa că nu le putea avea încredere fără asigurări s emnificative. Ele răniseră organizația.

O promisiune încălcată o dată poate fi încălcată de două ori.

Sora Olivia s-a ocupat de adunarea noilor venite pentru ca Maica Superioară să le poată adresa. Deși credincioasă și de încredere, blonda avea o tendință de a se excita, iar Valya a detectat o notă nervoasă în vocea Oliviei. Cu toate acestea, ea era atentă și conștiincioasă, iar Valya se baza pe ea ca pe un alt aliat.

Când Olivia a aranjat femeile, Valya a făcut un pas înainte și și-a ridicat vocea. Tonul ei era artificial de strălucitor. „Astăzi aveți o oportunitate de avansare, mai degrabă decât de pedeapsă. Dar trebuie să renunțați la modurile dăunătoare pe care Dorotea vi le-a învățat. Frăția consolidată este din nou puternică, după daunele cauzate de rebeliunea ei împotriva Maicii Superioare."

Privirea Valyei a rătăcit asupra acestor femei, cercetându-le expresiile și posturile pentru semne de rezistență. Unele erau anxioase, supuse sau blânde, î n timp ce altele erau aproape de neînțeles. La suprafață, ea a văzut o supunere aparentă, dar doar timpul va spune. „Veți fi intervievate cu atenție și speranța mea ferventă este că putem să vă primim pe toate înapoi în Frăție."

În ciuda expresiilor lor brusc neliniștite, Valya le-a ignorat și sora Olivia a condus grupul spre un autobuz de teren. Garda personală a Valyei urma să ducă noile sosiri într-o secțiune izolată a căminului securizat, unde vor fi monitorizate îndeaproape. Aceste surori vor fi eliberate doar după ce și-au afirmat loialitatea față de Valya și au acceptat o reeducare riguroasă.

Sau ar muri. Valya nu-i păsa dacă ar pierde câțiva pe parcurs. Frăția ar avea din nou o singură voce și o singură minte, iar aceasta i-ar aparține ei, în loc de Raquella.

Pe măsură ce femeile erau conduse departe, Valya a făcut contact vizual cu una dintre garda ei de escortă, sora ei tânără Tula Harkonnen, care era printre cei mai buni luptători din Frăție, datorită antrenamentului riguros impus de Valya. Sub frumusețea ei moale și dulce și buclele blonde se ascundea pericolul lamelor. Când tânăra a aruncat o privire către Valya acum, o expresie de neliniște a strălucit în ochii ei înainte de a escorta grupul de Surori în autobuz.

Acea clipă scurtă a deranjat-o pe Valya și a încercat să evalueze ce a dezvăluit. Tula ceruse permisiunea de a se întoarce acasă la familia lor de pe Lankiveil, măcar pentru o scurtă vacanță, și cu siguranță că și-a câștigat-o... dar Valya dorea să înțeleagă de ce Tula ar face o astfel de cerere. Ea vărsase sânge Atreides - așa cum fusese ordonat - și își dovedise loialitatea... ca Harkonnen, dacă nu în alt mod.

Tula implementase răzbunarea perfectă căsătorindu-se cu tânărul Orry Atreides și ucigându-l în noaptea nunții lor. O atingere atât de plăcută și vicleană! Asasinatul l-a făcut pe Vorian Atreides să se ascundă împreună cu fratele lui Orry, Willem. Cei doi dispăruseră din Caladan, iar chiar și cu legăturile Surorilor, Valya nu putea determina unde fuseseră.

Dar Tula nu împărtășise bucuria surorii ei. Ulterior, ea și-a exprimat regretul și vinovăția pentru uciderea lui Orry, ca și cum ar fi fost convinsă că avea sentimente adevărate pentru victimă. Tula a exprimat chiar regretul că situația nu putea fi diferită între cele două familii. *Diferențiat?* Valya nu putea nici măcar să conceapă această posibilitate, nu după generații de dușmănie de sânge.

Fata avea evident nevoie de timp pentru a-și contempla prioritățile, iar ar fi fost bine pentru ea să se întoarcă la proprietățile Harkonnen pentru a-și aminti de legăturile sale familiale. Valya aranjase să o trimită la Lankiveil, până când va fi necesară pentru o altă misiune. Chiar și așa, Tula ar fi trebuit să fie supravegheată; acest comportament ciudat și reticent o îngrijora pe Valya....

Fielle s-a apropiat pentru a raporta, întrerupând gândurile superioarei sale. „ Sunt pregătită să plec spre Salusa, Maică Superioară. Eu și însoțitorii mei sunte m pregătiți să ocupăm noile posturi vacante din Curtea Imperială, așa cum ați poruncit. Dacă Împăratul mă va accepta, voi fi noul său Adevărat."

„Te va avea. Are nevoie de un Adevărat, acum că Dorotea este moartă." Valya a zâmbit la femeia loială. „Și voi fi bucuros să te am acolo. Trebuie să ne asigurăm că Împăratul Roderick primește sfaturile corespunzătoare." Valya s-a uitat la naveta spațială, în timp ce muncitorii bărbați se mișcau, testând și realimentând. „De îndată ce naveta este autorizată să plece, tu și celelalte Surori puteți urca."

Transportatorul foldspace EsconTran i-ar duce înapoi la planul capital. t.

„Voi câștiga încrederea Împăratului oferindu-i informațiile despre Josef Venport despre care am discutat”, a spus Fielle. „El este, în mod natural, îngrijorat, la fel ca și noi, de modul în care Venport a ucis atât de mulți oameni pentru a-și menține monopolul asupra condimentului. El reprezintă un pericol nu doar pentru operațiunile Imperiale care rămân pe Arrakis, ci pentru întregul Imperiu.”

„Este o linie fină pe care o traversăm”, a spus Valya. „Când Venport va afla ce ai dezvăluit, va vedea asta ca pe o trădare din partea noastră. El a ajutat Fraternitatea în timpul ei de nevoie, aranjând pentru noi să ne mutăm pe Wallach IX și salvând noua noastră școală aici.”

„Și soția lui ne-a ajutat să recuperăm”—Fielle s-a uitat în jur, pentru a s e asigura că nimeni nu ascultă, pentru că ceea ce urma să spună era cunoscut doar unui număr limitat de Surori—„computerele din junglele Rossak. Fără ele, am fi pierdut toate înregistrările noastre de reproducere.”

„Da, Venport a servit scopurilor noastre.” Valya a dat din cap. „Soția lui, Cioba, este una dintre noi și o vrăjitoare de asemenea. Loialitatea ei personală față de noi este fără reproș, dar în chestiuni de căsnicie și afaceri, nu poți fi niciodată complet sigur. Am făcut ceea ce trebuia să facem. Dar asta este în trecut, și ne-ar fi mai bine să ne aliniem cu Împăratul.”

Fielle suna tristă. „Maica Superior Raquella a fost întotdeauna recunoscătoare lui Venport pentru ajutorul acordat.”

„Nu sunt Raquella”, a spus Valya. „Ea nu a luat în considerare implicațiile obligării Surorilor către un magnat comercial, iar el crede că poate trasa sforile noastre. Prefer să-i trimit lui Venport o recompensă financiară pentru serviciile anterioare și să termin cu el decât să-i fiu dator, așa cum el crede fără îndoială că suntem acum. Face favoare, așteptând să fie răsplătit cu dobândă mare, ca un războinic.” Se gândi cu o frunză adâncită. „În felul său, Directeur Venport este la fel de dificil ca Manford Torondo. Două personalități tulburate și problematice.” Dădu din cap solemn. „Nu vrem niciunul dintre acești bărbați ca dușmani.”

„Înțeleg importanța de a rămâne neutru”, a spus Fielle cu o plecăciune respectuoasă. „Voi fi atent când vorbesc în privat cu Împăratul.”

Pe măsură ce sora Mentat se pregătea să plece spre Salusa Secundus, Valya se simțea destul de mulțumită că piesele se așezau frumos la locul lor. În fundul minții ei, auzea vorbăria entuziastă a femeilor din Memoria Altă, acele surori demult moarte care apăreau periodic în conștiința ei. Ele erau antice și imprevizibile, dar îi ofereau sfaturi valoroase, deși adesea contradictorii. Auzea o voce după alta.

„Maica Reverendă Valya! Te concentrezi prea mult pe răzbunarea ta împotriva Atreidelor,” a spus o voce.

„Este moștenirea ta să fii mai mare decât Vorian Atreides, cel mai faimos erou al Jihadului Butlerian”, a spus altcineva.

„Sora este mai importantă decât dușmănia celor două familii ale tale. Ridică-te deasupra ei.”

O altă voce înțeleaptă a adăugat: „Cum poți fi mai victorioasă decât să umbrești moștenirea acelui om? Măreția este destinul tău, Valya Harkonnen, nu meschinăria. Gândește-te la Soră—nu doar la răzbunare!”

Vocile s-au estompat în zgomotul de fundal al altor amintiri fantomă, dar Valya nu era convinsă. *De ce nu pot avansa interesele Sororii și ale Marii Mele Case în același timp?*

Ea s-a încruntat în timp ce se îndepărta, preocupată. Mesajele din Alte Amintiri erau întotdeauna importante, dar nu știa dacă să le urmeze sfatul. Viața și destinul ei erau pe un curs diferit, iar acele femei demult moarte știau asta. Obținerea răzbunării ei nu era doar o chestiune personală; afecta întreaga Casă Harkonnen. Ea promisese că va vedea că familia ei va fi reinstalată în prominența care i-a fost furată.

Voi rămâne pe calea mea, s-a gândit ea, *indiferent de ce spun vocile interioare.*

Ar fi dificil, dacă nu imposibil, să scrii o biografie cuprinzătoare a lui Vorian Atreides. A trăit atât de mult și a experimentat atât de multe în atât de multe locuri. Este ca vântul, trecând și continuând de secole.

—HARUK ARI, istoric al Jihadului

Kepler ar fi putut părea o lume plictisitoare, dar Vor și-a prețuit casa li niștită și protejată aici timp de mulți ani. Era exact genul de viață calmă și lipsită de evenimente pe care o căutase odată. Fusese fericit, un om diferit care se retrăsese din trecutul său. Se căsătorise cu o femeie pe care o iubea și crescuse o familie mare - era tot ce și-ar fi putut dori cineva.

Acum, se temea că toți acești oameni erau amenințați pentru că propriul său trecut se răspândise în exterior. Harkonnenii ar putea veni după ei.

Când el și tânărul Willem Atreides au sosit în principalul sat Kepler, Vor și-a amintit de acele vremuri fericite, dar nu dorea să fie amintit sau observat. Părăsise acest loc, făcuse o promisiune că nu se va întoarce niciodată. Acum, nimeni pe Kepler nu putea ști cine era, dar el ar trimite avertismente discrete despre Tula Harkonnen, alertându-i să fie atenți la ea. Ce s-ar întâmpla dacă Tula ar veni aici, sperând să seducă și să ucidă un alt tânăr Atreides, așa cum a făcut cu Orry? Dacă ar ști din timp, ar putea să o oprească.

Willem, în vârstă de nouăsprezece ani, înalt și cu părul negru ca Vor, părea să fie fiul său, dar era de fapt un descendent îndepărtat, de multe generații. Pentru scopurile lor, Willem se numea nepoata lui Vor. Cei doi erau deghizați în muncitori cu barbă, în căutare de muncă... mai bine pentru a-și menține ochii deschiși pentru amenințări la adresa familiei extinse Atreides de pe Kepler. Niciunul dintre ei nu ar uita vreodată cum arăta Tula.

Deși aceasta era prima dată când părăsea Caladan, Willem era foarte serios în legătură cu misiunea lor de a verifica dacă familia lui Vor era în siguranță de Harkonneni, că Tula nu venise aici. Deocamdată, cei doi bărbați se vor ascunde și vor fi atenți la orice pericol.

În transportul de la câmpul de aterizare până în sat, au întrebat despre găsirea unui loc de muncă, jucându-și rolul. Vor l-a recunoscut pe unul dintre comercianții locali,

dar omul nu i-a dat lui Vor o a doua privire. „Muncă?” Magazinul cu părul cărunt a ridicat din umeri și a gesticulat vag spre afara orașului. „Verifică la orice livadă. Recoltatorii sunt întotdeauna necesari în această perioadă a anului pentru a aduna recolta de buriak.”

Pădurile de buriak produceau fructe mari și suculente care erau bune de mâncat crude, iar un zâmbet i-a apărut pe fața lui Vor când și-a amintit de gust. El și iubita lui Mariella au reușit să îngrijească o mică livadă la începutul căsniciei lor. „Livada familiei Tulind este la câțiva kilometri în afara orașului. Am auzit că au nevoie de mulți muncitori.”

O femeie a adus o jachetă la tejghea pentru achiziție și s-a alăturat conversației. „ Tulindii au nevoie de recoltatori pentru că conduc acea livadă ca pe un stat polițienesc, iar săptămâna trecută a avut loc o defecțiune în masă a muncitorilor.”

„Nu pare un loc în care vrem să lucrăm”, a spus Willem.

„Să le putrezească fructele blestemate pe copaci.” Femeia a pus jacheta pe tejghea, a scos banii și i-a numărat. „Există mulți operatori mai buni. Oameni buni. Urionii sunt în regulă, cu excepția faptului că vor încerca să t e convertească la religia lor obscură.”

„Sunt Shohkers”, a spus negustorul. „Au refuzat să accepte Biblia Catolică Portocalie pe care Împăratul Jules a impus-o Imperiului.”

„Sau, ai putea încerca livada Atreides”, a sugerat femeia. „Sunt oameni solidi, cinstiți și își hrănesc bine culegătorii. Locuințele pentru muncitori sunt de bază, dar adecvate. Este la distanță de mers pe jos, la mai puțin de o oră nord de oraș pe drumul principal. Proprietarii sunt Geoff și Nobinia Atreides.”

„Am auzit de ei”, a spus Vor cu prudență. „Mulțumesc, cred că vom încerca acolo mai întâi.”

Vor auzise ceea ce avea nevoie să știe. Geoff era unul dintre strănepoții săi, deși abia se întâlniseră. Dacă Vor și Willem ar putea fi angajați acolo, ar fi mai puțin riscant decât să se apropie de fiii reali ai lui Vor, care l-ar putea recunoaște... ceea ce ar putea să-i pună în pericol.

Înainte de a pleca, Vor a afișat o imagine cu Tula Harkonnen, blondă și frumoasă, ca un înger, făcută în ziua nunții ei. Imaginea nu arăta sângele de pe mâinile ei sau otravă în inima ei. „Ați văzut această femeie? O străină care a trecut pe aici? Ar fi sosit recent.”

Negustorul și-a ridicat sprâncenele și a zâmbit. „Nu, mi-aș fi a mintit de ea!”

„Este o criminală căutată”, a spus Willem rece. „Fără milă și periculoasă. Fii atent la ea. Avem motive să credem că ar putea veni la Kepler.”

Părăsind magazinul, cei doi bărbați au pornit pe drumul principal. Plecaseră din Caladan după oribila crimă a fratelui lui Willem, Orry. Chiar dacă Vor se îndoia că Harkonnenii știau despre această ramură a familiei sale sau că Tula ar veni aici atât de repede pentru a-și continua planurile mortale, el

era nevoie să se asigure. Odată ce s-a convins că ea nu era aici, atunci el și Willem puteau merge să o caute.

Au mers pe drum într-o zi însorită de toamnă, iar Vor și-a amintit cât de confortabil de cald era de obicei în această perioadă a anului. Livezile de buriak de ambele părți ale drumului erau pline de fructe - soiuri roșii, galbene și roz. Inima lui s-a umplut de amintiri și a dorit să rămână aici și să dispară. Dar asta nu era posibil.

Vor a condus drumul pe lungul aleii de pământ a livezilor Atreides, în timp ce Willem se uita în jur la priveliștile ciudate. „Această țară a fost deținută de fratele soției mele”, a spus Vor, amintindu-i tânărului de fa milia sa. „Hai să vedem dacă ne putem integra.”

A văzut o jumătate de duzină de culegători lucrând la copaci, cu lifturi portabile care ridicau cutii plate pentru fructe. O fermă veche și câteva anexe se aflau la capătul aleii lungi. Vor s-a aplecat să ridice un buriak roz strălucitor care căzuse pe pământ. A scos un cuțit din brâu, a tăiat partea lovită și a tăiat o felie, pe care i-a dat-o lui Willem înainte de a tăia alta pentru el. Vor a savurat dulceața uitată pe jumătate. „Așa ar trebui să fie viața, simplă, plăcută, fără ură și război. Nu este un lucru ușor de atins.”

Vocea lui Willem s-a rupt în timp ce vorbea. „Orry și cu mine am avut asta pe Caladan. Pescuitul, misiunile de salvare. Viața era normală acolo—până când *ea* a venit.” A cules un alt fruct pentru el și a scos propriul său cuțit, dar în furia sa tensionată părea că atacă fructul mai mult decât îl curăța.

„Și acum Tula ar putea veni aici, pentru a vâna mai mulți membri ai familiei mele.” Vor a tăiat restul fructului și l-a mâncat, apoi a aruncat miezul înainte de a-și curăța cuțitul cu un șervețel. „Tu și cu mine nu vom vedea prea mult din acest tip de viață pentru o vreme. Bucură-te de ea cât putem—dar rămâi mereu alert.” El și-a condus „nepotul” spre fermă….

Cei doi vizitatori au fost angajați cu foarte puține întrebări, iar șeful a acceptat numele lor false fără nicio ezitare. El și Willem au spus că sunt din Alarkand, o planetă minoră îndepărtată de care niciuna dintre aceste persoane nu a auzit vreodată. Vor a luptat odată într-o bătălie spațială l ângă Alarkand în timpul Jihadului, zdrobind o flotă de mașini care se ascunsese în câmpul de asteroizi.

Geoff și Nobinia Atreides trăiau într-o mare casă de domeniu cu copiii lor, dintre care unii erau în adolescență târzie. Vor putea observa din mâinile aspre ale lui Geoff și din tenul său roșu, expus la soare, că el lucra singur în livezi. Vor a rămas alert pentru vești despre ceilalți descendenți ai săi, care erau împrăștiați mai departe de orașul principal. Toată lumea părea în siguranță, normală și mulțumită.

Ca parte a echipei de cules, Vor și Willem au primit fiecare un pat în căminul muncitorilor și au început să lucreze în următoarea tură de după-amiază. Toți muncitorii din livadă au fost invitați la cină în acea seară în casa conacului, unde a fost pregătit un lung masă pentru toată lumea, inclusiv zece copii mici care erau prea mici pentru a lucra.

„Îi trimitem pe băieții și fetele noastre în livezi când împlinesc opt ani.” Geoff Atreides a râs. Avea cute adânci pe față. „Și cu cât avem mai mulți copii, cu atât mai bine, deoarece este greu să găsim suficienți culegători în timpul sezonului de recoltare.” A aruncat o privire peste masă la fiica sa Kauree, care era însărcinată de câteva luni. „Soțul ei, Jacque, este supraveghetorul livezii și acum este ocupat afară. Va mânca mai târziu.”

„Îmi plac familiile mari”, a spus Vor. „Mi-aș dori să am una chiar eu.”

În timp ce Willem se uita la el din colțul ochiului, Vor mânca în tăcere, brusc nostalgic gândindu-se la familia mare pe care o avea cu adevărat, aici, pe această lume—și alta pe Caladan cu atât de mult timp în urmă. Dar nu putea să-și permită să facă parte din niciuna dintre ele. Prea mulți oameni ar fi în pericol.

Nu cu mult timp în urmă, soția sa, Mariella, fusese ucisă de o pereche de asasini care îl căutau pe Vor. Cei doi l-au urmărit în cele din urmă pe Vor pe Arrakis și l-au ucis pe prietenul său Griffin Harkonnen—după care Harkonnenii l-au acuzat pe Vor de moarte, aprinzând dușmănia de sânge care deja dura de generații. Acei asasini dispăruseră, dar alți vânători le luaseră locul. Îi părea rău că vor exista întotdeauna vânători care îl urmăresc.

În curând, el ar întoarce situația, iar el și Willem ar urmări-o pe Tula pentru a o face să înfrunte justiția….

Pe măsură ce zilele treceau liniștit pe Kepler, Vor și Willem lucrau în livezi. În timp ce Vor rămânea la fermă în majoritatea serilor, dorind să aibă grijă de familia sa, Willem mergea distanța scurtă până în oraș pentru a vizita diverse afaceri, inclusiv o sală de divertisment. El i-a raportat lui Vor că nimeni nu a văzut vreo tânără care să corespundă descrierii lui Tula, dar a răspândit imaginea ei astfel încât toți oamenii de aici să fie în gardă. Tula nu ar fi putut să se strecoare neobservată.

Vor era, de asemenea, interesat să țină pasul cu familia sa de aici. În cercetările sale prudente, a aflat că fiul său Clar deținea un restaurant și o tavernă de succes în afara orașului; celălalt fiu, Oren, conducea o companie de camioane aeriene cu birouri în mai multe orașe de pe Kepler. Unii dintre copiii lui Clar sau Oren veneau ocazional în livadă, inclusiv fiica adolescentă a lui Clar, Raiga.

Ea avea o prietenă brunetă drăguță pe nume Opalla, iar Willem flirta c u ea, o lua la cină și la dans de mai multe ori. Vor își amintea când era tânăr și distant, cu o fată în fiecare port, în timp ce zbura de pe o planetă pe alta pentru Armata Jihadului. Willem nu era serios în legătură cu Opalla, și

Vor știa că tânărul o va uita destul de repede pe măsură ce își continuau vânătoarea pentru Tula Harkonnen.

Au decis să rămână încă două săptămâni, până când va sosi următorul transport spațial. Acum că VenHold a retras brusc navele din rutele comerciale într-un conflict cu noul Împărat, erau disponibile mult mai puține opțiuni de transport, ceea ce a afectat grav planetele izolate, cum ar fi Kepler. Se spunea că transportatorii secundari erau mai puțin siguri, dar o navă non-VenHold era singura opțiune pe care o aveau. Vor voia să vadă cine debarcă, în cazul în care Tula Harkonnen s-ar întâmpla să fie unul dintre pasageri, dar dacă nu era printre noii sosiți, atunci puteau pleca.

A rămâne pe Kepler era o gândire plăcută, dar dacă Tula nu știa cu adevărat despre Atreides aici, atunci familia lui era în siguranță. Și asta însemna că Vor și Willem trebuiau să caute în altă parte pentru trădătorul și violentul Harkonnen.

Nu ar trebui să te bucuri de răzbunare, chiar și atunci când este justificată și meritată.—PTOLEMY, înregistrări personale, după operația de cymek

După ce și-a predat corpul biologic, Ptolemy s-a obișnuit cu noua sa existență ca cymek. Se oferise voluntar pentru acest destin și nu regreta costul, nici măcar pentru o clipă. Prea mult timp în viața sa se simțise slab și nesemnificativ. Dar nu mai era așa.

După ce capsulele de aterizare au ajuns în întunericul din afara capitalei de pe Lampadas, Ptolemy și-a activat picioarele mecanice. Gândurile de precizie pe care le dezvoltase el însuși erau eficiente și precise. Senzațiile erau diferite, dar controlul său corporal era precis și mult mai versatil, iar armele integrale pe care le controla erau ca extensii ale sale. Timp de săptămâni, se pregătise pentru acest moment în at mosfera toxică a lui Denali, iar acum era timpul.

Împreună cu navigatorul său cymeks, Adem Garl și Rikon Po, Ptolemeu s-a îndepărtat de drop-pod-ul deschis, iar cei trei behemoti au mărșăluit împreună spre locuințele și clădirile comerciale din apropiere. Fiecare pas era un zgomot puternic care zguduia peisajul și clădirile. Deși lansat noaptea, aceasta nu era o operațiune de stealth—departe de asta—ci una menită să provoace maximum de teroare și haos.

Optica îmbunătățită a lui Ptolemeu a discernut localnicii ieșind din locuințele lor, privindu-l cu groază și disperare, și el intenționa să le crească suferința. Era ceea ce meritau acești oameni rătăciți.

Manford Torondo era adevărata răutate din spatele mișcării, dar adepții săi fără minte aveau și ei sânge pe mâini. Mulțimile butleriene au distrus progresele care ar fi ajutat pe alții, au refuzat tehnologia medicală celor bolnavi și răniți și pur și simplu au ars orice nu le plăcea.

A tresărit la amintirea strigătelor de moarte ale prietenului său, Dr. Elchan, și, făcând asta, a aprins involuntar unul dintre tunurile sale de foc. Vârful de flacără a incendiat una dintre locuințele din apropiere. Văzând rezultatele acelui accident, a deschis focul cu mare entuziasm și a distrus casa. Abia începeau haosul.

El și colegii săi cymek au mărșăluit înainte. Ceilalți doi walker au lansat proiectile, distrugând depozite, zdrobind vehicule primitive și tăind oa meni în timp ce fugeau. Forța atacatoare trebuia să cauzeze cât mai multă distrugere posibilă într-un timp limitat, înainte de a fi chemați înapoi la nava cu scut de stealth a lui Draigo.

Ptolemeu a folosit sistemele sale interne pentru a scana peisajul și a se orienta. Punctul de aterizare fusese imprecis, dar cymekii știau exact unde locuia Liderul Torondo. Cabana lui era neapărată. Ptolemeu a ajustat cursul, iar ceilalți doi Nav-cymek au avansat alături de el, bombardând fără discriminare. Au făcut cale spre reședința lui Manford.

Amplificatoarele sale audio au prins strigăte înfricoșate în timp ce Butlerienii încercau să scape; alții și-au menținut poziția, ridicând unelte ridicole și ineficiente—bâte, sulițe, arme de proiectile de stil vechi—dar chiar și armamentele sofisticate nu ar fi putut deteriora corpurile protejate ale noilor mașini de război.

Cei trei cymek au călcat peste victime ca și cum ar fi fost insecte și au continuat să înainteze. Potrivit lui Directeur Venport, scopul lor nu era cucerirea planetară, ci un atac demonstrativ cu obiectivul de a provoca cât mai mult haos și distrugere posibilă. Scopul personal al lui Ptolemy era să găsească și să-l omoare pe liderul butlerian. Dacă nu în seara asta, atunci se vor întoarce cu o forță mult mai mare când va fi timpul pentru atacul complet.

Ptolemy credea că ar putea îndeplini întregul obiectiv doar cu trei cymek, totuși. De fapt, ar considera că este o chestiune de mândrie dacă ar putea face asta.

Alții l-ar putea privi ca pe un monstru, ar putea vedea această acțiune ca pe o măcelărire a nenumăratelor nevinovați... dar pentru el, niciuna dintre aceste victime nu era nevinovată. Știa ce au făcut, sau ce au permis s ă se întâmple, în numele fanatismului lor.

Pe măsură ce corpul său mecanic se apropia de cabana lui Manford, mintea sa conștientă se întorcea la laboratorul său minunat de pe Zenith. El și Elchan lucraseră la dezvoltarea unei tehnologii cibernetice inovatoare, menită să ajute pe cei care își pierduseră membrele—oameni ca Manford Torondo. Creaseră brațe și picioare de înlocuire pe care un invalid le putea folosi exact ca membrele naturale. Dar când el și Elchan oferiseră un nou set de picioare liderului crippled Butlerian—pur și simplu pentru că voiau să ajute—nebunul distrusese oferta și trimisese mulțimea sa fanatică să jefuiască laboratorul Zenith și să-l ardă pe Elchan de viu.

Manford susținuse că îi predă o lecție lui Ptolemy. Chiar dacă acele focuri se stinseseră de mult, Ptolemy își amintea strigătele de moarte ale prietenului său. Și ura sa rămânea la fel de aprinsă ca întotdeauna....

Când cele trei cymek-uri au ajuns la casa lui Manford, susținătorii Butlerieni au alergat înainte pentru a sta ca niște gardieni și scuturi inutile. Erau sfidători, determinați și ridicol de impotenti.

Cymek-urile Navigator s-au oprit pentru a evalua situația, dar Ptole meu a activat tunul său cu flacără și i-a prăjit pe cei care ar fi fost apărători, reducându-i la insignifianță, la fel ca Elchan... deși moartea lor a fost mult mai rapidă.

Apoi cele trei cymek-uri s-au năpustit asupra casei lui Manford.

* * *

ÎNDATĂ CE a văzut și a auzit cymek-urile demonice apropiindu-se, Anari Idaho a știut că au venit pentru Manford. Chiar și sabia ei intimidantă nu ar fi fost eficientă împotriva mașinilor titanice. Prioritatea ei era să-l salveze pe Manford.

Fără un cuvânt de avertizare sau un strigăt de ajutor, l-a prins în camera lui, a alergat spre fereastra deschisă și l-a coborât pe pământul de afară. După ce a sărit prin fereastră, l-a ridicat și a sărit în întuneric. Ținându-l în brațele ei musculare, a sărit practic peste peisaj.

În spatele lor, cymekii se apropiau, calea lor fiind evidentă din explozii, focuri și strigăte.

„Unde mă duci?" a protestat Manford. „Aceștia sunt oamenii mei care sunt masacrați!"

„Își dau viața pentru ca tu să poți scăpa. Dacă suntem prinși, te voi apăra cât pot."

Ea s-a uitat înapoi la mașinile uriașe, amintindu-și când a ucis meki de luptă ca pe un joc în timpul antrenamentului său de Maestru al Sabiei pe Ginaz. În acel exercițiu controlat, a fost nevoie de o echipă de războinici bine antrenați pentru a doborî chiar și cea mai mică mașină de război.

Era acum singură și erau trei dintre acele lucruri.

Suflând cu greu, Anari a alergat prin câmpurile de cereale din jur. Era târziu în sezonul de recoltare și multe câmpuri aveau doar un miriște de tulpini și paie. Niciun loc de ascuns. În față, a zărit cinci grămezi umbroase de fân adunate pentru animale. Fânul ar fi avut propria căldură internă, poate suficientă pentru a masca semnătura termică a lui Manford. Poate. Nu putea alerga suficient de departe, iar niciun loc normal de ascuns nu ar fi fost o protecție împotriva cymekilor. Asta era cea mai bună șansă a ei acum.

A ajuns la fânul cel mai apropiat. “Aici, Manford.”

A zbătut. “Cum pot să mă ascund? Voi fi găsit prea ușor.”

“Vei fi nevăzut. Căldura naturală din interior ar trebui să te mascheze.” A mutat fânul liber deoparte și i-a băgat corpul fără picioare în grămadă. “Stai aici și nu

mișcă-te. Așteaptă-mă să mă întorc pentru tine.

El a dat din cap, ascultând-o pe Anari pentru că credea în ea. Trebuie să-și dea seama că aveau puține șanse în alt mod.

După ce l-a asigurat, Anari a privit cum cymekii folosesc o armă cu flacără pentru a incinera un grup de apărători curajoși de lângă cabana lui Manford. Ridicându-și sabia, Anari a alergat spre ei, intenționând să lupte până la moarte; de asemenea, spera să le distragă atenția de la locul de ascunzătoare al lui Manford. Își dorea să stea în fața acelor mașini și să-și sacrifice viața pentru lupta sacră, dar nu putea să-l lase pe Manford neprotejat. Trebuia să supraviețuiască.

În timp ce alerga, Anari a privit cum cymekii se năpusteau asupra cabanei, dărâmând pereții din piatră și smulgând acoperișul ca și cum ar fi decojeau un ou fiert. Brațele metalice articulate s-au întins și au prins o femeie îmbrăcată în negru, care a strigat și s-a zbătut. Sora Woodra. Unul dintre cymeki o ținea sus în aer, a ridicat un al doilea braț metalic cu gheare și a sfâșiat-o în două, ca și cum ar fi dezmembrat o păpușă. Satisfăcut, demonul mașină a aruncat cele două părți ale cadavrului ei zdrențuit și sângeros în direcții diferite.

Monștrii au distrus casa lui Manford, dar nu au reușit să-l găsească acolo. Impacienți și furioși, au mărșăluit prin peisaj, lansând mai multe explozii, cauzând mai multă distrugere.

Strigând de furie, Anari a alergat după ei, mânuind sabia, dar cymekii s-au îndreptat în direcția opusă, distrugând clustere de case, aprinzând mai multe clădiri. Deși era indignată și plângea, a găsit mângâiere în faptul că se îndepărtau de locul de ascunzătoare al lui Manford.

O oră mai târziu, lăsând în urmă o fâșie de distrugere, cymekii s-au întors la capsulele lor de aterizare și s-au lansat în cer, ca meteori aprinși înapoi.

În urma evenimentelor, Anari stătea neputincioasă, ținând sabia. Nu putea să-și imagineze câte sute—mii?—fuseseră ucise în această noapte, și plângea pentru ele. Cu toate acestea, simțea o bucurie de oțel știind că l-a salvat pe Manford. Cel puțin el era încă în viață!

Ea a alergat înapoi pentru a-l recupera din ascunzătoarea sa, gândindu-se deja la răzbunarea lor împotriva vilei Josef Venport.

Deși loialitatea este o calitate admirabilă, adesea este greșit direcționată.— DIRECTEUR JOSEF VENPORT, consultanță privată cu Draigo Roget

Preocupat de consolidarea apărării Kolhar, Josef își lăsase controlul asupra producției de mirodenii de pe Arrakis să-i scape. Norma era agitată și avea nevoie de el pentru a o însoți pe planeta deșertică, unde el putea să pună capăt haosului și să restabilească operațiunile de recoltare a melange-ului.

Înainte de a putea pleca spre Arrakis, totuși, Josef trebuia să se ocupe de un alt aspect de afaceri. S-a urcat în transportorul mare de foldspace aflat în orbită, care servea ca navă de detenție pentru grupul de luptă imperial pe care îl luase ostatic.

Armata lui Roderick avea multe nave bine înarmate dispersate în jurul I mperiului ca forțe de menținere a păcii, dar puține dintre acestea erau echipate cu motoare Holtzman. Astfel, armata imperială trebuia transportată la bordul altor nave mari, iar Flota Spațială Venport Holdings oferea servicii de transport de ani de zile, livrând nave militare oriunde erau desfășurate. În momentul în care Împăratul l-a declarat pe Josef un fugar, acest transportor VenHold transporta șaptezeci de vase militare imperiale pentru a înăbuși tulburările butleriene pe lumi periferice. Ca răzbunare pentru ordinul de arestare, Josef a capturat pur și simplu toate acele nave de război, refuzând să le permită să se alăture din nou Forțelor Armate Imperiale. În schimb, le-a dus la Kolhar și le-a ținut în orbită; transportorul devenise nava lor de închisoare. Deocamdată, amiralul Umberto Harte și toți subcomandantii săi trebuiau să rămână pe margine.

Desigur, victoria se datora mai mult circumstanțelor fortuite decât geniului tactic, dar Josef nu se va plânge. El scosese acele piese strategice de pe tabla de joc și nu avea de gând să-i lase Împăratului să-și recupereze activele până când el și Josef nu-și rezolvau diferențele. Acest lucru ar p utea fi rezolvat atât de ușor, dacă doar Împăratul ar vedea rațiunea!

Pe măsură ce naveta sa plutea deasupra curbei ample a transportatorului de foldspace de dimensiunea unui oraș, Josef era mulțumit să se gândească la victoria neatinsă, fără sânge, de aici. Cufărul cavernos al transportatorului ținea acele nave de război imperiale blocate în loc ca prizonieri înlănțuiți de pereții unei temnițe. Nu a avut nevoie nici măcar să

trimite-și oamenii la bord; nu fusese nicio luptă, niciun singur rănit. Ar fi dorit ca toate loviturile de stat să fie atât de rapide și simple.

Chiar acum, ar avea aceeași discuție cu amiralul Harte pe care o avusese înainte, dar nu se aștepta la un rezultat diferit. Totuși, trebuia să fie făcut înainte de a călători cu Norma pentru a se ocupa de afacerile lor pe Arrakis.

Odată ajuns la bordul portavionului, a vorbit rapid cu unul dintre angajații săi de la VenHold. "Chemați amiralul - va încerca să întârzie, ca o formă de agresiune pasivă. Dar nu-l lăsați să întârzie. Este o chestiune de curtoazie față de mine."

A făcut cale spre puntea de pilotaj, unde Navigatorul portavionului se odihnea într-o cameră plină de mirodenii, înconjurată de vederi stelare. În interiorul rezervorului plutea o figură distorsionată cu brațe și picioare atrofiate, o cap mare și ochi supradimensionați. Dacă Josef își amintea corect, acesta se numea Dobrec, deși Navigatorii rareori foloseau nume, considerând astfel de etichete sub demnitatea lor. Fără a recunoaște prezența Directorului, Dobrec plutea în rezervorul său, în timp ce se uita în infinitatea minții sale, meditând la calcule de foldspace sau alte gânduri incomprehensibile.

Josef încetase demult să privească creaturile mutant cu repulsie; cu mințile lor avansate, realizau lucruri pe care niciun om obișnuit nu le-ar fi putut face. Și, deși nu toți candidații Navigator erau voluntari, strict vorbind, și mulți nu supraviețuiau transformării fizice, el nu regreta ceea ce le făcuse. O considera o oportunitate uriașă, chiar dacă candidații înșiși nu erau întotdeauna de acord.

În timp ce aștepta pe amiralul Harte, s-a uitat printr-o fereastră cu lentilă în peretele de separație pentru a vedea navele de război imperiale capturate stivuite în aranjamentul lor de reținere în imensa hold a portavionului. Fiecare vas purta emblema Corrino.

Navele de război ostatici îl făceau să se simtă trist, dar și triumfător. El și împăratul ar trebui să fie de aceeași parte, luptând împotriva prostiilor butleriene. Dar Roderick refuza să-și pună deoparte vendeta personală, nevoia de a-l face pe Josef să înfrunte justiția pentru moartea lui Salvador. Aceasta a fost greșeala principală a împăratului. Ar fi fost mult mai bine pentru Imperiu dacă ar fi trecut mai departe.

Între timp, Josef nu putea să-i lase pe Roderick să recupereze aceste trupe. Deși echipajul lui Harte se considera prizonieri de război, soldații erau încă o forță de luptă viabilă și furioasă, ceea ce îi făcea periculos de imprevizibili. Sistemele lor de comandă a armelor erau neutralizate, dar Josef dorea să ajungă la un acord cu amiralul, pentru a face cele mai bune aranjamente într-o situație neplăcută.

Înainte ca comandantul imperial să sosească, Josef a simțit o explozie puternică de ozon și a văzut o strălucire albastră palidă în aer, tocmai când se afla pe punte se afla seiful robust și ornate al Normei Cenva, lângă tancul lui Dobrec.

Josef i-a oferit un zâmbet ironic. „Așadar, ai decis să te alături nouă, Bunico."
Norma s-a uitat prin fereastra curbată. „Sunt îngrijorată pentru Navigatorii mei... pentru fluxul continuu de mirodenie de pe planeta Arrakis." A făcut o pauză, apoi a adăugat: „Sunt anxioasă ca această distragere să se termine."
„Vom merge acolo în curând, Bunico. Producția de mirodenie continuă, chiar dacă operațiunile noastre sunt mai limitate decât înainte. Chiar dacă navele imperiale de pază pot încă să ne hărțuiască munca, ele nu sunt foarte eficiente. Fluxul de melanj va continua—nu te îngrijora."
„Mirodenia este întotdeauna o chestiune de mare îngrijorare. Preștiința îmi arată turbulențe în viitor. Cum poți asigura un aprovizionare suficientă?"
El a zâmbit. „Am însărcinat administratorii mei Mentat din Mercantile Combinate să stabilească un stoc imens, o bancă de mirodenie. O vom ascunde în deșertul adânc, o r ezervă păzită care ar trebui să ne ajute să trecem peste orice dificultăți."
Ea plutea, ca și cum ar încerca să înțeleagă ce spunea el. „Cum vei ascunde și proteja asta?"
„Mercantile Combinate tocmai au cumpărat un întreg sietch în deșert, au cumpărat tribul de oameni care trăiesc acolo și i-au forțat să se mute. Te voi arăta de îndată ce ajungem pe Arrakis. În curând, vom umple acele peșteri cu mirodenie, astfel încât tu și Navigatorii tăi să aveți întotdeauna ce aveți nevoie. Putem face față oricărei turbulențe politice în Imperiu."
„Ar fi înțelept să ne mărim rezervele existente pe Kolhar și Denali de asemenea," a spus ea. „Nu vrem să punem toate ouăle într-un singur coș."
„Desigur, dar acelea vor fi stocuri mai mici. Arrakis este cel mai bun loc pentru a păstra rezervele mari."
„Bine. Acum termină-ți întâlnirea, astfel încât să putem pleca."
El s-a întors când Umberto Harte, cu spatele drept, a fost escortat pe puntea de pilotaj. Fiecare pas al lui Harte era ca o prezentare de paradă. Era chipeș și de vârstă mijlocie, cu linii de expresie care începeau să apară în jurul ochilor săi. Părul său castaniu, tuns scurt, era perfect aranjat, iar uniforma sa, împodobită cu medalii, era impecabilă și proaspăt călcată. În ciuda profesionalismului său rece, privirea lui ardea.
„Îți mulțumesc că te-ai alăturat mie, amiral," a spus Josef. „Ca și înainte, sunt aici pentru a verifica sănătatea și dispoziția trupelor tale, care sunt oaspeții mei."
„Prizonieri, te referi."
„Echipajul tău este reținut astfel încât să nu poată dăuna nici intereselor mele, nici lor înșiși. Este necesar până când această situație nefericită este rezolvată."
„Suntem loiali împăratului. Asta nu se va schimba."
Josef și-a ridicat sprâncenele. „Te referi la împăratul Salvador, care te-a trimis în patrulare? Prefer să nu vorbesc de rău despre cei morți, dar să nu ne iluzionăm. Știi că acel om aducea rasa umană în ruină."

Harte a mirosit. “Roderick Corrino este acum Împărat. Loialitatea noastră s-a transferat la el imediat ce a acceptat coroana.”

Josef a făcut un gest dispreţuitor. “Roderick nu s-a arătat încă demn de loialitatea ta — sau a mea.” Și-a mângâiat mustața stufoasă. “Deși am avut așa mari speranțe.”

“Director Venport, este datoria soldaților mei să lupte împotriva t uturor amenințărilor — inclusiv a răscoalei tale. Suntem loiali Imperiului.”

“*Imperiul* … o construcție slabă și instabilă care există de mai puțin de un secol. Vorbim despre viitorul civilizației în sine! Cine este cel mai calificat să conducă rasa umană, să ne ghideze acolo unde dorim să mergem? Butlerienii nebuni, care vor să ne aruncăm de pe o cliff într-o nouă epocă întunecată? Crede-mă, amiral, aș prefera cu mult să colaborez cu Roderick … dar dacă el nu are cele mai bune interese ale umanității în inimă, atunci voi fi nevoit să fac o schimbare politică.”

S-a aplecat mai aproape de comandantul indignat, observând mici picături de transpirație pe fruntea bărbatului. „Nu pun la îndoială loialitatea sau abilitățile dumneavoastră militare, domnule. Cred că luptătorii dumneavoastră capturați sunt oameni și femei buni, dar ei acționează sub o percepție greșită a propriilor interese. De aceea sunt nevoit să rețin navele dumneavoastră până când această neînțelegere se va încheia. Nu ar trebui să dureze prea mult, sper.”

Răspunsul lui Harte a fost rece. „Ești un trădător. Intenționezi să iei tronul pentru tine?”

Josef a râs. „Prefer să nu fiu Împărat decât dacă este absolut necesar. Sunt interesat doar de un viitor stabil pentru umanitate, astfel încât să pot desfășura afaceri interplanetare importante.” Și-a dat seama că această discuție nu duce nicăieri, iar Norma era nerăbdătoare să plece spre Arrakis. „Ești eliberat, Amiral. Reprezentanții mei se vor asigura că ești bi ne îngrijit. Soldații tăi au vreo nevoie specială în acest moment?”

„Da, libertatea noastră.”

„Voi lua asta în considerare. Mulțumesc pentru timpul acordat.”

Josef se simțea dezamăgit. În alte circumstanțe, Umberto Harte ar fi putut fi un activ foarte valoros, dar Josef trebuia să lase capetele mai reci să prevaleze. În cele din urmă, Roderick ar trebui să înțeleagă cea mai bună soluție. Un om orbit de răzbunare nu era un negociator potrivit.

Norma era încă acolo, așteptând, plutind în gaz de mirodenii, și el s-a întors spre rezervorul ei. „Permite-mi să-mi iau rămas bun de la Cioba, și apoi tu și cu mine ne vom îndrepta spre Arrakis.”

Voi conduce totul asta într-o zi.—SALVADOR CORRINO la zece ani, către tatăl său, Împăratul Jules, în timp ce privea spre

stele

„Nu înțeleg deloc politica Surorilor", a spus Haditha. „Ele insistă că nu sunt religioase, totuși urmează ritualuri și practici care sugerează exact opusul." Și-a coborât vocea. „Sincer, nu le am încredere."

„Dragostea mea, sunt foarte multe persoane în care nu am încredere—Josef Venport și Manford Torondo fiind cei mai importanți dintre ei," a spus Roderick. „Cu toate acestea, Imperiul trebuie să funcționeze, iar eu am nevoie de un nou Adevăr."

Soția sa cu părul castaniu purta o rochie albă cu brocart de aur pe guler și mâneci, și o beretă asortată. Ei stăteau împreună într-unul dintre grădinile palatului, așteptând sosirea Adevărului care urma să o î nlocuiască pe Dorotea. Odată cu noua Maică Superior, majoritatea Surorilor erau înlocuite la Curtea Imperială. Ceva legat de politica internă, îl informaseră consilierii săi. O schimbare a gărzii.

În timp ce aștepta în grădinile liniștite ale serelor, Roderick a folosit timpul pentru a se în genunchi pe un suport și a planta butașul unei trandafiri ornamentale, luat dintr-un portal care fusese în familia Corrino/Butler încă de dinaintea Bătăliei de la Corrin. Împăratul Faykan, bunicul lui Roderick, începuse tradiția de a planta trandafiri ca semn de noroc pentru domnie, iar Roderick intenționa să o continue. Salvador nu făcuse acest lucru, plângându-se că nu este potrivit pentru un Împărat să-și murdărească mâinile cu muncă de grădinărit. Roderick nu credea în superstiții, dar domnia fratelui său nu mersese deloc bine.…

Acum că era Împărat, Roderick decisese să stabilească o altă tradiție. El va conduce poporul Imperiului cu o mână dreaptă și onorabilă și își va crește fiul de doisprezece ani, Javicco, să se comporte în același mod. Roderick presupunea că toți Împărații își încep domniile cu jurăminte tăcute, de un fel sau altul.

„Încă cred că ar trebui să iei în considerare negocierea cu Directorul Venport", a spus Haditha. „Cel puțin fă încercarea."

„Dacă generalul Roon are succes, nu va trebui să negociez.” Forța mare de atac tocmai plecase spre Kolhar, cu toate navele în sfârșit încărcate la bordul transportatorului militar.

„Imperiul are încă nevoie de navele lui Venport, de Navigatorii săi, de tehnologia sa. Nu este o rezolvare mai bună decât o cucerire?”

El s-a încruntat la ea. Soția sa încerca întotdeauna să fie vocea înțelepciunii și rațiunii. „El mi-a ucis fratele. Trebuie să-l fac să simtă o durere profundă înainte de a putea considera că datoria lui este plătită.”

Haditha s-a așezat în genunchi lângă el, examinând cu atenție o floare exotică, una care înflorea tot anul, indiferent de vreme. Apoi s-a uitat la el. „Este asta ceea ce este mai bine pentru Imperiu, sau este doar vendeta ta personală?”

„Împăratul și Imperiul sunt unul”, a spus el, cu un suspin adânc. „Să așteptăm și să auzim raportul de la generalul Roon. Dacă Kolhar este învins, va pune negocierile noastre pe un teren mult diferit. Amândoi vrem ca acest conflict să se încheie, dar avem idei foarte diferite despre cum să realizăm asta.”

A terminat de așeza noul sol în jurul plantării de trandafiri și apoi s-a îndreptat, în timp ce un grup de gărzi imperiale conducea mai multe femei îmbrăcate în negru în grădina seră. În fața grupului, o femeie cu o constituție robustă s-a prezentat cu o plecăciune formală. „Stăpâne, eu sunt Maica Reverendă Fielle. Am fost desemnată ca noua ta Adevărată Vorbitoare.”

Roderick și-a șters mâinile pe o cârpă, s-a uitat la însoțitor. „Și aceste alte Surori?”

„Pentru a umple rolurile celor care au fost rechemați la Wallach IX la cererea Maicii Superioare Valya.” Toate s-au plecat. „Stăpâne, existăm pentru a servi.”

Roderick a observat expresia suspicioasă a soției sale și și-a recunoscut propria neliniște. „Dar cui serviți? Împăratului vostru? Sau ordinului vostru... sau poate celui mai mare ofertant dintre casele nobile?”

Fața cărnoasă a lui Fielle nu a arătat nicio reacție. „Cine ar putea oferi o sumă mai mare decât Împăratul însuși? Servim și noi Fraternitatea, dar aceasta este o școală unde candidatele feminine caută să atingă cel mai mare potențial uman. Dezvoltăm un set special de abilități, cum ar fi capacitatea mea de a distinge adevărul de minciuni. Maica Superior a considerat că sunt demnă să îndeplinesc acest rol pentru tine și sunt încântată să fiu aici.”

„Atunci accept serviciile tale,” a spus el. „Provizoriu.” Nu o cunoștea pe noua Maică Superior Valya mai bine decât o cunoștea pe Fielle. „Îți vom permite să-ți dovedești valoarea.”

Fielle s-a înclinat ușor. „Domnule, pentru a-mi începe serviciul cu un gest de bunăvoință, sunt pregătită să ofer informații secrete despre rivalul tău, Directorul Venport. S-ar putea să le găsești valoroase sau cel puțin interesante. Și va începe să-mi dovedească valoarea pentru tine.”

Roderick era intrigat. „Informațiile despre Venport ar putea fi într-adevăr de folos pentru mine."

Surorile s-au consultat în șoaptă, iar apoi Fielle a raportat: „Venport Holdings este disperat să controleze operațiunile de mirodenii de pe Arrakis din motive care depășesc profitul simplu. Sunt sigură că îți dai seama că forța militară imperială pe care fratele tău a lăsat-o acolo nu este capabilă să mențină controlul asupra planetei. Combined Mercantiles, o corporație marionetă pentru Venport Holdings, continuă să recolteze mirodenii, producând mult mai mult decât contractorii imperiali independenți. Mai devreme sau mai târziu, Venport nu va mai tolera prezența imperială, iar stimulentul lor va fi să alunge navele tale. Combined Mercantiles are mai multe echipaje de colectare a mirodeniilor pe planeta deșert decât ai tu și o putere militară mai mare pentru a le apăra. Resursele pe care Directeur Venport este dispus să le cheltuie pentru a controla Arrakis depășesc ceea ce poți tu oferi, mai ales cu grupul de luptă al amiralului Harte ținut ostatic."

Roderick s-a încruntat. „Nu am nave de rezervă pe care să le pot folosi pentru a-mi impune autoritatea asupra Arrakis." Dar dacă Roon va avea succes la Kolhar, voi câștiga controlul asupra tuturor operațiunilor VenHold oricum.

Roderick ground his teeth together. That infernal planet had caused so much trouble, and his brother's inept handling of an attempted takeover had led to the current crisis—as well as his own death. Frowning, he said, "That confirms information I already have, Truthsayer. You have told me nothing new."

"You cannot extract your mining crews and troops from Arrakis. They are struggling to defend their spice operations, but they have no feasible way to deliver the spice they produce, other than by using black-market runners, who steal as much as they sell. Your citizens are addicted and demanding melange, and they are growing restless. They need to see the flow of spice restored."

Roderick a recunoscut: „Nu am desfășurat suficiente forțe de foc acolo pentru a menține operațiunile cu mirodenii sub controlul Imperial, și nu am forțele necesare pentru a-l recaptura. Profiturile lui Venport trebuie să fie imense dacă continuă să cheltuie atât de mult pentru a-și menține operațiunile acolo."

„Mirodenia înseamnă mai mult decât doar profituri pentru Directeur Venport. Trebuie să înțelegi asta, Sire." Fielle s-a uitat la el. „El *are nevoie* să asigure o aprovizionare constantă de mirodenie pentru Navigatorii săi. Fără mirodenie, Navigatorii săi nu pot imagina căi sigure prin univers. Fără mirodenie, el nu poate crea mai mulți Navigatori. Fără mirodenie, Venport Holdings nu poate funcționa. De aceea Arrakis este atât de vital pentru el."

„Și cum ai obținut această informație?" a intervenit Haditha, uitându-se suspicios.

„Nu pot dezvălui sursa noastră internă, dar Maica Superior Valya a solicitat

that I share this knowledge with you."

Frowning, Roderick said, "I will consider it thoroughly." Then he spoke to the honor guard. "Take these women to the quarters vacated by the previous Sisters. Reverend Mother Dorotea served me well—so when I have need of a Truthsayer, I hope I can trust you as I did her."

As if choreographed, Fielle and the women bowed in unison, then turned to follow their escort, leaving Roderick and Haditha next to the new rosebush. He spoke quietly, relying on his wife as a sounding board, as he always did.

"I am far more worried about Venport and his control of Arrakis than I am about the schemes of those women. But General Roon and his strike force should reach Kolhar soon. If he breaks Venport Holdings, then we will have all the time we need to reassert control over Arrakis." He drew a deep breath. "The Imperium will be stable again."

Un plan este doar atât - un plan. Nu este efectiv realizarea unei acțiuni.— COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES, *Analele Jihadului*

După ce pilotul a verificat și a revizuit calculele sale manuale, uriașul transportator foldspace a pătruns în labirintul dintre spații, ducând forța de atac imperială spre sistemul Kolhar. Transportatorul ar urma să ajungă aproape de fortăreața VenHold, în funcție de variațiile și erorile de navigație.

De îndată ce transportatorul imperial a ieșit deasupra planetei, navele de atac ar fi fost trimise într-un asalt surpriză copleșitor. Fără timp de reacție, Venport Holdings ar cădea. Anticiparea creștea în rândul trupelor.

Generalul Roon stătea pe pod, cu mâinile încrucișate în spate, așteptând. Aștepta cu nerăbdare spectacolul, deoarece îi oferea ocazia de a se dovedi. O înfrângere a Directorului Venport ar risipi orice probleme personale persistente între el și Roderick Corrino. În sfârșit.

Roon a servit în personalul generalului comandant Odmo Saxby, unde a văzut din prima ce prost era Saxby, dar nu și-a raportat superiorul (deși poate că ar fi trebuit). În cele din urmă, incompetența lui Saxby a ajuns la atenția noului Împărat, iar Roderick a ordonat schimbări radicale. Acum, era rândul lui Roon să conducă. A câștigat această oportunitate.

Forța de atac surpriză era o porțiune semnificativă a militarului spațial imperial, pentru a garanta victoria și a-l elimina pe omul care l-a asasinat pe Salvador Corrino. Dar logistica de adunare, pregătire și încărcare a atât de multor nave la bordul giganticului portavion a întârziat lansarea cu mai mult de o zi. Probleme mecanice, nereguli în lista de verificare, realocări de personal. Dar totul trebuia să fie făcut corect. Generalul Roon avea doar o singură șansă și nu-l va dezamăgi pe Roderick.

Pe măsură ce transportatorul ieșea din orbita Salusan, tehnicienii săi analizau diagnosticele Holtzman, studiind panourile de navigație spațială. Deoarece nu aveau la dispoziție un Navigator, cursul către sistemul Kolhar fusese calculat și recalculat. Doar pentru a fi în siguranță.

Când Roon a dat în sfârșit ordinul, realitatea s-a pliat în jurul transportatorului, și

s-au aruncat într-un scurtătură printr-un spațiu dimensional neexplorat.

Fiecare nava de război imperială din hold era încărcată cu arme avansate, echipată cu soldați foarte bine antrenați, cei mai buni din flotă. Piloții de aeronave de luptă spațiale s-au urcat în cabine; distrugătoare mari erau pregătite să iasă din holdul portavionului imediat după sosire. Această forță de atac ar distruge orice apărare pe care Venport a reușit să o monteze.

O șansă. Roon și-a strâns pumnul.

Trecerea prin foldspace nu a durat mult, dar părea că durează o veșnicie. A transmis tuturor navelor, tuturor soldaților. „Pregătiți-vă pentru sosire. Aceasta va fi o surpriză."

Tonul motorului s-a schimbat, în timp ce liniile și dârele de culoare din jurul foldspace-ului s-au încetinit în fluxul lor fantastic.

Roon a privit înainte prin fereastra largă în timp ce transportatorul revenea în spațiul normal. Se aștepta să vadă planeta de dedesubt, un cerc defensiv de nave VenHold surprinse, zbătându-se să-și pregătească apărarea.

În schimb, puntea era umplută cu o lumină orbitoare, gaze ionizate furioase, foc stelar. „Eroare de navigație!" a strigat cineva.

Cursul transportatorului era doar fracționar greșit, o mică greșeală la o scară cosmică—dar suficient pentru a arunca nava de război în marginile fierbinți ale soarelui Kolhar.

Primul Ofițer de Navigație a strigat, dar Vinson Roon nu putea vedea nimic pentru că lumina arzătoare l-a făcut orb, împreună cu toți ceilalți de pe puntea de zbor. Nu era timp pentru alte strigăte sau plângeri.

Buclele coronal se învârteau în sus și în jur; celulele de convecție aprinse churned plasma dedesubt. Transportatorul foldspace s-a evaporat instantaneu, luând cu el o sută de nave de război grandioase.

* * *

UNA DINTRE navele de pichete VenHold care patrulau sistemul Kolhar a detectat un flash în rețeaua extinsă de senzori. Imaginile pe distanțe lungi au surprins ceea ce părea a fi un mare transportator foldspace ieșind în marginile stelei, dar activitatea coronală și strălucirea radiației au obscurat detaliile.

Directorul Venport plecase deja spre Arrakis, lăsând-o pe Cioba ca manager în absența sa, iar ea a revizuit imaginile inconcludente. A trimis mai multe nave de pichete să patruleze mai aproape de soare, căutând orice semn al unei forțe de atac imperiale care ar putea fi ascunsă în strălucirea stelară.

Dar nu au găsit nimic—nici un transportator de foldspace, nici nave, nici epave. Cu toate acestea, au continuat patrulările și au rămas vigilenți.

Multe forțe primare influențează evenimentele din univers: constante fizice, forțe gravitaționale, legile termodinamicii, interacțiuni elementare, mecanica cuantică. Dar am învățat că există și forțe mai puțin cuantificabile care sunt imprevizibile și distrugătoare. Aceste forțe includ emoțiile umane.

—ERASMUS, Jurnalele Laboratorului

Zburând înapoi spre Denali din raidul de dovadă a conceptului Lampadas, Draigo Roget a scanat domurile ascunse sub atmosfera întunecată și toxică. Atât de multă putere de gândire acolo jos, atât de multe inovații, atât de multe arme distrugătoare fiind asamblate sub patronajul lui Directeur Venport.

Draigo s-ar fi simțit mai mulțumit dacă cymekii ar fi găsit și ucis pe Manford Torondo. Deși aceasta nu fusese obiectivul complet al misiunii, ar fi fost o realizare binevenită. Chiar și așa, cele trei mașini monstruoase au cauzat o cantitate uluitoare de distrugere într-un timp limitat și apoi au plecat înainte ca vreo navă de război butleriană să poată găsi nava protejată a lui Draigo. În această privință, succesul a fost complet.

Cei doi walker-i cymek erau stocați în holdul de marfă, cu canistrele lor cerebrale detașate. Două dintre creierele Navigatorului atârnau în contemplare tăcută, visând poate la căi printre stele, locuri pe care ar fi putut să le zboare dacă ar fi devenit adevărați Navigatori.

Între timp, creierul lui Ptolemeu discuta cu el, oferind o conversație perspicace. Draigo și omul de știință obsedat aveau multe în comun. Amândoi voiau să înfrângă amenințarea butleriană, deși nevoia lui Ptolemeu de a-l ucide pe Manford Torondo și pe urmașii săi era atât de strălucitoare și concentrată încât era ca o stea care s-ar stinge prea devreme.

Pe măsură ce nava lor cădea prin norii verzi-gri învârtiți ai lui Denali î n întuneric, Ptolemeu se gândea: „Ar fi trebuit să rămânem mai mult și să continuăm vânătoarea pentru Torondo. Este un om rău.”

„Le-am arătat Butlerienilor că sunt neputincioși chiar și împotriva a trei dintre noile noastre cymekuri—și construim încă o sută. Când vom lansa atacul nostru complet, Lampadas este sortit pieirii.”

„Dar Manford încă trăiește.” Ptolemeu suna amar.

„Și acum îi va fi frică de noi."

Omul de știință dezmembrat părea să își recapete curajul din asta. Totuși, Draigo nu a menționat că a efectuat proiecții extinse Mentat; era îngrijorat că, în loc să îi facă să se teamă, acest atac ar provoca fără îndoială pe Manford să ia măsuri de securitate personală mai stricte și ar putea provoca barbarilor o violență și mai mare. Forțele rațiunii și ale sănătății mintale trebuiau să fie pregătite pentru asta.

Draigo a aterizat nava, a stabilizat-o și a oprit motoarele. În apropiere, veziculele strălucitoare ale domurilor de locuit străluceau în întunericul cețos. Pe măsură ce finaliza procedurile de oprire în cockpit, brațele automate au ridicat recipientul de conservare al lui Ptolemy și l-au instalat în corpul de walker cymek stocat, care a fost coborât prin hatch-ul de jos. În scurt timp, celelalte cymek-uri Navigator s-au alăturat lui Ptolemy, iar cei trei walkers au pășit peste câmpul de aterizare.

Draigo a extins tubul de conectare incomod astfel încât să poată trece de la navă în domurile de locuit. Prin feronerie etanșă, a observat o duzină de mașini de război blindate apropiindu-se din peisaj pentru a întâlni sosirile. În curând, știa el, vor fi mai mult de o sută de astfel de mașini de război pe care să le dezvăluie asupra fortăreței butleriene.

Draigo a intrat în domul laboratorului, pregătit să-și prezinte raportul. Toți oamenii de știință Denali împărtășeau scopul de a salva umanitatea de epoca întunecată pe care fanaticii o doreau. În sala de briefing, canistra de creier a Administratorului Noffe se odihnea pe un suport, conectată la aparatul de observație. Nucleul de memorie Erasmus aștepta într-o mică vitrină echipată cu senzori externi pentru a putea vedea și auzi. Frumoasa Anna Corrino, anxioasă să facă parte din orice decizie sau dezbatere care implica Erasmus, a rămas aproape de gelsferă, ca și cum ar dori să o apere cu viața ei. Doi cercetători biologici Tlulaxa erau deja prezenți. Imediat în spatele lui Draigo, un cărucior zornăitor a intrat, purtând canistra de creier a lui Ptolemy, acum deconectată de corpul său cymek din afara domului.

Draigo a dat din cap ușor în timp ce se uita la grup: un nucleu de memorie robotic, o pereche de recipiente cu creier cymek, cercetători biologici exilați și o femeie cu probleme mentale. Ce public bizar și neortodox era acesta! Dar toți luptau împotriva aceluiași dușman care amenința viitorul civilizației.

Draigo și-a prezentat cu mândrie raportul, redând imagini ale atacului de la Lampadas și haosul înregistrat de cei trei prădători cymek. „Atacul nostru a fost destul de eficient. Butlerienii își vor aminti de această noapte pentru o vreme."

„Evaluarea totală a daunelor?" a întrebat Administratorul Noffe din tancul său.

„Șaptezeci și opt de locuințe și nouă clădiri comerciale distruse, cu alte treizeci și șapte de case arzând în momentul în care cymeks s-au retras. Opt sute șaizeci și doi de morți confirmați—în principal spectatori, daune colaterale.”

„Nu sunt daune colaterale!” a protestat Ptolemeu. „Toți erau ținte.”

„Și Manford Torondo?” a întrebat Erasmus. „Este mort? În sfârșit?”

„Manford este un om rău,” a spus Anna Corrino.

Draigo a adus vestea dezamăgitoare. „I-am distrus cabana, dar nu am reușit să-l localizăm. A scăpat, iar în acel deșert tehnologic nu aveam mijloace de a-i urmări locația.”

„Nu ai putut găsi un om fără picioare?” a întrebat Noffe.

Ptolemeu a adăugat defensiv: „Ar trebui să ne întoarcem imediat la Lampadas cu o forță mai mare. Armele primitive butleriene nu sunt o potrivire pentru corpurile noastre cymek—tocmai am dovedit asta, așa că oamenii de acolo nu reprezintă o amenințare. Putem să căutăm pe întreaga planetă și să ne asigurăm că este ucis.”

Erasmus a vorbit cu o voce rece și rezervată: „Asta nu este probabil cea mai eficientă modalitate de a distruge liderul butlerian.”

Ptolemeu părea agitat. „Manford Torondo ne-a cauzat tuturor prea multă durere. Avem mai mult de o duzină de cymek pregătiți să plece și nenumărați alții în etapele finale. De ce să așteptăm?”

Draigo și-a strâns privirea, calculând. „Toți știm de ce îl urăști atât de mult pe Manford, Ptolemeu. Îl urăsc și eu. El l-a executat pe directorul meu, iar eu am văzut personal ce a făcut la Școala Mentat. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.”

Nucleul Erasmus pulsa cu o lumină albastră palidă. „Am analizat experiențele mele și... sentimentele mele despre execuția lui Gilbertus încă de când am scăpat din Lampadas. Cred că acum înțeleg ce simte un părinte uman î n urma pierderii unui copil, pentru că Gilbertus Albans a fost, de fapt, fiul meu. Încep, de asemenea, să înțeleg răzbunarea și ura ca fiind mai mult decât simple concepte teoretice. A fost o experiență foarte deranjantă, dar iluminatoare.” Anna plutea deasupra gelsferei, ajustând senzorii săi. Nucleul robotului a continuat: „Pot să te ajut să proiectezi arme noi. Voi asigura că avem mijloacele necesare pentru a eradica acel om pe care toți îl disprețuim.”

Anna se mișca prin cameră, jucându-se cu mâinile. Privirea ei se mișca în agitație, ca și cum ar fi vrut să se ascundă. „Atâta ură!”

„Da,” a spus Draigo cu un cap de aprobat ferm. „Și o vom folosi bine.”

O rană la mândria unui om poate provoca mai multă durere decât o rană l a corpul său.—DIRECTORUL GILBERTUS ALBANS, axioma Mentat

Deși grav afectat de atacul cymek care aproape că l-a ucis, Manford Torondo a profitat de consecințe. Nu mai văzuse o astfel de infuzie de energie ca atunci când adepții săi indignați urlau după răzbunare.*Energia* umană. Și putea folosi asta.

Într-o zori roșii ca sângele, după atac, Butlerienii șocați au lucrat împreună cu lopeți și brigăzi de gălețí pentru a stinge incendiile care se răspândeau. Credincioșii lui Manford au salvat răniții și au adunat corpurile celor uciși. O echipă a recuperat rămășițele mutilate ale Surorii Woodra și i-a oferit o înmormântare corespunzătoare, pe care Manford a supravegheat-o.

Pe măsură ce mai multe rapoarte soseau, Manford se lupta cu necredința. Aceasta era *casa* lui pe Lampadas, fortăreața și sanctuarul său! Nu se simțise atât de vulnerabil de când un asasin din Orașul Arrakis a împușcat unul dintre dublurile sale. Dumnezeu l-a protejat atunci—la fel cum a făcut din nou în ti mpul acestui atac cymek. Dublul său actual, un bărbat fără picioare cu trăsături asemănătoare cu ale lui, aștepta să îndeplinească aceeași datorie, dacă era chemat. Dar nu a fost timp în timpul atacului cymek.

În biroul său din inima orașului, Manford tremura în timp ce asculta rezumatele pagubelor și victimelor livrate de adjunctul său, Deacon Harian. Deaconul chel era un urmaș perfect, dispus să facă orice pentru mișcarea Butleriană fără remușcări sau ezitare. Furiat de atacul cymek, Harian fusese ca o armă cu arc, pregătită să fie eliberată.

Chiar înainte ca focurile să fie stinse, Harian a strigat: „Trebuie să ne răzbunăm, Lider Torondo! Lasă-mă să duc navele noastre la Kolhar imediat pentru a lovi Venport. Vom ataca inima fortăreței lui, exact așa cum ne-a lovit el.”

Manford a luat în considerare acest lucru, apoi a refuzat. „Asta este exact cum se așteaptă dușmanul nostru să răspundem: Atacul de aseară ar fi putut fi menit să ne provoace. Directorul va avea apărarea pe care nu o putem sparge. Chiar și Împăratul se teme să-l lovească pe Kolhar.”

„Armata noastră sfântă este mai puternică și mai dedicată decât forțele Imperiale”, a insistat Harian. „Ucenicii noștri sunt dispuși să moară pentru tine. Dă-ne ordinul, dragă Lider. Vom distruge acel monstru, indiferent de costuri.”

„Toți veți muri în încercare”, a spus Manford.

Harian și-a ridicat bărbia. „Atunci toți vom deveni martiri.”

Manford știa valoarea martirilor, dar totuși a dat din cap în timp ce stătea sprijinit de biroul său. „Ar fi o risipă imprudentă de vieți.” Cât de mult dorea să dezvăluie acești oameni, să-i arunce asupra dușmanului cu sutele de mii, cu milioanele—dar Directorul Venport avea de asemenea luptători, precum și ar me avansate și nave de război, iar Manford nu dorea să-și risipească oamenii în acest fel. „Vom lovi într-un moment *ales de mine*—când suntem pe deplin asigurați de victorie. Nu ne vom lăsa atrași într-o capcană.”

Pe măsură ce vestea atacului laș al cymek-ului s-a răspândit în întreaga Lampadas, mai mulți Butlerieni au venit la Empok. Diaconul Harian a tri mis mesaje în întreaga Imperiu către alte planete controlate de Butlerieni, răspândind și exagerând vestea, ceea ce ar stârni nenumărați alți adepți—și, în acest fel, ar întări mișcarea Butleriană.

Josef Venport a făcut o greșeală gravă atacând aici.

Manford și-a menținut reacția publică dură și rece, nepermițându-i nici măcar lui Anari Idaho să vadă cât de mult l-a afectat dezastrul. Nu doar că Venport l-a lovit aici—*aici* în Lampadas!—ci omul a folosit coșmaruri cy mek din trecut. Venport nu se mai obosea nici măcar să-și ascundă alianța cu mașinile gânditoare. Coluziunea era acolo, la vedere pentru toți. Manford l-a urât pe Josef Venport de mult timp, dar acest lucru l-a șocat.

Prea protectoare acum, Anari a refuzat să-l lase din vedere. Maestrul Sabiei nu dormise de două zile. Fața ei arăta obosită, ochii ei erau umbrați; purta sabia, pregătită să înfrunte o armată de cymekuri de una singură. Întotdeauna jurase să-și dea viața pentru a lui, dar uriașele mașini au dovedit că nici măcar ea nu era echipată să-l apere.

„Aceasta este o binecuvântare. Ni s-a arătat că nu suntem suficient pregătiți”, a spus ea. Fațada ei de piatră nu acoperea complet frica, iar Manford o cunoștea suficient de bine pentru a o vedea. „Am supraviețuit, iar acum putem reevaluare apărarea noastră pe Lampadas. Oamenii noștri nu sunt suficient de puternici pentru a lupta împotriva acestor monștri mecanici—și Venport va trimite mai mulți dintre ei împotriva noastră. De data aceasta au fost trei; data viitoare ar putea fi treizeci sau trei sute.”

Manford s-a agățat de ceea ce știa că este adevărat. „Nu ne subestima, Anari. Următorii noștri au o armă pe care Venport nu o poate înțelege.” A făcut un gest pentru ca ea să-și pună hamul, astfel încât el să poată călări pe umerii ei. „Ieși afară. Lasă-mă să-ți arăt.” Ea a făcut așa cum i-a spus.

El convocase un miting pentru a-și liniști susținătorii, iar mulțimile au umplut orașul,

o mulțime nenumărată de oameni invadând spațiile deschise din Empok. Acum, pe măsură ce Anari îl purta afară din clădirea biroului și pe strada către platforma de vorbire ridicată, el absorbea marea vastă, uimitoare și intimidantă de fețe. Stând înalt pe umerii ei, simțea cum forța și încrederea cresc în interiorul ei.

Când Butlerienii l-au zărit, urletul a sunat suficient de tare pentru a crăpa cerul. Anari a trebuit să se ancoreze împotriva strigătelor—jubilația că Manford a supraviețuit, amestecată cu indignare față de ceea ce i namicul lor îndrăznise. Manford și-a permis un zâmbet, știind că poate canaliza energia oamenilor cu un singur cuvânt, un gest ușor. La cea mai mică dorință a lui, Butlerienii puteau deveni o armată devastatoare, iar el trebuia doar să-i îndrepte corect.

În timp ce el și Anari stăteau pe platforma din centrul furtunii de aplauze, Manford nu se mai simțea slab; se simțea invincibil. Când valurile de aplauze continuau și continuau, s-a aplecat, și-a apropiat buzele de urechea lui Anari. „*Aceasta* este ceea ce Venport nu înțelege—ceea ce el și iubitorii săi de mașini nu vor avea niciodată. Dragostea pe care acești oameni o au pentru mine este reală; nu este artificială.”

Și-a ridicat mâinile pentru a cere liniște, iar zgomotul a dispărut ca o furtună de tunete care se estompează. Manford nu planificase acest discurs dinainte, dar cuvintele au venit oricum. Știa ce aveau nevoie să audă oamenii săi, iar inspirația nu l-a părăsit acum.

Trăim într-o epocă legendară. Istoria va dovedi acest lucru.—RAQUELLA BERTO-ANIRUL, Maica Superioară fondatoare a Surorilor

Mândră, hotărâtă și complet în controlul Surorilor, Valya privea peste femeile pe care le convocase pe terenul central al complexului școlar. Mame Reverende, Surori și Tineri Acoliti așteptau toate să o asculte în aerul rece al dimineții, stând în atenție pe o întindere de iarbă fragilă, de culoare verde-albăstruie. Norii se adunau deasupra, amenințând cu zăpadă mai degrabă decât cu ploaie, iar femeile se străduiau să nu tremure.

Valya stătea pe un deal, așteptând ca un tehnician masculin să termine de ajustat echipamentul de amplificare a vocii. Deși Surorile pregăteau doar femei, complexul școlar angaja bărbați din afara lumii pentru a lucra la construcție, întreținere și sarcini tehnice de nivel scăzut.

Câmpul de exerciții era înconjurat de clădiri prefabricate cu acoperișuri metalice înclinate, structuri furnizate de Josef Venport când a transportat femeile aici după exilul lor din Rossak. Recent, muncitorii au modernizat clădirile prefabricate. Cu izolație suplimentară și pereți întăriți, clădirile erau acceptabile, deși sterile și utilitare. Valya dorea să le păstreze ca o amintire a vremurilor dificile ale Surorilor, când erau în adâncurile disperării și abia se mai țineau. Acele vremuri erau în trecut, acum că era Maica Superior. Surorile nu mai aveau nevoie să se bazeze pe un binefăcător generos.

Pe partea opusă a câmpului, o pereche de clădiri cu trei etaje, cu ziduri solide din piatră și acoperișuri din țiglă roșie, erau în construcție—structuri impunătoare și permanente, deoarece Valya intenționa ca Surorile ei să dureze milenii. Școala era unul dintre numeroasele proiecte din planul ei pe termen lung, un plan care includea nu doar extinderea ordinului, ci și răscumpărarea propriei sale familii. Pentru Valya, cele două nu erau exclusiviste. Ea intenționa pe deplin să realizeze ambele.

Când muncitorul a terminat de ajustat amplificatorul de voce, Valya l-a dat afară și și-a concentrat atenția asupra femeilor adunate. Unele erau deja elita ei, altele aveau să devină așa în timp, în timp ce unele s-ar putea să nu reușească deloc.

Dar toți erau urmașii ei, *Surorile* ei, și simțea o anumită afecțiune pentru ele, deși știa că dragostea în sine era o slăbiciune periculoasă. Va trebui să fie atentă.

Sistemul de difuzare a purtat cuvintele ei prin mulțimea tăcută. Unii din public tremurau de frig, în timp ce alții erau mai pricepuți în a-și controla metabolismul. „Ne aflăm într-un moment critic pentru Sororitate. A fost dorința de moarte a Maicii Superioare Raquella ca facțiunile noastre să fie reunite, ruptura să fie vindecată, iar eu intenționez să conduc noua mea Sororitate unită printr-o perioadă strălucitoare de creștere și întărire."

În timp ce vorbea, fulgii de zăpadă se învârteau prin aer, câțiva la început, apoi o masă tot mai groasă. Valya a aruncat o privire către nori. Perfect. Predicțiile meteorologice fuseseră precise.

„Trebuie să plasăm mai mulți Adevărători și Surori Mentat în casele nobile ale Ligii Landsraad—să ne facem indispensabili Imperiului. Nu doar că aceasta ne va genera venituri, dar ne va face și vitali pentru oameni foarte influenți." A lăsat un zâmbet pe față. „Dar aceasta este doar o piatră de temelie. Avem planuri mult mai mari în pregătire."

Fulgi de zăpadă s-au așezat pe Surorile atente. Mamele Reverend și Vrăjitoarele puteau ignora frigul și umezeala, dar unele dintre Acolite se luptau cu disconfortul tot mai mare. Valya nu avea milă pentru ele; t rebuiau să învețe sau să moară.

„Antrenamentul vostru nu va fi complet mental și filozofic. Am dezvoltat tehnici noi de luptă, pe care le-am predat deja multor Surori. Acum ele vă vor antrena *pe voi.* Toți veți fi așteptați să stăpâniți aceste abilități." *Nu vom mai fi niciodată slabi,* și-a promis ea în tăcere, *nici individual, nici colectiv.* Plină de hotărâre, și-a amintit cum fuseseră împrăștiați din Rossak de Împăratul Salvador și fanaticii antitehnologie.

Sora Ullora, una dintre Mamele Reverend recent rechemate de la Curtea Imperială, a scuturat zăpada de pe glugă. „Având în vedere vremea, Mamă Superioară, poate că aceasta este o zi mai bine petrecută în interior cu alte f orme de instruire? Politică? Economie? Memorarea Cărții Azhar?" A încruntat din sprâncene la zăpada care bătea. „Unele dintre Acolite suferă."

Valya nu și-a ascuns supărarea. Ullora fusese mult prea loială față de Dorotea și îl disprețuise public pe Raquella și „femeile ei de rând" de la noua școală. Răspunsul lui Valya a fost tăios. „Combaterea nu este nici un dans de curte, nici o conversație plăcută de primăvară." A adăugat doar o urmă din noua ei control asupra Vocii. *„Vei lupta când îți voi ordona."*

Ullora s-a cutremurat, s-a palidit și părea să se ofilească fizic. A privit în jos, rușinată. Restul femeilor și-au arătat credința în Valya. Da, ea le avea bine în mână. Ca Maică Superioară, trebuia să fie fermă cu ele.

„Antrenamentul poate fi dur, dar recompensele merită efortul. Noi, în Frăția, suntem elita tuturor femeilor, împreună ca una, mai aproape decât orice altă prietenie sau loialitate. Ca indivizi, mulți dintre voi sunteți deja războinici letali. Umăr la umăr, suntem și mai puternici.”

Mai multe Surori au început să aplaude, dar Valya a respins distragerea, nevrând aplauze goale. O vânt rece a tăiat zona cu iarbă, iar ea a văzut Acolitele asigurându-și cu strângere veșmintele în jurul corpurilor, în timp ce altele stăteau nemișcate și îndurau. Zăpada cădea mai tare acum.

„Surorile noastre pot fi alocate caselor nobile, dar ele rămân loiale nouă și adună informații intime pe care le putem folosi. Cea mai mare putere este puterea nevăzută și neașteptată.” A auzit un murmur de acord în adunare, a văzut capete dând din cap.

„Concentrarea noastră va include, de asemenea, interese de afaceri puternice, comercianți, filosofi. Influența noastră trebuie să se extindă la planete izolate, unde putem folosi metode de îndoctrinare și convertire. Populațiile pasive sau needucate vor fi influențate cel mai ușor.”

Vântul rece șuiera prin sistemul de amplificare a vocii. Din cabinele de control, tehnicienii bărbați adunați ajustau electronica, astfel încât cuvintele ei să rămână puternice și clare.

„Vom trimite Surori specializate ca misionare pe astfel de planete pentru a planta semințe de superstiție care pot proteja viitorul Surorilor. Deoarece credințele printre astfel de oameni sunt adesea mai puternice decât cunoștințele, vom observa temerile și poveștile lor populare și astfel îi vom ghida astfel încât ei—fără să știe—să înceapă să gândească *și să creadă* în moduri care ne sunt utile.”

Până acum, cu zăpada grea adunată pe pământ, chiar și Maicile Reverende se străduiau să nu tremure. A fost o observație utilă. Pe lângă numeroasele regimuri de studiu intelectual și psihologic, fiecare Soră ar trebui să știe cum să controleze fiecare nuanță a corpului său, inclusiv temperatura sa centrală. Frigul ca acesta nu ar trebui să fie mai mult decât o neplăcere. Valya a observat care dintre ele păreau cele mai capabile să suporte disconfortul și a decis să le aleagă pe ele ca fiind femeile cele mai potrivite pentru munca provocatoare în lumi primitive. Ele ar fi primele astfel de misionare.

Toate piesele s-ar potrivi împreună, roți în interiorul roților în interiorul roților. Da, Surorile ar deveni cu mult mai mult decât Raquella și-ar fi imaginat vreodată! Sororitatea fusese biciuită prea des, servind altora prea des. Noua Maică Superioară ar insista să fie *active*, nu pasive. Pentru cei din afară, ele ar continua să pară subordonate și utile, dar intern ar avea propria agendă puternică. Agenda Valyei.

*Vom fi invizibili, dar totuși puternici. Vom avea puterea, nu gloria.*Ea ar crea o Sororitate mai aspră, mai dură de femei dispuse să folosească orice

unelte sau arme pe care le dețineau—abilități mentale, metode de luptă nemiloase, chiar și seducție și manipulare. Și Frăția ar deveni o extensie a obiectivelor ei personale pentru Casa Harkonnen. Pe măsură ce ordinul avansa, la fel ar avansa și Marea ei Casă … iar nedreptățile istorice comise împotriva familiei ei ar fi răsturnate.

Își dorea doar ca Tula să facă parte din asta, dar sora ei se întorsese acasă, cel puțin temporar. Tula părea neliniștită, iar Valya spera ca tânăra să-și revină repede, să părăsească exilul autoimpus de pe Lankiveil și să devină din nou un membru puternic al Frăției. Tula ar putea avea nevoie de încurajări ferme … dar răbdarea lui Valya față de ea nu se epuizase. Nu încă.

În orice caz, avea operativi discreți care supravegheau subtil fata, doar pentru a se asigura că Tula nu face nimic nechibzuit. Era mai bine să nu-și asume riscuri.

Vântul urla pe măsură ce furtuna devenea o viscol, dar ea știa că o furtună și mai puternică se apropie. Valya a strigat: „Acum dezbrăcați-vă de hainele obișnuite, toți. Este timpul pentru antrenamentul de luptă.”

Când sunt cufundată în amintirile vii ale acțiunilor pe care le-am î ntreprins, pot să mă bucur de ele sau să le regret, dar nu pot să le anulez.

—TULA HARKONNEN, lamentație scrisă pe Chusuk

Deși Lankiveil era casa ei, Tula simțea că orice sanctuar era doar o iluzie. Avea dificultăți în a înțelege cine era cu adevărat și nu știa cum ar putea să-și găsească propriul scop în viață. Era ea o persoană de sine stătătoare sau o piesă de șah a Surorilor ... *piesa de șah a surorii ei*?

Valya o transformase într-o armă a răzbunării, dar acea armă fusese deja folosită, iar era timpul să o reîncărcăm sau să o aruncăm.

Tula stătea lângă un foc cald în marele conac Harkonnen. Afară, cerul era înnorat, iar un vânt rece de primăvară agita apa din fjord. Tatăl ei și echipajul său plecaseră într-o vânătoare de balene cu blană de trei zile, dar Tula a rămas acasă cu mama și fratele ei, Danvis. Ei erau bucuroși să o aibă acasă, iar Tula se simțea mai calmă în compania lor, deși se prefăcea că este mult mai mulțumită decât era de fapt. Sări constant la umbre, întotdeauna cu ochii în colțul ochiului pentru cineva periculos și neașteptat—posibil Vorian sau Willem Atreides. Știa că nu o vor lăsa niciodată să se odihnească după scena sângeroasă pe care o lăsase în urmă pe Caladan.

Tula a învârtit volanul balisetului ei și a jucat cu corzile, cântând melodii familiare din copilărie, dar muzica a făcut puțin pentru a-i liniști inima. Danvis s-a așezat lângă ea cu un zâmbet nesigur. „Îmi amintesc de asta! Am uitat că poți cânta atât de bine la baliset."

„A trecut mult timp... mult timp de când am avut un motiv să cânt muzică."

Fratele ei avea acum șaisprezece ani, cu părul negru și ochi albastru închis. Cei doi erau la fel de apropiați cum pot fi un frate și o soră, poate chiar la fel de apropiați cum fuseseră Valya și Griffin înainte ca Vorian Atreides să-l omoare. Acum, pe măsură ce gândurile Tulei începeau să ricocheteze pe acel coridor întunecat, a încercat să se concentreze în schimb pe muzică și apoi pe Danvis, care o făcea să-și dea seama cât de dulce și nevinovată fusese înainte ca Valya să o transforme într-un instrument mortal.

Familia ei nu avea idee ce a implicat acea pregătire, cum a fost Tula

învățată să-și folosească fiecare abilitate manipulativă și sexuală pentru a-l prinde pe un anumit tânăr de pe Caladan: Orry Atreides.

După ce l-a ucis pe Orry conform instrucțiunilor, Tula s-a întors pe Wallach IX, unde a primit aprecierea profundă a Valyei, dar a fost deranjată și nefericită în schimb. Valya nu înțelegea clar starea ei de spirit, nici de ce Tula dorea să se întoarcă acasă la Lankiveil pentru a se recupera. Chiar și aici, familia ei era plină de întrebări despre ce s-a întâmplat, unde a fost și ce a făcut. Tula a rămas tăcută.

„Valya vine acasă curând și ea?” a insistat mama ei, veselă și gândindu-se la lucruri mărunte.

„Valya nu va veni niciodată acasă. Ea este acum Maica Superioară a Surorilor. Are preocupări mai mari decât bunăstarea noastră.”

Indiferent cât de mult a încercat, Tula nu a putut să se ascundă de propria ei vinovăție. Acum petrecea mult timp cu Danvis, care era în continuare cel mai bun prieten al ei, și el putea simți că era neliniștită. Nu era timid în a pune întrebări, chiar și după ce ea i-a spus că nu vrea să răspundă, și continua să insiste. Odată, când agitația ei a făcut-o să-și lase garda jos, a lăsat să-i scape: „M-am căsătorit”, apoi și-a închis din nou gura.

După aceea, Danvis a bombardat-o cu mai multe întrebări, dar ea a refuzat să dezvăluie numele lui Orry sau să vorbească despre personalitatea lui blândă, zâmbetul lui care părea prostesc—și tot acel sânge. A ucide Atreides a fost misiunea ei, iar Tula nu a îndrăznit să-și dezamăgească sora. În alte circumstanțe, totuși, Tula ar fi putut să se atașeze de tânărul bărbat.

Danvis a privit-o jucând la baliset timp de multă vreme și apoi a spus brusc: „ Aplic pentru o poziție în Curtea Imperială.” Intervenția l-a făcut să ezite pe corzile instrumentului. A continuat în grabă: „Valya îmi spunea că spera să fac asta într-o zi și nu vreau să o dezamăgesc. Nu vreau să dezamăgesc Casa Harkonnen. Este o oportunitate grozavă! Împăratul Roderick își completează personalul cu membri ai Landsraad-ului, iar acum că familia noastră este mai puternică, putem recâștiga terenul politic pe care l-am pierdut.”

De la rușinea lor de la sfârșitul Jihadului, Casa Harkonnen a suferit dificultăți peste dificultăți—pe care Valya le-a dat în mod direct pe seama l ui Vorian Atreides, deși statutul lor scăzuse și din cauza deciziilor comerciale neînțelepte pe care tatăl lor le-a luat. Datorită unei infuzii recente de bogăție din partea unui binefăcător necunoscut, familia lor era din nou pe o bază financiară solidă, dar Valya nu uitase dușmănia ei împotriva Atreides—și s-a asigurat că sora ei nu va uita niciodată.

„Nu am fost niciodată la Curtea Imperială”, a răspuns Tula lui Danvis.

Ochii lui străluceau. „Nu-mi vei spune unde ai fost în schimb?”

Ea s-a concentrat pe baliset, generând o melodie blândă. „Ce înseamnă asta

problema? Sunt aici acum, dar nu pot rămâne pe Lankiveil pentru mult timp.

Danvis părea dezamăgit. „Te vei întoarce la școala Surorilor?”

„Nu!” a răspuns ea, prea repede. Nu a făcut destul? Ce ar trebui să facă acum? Dacă se întorcea la Surori, Valya i-ar fi dat fără îndoială o altă misiune ucigașă.… „Te rog, nu mă mai întreba nimic. Sunt lucruri pe care nu pot să le împărtășesc, nici măcar cu tine.”

„Ești sora mea. Nu ar trebui să ascunzi nimic de mine.”

„Ai dreptate, nu ar trebui. Dar tot trebuie să o fac.”

Tula nu îndrăznea să-i spună fratelui ei ce a făcut, ce a *forțat* Valya să facă. A fost nemiloasă în misiunea ei—Valya era mândră de ea—dar de când a fugit din Caladan, Tula descoperise un lucru surprinzător în i nterior: propria ei conștiință. În aceste zile pe Lankiveil, încerca să îndepărteze vălul programării Surorilor.

S-a întors la baliset și a început să cânte o melodie pe care muzicienii de pe Caladan o interpretaseră pentru ceremonia ei de nuntă. Își amintea că îl privea cu o ură bine mascată pe Vorian Atreides, care nu o recunoscuse. Și tânărul Willem, care părea atât de mândru să-și vadă fratele căsăt orindu-se. Și Orry lângă ea... frumosul, naivul Orry, îmbătat de dragoste și șocat de norocul său aparent. Așteptase atât de mult noaptea nunții lor - la fel ca Tula, dar din motive diferite. Ce păcat că trebuia să fie un Atreides.

Își amintea că Orry vorbea despre visele lui, planurile pentru viața lor lungă împreună. Tula limitase orice discuție despre viitor, pentru că știa că viitorul nu aducea decât moarte pentru Orry. Își amintea dulceața săruturilor lui, timpul frumos pe care îl petrecuseră în noaptea nunții lor - înainte să-l înjunghie și să-i taie gâtul, apoi să sară afară prin străzile întunecate pentru a-l vâna și pe Vorian Atreides. Abia scăpase de Caladan cu viața.

Acum era din nou în adăpostul familiei sale, dar nu putea rămâne aici. Vorian și Willem Atreides cu siguranță o vor urmări. Sau Valya. Nu știa care dintre cele două posibilități o deranja mai mult.

Mama ei a ieșit din bucătărie, ștergându-și mâinile pe un prosop. „Am făcut prăjituri cu flori de miere pentru desert. Acestea au fost întotdeauna preferatele tale.” Mama ei a zâmbit, dar întrebările îi apăsau ochii.

Tula a simțit un val de nostalgie. Dacă ar putea rămâne aici și să se comporte din nou ca un copil, fără nicio grijă în lume. „Mulțumesc, Mamă. E foarte drăguț din partea ta.”

De când s-a întors acasă, Tula a fost curtă cu mama ei, suficient de volatilă încât Sonia Harkonnen să știe că ceva nu este în regulă. Dar Tula nu putea să-i explice nimic nici ei.

Danvis a scos-o din gândurile ei. „Ai încetat să mai cânți."

„Ce ai vrea să auzi?"

S-a gândit o clipă. „'Cântecul vânătorului pierdut.'"

„Asta e una tristă."

Când fratele ei a ridicat din umeri, Tula și-a dat seama că el era mai puțin familiarizat cu tristețea decât ea. O invidia pe Danvis pentru inocența lui comparativă. Odată simțise satisfacție știind că avea un scop. Dar totul se schimbase.

A încercat să rămână calmă, punând deoparte balisetul. Lucrase la o decizie în mintea ei. „Nu pot rămâne aici. Trebuie să plec din nou și să merg departe."

A coborât vocea la un șoaptă conspirativă. „Suntem în pericol? Familia noastră?"

Ea s-a uitat la el mult și bine, surprinsă că el a simțit ceva. „Posibil. Dar mult mai puțin decât mine. Demonii mă urmăresc și nu pot scăpa de ei dacă rămân aici. Mă vor găsi." A înghițit greu. „Și Valya mă sperie și pe mine."

Danvis părea deranjată, dar nu putea dezvălui detalii care să-i facă lui mai bine. Dacă ar fi mărturisit ce a făcut în numele Casei Harkonnen, f ratele ei ar fi fost șocat; părinții lor ar fi fost oripilați și rușinați de ea. Mai bine să păstreze totul în interior.

„Lankiveil nu este locul în care trebuie să fiu. Îmi dau seama de asta acum. Trebuie să găsesc un loc fără amintiri pentru mine... complet fără amintiri." A aruncat o privire la baliset. „Cred că voi merge la Chusuk. Am auzit lucruri bune despre acea lume..." Vocea ei s-a stins.

Danvis a privit, dorind evident să înțeleagă ce era în neregulă cu ea. Și-a împletit degetele.

S-a gândit din nou cât de chipeș arăta Orry. Tula se trezise în cea mai liniștită oră, așa cum era planificat, și îl privise pe fața lui pașnică în timp ce dormea, atât de mulțumit și fericit. Atât de neștiutor. Îi oferise măcar acea fericire, înainte de a-și îndeplini misiunea. Expresia lui se schimbase teribil imediat ce ea îl înjunghie în piept—

A alungat acea imagine din gândurile ei, alegând să se concentreze în schimb pe fața lui chipeșă, chiar dacă Valya insista că sângele era partea pe care *ar trebui* să o amintească, în numele Casei Harkonnen.

În mintea Tulei, nu exista nicio modalitate de a face din răzbunare o imagine frumoasă.

În curând, împăratul Roderick își va reveni și mă va ruga să restabilesc utilizarea navelor VenHold. Fără Navigatorii mei, Imperiul va pierde prea multe transporturi și oameni în foldspace; prea multe misiuni vor eșua. Este doar o chestiune de timp.

—JOSEF VENPORT, conversație cu soția sa, Cioba

Acum că Vorian aranjase trecerea pe următorul spațiu-folder, urmau să părăsească Keplerul în curând. Din toate indicațiile, această ramură discretă a familiei sale era în siguranță; operativii Harkonnen nu făcuseră nicio întrebare sau amenințare din exterior. Nimeni nu văzuse vreun nou venit care să corespundă descrierii Tulei.

Era ușurat, dar nu surprins. Viața lui pe acest planet izolat fusese liniștită, neobișnuită și invizibilă. Își propusese să se ascundă de istorie aici timp de atâția ani. Cum ar putea Harkonnenii să afle vreodată de existența familiei sale aici? Cum ar putea Tula să știe suficient pentru a veni aici și a lovi alți membri ai familiei sale?

Totul părea de-a dreptul fantezist. Și totuși, Vor trebuia să vadă cu ochii lui. Ignorarea posibilei amenințări pentru acești oameni nevinovați nu era o greșeală pe care dorea să o aibă pe conștiință. Acum, cel puțin, se simțea destul de sigur.

El trimisese avertismente anonime către gospodăriile Atreides, inclusiv o imagine a tânărului criminal Harkonnen. Vor nu putea dezvălui prea multe detalii fără a-și expune identitățile lui sau ale lui Willem, dar cel puțin familia sa extinsă Kepler știa acum să fie atentă la ea. Tula nu ar fi putut niciodată să vină aici și să facă ceea ce a făcut lui Orry, iar Vor era mulțumit de asta. El și Willem reușiseră.

Acum puteau trece la ofensivă.

Simțea o nostalgie caldă doar pentru că își văzuse din nou familia, amintindu-și de zilele fericite petrecute aici. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, ar fi putut rămâne aici fără griji pentru restul Imperiului, ar fi putut uita trecutul său și ar fi dispărut în obscuritate. Dar era timpul să își asume un rol mai activ, dincolo de a aștepta și a observa. Willem avea dreptate să vrea să grăbească lucrurile: Ar trebui să o urmărească pe Tula, mai degrabă decât să plutească doar în umbră pe Kepler. Justiția trebuia să fie servită.

Dacă Tula nu încerca activ să elimine familia extinsă a lui Vor, ea

ar fi putut să fi fugit înapoi la școala Surorilor și la protecția surorii sale Valya—în acest caz, el și Willem aveau puține șanse să înfrunte apărarea Wallach IX. Sau poate că s-a întors acasă la proprietățile Harkonnen de pe Lankiveil—Vor simțea că aceasta era cea mai bună șansă a lor. A decis că acesta era următorul loc de mers.

Petrecuse timp pe Lankiveil, așa că știa unde să caute. Într-o încercare nobilă, dar stângace, de a-și liniști conștiința, salvase în secret familia amărâtă de la un dezastru financiar. Vor petrecuse timp cu Vergyl Harkonnen, încercând din greu să repare daunele pe care rușinea lui Abulurd le-a cauzat … nu că s-ar fi așteptat la vreo mulțumire din partea Harkonnen, chiar dacă ar fi știut adevărul. Dorea ca dușmănia să se î ncheie. Dorea doar pace.

Dar acum sângele lui Orry, stropit pe patul de luna de miere, a făcut imposibilă pacea, cel puțin până când Tula va plăti pentru crima ei. În acest scop, Vor și Willem ar merge la Lankiveil și ar căuta, iar dacă nu o găsesc acolo, vor continua să vâneze oriunde îi vor duce indiciile.

Ochii întunecați ai lui Willem au strălucit de furie. „Chiar dacă nu este acolo, putem să-i facem rău familiei ei. Să o facem pe Tula să simtă durerea pe care mi-a provocat-o. Niciunul dintre Harkonnen nu este nevinovat."

Vor a pus o mână fermă pe umărul tânărului și a dat din cap. „Tula este cea care l-a ucis pe fratele tău, nu ceilalți. Noi, Atreides, avem onoare."

„Chiar dacă Harkonnenii nu o fac?"

Vor și-a strâns ochii, s-a aplecat mai aproape. „Chiar dacă Harkonnenii nu o fac. Tula trebuie să înfrunte justiția, dar nu vom dăuna restului familiei ei pentru ceea ce a făcut. Refuz să aprind flăcările acestei dușmănii. Trebuie să se termine."

Willem a făcut o față supărată. „Orry a plătit cu viața lui din cauza a ceva *ce* ai făcut cu mult timp în urmă."

„Știu. Și nu voi perpetua acest tip de nedreptate."

Willem nu era mulțumit de decizie. Încă voia să dăuneze Harkonnenilor, poate să le ardă depozitele sau să scufunde o flotă de bărci cu balenă de blană, dar Vor a rămas ferm. „Nu, îmi amintesc de Vergyl Harkonnen—tatăl Tulei,*tatăl lui Griffin*—și nu voi distruge un om nevinovat din cauza liniei sale de sânge nefericite. Nu vreau să comit aceeași crimă pe care a comis-o Tula." A coborât vocea. „A fost deja prea multă daune colaterale. Nu ne vom coborî la nivelul lor."

În timpul scurtului timp pe care cei doi bărbați l-au petrecut lucrând în livezile de buriak, Vor a observat sau a aflat despre copiii săi crescuți de la distanță, surprins să descopere cât de mult s-a schimbat. Oare a fost cu adevărat plecat doar doi ani? Îi era dor să le vadă expresiile și să le audă vocile; el

voia să le spună poveștile despre ce a făcut de când Împăratul Salvador l-a forțat să intre în exil, dar asta i-ar fi pus în pericol. Îi era greu să se țină ascuns de ei, dar era mai bine să stea departe. Ei nu ar fi știut niciodată că a avut grijă de ei.

De decenii—o viață întreagă—trăise aici pe Kepler, nu mai era un erou, ci doar un om de familie, dar acum acea viață părea nu mai mult decât un vis, iar această ramură a familiei sale se dezvoltase, prosperând fără el. Nu era surprins. Toți duceau vieți normale, neafectate de politica imperială sau de schemele întunecate de răzbunare.

Vor era mulțumit să-i lase să rămână așa. Putea pleca acum, încrezător că erau în siguranță. Dacă el și Willem îl găseau pe Tula pe Lankiveil, spera că se vor ocupa de problemă cu violență eficientă și vor asigura siguranța viitoare a familiei sale.

Cu o zi înainte de sosirea programată a navetei spațiale comerciale, Vor a luat o decizie pe care spera să nu o cauzeze probleme. Nepotul său visător plănuise o ultimă întâlnire cu prietena sa locală, iar Vor s-a invitat singur, deoarece aflase că fiii săi, Clar și Oren, vor fi în oraș cu copiii lor pentru sărbătorirea celei de-a cincizeci și prima aniversări a lui Clar.

După ce s-au schimbat de haine la sfârșitul turei lor în livezi, cei doi bărbați au mers în oraș. Pe drum, Willem a întrebat într-un ton iritat: „Nu o să te comporți cu adevărat ca și cum ai fi chaperonul meu, nu? Aceasta este ultima mea noapte cu Opalla. Nu ne vom mai vedea niciodată."

„Îmi amintesc de reputația ta cu doamnele de pe Caladan." Vor i-a dat o împingere serioasă. „Fii doar atent. În primele mele zile de luptă în Jihad, eu însumi am lăsat multe femei în urmă—și probabil un număr considerabil de copii despre care nu am știut niciodată. Asta nu este corect față de niciuna dintre ele."

Willem a mirosit. „Nu suntem serioși. Opalla a știut asta de la început." Apoi expresia lui s-a întunecat. „Nu am timp pentru romantism până nu o prindem pe Tula. Acesta este doar un mod de a spune la revedere."

* * *

CEL MAI MARE HALL DE ÎNTOCMIRE din oraș avea un bar aglomerat, adiacent unui restaurant elegant, din care clienții puteau observa sala de jocuri prin feronerie mare. Vor a luat un loc de unde putea vedea oamenii sosind, în timp ce Willem s-a dus într-o stare de spirit întunecată pentru a se alătura întâlnirii sale.

Vor s-a poziționat unde putea observa intrările și s-a animat când familia sa străină a sosit, cei doi fii ai săi și soțiile lor, nepoții săi. Toți erau străini pentru el. Nu a făcut niciun gest să se dezvăluie și să se alăture lor, ci a stat în izolare melancolică, plină de dor, sperând că distanța și barba sa vor ascunde cine era.

A sorbit un pahar de vin alb local, îi privea râzând și vorbind, sărbătorind ziua de naștere a lui Clar. A încercat să le citească buzele, să își imagineze conversațiile lor. Nu trecuse atât de mult timp de când îl văzuse ultima dată pe Clar, care era înalt și avea nasul de șoim al Atreides, în timp ce Oren semăna mai mult cu mama lor, Mariella. Vor a scos un suspin tăcut.

Nimeni nu a observat străinul tăcut de la bar, absorbit în băutura sa. Vor a observat mai mulți copii mici pe care nu îi mai văzuse înainte—inclusiv o pereche de fetițe. Voia să le învârtă în aer și să le facă să râdă, voia să îmbrățișeze copiii săi adulți… voia ca viața să fie din nou normală, chiar obișnuită.

După un moment lung, s-a uitat în altă parte și și-a șters ochii. Pe podeaua de joc, l-a văzut pe Willem și pe frumoasa brunetă jucând un joc de luptă cu jetoane și zaruri, cu două armate aliniate una împotriva celeilalte pe o masă mare. Tânărul și întâlnirea lui râdeau, dar Vor putea să-și dea seama că r ămânea precaut și vigilent, aruncând priviri în jur la fiecare câteva secunde.

Vor și-a urmărit familia timp de încă o jumătate de oră înainte de a ieși pe o ușă laterală și de a merge înapoi la fermă singur, lăsându-l pe Willem să aibă timpul dorit.

Mâine, vor pleca să răzbune moartea lui Orry.

De secole, Venportii au văzut și au profitat de oportunități. Am construit nave spațiale mari — mai întâi pentru scopuri militare, apoi pentru transport comercial. Am dezvoltat scuturi și motoare foldspace. Am comercializat industria condimentelor.

După tot ce am realizat și toată adversitatea pe care am depășit-o, nu am niciun interes să aud plângerile tale despre inconvenientele acestui mediu de deșert.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, scrisoare de reprimare către personalul Combined Mercantiles în Orașul Arrakis

Kolhar ar fi putut fi o fortăreață, dar în timp ce Josef era preocupat cu apărarea sediului său, Arrakis a degenerat într-o lume fără lege și periculoasă, unde diverse părți luptau pentru a controla producția și distribuția condimentelor. Turbulențele îi provocau pierderi de afaceri aici zilnic, iar acest lucru îl înfuria.

Ar fi trebuit să direcționeze mai multe nave pregătite pentru luptă către Arrakis pentru a se asigura că operațiunile cu condimente nu scapă de sub controlul Ven Hold. Familia Venport a cheltuit o mare parte din timp, bani și sânge aici, transformând lumea deșertică într-o proprietate extrem de profitabilă. Melange provenea din această lume … condiment … și doar de aici. Nu intenționa să permită intrușilor imperiali și paraziților de pe piața neagră să i-o ia.

Norma Cenva a navigat nava prin foldspace către Arrakis și a sosit fără probleme în orbita apropiată a planetei. O dezordine de nave comerciale neidentificate aglomerau căile orbitale: corsari și contrabandiști care au capturat încărcături de melange, au fugit pe căi necartografiate și apoi au livrat mirodenia contrabandă planetelor client flămânde, deoarece operațiunile proprii ale VenHold au fost perturbate.

Împăratul Salvador a plasat de asemenea trupe imperiale aici într-o încercare ineficientă și nereușită de a prelua controlul asupra planetei; o forță substanțială a rămas pe Arrakis, stabilind propriile operațiuni de mirodenie prin contract, dar acele nave, soldați și muncitori erau depășiți numeric, mai mult o neplăcere decât o amenințare. Aveau autorizația împăratului, dar nu și puterea de a o susține.

Noul Împărat își menținuse trupele pe Arrakis, dar nu avea nici flota suplimentară, nici transportoare de foldspace de încredere pentru a impune un control real. O mână de nave imperiale de gardă au rămas în urmă pentru a menține

ordinea cât mai bine posibil, dar forța mică nu putea guverna o planetă întreagă și necontrolată. Dacă Josef nu ar fi deviat atât de mult din flota sa pentru a apăra Kolhar, ar fi putut să-i distrugă complet.

Cu toate acestea, operațiunile comerciale combinate ale lui Josef pe Arrakis erau mai mult decât suficiente pentru a împiedica trupele imperiale staționate acolo, iar oamenii săi se descurcau bine. Au avut loc ciocniri în deșert împotriva patrulelor imperiale, lupte punctuale care nu au degenerat în război deschis, deoarece niciuna dintre părți nu îndrăznea să permită acest lucru.

În cele din urmă, Josef ar trebui să depună eforturi pentru a-i înlătura, sau altfel să-și consolideze resursele sub operațiunile sale VenHold. Acest lucru ar provoca probabil și mai mult pe Roderick, dar Josef nu putea i gnora ceea ce se întâmpla aici.

El a făcut o grimasă când a văzut numărul surprinzător de nave în orbită. Cu Venport Holdings declarată o companie în afara legii, acești paraziți furau mirodenii—*ale lui*! Câtă influență și profit pierdea în fiecare zi în care această nebunie continua?

Deși propriul său mic navă spațială avea arme formidabile de la VenHold, era totuși doar o singură navă și nu putea să alunge singur toți acești intruși, cu atât mai puțin forțele Imperiale. Nu astăzi.

„Pot să fac măcar un punct, totuși," a murmurat el.

Când a observat două mici nave de contrabandă fugind, Josef a activat sistemele sale de arme și a deschis focul fără avertisment. O navă a e xplodat la prima salvă, iar a doua a luat măsuri de evitare, dar Josef a distrus-o și pe ea, lăsând o nori de resturi. Satisfăcut, a dat din cap către Norma în rezervorul ei. „Să vadă și ceilalți." Deja unele dintre celelalte mici comercianți din orbită se împrăștiau, dar nu avea nicio îndoială că se vor strecura înapoi în curând.

Ieșind de pe cealaltă parte a planetei de deșert, două nave de război Imperiale s-au apropiat, atrase de focul armelor. Deși Josef bănuia că le depășește în putere pe acele nave mari, suspecta că va fi o luptă strânsă.*Nu astăzi.* În schimb, le-a spus Normei să le evite, iar ei au alergat spre partea de noapte a Arrakis, unde naveta sa personală putea să iasă din î ncărcătură. Avea afaceri de rezolvat la sediul Combined Mercantiles. Norma urma să se alăture în cele din urmă, dar putea să se transporte singură prin plierea spațiului cu mintea ei.

Ca primă mișcare, Josef intenționa să creeze un stoc mare de mirodenii, care ar oferi stabilitate pe piețele de melanj, iar apoi și-ar putea dedica eforturile pentru a curăța aceste operațiuni și a alunga interlopii Imperiali. Poate că aceasta ar fi fost pârghia de care avea nevoie pentru a ajunge la un fel de pace cu Roderick Corrino. Comerțul restabilit cu mirodenii ar fi fost cel mai bun pentru

Imperium, de departe.

Dar dacă noul Împărat s-ar dovedi a fi intractabil, Josef ar putea fi nevoit să preia tronul el însuși, oricât de reticent ar fi. Aceasta era cu siguranță cea mai puțin dorită soluție. Dacă ar prelua conducerea imperială, aceasta ar provoca, fără îndoială, nenumărate dureri de cap și i-ar aduce foarte puține recompense autentice. Totuși, „Împăratul Josef Venport” suna bine....

Zburând cu naveta sa spre Orașul Arrakis, a trebuit să rămână alert la traficul local care zbura în modele nereglementate. Nimeni nu i-a oferit îndrumări pentru aterizarea în spațiuport, așa că și-a ales propriul loc și a aterizat fără incidente. Când a debarcat, primul său răsuflare a aerului amar și arid i-a curățat gâtul și plămânii.

Pentru că apa era atât de extraordinar de scumpă pe această planetă, localnicii s-au echipat cu costume de supraviețuire în deșert și unități de recuperare a umidității, dar Josef urăște acele lucruri și a refuzat să poarte unul. Nu își etala bogăția și puterea - pur și simplu nu-i plăcea inconvenientul.

Pe măsură ce se îndrepta spre sediul Combined Mercantiles, a studiat orașul cu magazinele sale izolate, ușile etanșe la umiditate, acoperirile feroneriilor pentru a se feri de soarele arzător. Oameni zdrențuiți, acoperiți de praf, se mișcau prin străzi cu capul plecat. Orașul Arrakis s-a degradat substanțial de la ultima sa vizită aici. Asta trebuia să se schimbe. Atâtea lucruri de rezolvat odată ce își va asigura operațiunile....

A sosit la sediul Combined Mercantiles și a văzut că o adevărată ar mată de gărzi era staționată afară. Trupele mercenare se adunau în turnuri de observație etanșe, alertate pentru bandiți sau, mai probabil, o mișcare din partea forțelor imperiale.

Era bucuros să vadă securitatea. A ales doar cei mai de încredere administratori pentru a conduce operațiunile cu mirodenii. Înainte ca criza să-l forțeze să-și reasigneze Mentatul la probleme mai urgente, Draigo Roget fusese responsabil aici, un model de eficiență. Josef a simțit o altă explozie de furie din cauza cât de dramatic s-a schimbat situația. Dacă doar Salvador ar fi lăsat lucrurile așa cum erau și și-ar fi concentrat eforturile împotriva Butlerienilor!

După ce a trecut prin toate straturile de securitate, Josef a fost amuzat cu ironie să observe cum tancul Normei Cenva apărea pur și simplu în camera de întâlniri cu un val de aer dislocat.

Cei doi administratori Mentat, Rogin și Tomkir, își începuseră antrenamentul sub îndrumarea lui Gilbertus Albans și apoi trecuseră la instruirea finală sub Draigo Roget. Cei doi bărbați aveau aproximativ aceeași vârstă, deși pielea lui Tomkir era mult mai închisă la culoare, iar tenul lui Rogin fusese devastat de cicatricile bolii. Ei deja adunaseră date sumare pentru ca el să le examineze.

Al treilea bărbat din sala de întâlniri părea fugar și în afara locului. Era slab și murdar, de parcă ar fi fost lăsat în soare să se usuce după o furtună, și privea cu o groază superstițioasă tancul Normei.

Josef știa despre oamenii din deșert de pe Arrakis, triburi care se numeau cu mândrie „Libertini”, deși libertatea lor în această lume uscată și sumbră părea mai mizerabilă decât sclavia civilizată din care scăpaseră cu mai bine de un secol în urmă. Totuși, știa că rătăcitorii din deșert fuseseră utili înainte și se aștepta ca Rogin și Tomkir să-l fi recrutat pe acest om pentru importantul nou proiect de stocare.

Tomkir a indicat spre omul din deșert. „Modoc aici era pe cale să plece după ce și-a prezentat raportul, Directeur, dar l-am împiedicat să facă asta. Ne-am gândit că ți-ar plăcea să-l întâlnești.”

Rogin a intervenit: „Datorită tribului Modoc, vom avea o locație stabilită și sigură pe care o putem reutiliza pentru facilitățile pe care le-ai solicitat.”

Omul din deșert s-a retras de la corpul mutat, gol al Normei care plutea în gazele de mirodenii. „Ai capturat un demon?” S-a uitat în sus cu ochii săi anormal de albaștri, cauzati de o viață întreagă de consum de mirodenii. „ Suntem în siguranță de el?”

„Ea este străbunica mea,” a spus Josef. „Mintea ei poate cuprinde întregul univers în moduri pe care zeii tăi din deșert nu le-ar putea înțelege niciodată.”

Modoc a făcut un pas timid înainte, fascinat. „Întotdeauna am râs de fratele meu Taref pentru că își imagina atât de multe lucruri fantastice. Nu l-am crezut.”

Josef și-a ridicat sprâncenele. „Ești din tribul lui Taref?” Își amintea de operativul din deșert pe care îl antrenase și în care avea încredere—pentru o vreme. Până când omul pur și simplu și-a abandonat responsabilitățile și a plecat.

Modoc și-a ridicat bărbia, s-a uitat la el cu iritare. „Eu sunt Naib-ul sietch-ului meu, și da, Taref a fost dat afară. Era inutil, fără nicio valoare pentru poporul meu.”

„Nici mie nu mi-a fost de folos,” a murmurat Josef. Își amintea că vinovăția și superstițiile stupide ale bărbatului îl făcuseră să-și piardă mințile, iar el se rătăcise în deșert. „Taref ne-a spus că nu ai niciun interes în civilizație sau în producția de mirodenii și că era inutil să negociem cu tine.”

Scuturând din cap, Modoc a spus: „Atunci tatăl meu era Naib, dar datorită morții sale recente și fericite, eu sunt liderul acum. Iar reprezentanții tăi de aici”—a dat din cap către cei doi administratori Mentat—„ne-au oferit o sumă extraordinară din banii tăi străini... bani care ne permit să obținem anumite lucruri.”

Rogin a spus: „Am cumpărat sietch-ul lor în întregime, Directeur—un întreg oraș de peșteri în adâncul deșertului. L-au păstrat ascuns și în siguranță timp de generații. Va fi o locație perfect protejată.” Mentatul erau atenți să nu

explică ce intenționa exact Josef să facă cu acest loc.

„Asta nu sună ca o afacere pe care Freemanii ar face-o. Să abandoneze sietch-ul lor pentru orice sumă de bani?” S-a uitat la omul din deșert. „Unde vei merge?”

Modoc doar a ridicat din umeri. „Deșertul are nenumărate locuri de ascuns, iar noi știm unde să le găsim. Scouterii noștri au descoperit o altă rețea de peșteri și mai departe în Tanzerouft, așa că ne vom muta acolo. Putem construi un nou sietch, echipa peșterile, instala sigilii de umiditate. Tribul nostru va trăi ca înainte, dar acum vom avea și o mare bogăție.” A întins mâinile sale bătătorite pe masa de metal curată și a zâmbit. „Ca Naib, am luat cea mai pragmatică decizie.”

Din interiorul tancului ei, Norma a spus: „Pregătiți rapid sietch-ul lui Modoc. Umpleți-l cu mirodenii pentru Navigatorii mei. O mare rezervă este necesară pentru securitatea noastră.” Vocea ei inumană i-a speriat.

Josef a aruncat o privire surprinsă către Norma. Nu intenționase să dezvăluie acestui om din deșert că facilitățile vor fi un depozit de mirodenii. „Încă nu am stabilit ce vom pune în magazie.”

„Mirodenii pentru navigatorii mei,” a spus Norma. „Suficiente pentru a dura ani de zile.”

Freeman s-a întors către ea, ciudat de încântat să o audă pe femeia mutată vorbind din rezervor. „Tribu meu se pregătește deja să plece, iar noi vom lăsa peșterile noastre vechi pentru voi. Te voi ghida pe reprezentanții tăi acolo. Vei fi mulțumită, promit. Poți stoca toate mirodeniile pe care le dorești.” Josef și-a întărit vocea. „Nu am spus pentru ce va fi folosit sietch-ul.”

Modoc și-a strâns ochii într-o expresie vicleană. „Hai acum, Directeur. O astfel de facilitate sigură ar fi folosită doar pentru a stoca ceva de mare valoare. Pe Arrakis, asta înseamnă fie mirodenii, fie apă, și deoarece știu că voi, cei din afara lumii, nu apreciați apa la adevărata ei valoare, atunci presupun că veți umple sietch-ul meu cu mirodenii, la fel ca multe dintre silozurile de mirodenii și seifurile păzite pe care le aveți deja.” A zâmbit, arătând frivol. „Dar oamenii mei pot ieși în deșert și pot culege orice mirodenie avem nevoie pentru noi înșine, iar cu banii tăi, putem cumpăra toată apa pe care o dorim.”

Josef mormăia, întrebându-se ce ar fi necesar pentru a cumpăra tăcerea acestui om. Chiar s-a gândit să-l omoare.

Totuși, dacă Josef i-ar alunga pe gardienii imperiali pe care Roderick îi lăsase aici și ar plasa suficientă securitate VenHold în jurul planetei, precum și în jurul băncii de mirodenii, nimeni nu ar putea să o amenințe. Nu era îngrijorat de câțiva bandiți și comercianți de pe piața neagră.

Modoc a continuat, insistent și enervant. „Atât de mult melanj! Sietch-ul meu este mare și spațios, Directeur. Cum vei reuși vreodată să obții toate acele mirodenii?”

Tomkir a spus: „Facem studii de fezabilitate. Cantitatea de mirodenii pe care instalația ar putea să o dețină este într-adevăr dincolo de capacitățile noastre actuale de producție.”

Josef a anunțat: „Atunci vom obține mirodenie în alte moduri. Vom intensifica raidurile asupra navelor Imperiale și a silozurilor de mirodenie, vom captura orice melanj disponibil în Orașul Arrakis și în avanposturile din deșert. Vom devia o parte din exporturile noastre către stoc și vom da vina pe oferta mai scurtă pe tumultul actual din Imperiu, ceea ce va duce, de asemenea, la creșterea prețurilor. Banca noastră de mirodenie va fi completă în cel mai scurt timp.” Zâmbind, s-a întors spre rezervor. „Bunico, atunci vom fi în siguranță împotriva oricărei crize care ne-ar putea întrerupe aprovizionarea.”

Modoc părea perplex și amuzat. „Ca fratele meu Taref, nu înțeleg prostiile celor din afara lumii. Care este sensul de a acumula mirodenie într-un sietch gol, când poți pur și simplu să ieși în deșert și să aduni mai mult? Va fi întotdeauna mirodenie.”

Respectul lui Josef pentru omul din deșert a scăzut. „Am întâlnit suficiente obstacole încât să nu mai cred în conceptul de resurse infinite.”

El nu suferă de o lipsă *de ambiție; mai degrabă, ambiția sa este* controlată *și* rațională.

—Din „Prințul Roderick Corrino," un schiță biografică

În mantia sa ceremonială căptușită cu blană, Roderick se simțea prea cald pe tronul masiv. Sculptat dintr-un imens cristal verde, acesta fusese realizat în acest impresionant loc pentru Împăratul Faykan Corrino după Bătălia de la Corrin; tronul era destinat să impresioneze și să uimească supraviețuitorii obosiți ai umanității în timp ce își reconstruiau civilizația.

Camera Imperială de Audiență era de asemenea ostentativă, cu molduri aurite, fresce, candelabre glaxene și un podea din marmură, dar—la fel ca barca imperială cu care își lansase forța de atac a generalului Roon—Roderick înțelegea că astfel de accesorii reprezentau autoritatea și percepția stabilității.

O linie de suplicanti atent selectati se îndrepta spre tronul înălțat, escortați de gărzi în uniformă. Noua sa Adevărată Spunătoare, Fielle, stătea de o parte, o femeie impunătoare în roba ei neagră. Frunțile ei pline și intensitatea privirii ei păreau să fie concepute pentru a intimida pe oricine ar putea rosti o minciună în prezența Împăratului.

Roderick știa că trebuie să înăbușe rebeliunea lui Josef Venport înainte ca aceasta să fie văzută pe scară largă ca o rebeliune, dar nu auzise încă nimic de la Vinson Roon... ceea ce adăuga un alt nod de tensiune. Până acum, forța de atac surpriză cu siguranță atacase Kolhar. Poate că operațiunile de curățare durau mai mult decât se așteptase, dar Generalul ar fi trebuit să trimită un curier înapoi imediat. Directorul Venport nu făcuse anunțuri indignate, nici nu existau rapoarte despre o mare bătălie în spațiu, iar Venport nu trimisese mesaje de victorie, iar tăcerea umplea capul lui Roderick cu dezastre imaginare.

Dacă totul a decurs conform planului, forța ar fi trebuit să fie mai mult decât suficientă pentru a face față apărării VenHold. *Dacă totul a decurs conform planului.*

Dacă grupul de luptă al lui Roon ar fi fost învins sau capturat, totuși, daunele aduse Forțelor Armate Imperiale ar fi fost severe. Acele nave constituiau o parte semnificativă din apărările de acasă ale lui Roderick, iar el le-a riscat în

a surprise atacă. Era ca și cum forța de atac ar fi căzut într-un vid în spațiu.

Roderick ura să se simtă neputincios. Ca Împărat, ar fi trebuit să fie cel mai puternic om de pe nenumărate lumi, dar era tras în direcții opuse de Manford Torondo și Josef Venport, prins între cele două extreme periculoase.

Cât de mult a suferit din cauza acelor doi bărbați! Ambițiile comerciale nesățioase ale lui Venport au dus la asasinarea fratelui lui Roderick, în ti mp ce mulțimile Butleriene scăpate de sub control i-au călcat fiica fru moasă în picioare până la moarte. Sora lui dispăruse când Butlerienii au răsturnat Școala Mentat de pe Lampadas, iar Manford Torondo era probabil de vină, deși liderul Butlerian a negat categoric orice cunoștință despre soarta Annei. O minciună? Probabil, dar nu existau dovezi.

Niciunul dintre acei lideri monstruoși nu și-a asumat responsabilitatea pentru tragediile pe care le-au cauzat. Pentru a-și asigura puterea și influența cuvenită, Roderick avea nevoie să anuleze ambele extreme. Cât de perfect ar fi fost dacă Manford Torondo și Josef Venport ar fi putut fi induși să se elimine reciproc….

Această apariție programată în instanță era o distragere, dar el știa că menținerea structurii guvernului necesita atât finețe, cât și putere, iar nobilii și oamenii de afaceri aveau nevoie de acces la Împăratul lor pentru a menține pacea în cele mai înalte rânduri ale societății.

Roderick s-a aplecat înapoi pe tronul său și s-a confruntat cu vizitatorii săi. În această dimineață, suplicantii erau un amestec colorat din multe planete. Unii purtau documente—petiții pentru el de revizuit sau propuneri de modificări ale legilor de pe lumile lor. A observat că Fielle asculta cu atenție fiecare vizitator, notându-și gândurile, pe care le va prezenta într-un raport ulterior pentru el. Ca noua sa Adevărată Spunătoare, părea hotărâtă să fie minuțioasă.

Roderick a ascultat de asemenea plângerile, oferind sfaturile, opiniile și judecățile sale. El a încercat întotdeauna să fie echitabil și respectuos, acceptând cu grație darurile pe care le aduceau din lumi îndepărtate.

Următorii în rând au fost patru persoane cu un aspect dur, iar ceva la ele a atras atenția lui Roderick. Lidera era înaltă și robustă, o femeie singular neatractivă, cu un chip aspru și păr creț negru, care era subțire în anumite locuri. În contrast cu tovarășii ei mai neîngrijiți, ea purta o mantie minunată care avea forma și mișcarea unui material, dar strălucea ca un aliaj de metal și cristal. Mantiile capturau reflecții distorsionate ale ca merei pe măsură ce se mișca, ca și cum ar fi fost vie. În spatele ei, tovarășii femeii purtau o ladă aurită, care fusese inspectată temeinic de garda sa.

Purtașii au așezat cufărul pe prima treaptă a soclului, iar liderul s-a înclinat. „ Stăpâne, eu sunt Korla din Corrin.” Ea a zâmbit. „Da, *Corrin*, unde gândirea

mașinile și-au făcut ultima apărare împotriva umanității. Oamenii mei s-au așezat printre ruine pentru a recupera acele orașe odată glorioase. Unii mă numesc Regina Deșeurilor, dar oamenii mei au salvat multe materiale unice și valoroase.” Ea a tras de mantia minunată, învârtindu-se astfel încât să creeze un dans hipnotic de culori. “Această mantie din metal fluid este doar un exemplu.”

Însoțitorii ei au deschis cufărul pentru a dezvălui o altă mantie în interior. Korla a scos-o, a ridicat articolul de îmbrăcăminte metalic strălucitor, iar Roderick s-a aplecat înainte pentru a vedea fațete în fațete, prisme în prisme și o gamă incredibilă de culori în schimbare. Curtenii cei mai apropiați au răsuflat uimiți în timp ce urmăreau jocul fascinant de lumină și culoare, iar Roderick a zâmbit, știind că Salvador ar fi fost încântat.

Încântat de reacție, Korla a făcut un pas mai aproape. „Stăpâne, această pelerină este un obiect din metal fluid recuperat. Este cadoul meu pentru tine. Vrei să o încerci?”

Garda s-a apropiat, suspicioasă, dar Roderick a aruncat o privire către Adevărul, care era concentrat asupra cuvintelor, tonului și comportamentului lui Korla. „Nu simt niciun pericol evident, Stăpâne. Ea intenționează sincer să te onoreze cu acest cadou.”

Roderick a întins mâna să atingă pelerina, simțind țesătura metalică slick și gâdilătoare. Regina Gunoaielor și-a coborât vocea groasă. „Am motive să cred că acest articol de îmbrăcăminte ar fi putut fi purtat odată de robotul Erasmus însuși.”

Împăratul a tresărit la numele unuia dintre cei mai monstruoși răufăcători din istorie și și-a retras mâna. Apoi și-a amintit și a spus: „Am văzut imagini istorice care îl arată purtând ceva similar.”

Korla s-a retras la etajul principal, iar tovarășii ei au început să scoată mai multe obiecte din cufărul deschis - forme metalice, unele netede și voluminoase, altele distorsionate de căldura enormă a unui atac nuclear. „ Chiar și deteriorate, acestea sunt artefacte valoroase, trofee de la un ina mic învins. Ca lider al umanității, ar trebui să le ai.” Korla a așezat capa minunată deasupra cufărului deschis.

Mulți din sala de audiență aglomerată murmura, nervoși să vadă relicvele mașinilor de gândire abominabile. Roderick știa că atunci când Manford Torondo va afla despre ele, va cere împăratului să arunce toate relicvele ca fiind necurate. Adepții săi vor insista să le purgeze din palat și că Roderick însuși să treacă printr-un fel de curățare ritualică.

Gândurile i-au adus o undă de furie. *Eu sunt împăratul. Un grup de fani nu poate dicta deciziile mele.* A zâmbit către Regina Gunoaielor. „Ai adus într-adevăr daruri frumoase, Korla - amintiri că noi am învins mașinile de gândire, nu invers.”

Roderick a respins-o. Korla și colegii ei de căutători s-au retras de la tron. Garda a pliat capa din metal fluid, manipulând-o cu grijă, și a ascuns-o înapoi în ladă, pe care au dus-o departe….

Ore mai târziu, când vizitatorii și curtenii au plecat, Roderick a stat singur pe marele tron, lăsându-și gândurile să rătăcească în vastitatea Imperiului. Fielle s-a mișcat atât de subtil și silențios încât el nu a realizat că s-a apropiat. A văzut o mare îngrijorare în ochii ei întunecați. „Ai perfor mat admirabil astăzi, Sire, dar am observat semne că ești tulburat. Presupun că te confrunți cu Butlerienii intransigenți? Sau este rebeliunea l ui Venport?”

Roderick a făcut o față supărată. „Pot să mă ocup de fani imediat ce Venport este neutralizat... dar mă tem că s-a întâmplat ceva teribil cu forța de atac a generalului Roon.” A lovit cu pumnul în brațul tronului. „Mă așteptam ca asta să se termine până acum.”

Fielle a răspuns cu un zâmbet ciudat, cunoscător. „Poate exista o altă modalitate de a-l dăuna pe Directeur Venport, fără o mare investiție militară.” S-a uitat la ea, așteptând să vorbească. „Așa cum am menționat mai devreme, *condimentul* este adevărata lui vulnerabilitate, Sire. Are nevoie de el nu doar pentru afacerile sale comerciale, ci și pentru crearea și întreținerea Navigatorilor săi. Își continuă operațiunile pe Arrakis cu impunitate, chiar dacă aveți o forță imperială acolo.”

„Această forță este prea mică pentru a fi eficientă, și nu sunt în măsură să duc un război la scară largă pe Arrakis.” *Mai ales dacă forța de atac a lui Roon a dispărut.* „Aș dori să știu ce se întâmplă cu adevărat acolo, totuși. Dacă Venport își cheltuie toate resursele pentru a apăra Kolhar, atunci are vreo vulnerabilitate pe Arrakis?” Se temea, totuși, că opusul era mai probabil—că Venport ar putea să-și abată propria putere militară și să răstoarne forțele imperiale. Condimentul, și acel blestemat planetă de deșert, fuseseră la rădăcina întregii acestei probleme.

„Arrakis are la fel de multe oportunități pe cât are vulnerabilități, Domnule. Aș putea avea sugestii care ar putea fi utile.” Fielle i-a oferit un alt zâmbet ci udat, misterios. „Cu permisiunea dumneavoastră, permiteți-mi să investighez problema înainte de a vă oferi o recomandare fermă. Niciodată să nu subestimați ochii Surorilor.” Femeia s-a înclinat și a părăsit sala tronului.

Mintea unui Mentat nu este un lucru trivial. Poate deveni o armă mortală.

—GILBERTUS ALBANS, fostul director al Școlii Mentat

Erasmus a observat un ton metalic în vocea sa în timp ce aceasta emană din difuzoarele de pe un suport personalizat atașat la nucleul său de memorie. „ Fii atent să nu mă zgudui.” Sistemul avea evident nevoie de ajustări.

Cu dăruire, Anna a purtat gel-sfera lui prin marele hangar de asamblare cymek. Nucleul său de memorie avea de asemenea un nou modul senzorial dezvoltat de Dr. Danebh și inspirat de lucrările lui Ptolemeu, care putea, se presupunea, să simuleze toate cele cinci simțuri umane, deși era un substitut slab și deloc la fel ca a avea propriul corp. Erasmus fusese detașat, ineficient și*neajutorat* prea mult timp.

La început, noul modul senzorial al lui Danebh a funcționat acceptabil, dar distorsiunile și răspunsurile exagerate au devenit progresiv mai rele în ultimele zile. Acum, fiecare mișcare bruscă trimitea un feedback rezonant de semnale în nucleul său.

Anna părea vinovată. „Îmi pare atât de rău. Nu vreau să te rănesc.”

„Desigur că nu,” a răspuns el, apoi a adăugat: „Apreciez eforturile tale.” Cuvintele au avut un efect liniștitor asupra ei. El devenise priceput în a intercepta potențialele crize emoționale.

„Ce altceva pot să fac, Erasmus? Vreau să ajut.”

Studiasem această tânără suficient pentru a ști că ea *avea nevoie* să-l ajute, avea nevoie să fie cu el. Relația lor ajunsese să-i definească existența. La început, ideea fusese interesantă și satisfăcătoare, exact așa cum o programase el să fie, dar acum devenise mai mult o provocare. El o făcuse pe Anna în acest fel, din ruinele minții ei, dar acum își dădea seama că ar fi găsit o personalitate independentă mult mai interesantă. „Doar localizează-l pe Administratorul Noffe, astfel încât să pot discuta nevoile mele cu el. Apoi vom merge în laboratorul meu, unde condițiile sunt mai bune.”

Danebh a proiectat modulul senzorial pentru a-l menține pe Erasmus mulțumit, astfel încât să continue să ofere cercetătorilor Denali informații exhaustive

informație. Robotul intenționa să facă acest lucru în orice caz, pentru a ajuta la distrugerea fanaticilor butlerieni care l-au ucis pe Gilbertus, dar nu se deranja să negocieze pentru ceva ce dorea.

„Acest nou modul este inferior oricărui lucru care mi-a fost disponibil pe Corrin. În special, simțurile olfactive simulate sunt extreme și distrag atenția.” Ceea ce își dorea cu adevărat era un nou corp mobil și eficient. Poate chiar unul biologic. Și acum era timpul să întrebe.

Anna și-a strâmbat nasul. „Nu-mi plac nici mirosurile de pe Denali. Această clădire nu este la fel de bine etanșată ca altele. Mirosul neplăcut pătrunde din aerul exterior.”

Era atât de ușor de distrat. I-a amintit de sarcina ei curentă. „Ai găsit-o pe Administratorul Noffe încă, Anna? Este important pentru mine.”

Ea s-a întors, căutând printre oamenii de știință ocupați care lucrau la mașinile călărețe care erau pregătite pentru marele atac Lampadas. În hala înaltă, o matrice de pasarele ridicate oferea lucrătorilor acces la mașinile înalte. În cele din urmă, ea a arătat spre locul unde tehnicienii accesau conexiunile dintr-un corp de luptă blindat deschis.

Un călăreț mai mic, asemănător cu un dron, transporta canistra cu creierul administratorului Noffe pentru ca el să poată observa operațiunile. Dr. Danebh de la Tlulaxa lucra cu el, tinkering cu conexiunile thoughtrode ale unui călăreț.

„Du-mă acolo sus,” a spus Erasmus. „Administratorul poate lua decizia, iar Danebh poate sfătui.”

Transportând nucleul de memorie pe un suport detasabil special, Anna a urcat pe o platformă de lift care a ridicat-o la pasarela secundară, unde Danebh și Noffe discutau despre ajustările legăturilor thoughtrode. Danebh s-a uitat în sus, iar forma cymek a lui Noffe s-a rotit pentru a se concentra asupra lor.

Erasmus a spus fără preambul: „Modulul meu senzorial suferă de flăcări, distorsiuni și feedback. Distrațiile îmi fac dificil să reflectez asupra conceptelor de arme din Imperiul Sincronizat.”

Noffe a spus: „Informațiile tale au fost deja valoroase. Ne-am tri mis desenele înapoi la Kolhar pentru producția la scară largă.”

„Și intenționez să ofer informații și mai bune. Am multe secole de amintiri de transmis, dar forma mea actuală nu mai este viabilă pentru funcționalitate optimă. Nucleul meu de memorie a fost vulnerabil prea mult timp. Prin urmare, am nevoie de ceva mai potrivit din partea ta - pentru a beneficia pe toți.”

Danebh s-a uitat la gelsfera expusă și la aranjamentul de senzori îmbunătățiți. „Pot face câteva ajustări și construi o carcasă blindată în jurul nucleului tău.”

„Nu e nevoie de asta, Erasmus,” a intervenit Anna. „Te voi proteja.”

„Asta nu este suficient! Am fost o gelsferă vulnerabilă timp de opt

decenii, ascultând o scuză după alta. Dacă vreau să continui munca mea, am nevoie de o formă fizică. Cu siguranță, cu toată tehnologia disponibilă pe Denali, poți să-mi oferi un corp util.

„Mi-ar plăcea ca Erasmus să aibă un corp", a adăugat Anna cu entuziasm crescând. „Mi-ar plăcea foarte mult asta."

Erasmus a ignorat-o, la fel ca Noffe și Danebh. Administratorul cymek a răspuns cu vocea sa artificială: „Știu că senzațiile simulate pe care le ai sunt departe de a fi adecvate. Poate am putea găsi un corp robot standard, un mek de luptă sau un mek de muncă pentru a acomoda nucleul tău de memorie. În acea formă, ai fi mai independent și ai putea desfășura cercetări mult mai eficient."

„Asta ar fi o îmbunătățire, dar totuși nesatisfăcătoare." Erasmus și-a amintit când Gilbertus i-a dat un robot de luptă vechi și greoi pentru a-l testa, iar Erasmus a fost atât de entuziasmat de senzații încât a distrus corpul mașinii în mlaștinile Lampadas. „Prefer ceva mai sofisticat decât un corp robot. Am dreptul la asta." Și-a îndreptat cuvintele către Dr. Danebh. „ Corpul meu principal de pe Corrin era o construcție minunată din metal fluid capabilă de expresii, mișcare completă, răspunsuri sensibile la stimuli externi. Ar fi o provocare prea mare să recreez ceva similar aici. Cu toate acestea, am observat abilitățile de clonare ale Tlulaxa. Având în vedere limitările, un corp biologic crescut în rezervor ar fi preferința mea - o for mă umană în sfârșit."

Surpriza Annei a fost atât de necontrolată încât a zguduit tava lui, dar sfera a rămas sigură. Ea a exclamat: „Ar fi minunat!"

Erasmus dorea să se simtă uman, cu adevărat *uman*. De atât de multe secole, studiul speciei fusese obsesia lui, iar acea călătorie de înțelegere fusese de asemenea frustrantă. El avea doar o vagă idee despre ce î nseamnă să fii o persoană muritoare. Nu putea înțelege toate nuanțele, iar golurile din înțelegerea lui erau enervante, totuși și-a păstrat vocea calmă. „ Aș considera că ar fi potrivit și util."

Ochii lui Danebh s-au micșorat în timp ce lua în considerare întrebarea. „ Specialitatea mea este interfața dintre om și mașină, thoughtrodes care conectează o minte umană la componente artificiale. Totul se bazează pe lucrările Dr. Ptolemy. Un nucleu de memorie al mașinii cu un corp biologic... Combinarea celor două ar fi o provocare destul de mare, dar Ptolemy ar putea oferi asistența sa."

Administratorul Noffe și-a mutat căruciorul său mecanic mic. „Creierul meu a fost îndepărtat din corpul meu avariat, iar situația mea s-a îmbunătățit mult acum. Pot să mă conectez la orice formă mecanică îmi place. Este posibil să conectezi o minte de robot la un corp uman? Toate nervii, țesuturile, controlul muscular…"

Zâmbind, Anna și-a apropiat fața mai aproape de gelsfera lui. Ea suna caldă

și sincer. “Îmi place să vorbesc cu nucleul tău de memorie, dar aș prefera să *te*. În carne și oase.”

Pe măsură ce se gândea la întrebare, Danebh a început să vorbească repede. “Nu va fi simplu, dar principiul este solid. Gelsfera conține o minte extrem de sofisticată. Când un corp clonat este crescut într-un rezervor, este o tablă albă, o structură celulară goală. Nu văd niciun motiv fundamental pentru care un creier pristine nu poate fi înlocuit de gelsferă.” A zâmbit. “Da, ar putea fi realizat. Să mă gândesc cum am putea implementa o astfel de procedură.”

Erasmus s-a simțit mulțumit de discuție, până acum. “Aștept cu nerăbdare.”

Apoi, a trebuit să aleagă corpul potrivit care să fie crescut pentru el, ceva de care ar fi mândru să poarte ca formă fizică. Oamenii de știință Tlulaxa puteau crește un corp din orice celule, vii sau moarte. Erasmus a analizat corpurile umane timp de secole, studiindu-le, disecându-le, chiar vivisectându-le. Știa diferențele, punctele forte și slăbiciunile. Nu dorea să fie într-o formă Tlulaxa de statură mică, dar erau mulți alți muncitori și oameni de știință aici la Denali. Multe celule din care să aleagă.

După ce a studiat bazele de date ale cercetării, totuși, a descoperit că Draigo Roget reușise să păstreze câteva ultime celule de la Gilbertus Albans — foliculi de păr găsiți pe hainele sale din momentul în care încercase să-l salveze pe Director de captorii săi Butlerieni.

Erasmus știa exact ce corp voia să crească Tlulaxa pentru el. Ar fi fost perfect.

Nu trebuie să devii un monstru pentru a înțelege un monstru. Mă rog pentru asta zilnic.—
MANFORD TORONDO, notă personală în Caietele de Laborator Secret ale lui Erasmus

Deoarece cabana lui Manford fusese distrusă de cymeks, Anari i-a găsit o casă de înlocuire adecvată și defensibilă, cu camere concepute pentru mobilitatea lui Manford ori de câte ori mergea pe mâini. Când a preluat-o, proprietarii au fost mai mult decât fericiți să cedeze locuința liderului Butlerian.

După ce s-a lăsat noaptea, Anari a verificat perimetrul casei și apoi l-a lăsat pe Manford să se odihnească și să mediteze. El a rămas singur în noile sale camere cu puținele bunuri care fuseseră salvate din dărâmăturile reședinței sale distruse. Unul dintre acele obiecte salvate era pictura mică a icoanei lui Rayna Butler, ciobită și zgâriată, dar încă frumoasă. Știa că spiritul femeii sfinte îl veghează. Rayna îi dăduse unui tânăr Manford misiunea în viață, îl condusese și îl pregătise, iar acum se uita la chipul ei frumos, la ochii ei plini de suflet. După un moment de indecizie, a întors icoana cu fața în jos. Nu putea lăsa sfânta Rayna Butler să vadă ce era pe cale să facă.

După ce a ascultat tăcerea timp de câteva momente, adunându-și curajul, Manford a scos cea mai înfricoșătoare posesie a sa, jurnalele de laborator ale robotului malefic Erasmus, care fuseseră găsite pe devastatul Corrin cu opt decenii în urmă.

Anari se temea de cărți și ar fi vrut să le ardă, dar nu îndrăznea să conteste ordinele lui Manford; el insista să le păstreze, să le studieze. Chiar dacă loialul său Maestru al Sabiei nu înțelegea de ce, *Manford* avea nevoie să citească el însuși scrierile terifiante, dar perspicace.

Era îngrozit, dar fascinat de gândurile mașinii de gândire sadice și de descrierile a ceea ce făcea în experimentele sale documentate pe ființe umane. Pe măsură ce Manford citea, se simțea ca un rozător prins în privirea hipnotică a unei șerpi. Torturi, experimente, analize—unele teribil de greșite, dar multe concluzii păreau înfricoșătoare și potrivite.

În noaptea liniștită după ce majoritatea rezidenților din Empok s-au culcat,

Manford a citit gândurile ciudate ale robotului. Erasmus a disecat și a vivisectat rece nenumărate ființe umane fără remușcare. El considera fiecare experiment ca fiind o cercetare științifică necesară pentru propria sa înțelegere a umanității. Pentru robotul independent, aceasta fusese o urmărire obsesivă, cu scopurile justificând mijloacele pentru a le atinge—deși nu reușise niciodată pe deplin. Ținta sa, prada sa, era eluzivă și constant îl depășea.

Manford citise deja aceste jurnale de mai multe ori și era îngrozit de ele, dar era, de asemenea, convins că sarcina dificilă era necesară pentru a putea înțelege procesele de gândire distorsionate ale dușmanului. Îi dădea lui Manford un sentiment de superioritate, chiar de arogant, să știe că, în ciuda tuturor cercetărilor robotului și a tuturor durerilor pe care le-a provocat, Erasmus nu dobândise nici măcar cea mai elementară înțelegere a sufletului uman.…

Bogăția și puterea sunt măsurate prin capacitatea de a lua un lucru important de la cei care îl doresc.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, memo de informare financiară, Venport Holdings

După ce Josef a cumpărat complet sietch-ul izolat, oamenii lui Modoc s-au pregătit să plece. Vor găsi o altă casă în adâncurile Tanzerouft-ului, iar noua bancă de mirodenii VenHold va fi ascunsă și în siguranță în cea mai aridă sălbăticie de pe Arrakis.

Deși Josef era nerăbdător să vadă sietch-ul, expediția sa de inspecție a fost întârziată când sateliții au prezis vreme neprielnică. „O furtună Coriolis iminentă, Directeur," a spus Mentatul Rogin. „Nu ar fi sigur să trimitem avioane acolo. Chiar și comercianții de pe piața neagră s-au adăpostit până trece."

Josef și-a îngustat privirea, a privit spre nisipuri, a văzut nori de praf în depărtare. „Au fost retrase echipajele de mirodenii?"

„Mulți dintre ei", a spus Tomkir, „dar unii riscă pe marginea traseului de furtună proiectat. Lucrează pe comision."

„Dar Liberii pleacă neprotejați?"

„Oamenii din deșert sunt adesea iraționali. Și totuși, supraviețuiesc."

Josef s-a încruntat. „Ce se întâmplă cu echipajele de mirodenii care lucrează sub contract imperial?"

„Trei operațiuni imperiale încă funcționează, în ciuda vremii. Este posibil să fie foarte curajoși și dispuși să își asume un astfel de risc mare. Mai probabil, pur și simplu nu au acces la sateliții noștri meteorologici și nu sunt conștienți de pericolul în care se află."

Josef și-a mângâiat mustața. „Deci sunt vulnerabili—nu pot rata o astfel de oportunitate. Avem o forță semnificativă de mercenari, și este timpul să îi folosim. Lansați imediat un raid pentru a lovi acele operațiuni imperiale, capturați orice mirodenie au recoltat și distrugeți echipamentul și ec hipajul." A ridicat din umeri. „Ușor de explicat ca daune cauzate de furtună."

În timp ce Mentats-ii săi se străduiau să implementeze ordinele, Josef a aruncat o privire la rezervorul sigilat al Navigatorului Normei în timp ce ea vorbea. „Vom folosi s uplimentarul

condimente pentru a umple seifurile din noua noastră rezervă.

Furtunile s-au abătut asupra deșertului, exact așa cum fusese prezis. Comando-urile mercenare ale lui Josef s-au strecurat pentru a ataca echipajele Imperiale fără milă. Au blocat comunicațiile astfel încât muncitorii contractați să nu poată transmite un semnal de alarmă, deși zgomotul de la nisipul purtat de vânt era suficient pentru a bloca majoritatea semnalelor oricum. Navele de gardă Imperiale aflate în orbită nu erau conștiente de dezastrul care le-a anihilat echipajele de la sol.

Josef a considerat că este un progres excelent.

Cu o serie de atacuri rapide pe măsură ce furtuna se înrăutățea, comando-urile VenHold au distrus recoltoarele și au confiscat o cantitate semnificativă de melange. Odată ce și-a consolidat forțele militare, ar fi angajat atacuri deschise împotriva restului operațiunilor Imperiale, dar nu era pregătit să facă asta încă. În acest caz particular, furtunile i-au oferit o negare plauzibilă, iar Împăratul Roderick nu putea riposta. Era un risc pe care Josef îl considera demn de asumat.

* * *

CAND FURTURILE au trecut în sfârșit și mirodeniile confiscate fuseseră ascunse în diverse seifuri ascunse, Josef a insistat să iasă pentru a inspecta noul său banc de mirodenii. Până acum, Liberii abandonaseră peșterile, iar Modoc urma să fie acolo pentru a preda locul și a primi plata finală.

Sub acoperirea nopții, când șansele de a fi văzuți de puținele patrule imperiale rămase erau mai mici, o expediție a zburat jos deasupra deșertului și a zburat ore întregi în marele gol. Josef a transmis înainte pentru ca Naibul să îi întâlnească, dar când avioanele echipate pentru deșert au aterizat într-o depresiune adăpostită, înconjurată de stânci înalte, luminate de lună, nu au văzut niciun semn de viață. Fortăreața părea pustie și goală. Când nu au primit niciun răspuns, Josef a început să devină neliniștit. Ce dacă Modoc l-a trădat, a luat banii și i-a dat coordonate false?

Înainte să poată formula o retaliere, doi dintre gardienii săi au observat mișcare în stânci, iar mai multe figuri în mantii de deșert camuflate au ieșit din crăpăturile în care se ascunseseră. Figurinele umbroase s-au apropiat î n lumina lunii, iar el s-a simțit ușurat să vadă că una dintre ele era Modoc. „ Ai venit să inspectezi noua ta fortăreață deșertică, Directeur?” S-a uitat în jur cu precauție. „Nu ai adus demonul în rezervorul ei de data aceasta?”

„Ea călătorește unde și când dorește.”

Omul deșertului a râs. „Chiar mai misterios! Le-am spus camarazilor mei că am văzut-o apărând din aerul subțire, iar ei nu m-au crezut. Dar când au văzut bogăția pe care am adus-o tribului nostru, nu au mai pus la îndoială afirmațiile mele.” Modoc a făcut semn către tovarășii săi, care se furișau printre stânci. Josef’ s

paznicii privați au ieșit din pliantele lor și au luat poziții pentru a-l proteja pe Directeur.

Naibul a gesticulat, arătându-și sietch-ul. „Zidurile adăpostite ne protejează de viermii de nisip. Shai-Hulud știe de acest loc, dar El nu poate intra. Ai văzut vreodată un vierme de nisip?”

„Da, am văzut cum mașinile mele cymek distrug unul dintre ei.”

Modoc a zâmbit, iar camarazii săi au râs. „Ho! Acum spui lucruri pe care nici eu nu le pot crede.”

„Nu-mi pasă dacă crezi sau nu.” Josef a pășit înainte. „Arată-mi banca mea de mirodenii.”

Modoc a bătut din palme și a strigat la oamenii din deșert. „ Directorul te așteaptă!”

Garda lui Josef și-a ținut armele la îndemână, dar oamenii din deșert păreau neîngrijorați de orice amenințare din partea acestor străini. Împreună, au urcat pe un fir de potecă accidentat, care era clar vizibil în lumina Primei Lunii; și-au ales drumul printre stânci, strecurându-se prin crăpături atât de înguste încât Josef a fost nevoit să se întoarcă pe o parte și să se târască. Aceste locuri ar trebui lărgite cu explozibili pentru ca oa menii săi să poată muta materiale eficient. Se simțea tensionat și vulnerabil—dacă aceasta era o ambuscadă, grupul său era sortit eșecului.

Grupul a trecut printr-un defileu îngust unde pereții de stâncă accidentați se înălțau de-o parte și de alta, iar drumul lor era acum ilu minat de globuri luminoase. În cele din urmă, au ieșit într-un labirint deschis de peșteri unde sute de oameni umbroși se mișcau în lumina slabă, împachetându-și bunurile, golind camerele, drenând fiecare ultimă picătură de apă acumulată din rezervoare.

„Am crezut că ai spus că locul este pregătit”, a spus Josef.

„Cei mai mulți au plecat, dar câțiva încă mai rămân, agățându-se de trecut.” Modoc a oftat. „Aceasta a fost casa noastră timp de multe generații. Naib Rurik, tatăl meu, nu a dorit niciodată nicio schimbare. S-ar fi îngropat în nisip mai degrabă decât să accepte vreo confort din afară.”

Unii Liberi s-au plâns în timp ce plecau. Simțind nemulțumirea lor, J osef a făcut o față încruntată. „Ai spus că oamenii tăi au fost de acord cu această decizie de a-mi ceda aceste peșteri.”

Modoc părea mândru. „Eu sunt Naibul lor. Ei fac așa cum spun.”

Pe măsură ce Josef se uita în jur, era mulțumit de locația sigură. Această sietch nu fusese niciodată detectată de zborurile de supraveghere sau de scanările de recensământ ale companiei sale; prin urmare, era încrezător că va rămâne ascuns ca stocul său de fortăreață. Mercantile combinate ar putea umple acest loc cu suficient melange pentru a face față oricărei penurii sau turbulențe politice. Arrakis era planeta sa cea mai fortificată, iar aceasta

depozitul ar fi cel mai bine fortificat loc de la suprafață.

Împăratul Roderick a înțeles valoarea producției de mirodenii—chiar și prostul Salvador nu era orb la profiturile scandaloase—dar Forțele Armate Imperiale erau inferioare navelor de război avansate pe care Venport Holdings le putea aduce în luptă, iar Josef tocmai a dat o lovitură devastatoare forțelor imperiale.

Deocamdată, totuși, Roderick ar viza probabil Kolhar, presupunând că este inima operațiunilor lui Josef, dar Arrakis era mult mai important. Întotdeauna mirodenie ...

Odată ce comerțul va reveni la normal, după ce această problemă cu împăratul răzbunător va fi rezolvată într-un fel sau altul, Josef va construi depozite suplimentare securizate pe alte planete și va distribui proviziile, precum și riscul. Deocamdată, vor continua să încarce melange aici, în sietch-ul abandonat, departe de ochii curioși.

Multe dintre peșteri erau camere și tuneluri naturale, în timp ce altele fuseseră sculptate manual din piatra deșertului. Toate acestea urmau să fie cartografiate, catalogate și umplute cu mirodenie concentrată. Operațiunile sale comerciale combinate aveau deja șaptesprezece stocuri dispersate din operațiunile anterioare, iar acum urmau să consolideze toată acea mirodenie aici, unde putea fi protejată mai ușor.

Naibul l-a condus prin camerele pline de praf, arătându-i fagurele de pasaje. Deși Liberii se simțeau în siguranță aici, Josef intenționa să adauge încă câteva straturi de securitate, inclusiv scantronics. Impacient, s-a uitat î n jur la oamenii care încă se mișcau. „Când vor pleca toți, ca să pot începe operațiunile mele?”

„Trei zile, Directeur. Posibil mai devreme. A trebuit să ne adăpostim în timpul furtunilor.” Naibul și-a ridicat bărbia cu mândrie. „Dar strămoșii noștri erau rătăcitorii Zensunni, și nu am uitat cum să ne mișcăm rapid și silențios. Sietch-ul va fi pregătit pentru tine, așa cum am promis.”

Acești oameni din deșert își mutaseră deja majoritatea bunurilor, copiii și vârstnicii peste deșert. O astfel de călătorie ar putea ucide chiar și un bărbat sănătos și plin de resurse, dar, într-un fel, membrii tribului nu păreau să fie prea îngrijorați. Josef ar fi fost bucuros să-i vadă plecați.

Poate că oamenii lui Modoc ar muri cu toții în nisipuri, devorați de viermii uriași, sau pur și simplu s-ar prăbuși din cauza expunerii. Asta ar fi bine pentru el, pentru că atunci nimeni nu ar afla despre banca de condimente. Era un sistem pe care faraonii antici îl utilizaseră, punând constructorii și arhitecții la moarte după construirea unei piramide.

Dar Josef nu voia să ucidă oameni care l-au ajutat. Ca regulă generală, asta era o afacere proastă.

* * *

TRUPELE IMPERIALE care fuseseră blocate pe Arrakis nu știau ce le-a lovit. După mai mult de o lună de coexistență inconfortabilă, fără ca niciuna dintre părți să fie pregătită să declanșeze un război deschis, Imperiale și-au lăsat garda jos. Mercenarii lui Josef fuseseră deja stăpâni pe majoritatea operațiunilor lor de mirodenii în timpul furtunilor recente, iar acum el a lovit și mai tare. A făcut calculele, iar Norma l-a încurajat să termine ceea ce începuse deja. Nu ar fi fost de acord cu femeia Navigator prezicătoare.

Fluxul de mirodenii trebuia să rămână neîntrerupt și sub controlul Combined Mercantiles. Norma trebuia să aibă grijă de Navigatorii ei—făcuse acest lucru foarte clar—și VenHold avea nevoie de aprovizionări continue de melange pentru a hrăni piața zgomotoasă pe care această dispută o perturbase deja. Astfel, el trebuia să elimine interesele care erau în opoziție cu ale sale.

Deoarece navele imperiale erau tăiate de la resurse și nu aveau speranțe de întăriri imediate, nu puteau rezista unui atac concertat. Norma și-a convocat Navigatorii și a adus încă o duzină de nave de război VenHold. În scurt timp, forțele lui Josef au copleșit navele imperiale rămase fără a trage un foc, luând comandanții inamici în "detenție temporară" până când împăratul Roderick putea aranja eliberarea lor și întoarcerea la Salusa Secundus.

Acum, Josef putea să-și desfășoare operațiunile cu mirodenii fără complicații suplimentare, iar în decurs de o săptămână a făcut progrese semnificative în umplerea băncii sale de mirodenii. Liberii din Modoc s-au evacuat, conform acordului, iar echipele care lucrau acum în interiorul sietch-ului erau toți angajați de încredere ai VenHold.

Mentatii Rogin și Tomkir au organizat inventarul stocat în numeroasele camere de peșteră și pasaje. Echipele de inginerie au instalat uși blindate și seifuri etanșe pentru a păstra melange-ul.

Printre lucrători erau trei bărbați tăcuți și ciudați care mergeau cu un mers legănat, ca și cum coloanele lor vertebrale ar fi fost curbate iremediabil. Din capetele lor mari și pielea netedă, Josef știa că aceștia erau candidați Navigator care aproape că s-au înecat în gazul de mirodenii înainte ca transformarea lor să fie oprită. Fuseseră salvați, dar erau pentru totdeauna schimbați; acum, se ofereau voluntari să lucreze în banca de mirodenii VenHold, iar Norma avea o legătură specială cu ei. Cei trei se mișcau în tăcere completă, ca și cum ar fi putut comunica prin gânduri și expresii.

Din rezervorul ei, Norma a aprobat stocul mare și protejat. Camera ei etanșă apărea chiar la intrarea în defileul îngust și în zona deschisă care ducea la vizuinele din peșteră. Când Josef a explicat planurile în continuare, ea a ascultat în tăcere, absorbind datele. În o

pentru a obține acces rapid la sietch-ul modificat, inginerii săi au d

a deschis o peșteră și a dărâmat mai multe ziduri de piatră. Chiar acum, două aeronave de marfă pluteau prin aerul prăfuit, transportând încărcături mari de melanj ambalat, o parte din el furat de la comercianții de pe piața neagră. Alte provizii fuseseră mutate în sietch din alte depozite VenHold.

Aeronavele de marfă pluteau deasupra zonei deschise în timp ce paleții încărcați cu mirodenii cădeau din compartimentele lor inferioare. Pachetele de suspensie coborau livrările pe pământ, ridicând un nor de nisip. Josef nu mai trebuia să se îngrijoreze de patrulele Imperiale, și deși cineva ar putea observa toată această activitate, singurele priviri curioase aparțineau acum nomazilor din deșert sau braconierilor, iar Josef urma să i nstaleze suficiente măsuri de securitate pentru a fi protejat împotriva acestora.

„Acesta este un progres excelent. Atât de mult condiment pentru Navigatorii mei," a spus Norma cu vocea ei de altă lume, visătoare. „Suficient pentru a crea sute mai multe."

„Cu această rezervă, vom avea suficient pentru a dura ani de zile—pentru scopurile mele,*și* ale tale."

„Universul este al nostru," a fost de acord Norma.

VenHold acum avea atât de mult condiment încât ar dura săptămâni pentru a încărca totul în camerele securizate, dar putea vedea că situația era bine sub control aici. Era timpul să se întoarcă la Kolhar, pentru a se asigura că apărările vor rezista împotriva oricărei atac imperial. Prin răsturnarea operațiunilor de condiment ale Împăratului aici, ar fi putut provoca pe Roderick să facă o mișcare pripită. „Trebuie să ne întoarcem acasă, Bunico. Locul nostru este î napoi pe planeta noastră natală până la sfârșitul acestei dispute."

Vocea ei a căpătat un ton ciudat, alarmant. „Da. Trebuie să ne grăbim."

Comentariul ei i-a dat o senzație neplăcută. Se întreba dacă Norma a văzut ceva prin prescienţa ei îmbogățită cu condiment, ceva ce nu i-a spus încă....

Mintea umană este mai dificil de reprogramat decât o mașină gânditoare. Există o li mită la cât de mult efort ar trebui să depunem în încercarea de a reeduca Surorile Ortodoxe. Răbdarea noastră nu este infinită. S-ar putea să fie necesar să le omorâm.

—MĂICUȚA SUPERIOARĂ VALYA, într-o sesiune cu cercul ei apropiat

Măicuța Superioară Valya intenționa să transforme Surorile într-o forță mult mai puternică decât fusese în trecut, dar mai întâi trebuia să fie absolut încrezătoare că se poate baza pe oamenii ei. La picioarele lui Valya, o femeie inconștientă zăcea pe podeaua celulei fără feronerie, sângerând din urechi.

De săptămâni, sora Esther-Cano a fost supusă unei reeducări riguroase, dar a rezistat la fiecare pas. Valya și subordonații ei o izolaseră pe sora sfidătoare cu barely enough food and water to stay alive. Esther-Cano fusese comandată repetat să admită că credințele ortodoxe greșite ale lui Dorotea au cauzat schisma devastatoare în Surorile, și să admită că nu au existat niciodată computere ascunse. Deși Valya știa că ultima parte nu era adevărată, deoarece ea însăși le stocase în camere subterane ultra-securizate, dorea să o forțeze pe sora Esther-Cano să rostească cuvintele.

Cu toate acestea, femeia bătută a rămas patologic încăpățânată.

Valya a interogat-o pe Esther-Cano timp de două ore în acea după-amiază, improvizând metode originale atunci când cele tradiționale au eșuat. Nu vor exista unelte de tortură crude și stângace, cum ar fi cele folosite de interogatorii cu Scalpelul. Nu, acest prizonier era un adevărat Spunător de Adevăr și o Mamă Reverendă, dar Esther-Cano nu avea nicio apărare împotriva puterii manipulative a Vocii pe care Valya o stăpânise.

Testându-și abilitățile, Valya a arătat că putea să o înfrângă pe Esther-Cano cu simple cuvinte. Ascuțindu-și armele verbale, Mama Superioară a atacat subiectul ei cu lovituri vocale care au supus-o și au transformat-o într-o epavă sângerândă pe podea. Valya nu a atins-o pe cealaltă femeie, dar Vocea ei moale și hipnotică a convins-o pe Esther-Cano că sunetul era extrem de tare, mai degrabă decât șoapta care era de fapt, iar simpla sugestie de zgomot a distrus efectiv interiorul urechilor ei. Uimitor și neașteptat! Când Esther-Cano va reveni la conștiință, ea va

realize că era complet surdă.

După sesiunea dură, sora Olivia venea să ajute la gestionarea prizonierului inconștient, deși chiar și credincioasa Olivia nu avea voie să afle despre utilizarea Vocii. Nu încă. Valya folosise tehnica și pe Olivia, făcând-o să uite că a primit vreodată comanda ciudată și irezistibilă. Acum Olivia s-a întors, arătând confuză de ce a plecat. „Ai vrea să preiau eu acu m, Maică Superioară?" S-a așezat în genunchi lângă femeia inconștientă. „ Oh, sângerează! Ce s-a întâmplat cu urechile ei?"

„Poate că nu au putut suporta să mai audă încă minciunile ei."

Olivia s-a ridicat în picioare. „Ar trebui să chem medicii?"

„Nu chiar încă."

Valya învăța despre propriile sale abilități, experimentând cu efectele. Se întreba cât de multă daune fizice o persoană ar putea provoca psihosomatic propriului său corp. Ar putea mintea victimei să cauzeze constricții subconștiente pentru a-i opri inima, a-i exploda ficatul? Poate că trădătoarea intractabilă Esther-Cano ar putea fi utilă pentru Sororitate ca obiect experimental.

Pe podeaua rece, femeia a început să se agite, apucându-se de urechi și plângând de durere. Văzând sângele întins pe mâinile ei, s-a străduit să se ridice în șezut, privindu-o cu furie pe Maica Superioră. „Ce mi-ai făcut? Nu-mi pot auzi propria voce!"

Valya s-a aplecat și a vorbit încet, știind că femeia nu o poate auzi. „ Încercam să te întăresc. Trebuie să te învăț modul corect de a gândi, de a vedea lumea."

Esther-Cano părea să aibă probleme chiar și să stea în șezut, poate din cauza amețelii. A strigat răspunsul ei. „Nu înțeleg ce spui sau ce îmi faci, dar acțiunile tale corup Fraternitatea. Maica Superioră Raquella nu ar fi aprobat niciodată asta! Nu pot să cred că Dorotea a fost de acord să se reunească cu facțiunea ta de eretici."

Valya a zâmbit și a continuat să șoptească: „Dorotea a făcut ceea ce i s-a spus." Apoi s-a ridicat în picioare și și-a întors fața de la victimă, adresându-se Oliviei: „Ucide-o."

Olivia s-a retras. „Dar de ce? Trebuie să fie reantrenată, reabilitată—"

„Nu, voi petrece mai mult timp antrenând *te*, dezvoltându-ți expertiza. Și uciderea este o abilitate de care avem nevoie în repertoriul nostru acum. Această femeie—nu mai este demnă nici măcar să fie numită Soră—este prea contaminată pentru a fi utilă, cu excepția unui singur mod. Ea poate servi Sororității ca o lecție pentru tine—una pe care o vei transmite altora."

„Ce vrei să spui?"

Vocea Valyei a devenit groasă, dintr-o altă lume. „*Ucide-o.*"

Olivia a obedat reflexiv. A livrat un picior în laringele lui Esther-Cano care i-a rupt gâtul, urmat de o lovitură rapidă în centrul feței, zdrobindu-i craniul. Olivia a clipește în uimire la ceea ce a făcut.

Satisfăcută, Valya s-a întors în apartamentul ei, unde avea să se bucure de cină singură în celebrare. Tocmai făcuse un alt pas în progresul noii Fraternități. *Noua* ei Fraternitate.

Se pare că ne învârtim în cerc: îi urmărim pe Harkonneni, iar ei ne urmăresc pe noi.

—WILLEM ATREIDES, comentarii înregistrate de Vorian Atreides

Lankiveil era rece și înnorat, aerul său fiind îmbibat cu ceață friguroasă. După exilul lui Abulurd Harkonnen aici, Vorian a început să admire Harkonnenii pentru tăria lor în acest loc bătut de vânturi. Recent, au început chiar să prospere.

Vor nu ceruse să devină dușmanul lor, dar descendenții lui Abulurd l-au pus în această situație. El și Willem își asumau un risc grav venind aici, dar Tula îl omorâse pe Orry, iar dacă ea era pe Lankiveil, o vor vâna—pentru justiție și pentru a-și proteja restul familiei.

Ajungând în orașul principal din fjordul adăpostit, amândoi bărbații purtau haine calde de stil local pentru a nu părea în afara locului. Cu toate acestea, pe măsură ce cei doi pășeau pe un ponton din lemn în inima satului, efortul de a părea neobservați a fost în zadar; localnicii au observat străinii din prima privire.

Vor putea spune că Willem devenea din ce în ce mai furios, privindu-i pe cetățenii orașului de parcă îi considera pe toți asasini. A pus o mână pe umărul tânărului pentru a-l liniști, dar putea simți tensiunea pulsând în interiorul său. "Ai grijă," a spus el.

"Ai grijă, da," a spus Willem, "dar nu voi uita."

Clădirile din lemn erau bătute de vreme, acoperișurile lor metalice erau corodate. Nu cu mult timp în urmă, Vor stătuse aici timp de o lună sub o identitate falsă, după moartea tragică a lui Griffin pe Arrakis. Vor îl considerase pe tânărul Harkonnen un prieten și dorea să vadă cum se descurcă familia. Sub un nume asumat, Vor lucrase alături de Vergyl Harkonnen pe o barcă cu blană de balenă. A efectuat sarcini epuizante fără plângeri, iar după aceea, știind situația financiară disperată a familiei, a plătit datoriile Harkonnen în mod anonim. În mintea lui, Vor făcuse un lucru bun și se simțea mai bine pentru asta.

Apoi Tula l-a sedus și l-a ucis pe fratele lui Willem.

Pe măsură ce cei doi bărbați cu barbă continuau prin oraș, marele, uzat

Casa Harkonnen era proeminentă de-a lungul țărmului fiordului, la capătul îndepărtat al docurilor și al grupului de magazine și hanuri. Willem s-a uitat înainte ca și cum ar fi văzut vizuina unei fiare. „Asta e? Acolo locuiește Tula?”

Vor s-a uitat la casa cu acoperiș din șindrilă, cu frontoane ascuțite și înclinate, în arhitectura distinctivă a Lankiveil. Știa că în interior va fi un foc confortabil; Sonia Harkonnen și servitorii ei vor umple casa cu mirosurile gătitului și coacerii. Dacă Vergyl nu era pe barca lui de vânătoare de balene, ar fi fost în biroul său ocupându-se de conturile familiei. „Acolo locuiește familia ei,” a spus Vor. „Nu știm dacă Tula este acolo.”

„Atunci trebuie să aflăm. Înainte să poată scăpa.”

Vor s-a uitat în sus pentru a vedea cerul întunecându-se cu o furtună aurorală care se apropia; dincolo de stâncile fiordului, putea vedea fulgere de culoare. Știa că vremea se va înrăutăți rapid. „Mai târziu. Ar fi bine să găsim adăpost pentru acum.”

Pe fjord, marele dom Harkonnen se înălța înalt. Mai multe lumini ardeau în feronerie în întunericul după-amiezii, pe măsură ce furtuna aurorală se înrăutățea.

Expresia lui Willem s-a întunecat. „Am fost deja observați în oraș și cineva ar putea pune întrebări. Nu putem aștepta. Va trebui să mergem la casa Harkonnen și să vedem dacă Tula este acolo, înainte să poată fugi.”

Vor i-a luat brațul și l-a condus spre o hană aflată la doar două străzi distanță de casă. „Dacă este acolo acum, va rămâne înăuntru în timpul furtunii—la fel cum ar trebui să facem și noi.” Au urcat pașii scârțâitori din lemn ai i ntrării hanului. „Am venit până aici. Așteaptă până se îmbunătățește vremea, pune mai multe întrebări, află exact unde ne aflăm... și află dacă Tula este aici deloc.” A deschis ușa hanului și a pășit înăuntru.

Willem părea reticent. „Dar gândește-te la asta—dacă ne luăm răzbunarea mai devreme, furtuna ne va oferi acoperire pentru a scăpa. Dacă ei rezistă, s-ar putea să trebuiască să-i omorâm pe restul familiei ei, și bună rânduială!”

„Nu,” a spus Vor. „Numai cei vinovați—numai Tula, cu excepția cazului în care găsim dovezi că mai mulți dintre ei au participat.” Cerul trosnea deasupra, iar vântul se intensifica. Nu era sigur câți Harkonneni suplimentari, dacă erau, erau implicați. Tula avea cea mai evidentă vină pe mâini.

Căpitanul de han a intrat în hol, frecându-și mâinile, în timp ce Vor intra. Omul avea un zâmbet forțat, dar părea agitat. „O cameră rămasă, dacă vrei să rămâi cald și în siguranță de furtună. Personalul și cu mine sigilăm feroneriile și pregătim generatoarele, așa că ar trebui să fim bine.”

Vor a dat din cap. „Da, eu și nepotul meu am dori o cameră. Probabil doar pentru o noapte.”

Fața tavernașului a arătat o alarmă bruscă și a strigat peste Vor. „ Nu vrei să ieși afară! Și închide ușa!”

Vor s-a întors să găsească ușa larg deschisă și vântul suflând în hol.

Willem s-a retras din han și a pornit pe strada. Cu un suspin furios, Vor a alergat după el, strigând numele lui Willem, dar vocea lui s-a pierdut în vântul crescând și în agitație. Deși era doar după-amiază, cerul se întunecase, iar mai multe lumini se aprinseseră în case și magazine.

Willem a alergat înainte, hotărât, urcând pe scările întărite către veranda casei mari Harkonnen. A bătut în ușă, strigând, în timp ce Vor a ajuns în sfârșit la el.

Ușa, împodobită cu cunoscutul blazon al grifonului Harkonnen, s-a deschis pentru a dezvălui o femeie de vârstă mijlocie într-o halat căptușit c u blană. Ea părea surprinsă să-l vadă pe Willem, cu părul zburlit de vânt și fața înroșită. „Ce faci acolo afară? Nu ar trebui să fii—" Apoi Sonia Harkonnen l-a recunoscut pe Vor și l-a chemat după numele fals pe care i-l dăduse în timpul ultimei vizite. „Jeron! Intră din vreme." Ea le-a făcut se mn să intre. „Cine este prietenul tău tânăr?"

Willem a intrat în salon, iar Vor l-a urmat, apucându-l de braț. " Așteaptă!"

Willem s-a uitat în jur, a privit cu dispreț la femeia mai în vârstă. "Suntem aici pentru Tula."

"Tula nu este aici." Sonia părea confuză. Ochii ei s-au lărgit când părea să observe expresia întunecată a tânărului. "A plecat spre Chusuk acum câteva zile. Îmi pare rău că ați ratat-o. Dar intrați, intrați!" A strigat pe coridor în timp ce îi ducea în salon. "Vergyl! Jeron s-a întors!"

Simțindu-se prins, Vor a încercat să-l intercepteze pe tânărul care era pregătit pentru violență. "Acesta este Willem. Este nepotul meu."

"Willem *Atreides*!" Tânărul a aruncat aceasta ca pe o provocare tocmai când Vergyl Harkonnen a ieșit din birou.

Bărbatul mai în vârstă avea un zâmbet primitor care s-a schimbat imediat ce a auzit izbucnirea lui Willem. "Atreides?" Vergyl s-a uitat de la tânărul înroșit la Vor. "Jeron, despre ce vorbește?"

Expresia Soniei s-a schimbat vizibil: repulsie și frică acoperite de șoc. "El este un *Atreides*? Și este nepotul tău, cu adevărat?"

Vor a ezitat, gândurile îi zburau, și apoi a ajuns la o concluzie. A adăugat cu o voce puternică, "Da. Numele meu real nu este Jeron Egan. Este Vorian Atreides."

Vergyl Harkonnen a clătinat, sprijinindu-se cu o mână de perete pentru suport. Arăta șocat. "*Vorian Atreides*—bărbatul care a ucis sărmanul nostru Griffin!"

Acum că Vor a avut șansa lui, a încercat să explice. „Nu l-am ucis pe fiul tău. Am încercat să-l protejez. De fapt, eram prieteni."

Sonia i-a aruncat lui Vor o privire furioasă. „De ce ai venit aici? De ce ai folosit un nume fals? Ca să ne spionezi?"

„La început am venit să mă asigur că ești în viață. Am avut grijă ca trupul lui Griffin să fie adus acasă pentru o înmormântare c orespunzătoare. Mi-aș fi dorit să-l pot salva de oamenii violenți care erau după mine. Am făcut tot ce a fost posibil pentru a-mi ispăși."

Vergyl a scos un sunet de dispreț. „Ispășire?"

Impatient și furios, Willem s-a eliberat din strânsoarea lui Vor. „Fiica ta Tula s-a căsătorit cu fratele meu pe Caladan. L-a sedus, l-a păcălit — și apoi l-a ucis în noaptea nunții lor. Ea este o criminală și a scăpat de justiție."

Sonia și Vergyl tremurau vizibil. „Tula pe Caladan? Căsătorită? Și o acuzi de crimă? Ce naiba vorbești? Fiica noastră dulce nu ar face niciodată rău nimănui!"

Willem a ajuns în buzunarul său și a scos imagini tipărite, pe care le-a împrăștiat pe podea în fața lui Vergyl și Sonia. Portrete de nuntă frumoase care îi arătau pe Tula și Orry, cuplul fericit. Și imagini sângeroase care arătau cum tânărul Orry zăcea măcelărit în patul său. „Ea i-a spus fratelui meu că îl iubește, apoi i-a tăiat gâtul în timp ce dormea."

„Minți!" a strigat Sonia.

„Se comporta atât de ciudat...," a spus Vergyl cu o voce mică, pierdută.

„Tula trebuie să plătească prețul sângelui," a spus Willem. „Harkonnenii trebuie să plătească." A întins mâna spre cuțitul lung Caladan pe care îl ținea la brâu.

Vor i-a prins brațul. „Nu acești oameni. Ei nu l-au ucis pe Orry."

În timp ce Sonia și Vergyl priveau în stare de șoc și groază imaginile, încercând să nege ceea ce vedeau, Vor a luat cuțitul de la Willem și l-a tras înapoi spre ușă. „Trebuie să plecăm acum."

„Nu!" Willem s-a zbătut, dar nu a fost pe măsura lui Vor. „Cineva trebuie să plătească pentru Orry!"

Vor s-a aplecat aproape și a șoptit în urechea tânărului. „Știm unde este acum! Chusuk. Aceste persoane nu sunt responsabile pentru crimele ei."

Vechiul Vergyl a ridicat una dintre imaginile terifiante, uitându-se la ea. „Nu, nu, nu!"

Pe măsură ce Vor l-a împins pe Willem afară pe ușă în furtuna crescândă, în spatele lor, în casa Harkonnen, un alt tânăr a apărut, atras de strigăte. Danvis—un adolescent palid care părea alarmat și instabil. „Ce se întâmplă?"

Willem s-a zbătut, dar Vor a fost ferm, împingându-l afară în străzi și în furia vremii. „Nu aici. Acesta nu este ținta noastră!"

Vor a simțit umbrele zdrobitoare din jurul său și trebuia să plece. El și Willem tocmai distruseseră viețile acestor oameni buni—și dacă Tula era demult plecată, nu ar fi avut niciun folos să rămână mai mult.

„Trebuie să părăsim această planetă – și să ne îndreptăm spre Chusuk.”

Afara, furtuna aurorală sosise în toată forța, reflectând străluciri colorate care cădeau împreună cu norii din cer. Zgomotul și șuieratul grindinei loveau acoperișurile și strada pavata, în timp ce semnele erau smulse de vânt. Totuși, Vor simțea că furtuna însăși era preferabilă decât să rămână în interior cu Harkonnenii devastati.

În orice univers, nimic nu este perfect—fie că este vorba de om, mașină … sau altceva.—NORMA CENVA, ruminări induse de mirodenii

Norma Cenva locuia în interiorul rezervorului său de gaz de mirodenii portocalii învârtite, dar trăia în principal în mintea ei. Corpul ei fizic era doar un apendice, de importanță secundară. Avea nevoie de mașinăria ei biologică pentru a supraviețui, dar se adâncea atât de mult în chestiuni esoterice încât rareori se gândea la corpul ei.

Camera ei se afla pe un soclu care supraveghea celelalte rezervoare ale Navigatorilor de pe Kolhar, la marginea capitalei. De când s-a întors de pe Arrakis, s-a simțit neliniștită și deranjată în interiorul undelor destinului, iar chiar și cu gândurile ei expansive, nu putea înțelege motivele disconfortului ei. Stocul mare și fortificat de mirodenii ar ajuta la stabilizarea aprovizionării lor, iar acum că Josef își strânsese controlul asupra planetei deșert, recoltarea și distribuția de melange ar trebui să crească.

Cu aprovizionarea de melange, viitorul pentru prețioșii ei Navigatori ar trebui să fie stabil și luminos... dar ea simțea în continuare o mare îngrijorare pentru ei și pentru omenire.

Privind spre turnurile sediului VenHold în depărtare, ea și-a transmis dorințele handlerilor săi—candidati Navigatori eșuați cu diverse grade de anomalii fizice—și aceștia au răspuns imediat, fără a întreba de ce.

Handlerii au aranjat un transportor greu cu suspensor pentru a-i transporta rezervorul prin cerul gri, livrându-l pe acoperișul turnului sediului VenHold. Au depus camera ornamentată pe acoperișul înalt, au asigurat-o și apoi au lăsat-o singură, așa cum a cerut. Spre deosebire de orice alt Navigator, Norma ar fi putut să se transporte singură cu abilitățile ei, dar asta ar fi perturbat complexa ei train de gândire.

Ea simțea că se află pe punctul de a avea o revelație, o epifanie... posibil un avertisment specific.

De când l-a salvat pe Josef de la Palatul Imperial de pe Salusa Secundus, după ce rolul său în asasinat a fost expus, ea a monitorizat

criza în curs de desfășurare din Imperiu, evaluând consecințele de ordinul doi și trei. Dar chiar și cu premoniția condimentului, a experimentat zone oarbe îngrijorătoare care au împiedicat-o să vadă anumite evenimente și alegeri. Chiar și premoniția avea imperfecțiuni, prea multă incertitudine, i ar pentru binele Navigatorilor ei, trebuia să *știe.*

Această poziție pe turnul uriaș i-a oferit o nouă perspectivă, dintr-un punct de vedere cosmic. S-a uitat în afară, iar mintea ei s-a extins dincolo de limitele viziunii umane în cea mai profundă țesătură a spațiu-timpului. Era ca o versiune mult mai mare a gazului din rezervorul ei și într-o varietate infinită de culori, cu nebuloase și galaxii învârtindu-se, atât de frumoase, dar și provocatoare pentru ea, din cauza dificultăților pe care le prezentau pentru premoniția ei.

Ea s-a străduit să își imagineze tot drumul până de cealaltă parte a universului și de acolo s-a uitat înapoi la ea însăși cu un puternic senti ment de viziune reflexivă. Din acea perspectivă infinită, a privit în jos asupra Kolhar și a câmpului ei de Navigatori în dezvoltare. Rezervoarele lor străluceau în soarele strălucitor al dimineții. Sute de Navigatori, rezervor după rezervor, se întindeau pe un câmp larg, acoperit cu iarbă.

Universul este al nostru.

Pe măsură ce îngrijorările ei s-au încurcat în întrebări care s-au transformat în paradoxuri, avea nevoie de această perspectivă diferită pentru a o ajuta să găsească soluții noi la probleme serioase.

Chiar dacă Josef obținuse o strângere mai puternică asupra Arrakis și crease banca strategică de mirodenii, Norma era îngrijorată de recentul său val de acțiuni din ce în ce mai agresive, care ar putea avea consecințe reacționare neplăcute. El a trecut prin forțele de gardă imperiale lăsate în urmă pe Arrakis, distrugând operațiunile contractuale sancționate i mperial și confiscând profiturile pentru el însuși.

Norma a fost de acord cu rezultatul unor astfel de acțiuni… dar nu cu natura provocatoare a acțiunilor în sine. Retalierea lui Roderick ar cauza mai multe probleme. Cu siguranță, Josef putea vedea pericolul. Nu era nevoie de precogniție pentru a prezice răspunsul Împăratului.

Josef se considera invincibil, dar Norma putea prevedea posibile consecințe dezastruoase—și cum le-ar afecta pe Navigatoarele ei. Printr-o bruscă sclipire de claritate, ea a recunoscut că toți erau în cel mai grav pericol!

Dar nu putea vedea sursa acestuia. Era Împăratul? Nesigură. Va trebui să monitorizeze foarte atent….

Banii sunt rădăcina tuturor controlului.

—HADITHA CORRINO, sfat pentru soțul ei

Pe măsură ce lumina zorilor împrăștie o strălucire blândă asupra orașului Zimia, Împăratul Roderick stătea în biroul său din palat, frecându-și ochii din cauza lipsei de somn. A fost o noapte lungă, dar avea nevoie de acest timp liniștit pentru a se ocupa de nenumăratele probleme de stat. Predecesorul său, Salvador, delegase multe dintre decizii și detalii, adesea fratelui său, dar Împăratul Roderick plănuia să păstreze o strânsă control asupra guvernului său. *Mecanismul unui imperiu are un număr infinit de rotițe mici.*

Și una dintre acele rotițe mari urma să-l zdrobească pe Josef Venport. Roderick a citit o confirmare a acțiunii și a suspinat lung, mulțumit. Chiar și fără rezultatele forței de atac a Generalului Roon, oricum s-ar fi întâmplat cu aceasta și cu toți soldații, Roderick tocmai asigurase o victorie clară împotriva dușmanului său, un alt tip de atac care ar aduce VenHold în genunchi. Când a recitit documentul, putea deja simți tezaurul Imperial umflându-se cu noi bogății. Și Directeurul nu putea face nimic în legătură cu asta.

Într-o mișcare fără precedent, Roderick și-a folosit autoritatea pentru a prelua controlul asupra tuturor băncilor VenHold care operau pe planetele Imperiale. Această ordonanță executivă ar privi magnatul de active semnificative, înghețând o mare parte din averea sa. Imperiul comercial Venport s-ar găsi brusc fără numerar pentru a continua operațiunile, pentru a cumpăra combustibil sau mărfuri, pentru a angaja comercianți, pentru a plăti salariile piloților și echipajului. Omul avea fără îndoială alte surse de bogăție și fonduri ascunse în conturi ilicite, dar aceasta l-ar răni, și l-ar răni grav.

A trecut mult prea mult timp de la plecarea forței de atac Kolhar, iar acum Roderick se temea că generalul Roon fusese învins sau altfel pierdut - o lovitură devastatoare pentru Forțele Armate Imperiale. Dar această confiscare de active era o rană și mai mare pentru omul care îl ucisese pe Salvador.

Roderick știa că nu era suficient de bun, totuși. Flota de nave rapide a lui Directeur Venport călătorea prin Imperiu cu impunitate; el încă ținea întreaga grupare de luptă imperială a amiralului Harte ostatică peste Kolhar; și în

o mișcare îndrăzneață Venport tocmai își reafirmase controlul asupra operațiunilor lucrative de condimente de pe Arrakis, neutralizând navele de gardă imperiale și confiscând echipele de recoltare a melange-ului.

Dar acum, cea mai mare parte a capitalului operațional al Venport fusese trasă în tezaurul imperial. Da, a fost o noapte foarte productivă.

Sperând să prindă măcar puțin odihnă, Roderick și-a aranjat hârtiile și cilindrii de mesaje. Deși lumina zorilor deja pătrundea prin feroneriile de cristal, dorea să se întoarcă în apartamentul său înainte ca Haditha să se trezească, astfel încât să poată petrece doar puțin timp lângă ea în pat; nu avea să doarmă, dar se simțea întotdeauna rejuvenat lângă ea.

Când a deschis ușa biroului, totuși, a fost surprins să o vadă pe Adevărata ei stând ca o statuie sub luminile strălucitoare, de parcă ar fi ști ut exact când va ieși. „Trebuie să vorbesc cu tine, Sire. Am vești. O altă soluție pentru problema Venport. Cred că vei fi mulțumit."

Roderick a observat o a doua figură lângă Fielle, un bărbat cu ochi sălbatici care încerca să se ascundă în umbra femeii mari. Străinul avea o față slabă, bronzată și părul neîngrijit. Purta hainele exotice de deșert ale unui muncitor din afara lumii.

Roderick era gata să strige după gărzi. „Ce este asta? Cum a intrat î n secțiunea sigură a Palatului?"

Fielle a făcut semn străinului să înainteze. „L-am adus aici, Sire. Toc mai a sosit cu un transport de pe piața neagră din Arrakis. Am plătit bine pentru trecerea lui, dar va merita fiecare solari." Ea stătea între străin și Roderick, iar Împăratul a simțit că Fielle l-ar omorî instantaneu pe bărbat dacă acesta ar face o mișcare nepotrivită.

„Vorbește", a spus el rece.

„Așa cum ai autorizat, Majestate, am făcut apropieri către contactele mele de pe Arrakis. Chiar dacă Combined Mercantiles controlează majoritatea operațiunilor de melange, iar navele tale imperiale au fost făcute impotente—există alte modalități de a sabota pe Directeur Venport."

Roderick a stăpânit un zâmbet. Poate că noaptea aceasta va fi chiar mai productivă. „Cum?"

„Spionii noștri au localizat mai mulți bărbați deșertici dispuși, care au găsit alți bărbați deșertici cooperanți, care au pus întrebări suplimentare, ce ne-au condus la acest om." Ea a aruncat o privire străinului. „Numele lui este Modoc. El și tovarășii săi sunt dispuși să-și ofere serviciile ție. De aceea l-am adus aici în acest mod, astfel încât să nu fie văzut."

Roderick l-a privit pe străinul ciudat și anxios. „Și ce poate el să-mi ofere? Cum poate să-mi dăuneze dușmanului meu?"

„Modoc știe de o vulnerabilitate pe care Directorul Venport nici măcar

își dă seama că are. L-am interogat deja în modul meu special și cred că este sincer.

Freeman s-a înclinat stângaci, apoi a ridicat privirea cu un aer ciudat de încredere. A vorbit cu un accent gros. „Nu înțeleg vastitatea Imperiului dumneavoastră, Sire. Am avut odată un frate mai mic care vorbea despre minuni din afara lumii, iar noi l-am considerat ciudat. Poate că am fost grăbit în a-i respinge visurile.”

Încă precaut, Roderick a insistat: „Și ce informații aduci?”

Omul din deșert părea să calculeze, gândindu-se cum să spună ceva, dar Fielle i-a vorbit aspru. „Spune-i Împăratului ce mi-ai spus mie.”

Modoc a spus: „Știu locația precisă a unei enorme bănci de condimente ascunse pe care Josef Venport a construit-o. El a evacuat tribul meu pentru a putea umple camerele cu stocurile sale de condimente, inclusiv toate condimentele pe care le-a confiscat din operațiunile dumneavoastră. Acestea sunt toate rezervele sale.”

Roderick s-a încruntat. „Chiar și știind unde se află, nu aș putea trimite o flotă militară suficientă pentru a sparge apărarea Venport.”

Modoc și-a strâns ochii albaștri. „Ah, Venport crede că este intangibil, dar oamenii mei știu exact cum să o facă.”

Adevărul avea mai multe de oferit. „Cu autorizarea și suportul tactic al dumneavoastră, Sire, Modoc și oamenii săi vor distruge stocul pentru dumneavoastră—pentru o taxă.”

Roderick s-a străduit să-și mențină expresia neutră. Tocmai își incapacita finanțele VenHold prin confiscarea activelor bancare, iar dacă ar putea elimina un astfel de stoc mare, atunci Venport ar primi o a doua lovitură imensă. Cu siguranță, ar fi o rană mortală. „Ar putea să-l ducă la faliment,” a spus el cu o voce joasă.

Roderick nu își putea permite să redirecționeze ceea ce mai rămăsese din flota sa imperială principală pentru a apăra Salusa, dar dacă acești bandiți din deșert ar putea da o lovitură lui Venport printr-o operațiune de comando eficientă, nu avea nimic de pierdut.

Cu un semn din cap, el i-a spus lui Fielle: „Fă aranjamentele și dă-i lui Modoc ce are nevoie. Distruge stocul, și asta ar putea foarte bine să distrugă Venport.”

Modoc s-a înclinat. „Consideră-l făcut, Stăpâne.”

Roderick i-a dat afară și s-a îndepărtat de biroul său. Zoriile se luminau, iar el era dornic să se întoarcă în camera sa, deși nu mai simțea nevoia de somn.

Afacerea este o bătălie, cu propriul set de arme financiare și tactici comerciale. Așa cum există strategii pentru succes în război, tot așa există strategii în afaceri.

—JOSEF VENPORT, Principiile Venport Holdings

La câteva zile după întoarcerea lui Josef din Arrakis, Draigo Roget a sosit în sfârșit din Denali pentru a livra un raport personal despre testul cymek efectuat pe Lampadas. Î n sediul central Kolhar, Mentatul a prezentat imaginile realizate de Ptolemy.

În timp ce Josef observa haosul cauzat de formele războinice, își dădea seama că Draigo era mândru de ceea ce noii cymek reușiseră să realizeze, chiar dacă nu reușiseră să găsească și să omoare jumătate din Manford.

Când imaginile s-au terminat, Draigo s-a îndreptat. „Sunt bucuros să anunț dovada clară a conceptului, Directeur. Atât de multă distrugere a fost realizată de doar trei cymek. Și în curând vom avea mult mai mulți. Într-o lună, vom avea o sută întreagă pregătită să acționeze.”

Josef a zâmbit. „Sălbaticii nu aveau apărare viabilă împotriva unui atac tehnologic sofisticat, iar întreaga forță cymek îi va eradica până la ultimul bărbat și femeie care se plâng.”

„Vor exista daune colaterale, nevinovați uciși,” a spus Cioba, ridicând un ton de precauție.

„Vinovăția este în întregime pe umerii Butlerienilor,” a spus Josef. „Civilizația este în joc.” Dr

aigo a dat din cap. „Cred că ai dreptate în evaluarea ta, Directeu r.”

„Câte cymek-uri sunt gata să fie puse în serviciu chiar acum?” a î ntrebat Cioba, strângându-și părul lung pe umăr în timp ce stătea lângă soțul ei. „Trebuie să așteptăm o lună?”

„Treizeci și unu în prezent. Celelalte forme de mers sunt modificate și t estate, iar multe altele sunt aproape de finalizare, dar noile creiere Navigator trebuie să-și dovedească abilitățile pe câmpurile de luptă simulate.”

Josef se agita și se plimba în jurul biroului său, mergând la fereastra biroului său, sus în turnul sediului. „Fiecare zi în care această stupiditate barbară rămâne necontestată este o altă zi care slăbește civilizația. Sunt nerăbdător să pun capăt acestui război împotriva ignoranței.” Se uita la câmpul de aterizare aglomerat.

sub și a zâmbit. „Și odată ce voi elimina problema Butleriană a Împăratului, el va fi obligat să-și îndulcească atitudinea față de mine.”

El a dat din cap pentru sine. Ar putea folosi forțele Imperiale pe care le capturase recent pe Arrakis ca un instrument de negociere și ar putea oferi să returneze navele amiralului Harte care erau reținute la bordul transportatorului foldspace în orbita Kolhar. Ar fi fericit să plătească prețul, cu condiția ca Roderick să retragă decretul punitiv împotriva lui. Atunci Imperiul ar putea reveni la normal.

A simțit satisfacție că, cel puțin, operațiunile sale de recoltare a condimentului erau din nou în desfășurare, fără atât de multe obstacole, iar cetățenii dependenți ar fi fericiți să aibă melanjul disponibil pentru ei. Stocul să u mare l-ar ajuta să garanteze distribuția în timpul oricăror turbulențe politice viitoare. Josef se simțea mai puternic și mai optimist decât în mult timp.

Cioba s-a aplecat mai aproape de Mentat. „Și nucleul de memorie Erasmus? Sunt curios—cunoștințele lui s-au dovedit la fel de avantajoase cum ne-am sperat?”

Zâmbetul lui Draigo a fost o surpriză pe fața lui, de obicei distantă. „Eras mus a fost excepțional de cooperant, chiar entuziast să fie printre atât de mulți oameni de știință dedicați. Multe dintre perspectivele lui asupra tacticilor de invazie de tip vechi și a armelor tradiționale au fost neprețuite pentru planificarea noastră, iar el spune că are alte resurse de oferit, pe care nu le-a dezvăluit încă. Ca recompensă, la insistența lui, oamenii de știință Tlulaxa cresc un corp biologic pentru el, astfel încât să poată fi un activ mai eficient.”

„Niciodată nu te încrede într-o mașină gânditoare,” a avertizat Cioba.

„Nu trebuie să ne încredem în el pentru a-l folosi,” a subliniat Josef. „ Dar este înțelept să-i dăm propriul corp?”

„Robotul a făcut din aceasta o condiție a cooperării sale continue”, a spus Draigo, „și am proiectat că va fi o concesie inofensivă, cu un risc minim. Dacă se dovedește problematic, noul corp biologic poate fi ușor restricționat sau distrus.”

„Se pare că este un lucru mic”, a spus Cioba. „De ce ar coopera un robot malefic cu noi atât de complet? Trebuie să aibă un plan al său.”

Mentatul a spus: „Cred că Erasmus vrea să fie din nou important și relevant, dar are și un alt stimulent—dacă putem să-l credem. El simte cu adevărat ură și repulsie față de Manford Torondo.”

Josef a râs. „Nu suntem cu toții așa?”

„Aș fi reticent să atribui emoții umane unei mașini gânditoare, Directeur, dar butlerienii i-au executat tutorele și prietenul, Gilbertus Albans. După ce am discutat cu robotul îndelung, cred că ura lui poate fi autentică, chiar dacă el însuși nu o înțelege.”

„Avem un aliat ciudat…,” se gândea Cioba.

„Voi accepta fiecare ajutor pe care îl putem obține în aceste vremuri întunecate.” a permis Josef.

să se relaxeze, simțindu-se mai încrezător acum. „Foarte bine—de îndată ce restul cymek-urilor Denali sunt antrenați și pregătiți, vom lansa un atac total asupra Lampadas și vom lăsa acea planetă o ruină fumegândă—și acest an sumbru și distragător va fi peste. Imperiul și rasa umană vor fi pregătite să meargă mai departe sub o conducere înțeleaptă.”

„Totul depinde de faptul dacă Împăratul Roderick va vedea rațiunea,” a spus Cioba.

Josef s-a uitat la Mentat și și-a înclinat capul. „După ce vom curăța Lampadas, poate că te voi lăsa chiar să înființezi o nouă Școală de Mentat acolo, Draigo. Îți place asta?”

„Foarte mult, Directeur. Va păstra marea lucrare a mentorului meu.”

* * *

OPTIMISMUL LUI JOSEF a fost distrus când două nave comerciale VenHold au livrat același raport îngrijorător. Primul căpitan agitat a alergat de pe câmpul de aterizare la turnul de comandă cu vestea sa urgentă. În același timp, a sosit a doua navă, difuzând alarme sălbatice.

Furia lui Josef a izbucnit chiar înainte să aibă toate detaliile.

Primul căpitan a intrat în birou. "Tocmai am venit de la Subiak, Directeur! Am încercat să livrez o încărcătură completă de condimente, echipamente agricole mari de pe Ix și instrumente muzicale scumpe de pe Chusuk. Atunci am descoperit că toate activele financiare VenHold au fost confiscate, banca planetară a fost sechestrată!" Căpitanul a clipit. "Directeur, toată averea dumneavoastră de pe Subiak a fost înghețată, prin ordinul Împăratului Roderick Corrino."

['Părul lui Josef s-a ridicat. „Dar acea bancă este sigură, la fel ca celelalte ale mele. Toate activele financiare sunt deținute nu doar în numele Combined Mercantiles, ci și în numele nenumăraților alți deponenți. Este o entitate separată! Roderick nu are dreptul!”', '„ El este, până la urmă, Împăratul.” Căpitanul suna înfrânt. „El a schimbat pur și simplu legea după cum a considerat de cuviință. Orice comerț cu VenHold este interzis.”', 'Josef a lovit cu pumnul pe birou.', 'Draigo și-a strâns privirea, părea că face calcule Mentat. „Ai fost declarat un proscris, Directeur, și prin urmare activele tale sunt supuse confiscării. Roderick le-a luat de la tine.”', 'Căpitanul celui de-al doilea navă spațială a intrat în birourile sediului, arătând la fel de alarmat. A confirmat vestea, spunând că a auzit despre bănci de pe alte trei lumi care au fost de asemenea afectate, operațiunile lor fiind întrerupte și activele confiscate.']

„El *este* împăratul, până la urmă.” Căpitanul suna înfrânt. „El a schimbat pur și simplu legea așa cum a considerat de cuviință. Orice comerț cu VenHold este interzis.”

['Părul lui Josef s-a ridicat. „Dar acea bancă este sigură, la fel ca celelalte ale mele. Toate activele financiare sunt deținute nu doar în numele Combined Mercantiles, ci și în numele nenumăraților alți deponenți. Este o entitate separată! Roderick nu are dreptul!”', '„El este, până la urmă, Împăratul.” Căpitanul suna înfrânt. „El a schimbat pur și simplu legea după cum a considerat de cuviință. Orice comerț cu VenHold este interzis.”', 'Josef a lovit cu pumnul pe birou.', 'Draigo și-a strâns privirea, părea că face calcule Mentat. „Ai fost declarat un proscris, Directeur, și prin urmare activele tale sunt supuse confiscării. Roderick le-a luat de la tine.”', 'Căpitanul celui de-al doilea navetă spațială a intrat în birourile sediului, arătând la fel de alarmat. A confirmat vestea, spunând că a auzit despre bănci de pe alte trei lumi care au fost de asemenea afectate, operațiunile lor fiind întrerupte și activele confiscate.']

['Părul lui Josef s-a ridicat. „Dar acea bancă este sigură, la fel ca celelalte ale mele. Toate activele financiare sunt deținute nu doar în numele Combined Mercantiles, ci și în numele nenumăraților alți deponenți. Este o entitate separată! Roderick nu are dreptul!”', '„El este, până la urmă, Împăratul.” Căpitanul suna înfrânt. „El a schimbat pur și simplu legea după cum a considerat de cuviință. Orice comerț cu VenHold este interzis.”', 'Josef a lovit cu pumnul pe birou.', 'Draigo și-a strâns privirea, părea că face calcule Mentat. „Ai fost declarat un proscris, Directeur, și prin urmare activele tale sunt supuse confiscării. Roderick le-a luat de la tine.”', 'Căpitanul celui de-al doilea navă spațială a intrat în birourile sediului, arătând la fel de alarmat. A confirmat vestea, spunând că a auzit despre bănci de pe alte trei lumi care au fost de asemenea afectate, operațiunile lor fiind întrerupte și activele confiscate.']

['Părul lui Josef s-a ridicat. „Dar acea bancă este sigură, la fel ca celelalte ale mele. Toate activele financiare sunt deținute nu doar în numele Combined Mercantiles, ci și în numele nenumăraților alți deponenți. Este o entitate separată! Roderick nu are dreptul!”', '„ El este, până la urmă, Împăratul.” Căpitanul suna înfrânt. „El a schimbat pur și simplu legea după cum a considerat de cuviință. Orice comerț cu VenHold este interzis.”', 'Josef a lovit cu pumnul pe birou.', 'Draigo și-a strâns privirea, părea că face calcule Mentat. „Ai fost declarat un proscris, Directeur, și prin urmare activele tale sunt supuse confiscării. Roderick le-a luat de la tine.”', 'Căpitanul celui de-al doilea navă spațială a intrat în birourile sediului, arătând la fel de alarmat. A confirmat vestea, spunând că a auzit despre bănci de pe alte trei lumi care au fost de asemenea afectate, operațiunile lor fiind întrerupte și activele confiscate.']

Josef s-a simțit profund trădat. „Compania mea nu poate funcționa fără acel flux de numerar! Bogăția stocată în oricare dintre acele bănci planetare este suficientă pentru

„cumpără o lume întreagă.” Și-a coborât vocea la un mormăit. „Împăratul știe că nu poate să mă înfrunte militar, așa că a recurs la această str atagemă copilărească. Încercând să-și flexeze mușchii.”

„Copilărească, poate, dar eficientă,” a spus Cioba. „Dacă toate băncile noastre ne-au fost luate, Venport Holdings nu poate funcționa. Pretutindeni în Imperiu, navele noastre sunt încărcate cu marfă care trebuie livrată, altfel avem foarte puțin capital de operare. Ne taie de la resurse, ne pune într-un colț.”

Josef i-a dat afară pe cei doi căpitani, lăsându-l doar pe Draigo și Cioba cu el în birou. „Avem alte active despre care chiar și Împăratul nu știe. Le voi lichida pentru a câștiga mai mult timp.” Vocea lui a devenit un mormăit joasă, periculos. „El a mutat acest conflict pe un nivel complet diferit. Nu mai este o dispută, ci un război deschis.”

Draigo s-a îndreptat. „Director, poate că este timpul să merg la Salusa Secundus ca ambasadorul nostru. Voi deschide negocieri cu Curtea Imperială. Pot facilita o soluție de compromis care să restabilească Venport Holdings în grațiile Împăratului.”

Dar acum Josef era furios. „Nu, suntem cu mult peste acel punct. Roderick crede că mă poate forța să mă supun, dar nu voi negocia dintr-o poziție de slăbiciune! Împărat sau nu, nu poate să mă trateze în acest fel. L-am pus pe acel om pe tron, și acum descopăr că nu este potrivit să conducă Imperiul.”

Gândurile furioase se învârteau ca mărgelele unui abac în mintea lui în timp ce încerca să măsoare activele pe care Roderick tocmai le-a confiscat, dar numărul părea incalculabil. Josef a inspirat câteva respirații adânci. „ Nu am vrut niciodată să fiu Împărat—am spus asta de nenumărate ori—dar el tocmai mi-a forțat mâna. Nu pot ignora asta. Nu *voi ignora* asta.”

„A confiscat bunurile tale, iar ca răzbunare tu confiscă tronul Imperial?” a spus Draigo.

„Voi amenința cel puțin să fac asta, până când se va preda. După care, poate face un act de contriție adecvat, iar eu îl voi restabili cu generozitate în Palatul Imperial—cu o înțelegere mult mai bună a locului său.” Vocea lui avea o oboseală tristă. „Aveam mari speranțe pentru acel om. De ce nu putea Roderick să se comporte ca un om de afaceri rațional? Acum trebuie să salvez rasa umană de propriul lor Împărat, precum și de barbari?”

„Cum vei realiza asta?” a întrebat Cioba.

„Forțele militare VenHold depășesc orice comandă a Împăratului. Am forța expediționară a Amiralului Harte ținută ostatică aici, și am confiscat flota sa de gardă la Arrakis. Cu siguranță am suficientă putere militară pentru a acționa împotriva Salusei.” Ochii lui s-au luminat când i-a venit o idee. „Draigo, ai spus că acum sunt treizeci și unu de cymekuri de luptă pregătite pe Denali?”

„Da, Director, deși ne așteptam să le folosim împotriva Butlerienilor când—”

„Îi vom folosi împotriva *dușmanilor,* oriunde s-ar afla, și îl vom forța pe împăratul Roderick să se comporte responsabil—pentru beneficiul viitorului nostru colectiv. În plus față de o flotă copleșitoare de nave de război VenHold, toți acei cymeki îi vor face pe cetățeni să tremure de frică.” El a zâmbit. „Voi aduna cea mai eficientă forță militară cu toți cei mai buni comandanți și voi contacta pe Norma pentru a o face să adune Navigatorii de asemenea.” El și-a încrucișat brațele peste piept. „Nu am de ales decât să cuceresc Salusa Secundus.”

Forma umană este admirabilă, atât ca o lucrare de artă, cât și ca o mașină biologică sofisticată, dar a fost proiectată prin procesul gradual al evoluției. Ca rezultat, corpul uman posedă numeroase defecte și slăbiciuni de care mașinile gânditoare nu suferă.

În studiile mele culturale, însă, am învățat că imperfecțiunile în sine pot face o lucrare de artă valoroasă. Privit în lumina imperfecțiunilor sale, corpul uman este o capodoperă, iar eu l-am studiat cu atenție, persoană după persoană, piesă după piesă.

—ERASMUS, Caietele de laborator secret

În timp ce observa corpul masculin crescând în interiorul rezervorului biologic Tlulaxa, Anna Corrino simțea că prinde viață odată cu acesta. Crescut din celulele lui Gilbertus Albans, a făcut-o să se simtă tristă că sărmanul director a fost decapitat. Dar vederea corpului o făcea, de asemenea, fericită.

Forma fizică care deriva în fluidele nutritive îi amintea de statuile de marmură din jurul pieței palatului din Zimia, dar Anna putea să se gândească la ea doar ca Erasmus acum. *Erasmus!* Prietenul ei secret, salvatorul ei, cel mai constant companion al ei, cel care o salvase din labirintul mental întunecat și confuz în care fusese pierdută....

Ea a aruncat o privire la sfera gelatinoasă pulsândă care se odihnea pe masă, conectată la aparatul său senzorial. „Asta va fi *tu* de îndată ce va fi terminată.” Și-a împărțit atenția între corpul în creștere din rezervor și nucleul de memorie detașat al robotului, unindu-le în mintea ei.

„Am fost fără un corp adecvat de la Bătălia de la Corrin,” a spus Erasmus. „ Îmi lipsesc forma mea originală din metal fluid, dar îndepărtarea nucleului meu de memorie din ea a fost singura modalitate prin care Gilbertus m-a putut salva de mulțimile care invadau orașul nostru. Acum sunt dornic să am capacitatea de a mă mișca așa cum vreau, să văd și să ating și să experimentez după bunul plac. Componenta biologică adăugată va fi fascinantă, sunt sigur.”

Erasmus fusese o prezență reconfortantă la Școala Mentat ori de câte ori ea adormea, o voce înțeleaptă și prietenoasă care vorbea printr-un conduit secret în urechea ei, sfătuind-o, testând-o, ajutând-o să treacă prin tumultul din mintea ei distrusă. Ar fi fost pierdută fără el.

„Îți pot oferi întotdeauna ajutor, chiar și înainte ca trupul tău să fie pregătit.” Anna s-a aplecat aproape de gelsferă ca și cum ar fi șoptit în urechea lui.

Știa că mintea ei fusese afectată de otravă pe care o luase la școala Fraternității, dar nu se considera prost sau prea naivă. Știa toate poveștile, citise istoria a ceea ce robotul independent făcuse cu prizonierii săi umani, dar era, de asemenea, încântată că el o găsea fascinantă. El o ajutase pe Anna în atât de multe feluri. Cum ar fi putut să nu-l ierte?

Robotul a continuat: „Dr. Danebh spune că corpul va fi gata în nouă zile pentru implantarea nucleului meu de memorie. Așteptarea este dificilă. Sunt tentat să opresc ceasul procesorului meu, să opresc timpul meu subiectiv și să mă trezesc când corpul este gata. Vreau să văd cu noile mele ochi, să merg cu noile mele picioare și să simt temperaturi, texturi, plăcere și durere cu noile mele mâini."

Anna a spus repede: „Te rog, nu te închide în acest timp. Pot să-ți țin companie. Nu va fi interesant să discutăm despre ce poți face cu un corp biologic? Am atât de multe idei, atât de multe sugestii."

Ea a privit rezervorul biologic și corpul uman suspendat acolo. A bătut pe pereții netezi și transparenți, dar forma masculină goală a plutit departe, aplecată într-o poziție fetală parțială, cu brațele și picioarele strânse. „Mă întreb cum va fi să-l ating, să simt pielea—și să știu că ești tu." Respirația ei a aburit plazma curbată.

„Mă întreb dacă mă va face să mă simt mai uman să fiu într-un corp uman," s-a gândit Erasmus. „Teoretic, ar trebui."

Ea s-a luminat. „Știi că așa va fi! Vei simți cu terminațiile nervoase, vei simți ce simt oamenii reali. Nu va fi doar date. În sfârșit, vei fi o persoană reală tu însuți."

„Am efectuat zeci de mii de experimente și am colat atât de multe rezultate experimentale în încercările mele de a înțelege oamenii, dar totuși ceva a lipsit întotdeauna. Un factor cheie continuă să-mi scape... un parametru care nu poate fi măsurat nici măcar de cele mai avansate aparate de laborator."

„Vei simți diferența", a spus Anna.

„Anticipez că voi împărtăși multe rezultate cu tine."

„Și te voi ajuta în orice mod posibil." A suspinat lung.

Erasmus a vorbit ca o voce dezincarnată. „Când văd acel corp crescând în rezervor, văd doar pe Gilbertus Albans și mă face să mă simt... greu." A făcut o pauză, ca și cum ar fi fost deranjat sau confuz. „Experimentez un set indefinibil de reacții pe care bănuiesc că ar fi clasificate în mod larg ca tristețe."

Expresia Annei s-a schimbat. „Îmi pare atât de rău, Erasmus." Senzorii lui s-au mișcat și ea știa că el îi citea fața și identifica simpatia sinceră de acolo. „Gilbertus a fost un bun director", a spus ea. Privirea ei a oscilat în sus și în jos. „A vrut să mă ajute, a vrut să mă facă un Mentat."

* * *

ERASMUS A ANALIZAT și a manipulat oamenii timp de secole, totul pentru a-i înțelege pe deplin. O specie atât de intrigantă! Mintea eternă Omnius, care deținea dominionul asupra imperiului mașinilor, i-a permis să efectueze mii de experimente pentru ca mașinile gânditoare să se poată apăra împotriva inamicului uman capricios. Dar Erasmus a dorit întotdeauna mai mult.

De la prăbușirea Imperiului Sincronizat, scopul său general nu s-a schimbat, dar pentru că era ultimul robot independent, nevoia sa de a înțelege umanitatea a căpătat o urgență personală.

După secole de cercetări cu vastele resurse disponibile în capitala mașinilor, Corrin, Erasmus a crezut odată că a efectuat fiecare test posibil. Dar după execuția barbară a lui Gilbertus, a experimentat în sfârșit o adevărată descoperire.

Cu memoria sa perfectă, putea reda imaginile loviturii brutale cu sabia a lui Anari Idaho, cum lama a tăiat lin în gâtul aplecat al lui Gilbertus și l-a decapitat. Robotul se lupta de fiecare dată când revizuia imaginile, iar cel mai mult nu putea înțelege privirea ciudată de calm de pe fața lui Gilbertus în ultimele secunde, acceptarea beatifică că viața sa se va încheia.

Ce văzuse el în acele momente finale? Ce știa?

Această misterie punea o întrebare și mai captivantă, făcându-l pe Erasmus disperat să experimenteze ceea ce îi lipsea în interior ... un nivel de noblețe și percepție pe care toți oamenii îl posedau chiar și fără să încerce. Poate că, având un corp biologic perfect, ar experimenta secretul simțindu-și nervii, inima, toate simțurile. Ca un organism biologic conștient—sau cât mai aproape putea ajunge de a deveni unul—ar ști cum este să c urgă lacrimi calde pe obrajii săi cărnoși. Ar absorbi existența ... misterele vieții ... în același mod în care chiar și Anna, ciudată și confuză, o făcea.

Și odată ce și-a evaluat noile senzații, s-a întrebat dacă va putea detecta ceva atât de esoteric precum sufletul. I se părea posibil, iar el intenționa să-l caute cu toată diligența cuvenită.

Sunt condusă de o ură rece, emoțiile mele fiind încapsulate în gheață.—
MOTHER SUPERIOR VALYA, “Învierea Casei Harkonnen”

Expediția de aprovizionare către școala Surorilor a adus un mesaj neașteptat din Lankiveil, o înregistrare panicată de la Danvis. Valya era consumată de planificarea creșterii pe termen lung a ordinului, totuși o parte din mintea ei rămânea mereu concentrată pe restabilirea Marii Sale Case în glorie… și finalizarea răzbunării împotriva lui Vorian Atreides.

Dar acum Atreides au venit în propria ei casă de familie! Au mers acolo în căutarea Tulei și au amenințat părinții ei, precum și pe Danvis! Șocul și furia ardeau intens în interiorul Valyei.

Sora ei rămăsese pe Lankiveil pentru o scurtă perioadă înainte de a f ugi la Chusuk, ca și cum ar fi fugit de ceva. Poate că știa că Vorian Atreides o va urmări. Operativele Maicii Superioare o urmăriseră discret pe Tula, continuând să o observe, și de asemenea sosiseră în secret pe Chusuk. Valya era încrezătoare că tânăra femeie își va reveni în cele din urmă.

Dar acum Vorian Atreides era după ea! El și fratele lui Orry, Willem, arătaseră imagini sângeroase ale răzbunării pe care Tula o obținuse pentru onoarea familiei sale. Valya a înțeles amenințarea implicită—ce l-ar opri pe Vorian Atreides să-și omoare familia pentru răzbunare? Din fericire, Tula plecase cu mult înainte să ajungă ei, dar bărbații Atreides fuseseră în casa ei de familie!

În mesajul său, Danvis suna supărat și speriat, dar clar nu înțelegea amploarea amenințării pe care o reprezenta Vorian. Sora ei nu era conștientă de pericolul grav în care se afla pe Chusuk, iar Valya trebuia să o ajute. Harkonnenii trebuiau să-și protejeze ai lor. Sisterhood-ul trebuia să-și protejeze ai săi. Ea avea să trimită mai mulți observatori pentru a o păzi pe Tula.

Pe măsură ce Valya simțea un nod de tensiune strângându-se în interiorul ei, avea nevoie de efort fizic pentru a-și consuma neliniștea. A plecat de la complexul principal al școlii și a escaladat abruptul stâncos al Laojin Cliff, de pe care vechea Raquella amenințase că va sări dacă Surorile învrăjbite nu-și rezolvau neînțelegerile. Valya avea acum în minte un alt tip de rezolvare.

Cu mintea ei învârtindu-se, și-a făcut drum pe calea abruptă către terenul de antrenament aspru de la vârful stâncos. Putea simți pericolul în aer în timp ce femeile dedicate își asumau riscuri.

Pe vârf, un grup de Surori avansate în robe albe—toate fiice de elită ale Rossak care purtau sânge de vrăjitoare antice—se duelau și se testau. Cele mai multe dintre vrăjitoare fuseseră ucise în lunga Jihadă împotriva mașinilor gânditoare, iar mai multe au murit ulterior când Împăratul Salvador a atacat vechea Școală Rossak. Cele câteva vrăjitoare rămase în fața ei erau active speciale cu puteri mentale puternice și se antrenau în moduri mai riguroase decât ar îndrăzni alte Surori să încerce.

Ele practicau tehnici de luptă edgy, exagerate, dezvoltate cu mult timp în urmă în junglele Rossak, iar Maica Superioară Valya le încuraja să-și continue antrenamentul pentru a putea instrui alte femei. În viziunea ei pentru Sororitate, Valya dorea să sintetizeze multe metode diferite de luptă într-un nou mod de a lupta pe care nimeni altcineva nu l-ar putea practica. Într-o zi, Valya s-ar putea găsi confruntată cu Vorian Atreides. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet sumbru și dur. Intenționa să fie pregătită.

Pe creasta accidentată, ea a văzut de asemenea trei ucenici îmbrăcați în alb staționați pe margini sub buza stâncii. Sora Deborah, o vrăjitoare slabă și unghiulară, stătea și îi observa. „Maică Superioară, bun venit. Ați venit să participați la exerciții?”

„Nu astăzi. Vreau doar să observ.” Era încă preocupată de raportul lui Danvis și spera că antrenamentele o vor liniști. Valya s-a apropiat de prăpastie pentru a vedea ucenicii vrăjitoare care își desfășurau rutinele periculoase aproape de marginea abruptă. Cele trei Surori păreau să se afișeze pentru ea, angajându-se în sărituri dramatice și atacuri de practică, aterizând pe margini înguste. Foloseau împingeri de telekineză pentru a se echilibra pe cele mai mici spații.

„Impresionant”, a spus Valya către Deborah, „dar aceste fapte sunt impracticabile pentru Acolyți care nu au linia de sânge sau abilitățile Vrăjitoarei.”

Femeia îmbrăcată în alb a zâmbit. „Avem un teren de practică mai puțin solicitant de cealaltă parte a pantei. Urmează-mă.”

Deborah a condus-o pe poteca de vârf până la locul unde o linie de Acolyți aștepta la margine, pregătiți să se prăbușească pe o pantă abruptă. Deși nu era o stâncă abruptă, panta de practică arăta totuși periculos; aceasta nu era doar un test al abilității fizice, ci și al agilitații, echilibrului și reflexelor rapide. Valya trecuse prin aceasta ea însăși și nu se aștepta la mai puțin de la inițiații ei. Dacă o tânără folosea antrenamentul, condiționarea și inteligența ei în timpul căderii, ar ajunge la fund cu puține sau fără răni. Dacă nu, ar fi fost ruptă….

Primii doi Acolyți se aruncaseră deja peste margine, rostogolindu-se și

să revină la echilibru pe margini, evitând bolovanii și continuând spre fund cât de repede puteau. Cumva, amândoi ucenicii au reușit să supraviețuiască și chiar să arate grație, ajungând în cele din urmă în picioare la baza peretelui de stâncă abrupt.

Al treilea Acolit, totuși, a avut probleme la scurt timp după ce a căzut peste margine. A ajuns cu bine pe prima margine a traseului, apoi și-a pierdut echilibrul când o piatră liberă s-a desprins. Pe măsură ce ucenicul a căzut necontrolat, o vrăjitoare observatoare a sărit în aer și a folosit telekineza pentru a amortiza și a ghida căderea ei. Cu roba ei albă și părul lung și fluid, vrăjitoarea a smuls Acolitul de pe pantă exact când aceasta era pe cale să se izbească de un stâncă ascuțită. Împreună, au ajuns la fund, unde Acolitul șocat și vânăt stătea pe picioare instabile.

Valya s-a întors să observe restul tinerelor care erau aliniate pentru testele lor. Când a văzut următoarea Acolită ezitând înainte de a se arunca peste margine, a strigat: “Ce te îngrijorează? Dușmanul tău este frica, nu căderea. Am avut grijă ca cineva să te salveze dacă îți pierzi controlul.”

Un fior a cuprins obrajii tinerei, iar o scurtă flacără de furie i-a luminat oc hii întunecați. “Cu respect, Maică Superior, este invers. Nu pot experimenta—și înfrunta—frica mea dacă știu că o Vrăjitoare va interveni și mă va salva în cazul în care eșuez. Vreau să înfrunt riscul pe deplin, astfel încât să mă pot dezvolta cât mai repede posibil.” Și-a ridicat bărbia. “Spune-le *să nu* mă ajute.”

Valya a zâmbit cu surprindere. „Maica Superior Raquella mi-a spus odată ceva similar. Care este numele tău?”

„Sora Gabi, Maica Superior.”

Gabi o amintea pe Valya de sinele ei nu cu mult timp în urmă—tânără, îndrăzneață și dornică să avanseze. Și-a ridicat vocea ca toată lumea să o audă. „Această Acolită este complet pe cont propriu pentru exercițiu. Nicio Vrăjitoare nu trebuie să o asiste în cădere—indiferent de ce se întâmplă.”

Deborah s-a aplecat aproape să întrebe cu o voce joasă: „Este asta înțelept? Dacă este ucisă, ar putea demoraliza pe ceilalți.”

„Aceasta trebuie să fie o adevărată zonă de testare, iar un eveniment memorabil o va face și mai mult.” Fiecare Soră a fost învățată să se concentreze pe atingerea controlului perfect al corpului, stăpânind reflexele, mișcările, un mușchi câte unul. Oricine știa tehnicile putea supraviețui cu ușurință unei astfel de căderi cu grație.

În timp ce Gabi stătea pe margine, pregătindu-se mental, observatorii vrăjitoarei s-au retras pe panta. Tânăra Acolită a aruncat o privire apreciativă în direcția Valyei și, fără alte ezitări, s-a aruncat în jos pe panta abruptă. S-a rostogolit și a evitat, controlându-și căderea astfel

ei bine că părea să curgă peste pământ. A evitat stâncile ascuțite, a aterizat pe scurt pe margini mici, sărind și continuând în jos, până a ajuns la fund și a aterizat pe picioare, fără suflare și triumfătoare.

Energizați de succes, mai mulți Acolyți l-au urmat pe Gabi peste margine, fără a cere salvări, iar mulți nu s-au descurcat la fel de bine. La sfârșitul exercițiului, doi au suferit fracturi, câțiva cu tăieturi, iar unul a avut o contuzie. Dar niciunul dintre ei nu a murit.

„Niciodată nu ar trebui să te aștepți să fii salvat”, a spus Valya lui Deborah în timp ce urmăreau sfârșitul exercițiului.

O undă de tristețe a cuprins-o. Nimeni nu l-a salvat pe fratele ei Griffin de răul Vorian Atreides….

De ore, Valya își lăsase mintea să lucreze prin propriul său parcurs de obstacole trădător, cu consecințe periculoase în caz de eșec. Atreides știau că Tula îl asasinase pe Orry și acum o vânau pe tânăra femeie.

Chiar și așa, ea și-a dat seama că Vorian ar fi putut să atace și să-și omoare familia pe Lankiveil, dar s-a abținut să o facă. Era un om greu de înțeles.

Valya nu ar face presupunerea că erau în siguranță acum. Ea ar trimite Surori pe Lankiveil pentru a avea grijă de familia ei, în caz că Atreides s-ar întoarce. Nu putea lăsa familia ei vulnerabilă, deși se îndoia că Vorian s-ar întoarce să le facă rău, acum că își pierduse șansa.

Casa Harkonnen nu trebuie să rămână în umbră pentru totdeauna: opt decenii de rușine au fost suficient. În același timp, Valya trebuia să-și protejeze familia—fiecare dintre ei.

Memoria poate fi o plasă de siguranță, dar uitarea este o binecuvântare.

—TULA HARKONNEN, cântece din Chusuk

Cicatricile lui Chusuk din Jihad fuseseră aproape șterse. Planeta fusese o epavă fumegândă după ce mașinile de gândire brutale fuseseră alungate, dar cu cântece de victorie și libertate în inimile lor, supraviețuitorii își recâștigaseră lumea, reconstruind orașele lor. Oamenii s-au concentrat pe universități, festivaluri, expresii culturale și bresle de meșteșugari care construiau cele mai fine instrumente muzicale din Imperiu. Chusuk devenise o planetă a artei și poeziei, ca și cum subjugarea de coșmar a mașinilor de gândire ar fi alterat psihicul populației, inspirându-i și oferindu-le adâncimi emoționale de la care să se hrănească.

Tula Harkonnen ar putea încerca să-și uite propriul trecut întunecat aici, să dispară în viața de zi cu zi și să existe ca o tânără normală cu un comportament liniștit și o dispoziție timidă. Nimeni pe Chusuk nu știa cine era ea cu adevărat... cu atât mai puțin decât oamenii din Caladan știau când Valya a trimis-o acolo pentru a-l seduce și a-l ucide pe Orry Atreides.

Acum, ea era îmbrăcată în haine simple și își lega părul lung și blond la spate. Tula era prea frumoasă pentru a fi invizibilă, dar încerca să nu atragă atenția asupra ei. Când cânta la balisetul familiei, era suficient de pricepută încât oamenii să se oprească și să asculte, în timp ce unii practicanți pricepuți îi ofereau câteva sfaturi.

Nimeni nu putea vedea întunericul care o înconjura pe ea. Tânăra fusese o luptătoare atât de feroce, atât de concentrată pe recuperarea onoarei Harkonnen împotriva viciosului Atreides, încât credea tot ce îi spunea Valya - și făcea așa cum era comandată.

Dar în fiecare noapte acum, când adormea în patul ei singuratic de pe Chusuk, Tula se gândea la noaptea ei de nuntă traumatică, la cât de chipeș părea Orry adormind lângă ea, languid și complet vulnerabil după iubirea lor... nepregătit pentru tăișul ascuțit și rapid al cuțitului ei.

Inițial, nu pusese la îndoială misiunea, dar odată ce aceasta s-a încheiat și s-a întors pe Wallach IX, a început să se întrebe despre ceea ce a făcut.

Urmând ordinele ca un soldat, Tula a ucis un tânăr al cărui singur păcat era că avea sânge Atreides în vene. Dar tânărul Orry fusese izolat pe Caladan toată viața lui, generații îndepărtate de răul pe care Vorian Atreides îl comisese împotriva străbunicii lor. Orry nu știa nimic despre cum murise Griffin pe Arrakis.

Valya fusese vehementă, totuși: „Numai moartea unui Atreides nevinovat poate începe să răscumpere crimele pe care Vorian le-a comis împotriva familiei noastre."

Tula nu era destul de prost să creadă că prețul fusese plătit în întregime. În fiecare zi în care se recupera aici, pe Chusuk, se aștepta ca Valya să trimită Surori să o găsească. În mod ostentativ, ele ar pretinde că vin să o „protejeze" și să o aducă înapoi pe Wallach IX pentru a-și continua antrenamentul și a merge din nou după Atreides, într-un alt mod. Dar acum Tula se temea de acel antrenament. Era, de asemenea, sigură că Vorian și Willem Atreides ar încerca să o găsească pentru a o ucide. Un ciclu nesfârșit de violență.

Emoțiile Tulei oscilau ca un pendul. Ea doar voia să fie lăsată singură și să uite că era o Harkonnen, să uite că era cineva. Dar se îndoia că aceasta era o opțiune. Dacă Vorian o găsea vreodată, o va face să plătească prețul suprem... și dacă Valya o găsea, o va face pe Tula să plătească într-un mod diferit.

Tula îi plăcea să își aducă balisetul în piață, unde găsea un loc sub u mbrelele colorate. Ea cânta melodii—nu pentru a atrage un public, ci pur și simplu pentru a crea muzică aproape de alți poeți și muzicieni care făceau același lucru. Alegea melodii preferate ale vânătorilor de blană de pe Lankiveil, melodii pe care nimeni de pe Chusuk nu le auzise vreodată. De asemenea, își crea propriile sale melodii, explorând muzica cu degetele și imaginația.

În fiecare zi, un tânăr, aproape de vârsta ei, își monta o bancă de lucru în apropiere, unde putea să o asculte. Era înconjurat de fumul de lac și terebentină în timp ce construia balisete lucrate manual, pe care le și cânta pentru a le testa. Îi zâmbea Tulei de fiecare dată când își îndrepta atenția spre el.

Nu voia să-l încurajeze, nu voia să folosească tehnicile de manipulare psihologică și seducție ale Surorilor pe care le stăpânise pentru a se face irezistibilă—din păcate—pentru Orry Atreides. Tula ar fi putut să-l atragă cu ușurință pe tânărul maker de balisete în patul ei, dar doar gândul la asta îi forma un nod în stomac. În schimb, s-a concentrat pe propria ei muzică.

Tânărul s-a identificat în cele din urmă ca fiind Liem Valjean. „ Instrumentul tău este acordat, dar dacă ajustezi volantul, tonul va fi mai bogat. Cred că ai unul ușor defect." A întrebat dacă poate să-i vadă baliseta, a verificat piulițele care asigurau corzile, a reparat și echilibrat volantul, apoi a început să cânte la instrument.

Era foarte talentat, iar muzica pe care o evoca era mult superioară celei a ei

proprie. Când el a oferit să o instruiască, ea a ezitat doar pentru un moment. Liem nu era misiunea ei; nu avea nevoie să-l spioneze, să-l seducă sau să-l omoare. Pe de altă parte, în afară de Danvis, nu putea să se gândească la nimeni pe care să-l considere măcar un prieten. Și un prieten era ceea ce avea disperat nevoie.

Ea a cântat la balisetul ei în timp ce el o privea și asculta. La început a ales o melodie tristă, apoi a decis să cânte ceva mai vesel și mai optimist, ceva ce părea că îi place mai mult lui Liem, la fel ca și ei.

Aliatii pot avea priorități diferite. Unii pot fi concentrați pe câștigul personal, în timp ce alții caută răzbunare. Cât despre mine, sunt condus de propriul meu destin. Aceasta este prioritatea mea.—
DIRECTEUR JOSEF VENPORT, discurs înainte de a trimite flota Venport Holdings

Pe măsură ce Josef străbătea câmpul Navigatorilor, gândurile sale erau învălmășite de decizia sa. Nu mai putea să stea deoparte, să-și adune apărarea și să aștepte ca Împăratul să-și revină; Roderick Corrino l-a forțat să treacă la ofensivă.

Deasupra, soarele de la amiază al lui Kolhar era un punct strălucitor care încerca să ardă prin nori. Josef se frământa în timp ce mergea printre rezervoarele sigilate, simțind mirosul ascuțit al condimentului ventilat. Candidații din interior se zbăteau c u transformarea lor terifiantă, dar el era preocupat de propriile sale probleme.

Josef nu se considerase niciodată un revoluționar și nici nu avusese aspirații de a răsturna tronul imperial, dar Împăratul schimbase regulile. Să fie blestemat omul! În loc să se concentreze pe inamicul lor comun, periculoșii Butlerieni, vendetta inutilă a lui Roderick făcea colaborarea imposibilă. Prin faptul că dovedea că intenționează să distrugă Venport Holdings cu orice preț, arătând că vrea să-l ruineze pe Josef și să-i șteargă moștenirea, Roderick a demonstrat că nu va compromite niciodată sau nu va negocia de bunăvoie.

Așadar, Josef ar trebui să *îl facă* să negocieze—sau îl va distruge complet pe Împărat. Trebuia să își asume o poziție de forță copleșitoare și s ă finalizeze problema în termenii săi. Roderick Corrino ar trebui să fie rezonabil, altfel ar fi înlocuit.

Josef s-a uitat prin ploaia tulbure a unui rezervor din apropiere pentru a vedea o siluetă plutind în interior, cu ochii închiși, ca și cum ar fi în pace cu universul. Dar nu a obținut nicio înțelegere acolo și a continuat să urce pe panta spre mijlocul rezervorului.

Înțelegând criza în felul ei esoteric, Norma Cenva contactase Navigatorii săi, care și-au adus navele împrăștiate din întreaga Imperiu, una câte una, și așteptau să decoleze spre Salusa Secundus. Cioba și Draigo supravegheau pregătirile în timp ce Josef a venit aici să contempleze. Navele sale vor copleși capitala Imperială în curând.

Ca o chestiune de tactică, transportatorul foldspace care deținea ostaticul amiralului Harte, grupul de luptă imperial, ar rămâne aici ca o pârghie. Josef îi plăcea să aibă multe opțiuni. O treime din navele sale VenHold ar rămâne de asemenea pentru a proteja Kolhar, doar în cazul în care confiscarea băncii de către Împărat ar fi o stratagemă pentru a-l provoca să-și lase cartierul general vulnerabil.

„Trebuie să te pregătești pentru această posibilitate, soțul meu,” îl sfătuise Cioba. „Împăratul Roderick ar putea avea planuri în planuri.”

„Sunt de acord cu prudența ta,” spusese Josef, „dar sunt sceptic că el are resursele militare pentru un atac de amploare, pe două fronturi. De fapt, toate navele din Forțele Armate Imperiale nu pot apăra Salusa Secundus împotriva noastră.”

Se baza pe asta. Forțele sale ar asedia Salusa, iar când Împăratul ar fi pus la locul său, Josef i-ar returna cu grație totul, cu condiția să se obțină concesii. Afaceri ca de obicei în Imperiu, eficiente și profitabile—asta era tot ce dorea Josef, dar nu putea lăsa deciziile politice sau personale nebunești ale lui Roderick să cauzeze o și mai mare perturbare.

Draigo Roget finalizase o altă călătorie grăbită către Denali, întorcându-se cu un transportator foldspace care conținea cei treizeci și unu de cymek, formele lor de războinici fiind ascunse în hold, gata să fie aruncate pe Salusa Secundus—o amenințare terifiantă din trecut care ar trebui să ducă la predarea imediată a Zimiei.

Stând printre rezervoarele Navigator, Josef s-a întors să privească înapoi spre baza sa principală de operațiuni, unde putea vedea doi dintre uriașele forme de războinici mergând în depărtare—Noffe și Ptolemy. Restul creierelor Navigator au rămas în orbită, gata să fie desfășurate odată ce ajungeau la Salusa, dar acești doi păreau foarte neliniștiți.

Daisul Normei era gol, deoarece străbunica sa se transportase deja pe puntea Navigator a navei amiral VenHold. Era pregătită să meargă la Salusa, pregătită să pună capăt haosului care îi deranja pe Navigatori. Stocul ascuns de mirodenii de pe Arrakis asigura stabilitatea, dar t ulburările politice puneau în pericol prosperitatea lor continuă.

Cei doi cymek au mărșăluit spre el, acoperind o mare distanță cu pașii lor lungi. Vocea simulată a lui Noffe a venit prin comm-ul său pe măsură ce se apropiau, „Director Venport, Ptolemy și cu mine dorim să discutăm cu tine.”

„Sunt aici,” a spus el în timp ce mașinile uriașe își croiau drum peste câmp. „Ai grijă să nu deteriorați rezervoarele Navigator.”

„Suntem destul de agili în formele noastre de mers,” a spus Ptolemy în timp ce mașinile pășeau grațios printre camerele de transformare. Deoarece rezervorul Normei era dispărut, vârful înălțimii era liber, oferind spațiu pentru a se întâlni. Josef nu era intimidat de războinicii mecanici. Putea vedea

un recipient de conservare conectat la fiecare nucleu al corpului, cu l egături de gândire care permiteau creierelor să dirijeze mecanismele complexe. Senzorii optici s-au rotit pentru a se concentra asupra lui în ti mp ce se uita la cei doi cymek, cu mâinile pe șolduri.

Vocea simulată a lui Noffe a spus: „Ne-am dedicat mințile și abilitățile pentru a te face puternic, Directeur Venport. Aceasta este motivul existenței lui Denali. Ne-ai adus împreună pentru că toți avem același stimulent. Toți îl urâm pe Manford Torondo."

„Trebuie să vedem Butlerienii înfrânți", a spus Ptolemy. „Noffe și cu mine suntem îngrijorați de utilizarea cymek-urilor noastre completate pentru a ataca capitala Imperială. Aceasta nu este motivul pentru care am fost proiectați, iar Împăratul nu este principalul nostru dușman. Este o distragere. Nu suntem interesați de certuri politice sau provocări dinastice. Suntem dornici să atacăm *Lampadas* cu forță maximă. Nu Salusa."

Josef s-a confruntat cu ei, deranjat. Avea complicații mult mai serioase decât să îngrijească cymekii și oamenii de știință. Dar, chiar dacă voia să le spună să se retragă și să facă așa cum li s-a spus, pentru că *el* lua toate deciziile importante, și-a reprimat un comentariu aspru.

În schimb, a spus: „Lampadas va fi următoarea noastră țintă, vă promit — dar Împăratul a provocat această acțiune imediată. Compania mea trebuie să supraviețuiască, altfel nu vor mai fi atacuri asupra barbarilor. Dacă nu putem recâștiga accesul la activele noastre financiare, nu vom putea termina de construit armata noastră cymek." A zâmbit. „Între timp, odată ce vor vedea cât de ușor nouii noștri cymekii răstoarnă Salusa Secundus, cum pot Butlerienii să nu tremure de groază, știind că vor fi următorii?"

Cele două forme de războinici s-au ridicat mai sus. Turnurile de corp s-au rotit, apoi au întors senzorii optici spre el. „Foarte bine, Directeur," a spus Noffe. „Te vom ajuta să preiei capitala Imperială."

Ptolemeu a adăugat: „Și apoi atacăm Lampadas."

Călăreții s-au întors la câmpul de aterizare, unde pregătirile militare ale lui Josef continuau.

Cel mai binecuvântat dar pe care îl pot oferi este să corectez greșelile unei persoane și să-l ghidez pe calea corectă.

—MANFORD TORONDO, consultanță privată cu Anari Idaho

După răsturnare, Școala Mentat a fost curățată și restructurată conform dorințelor lui Manford, iar liderul Butlerian era mândru de realizare. Zendur, administratorul adjunct al școlii care a servit sub trădătorul director Albans, era slab, terifiat și ușor de manipulat. Prin urmare, Manford l-a considerat persoana perfectă pentru a ocupa această poziție.

Chiar înainte de răsturnarea instituției, mulți studenți Mentat fuseseră adepți Butlerieni, iar restul erau acum reeducați corespunzător. În urma asediului, complexul școlii fusese reconstruit și întărit de-a lungul țărmului lacului mlăștinos. Clădirile erau conectate prin platforme din lemn, amplasate pe stâlpi adânc înfipți în solul moale. Arcele ornate ale acoperișului și aleile care legau o structură de alta dădeau complexului o aparență de serenitate, o academie de elită dedicată contemplației umane. De acum înainte, acea contemplație ar consta doar din idei ortodoxe.

Pe măsură ce Anari Idaho l-a adus să inspecteze noua facilitate, Manford a văzut că Directorul Zendur era un om distrus, nervos. În ciuda faptului că era un Mentat, administratorul părea incapabil să extrapoleze propria sa situație și să o pună în contextul corect. Zendur fusese instruit de Directorul Albans și, prin urmare, era suspect, dar pentru moment, cel puțin, el urma să servească ca manager interimar peste un curriculum pregătit cu atenție, cu studenți selectați riguros pe baza convingerilor lor filozofice, mai degrabă decât pe baza acuității mentale.

Pentru Manford, loialitatea era primordială; tot ce era altceva era secundar.

Când Zendur a ieșit să-i întâlnească, și-a strâns mâinile și s-a înclinat adânc. Manford nu avea nicio îndoială că această școală va fi exact așa cu m se aștepta, iar această vizită de inspecție era doar un exercițiu pro for ma. Directorul înlocuitor și ceilalți studenți Mentat învățaseră lecția lor. Ei înțelegeau că rolul lor era să calculeze și să sfătuiască, nu să conducă un fel de revoluție a gândirii.

Purându-l pe Manford în hamul ei, Anari a pășit pe lângă lemnul

aleile. Lângă ele, Zendur vorbea despre noile cursuri, progresul studenților și chiar despre sesiunile de antrenament pentru supraviețuire din mlaștini. Încălțămintea lor făcea zgomot pe lemn.

„A fost vreo dovadă a Annei Corrino până acum?” a intervenit Manford. „Vreo sugestie despre cum a scăpat? Vreo rămășiță a corpului ei?”

„Nu la toate acestea, Lider Torondo,” a spus Zendur, „dar ea nu a fost niciodată o fată puternică. Dacă a fugit în mlaștini, nu există nicio șansă să fi supraviețuit.”

„Înțelegi probabilitățile, Mentat, așa că știi că există întotdeauna o șansă, oricât de infimă ar fi. Împăratul Roderick se teme că am avut ceva de-a face cu dispariția ei. Dacă pot să-i returnez Annei Corrino, atunci îmi voi asigura recunoștința și cooperarea lui, ceea ce este ceva de care am nevoie.”

Anari a făcut un zgomot disonant. „Nu aveam nevoie de împăratul Salvador ca aliat. Pur și simplu l-am făcut să facă așa cum am cerut.”

„Roderick este diferit de fratele său”, a spus Manford, dar pentru că Zendur asculta, nu a adăugat propriile sale îngrijorări cu privire la cât de dificil ar fi să manipuleze sau să intimideze noul împărat. Roderick a văzut prin strategiile butleriene în moduri în care Salvador niciodată nu a făcut-o.

Într-o sfidare clară, noul împărat nu l-a invitat pe Manford la încoronarea sa. Cu Anna dispărută în timpul asediului butlerian al Școlii Mentat, precum și c u fiica tânără a lui Roderick ucisă de o mulțime scăpată de sub control în timpul unui festival de distrugere, împăratul avea motive suficiente să se întoarcă împotriva mișcării lor… sau, mai rău, să se alieze cu Directeur Venport pentru a-l eradica pe el și pe adepții săi. Manford a fost foarte îngrijorat.

Dar apoi s-a întâmplat o minune când Venport a fost dezvăluit ca fiind omul din spatele asasinării lui Salvador! Vilele mogul de afaceri devenise un fugar, urât de Roderick, iar această schimbare politică le-a oferit lui Manford și Butlerienilor săi o șansă de a recâștiga teren.

De pe umerii lui Anari, el l-a întrebat pe noul Director, „Câți dintre Mentatii tăi sunt suficient de bine pregătiți pentru a fi puși în serviciu? Am nevoie de cel puțin doi pentru a ne însoți la Salusa Secundus.”

Zendur a bâjbâit, a calculat și a dat din cap. „Am ceea ce necesiți.”

„Bine. Îi vom duce la Palatul Imperial ca un cadou pentru Împărat. Următorii mei de pe Salusa mă vor ajuta să consolidez o nouă poziție pentru mișcarea noastră. Putem oferi lui Roderick Corrino tot ce are nevoie, iar cu o demonstrație suficientă de forță, îl vom menține pe calea dreaptă.”

Cei fără un adevărat simț al istoriei nu reușesc să vadă cât de volatil și efemer este conducerea umană, chiar și la scară de imperii. Privind din perspectiva unei simple vieți, tindem să vedem structurile noastre guvernamentale ca fiind permanente și neschimbabile. Acest lucru este complet fals.

—FAYKAN CORRINO I, primul Împărat după Jihadul Butlerian

În interiorul tancului ei de pe puntea Navigatorului navei amiral VenHold, Norma a fluturat o mână cu membrane. „Suntem pregătiți să plecăm. Navigatorii mei ne vor ghida către Salusa Secundus." A plutit. „Sunt nerăbdătoare să restabilesc stabilitatea Imperiului."

Josef se plimba pe punte lângă ea. Se uita la spațioasele sale nave orbitale—mai mult de trei sute dintre ele. „Nu am nicio îndoială că flota noastră va ajunge fără greșeli, datorită ție, Bunico, și ne vom impune rapid asupra apărării Imperiale. În curând, totul va fi încheiat. Previzionarea ta prevede o victorie ușoară? Cu siguranță avem avantajul militar."

Norma s-a îndepărtat de peretele plaz al rezervorului ei. „Prezicerea mea vede multe posibilități în jurul Salusa Secundus. Nu pot spune care dintre ele va deveni reală."

Fără a oferi detalii suplimentare, ea și-a folosit propriul control pentru a activa motoarele Holtzman, iar Josef putea simți carena pulsând pe măsură ce energia se acumula. Navigatorii de la bordul celorlalte nave și-au coordonat mișcările, iar Josef s-a agățat rapid, pregătindu-se. Toate cele trei sute de vase au dispărut simultan în foldspace.

Dezorientat în timpul trecerii, și-a strâns pumnul, și-a tras respirația. Își dorea ca Cioba să fie alături de el, dar avea nevoie de ea pentru a-l proteja pe Kolhar, precum și pentru a gestiona activitățile comerciale ale Venport Holdings în absența sa. Afacerea continua. În ciuda confiscării băncii, sute dintre navele sale comerciale continuau să călătorească în întreaga I mperiu, livrând ilegal provizii vitale — în special melange.

Cu activele lor financiare înghețate, VenHold a fost împiedicat în desfășurarea operațiunilor obișnuite, dar el va rezolva situația rapid și

agresiv. Odată ce Împăratul a văzut forța enormă aranjată împotriva Salusei, el ar fi avut doar o singură soluție rațională disponibilă pentru el, iar Josef conta pe faptul că el era un om rațional: aceasta a fost miza pe care a făcut-o tot timpul, deși Roderick l-a dezamăgit cu siguranță până acum.

Ghidate de Norma și Navigatorii ei, navele bine înarmate ale lui Josef au reapărut într-un grup strâns deasupra planetei capitale. Știind cantitatea de trafic spațial din jurul Salusei, Norma le-a adus intenționat la marginea superioară a căilor orbitale principale, unde navele VenHold nu trebuiau să se îngrijoreze de coliziunile cu agitația navelor guvernamentale și comerciale. Cu toate acestea, a fost o demonstrație de forță care nu putea fi contestată.

La stațiile lor, membrii echipajului VenHold de pe puntea Navigator au suspinat de ușurare. „Suntem într-o poziție sigură pentru bătălie, Directeur. Toate navele VenHold sunt prezente și contabilizate. Arme pregătite.”

„Ne-au văzut, domnule!”

Pe ecranul mare, Josef a văzut navele Salusan orbitând care s-au mișcat brusc haotic, ca peștii agitați într-un bol. A zâmbit. „Desigur că ne-au văzut. Aceasta este intenția noastră.” Le va permite să vadă și să absoarbă puterea militară pură pe care a adus-o cu el—cel mai mare băț din I mperiu.

„Veți adresa oamenilor, Directeur?” a întrebat ofițerul de comunicații.

Josef și-a pus mâinile în spate și a mers încet departe de rezervorul Normei. „Nu încă. Vreau să le dau timp să se gândească la puterea pe care am adus-o asupra lor. Să simtă criza în *oasele* lor înainte să le transmit ultimatumul meu lui Roderick Corrino.”

De pe podul uneia dintre navele spațiale adiacente, Draigo Roget a raportat. „Flota defensivă a Împăratului pare să fie chiar mai mică decât anticipat, Directeur—nu mai mult de o sută de nave de război—și niciuna dintre ele nu este la nivelul nostru. Ce s-a întâmplat cu toate celelalte? Informațiile noastre anterioare sugerau o altă forță de atac completă aici, dar acele nave nu sunt în vedere.”

Josef era îngrijorat. „Sunt ele desfășurate în altă parte?”

„Nu pot face această proiecție, domnule,” a spus Mentatul.

Josef s-a uitat la agitația orbitală, navele comerciale și diplomatice încercând să scape în timp ce navele militare imperiale, mult mai puține la număr, se străduiau să formeze o linie defensivă. „Nu trimiteți transmisii deocamdată. Împăratul va cere să știe de ce am venit, și apoi va cere termenii mei.” Decisese că Roderick ar trebui să-și expună gâtul într-un fel, pentru a dovedi că înțelege unde se află adevărata putere. „Și apoi se va preda, dar va fi doar o formalitate. După aceea, putem lăsa totul în urmă.”

Oricine ar putea vedea că forța de luptă VenHold ar putea copleși apărarea Salusană, dacă ar alege să facă acest lucru—și Împăratul nu ar face-o

să lase aceasta să se transforme într-o bătălie spațială sângeroasă, totală. Dar Roderick a demonstrat o recentă înclinație pentru încăpățânare și iraționalitate....

Josef era pregătit să lupte—decisiv—dacă era necesar. Și să preia capitala. „Lansați cymekii noștri," a spus el.

Modulele de aterizare au căzut din compartimentul inferior al navei spațiale Denali, căzând în atmosferă ca meteori ghidați cu precizie. Josef l e-a urmărit cum se îndreaptă în jos, știind frica pe care astfel de mașini imense și puternice o vor provoca.

„Generalul Agamemnon și titanii săi cymek au atacat Salusa în mod repetat în timpul războiului împotriva mașinilor gânditoare," a spus Norma din rezervorul ei Navigator. „Acum suntem invadatorii care trimit cymekii."

Nu putea spune dacă vocea ei conținea ironie. „Regret necesitatea, Bunico, dar este cea mai rapidă soluție. O astfel de amenințare îi va face să tremure—și să cedeze."

De pe pod, el a privit urmele strălucitoare care se îndreptau spre cartierul palatului de pe partea vestică a Zimiei. Acolo jos, împăratul Roderick și consilierii săi trebuie să privească uimiți la ceea ce se îndrepta spre ei.

Josef s-a adresat navelor sale. „Strângeți lațul. Activați armele și scuturile și fiți pregătiți să trageți la comanda mea."

Din nava sa, Draigo a spus: „Navele imperiale nu pot să ne depășească în puterea de foc, domnule, dar dacă le lăsăm să formeze rânduri strânse, ar putea să ne forțeze să provocăm mai multă distrugere decât ar fi înțelept. Prefer să nu-i masacrăm."

„De acord. Ieșiți. Dispersați și neutralizați acele nave de luptă."

Din interiorul tancului ei, Norma a spus: „Nu cred că Roderick va ceda atât de ușor."

„Nu am nevoie de precogniție pentru a fi de acord cu tine, Bunico, dar putem spera, pentru binele Imperiului, că o va face." A realizat că era optimist, poate chiar naiv. Mândria lui Roderick Corrino nu i-ar permite să se predea omului care și-a ucis fratele. Ce ar fi necesar pentru a-l deter mina să abandoneze acea vendetă inutilă? Josef ar fi făcut concesii, în limitele rațiunii.

Canalele de comunicare Salusan erau în agitație, iar navele imperiale de război aflate pe orbită s-au grăbit să formeze o barieră împotriva tuturor navelor amenințătoare VenHold. Dar flota bine coordonată a lui Josef a pătruns, ignorând toate navele comerciale și diplomatice care au scăpat în spațiul interplanetar; mai degrabă, acestea au vizat doar navele militare imperiale și le-au dispersat în confuzie tactică. Josef a avertizat fiecare dintre căpitanii săi să exercite reținere, să tragă doar în scopuri defensive și apoi doar atât cât să paralizeze amenințările specifice.

Navele VenHold au reușit cu foarte puțin foc de arme. Unele dintre

Apărătorii imperiali au tras asupra lor, dar armele lor nu au putut penetra scuturile VenHold. Două nave imperiale s-au angajat în manevre sinucigașe, deschizând focul și încercând să se ciocnească de una dintre navele lui Josef, dar Navigatorul de la bord a evitat cu ușurință să iasă din raza exploziilor.

În tancul ei, Norma a tresărit.

„Mențineți pozițiile”, a transmis Josef flotei sale. „Roderick trebuie să vadă deja că a fost învins.”

Telemetria a înregistrat când Ptolemeu, Noffe și Navigatorul cymek au aterizat la marginea Zimiei. La câteva momente după aceea, imaginile trans mise de walkerii emergenți au arătat multiple perspective ale străzilor. Formele uriașe ale războinicilor se înălțau deasupra clădirilor guvernamentale ornate.

De pe puntea sa, Josef s-a uitat la planeta de dedesubt, marea de nori, oceanele, continentele și orașele întinse. Zimia era capitala imperială, iar Salusa Secundus fusese inima Ligii Nobilor în timpul secolelor de Jihad. A fost aici de multe ori în afaceri. Acum trebuia să se ocupe de un alt tip de afaceri.

Josef a trebuit să se asigure că poate să-și mențină victoria aici suficient de mult pentru a restabili ordinea în întreg Imperiul, pentru a readuce comerțul la normal. Voia să pună capăt acestei nebunii, dar mai întâi Roderick trebuia să cedeze. Cu un singur cuvânt și un gest, Împăratul putea ridica exilul lui Josef, restabili băncile VenHold și returna totul la normal.

Era timpul să o facă.

Josef s-a confruntat cu ecranul și a activat comunicația, apoi a rostit cuvintele sale fulgerătoare ca un general învingător. „Roderick Corrino,” a spus el, alegând intenționat să nu includă titlul de Împărat, „sunt un cetățean loial al Imperiului, concentrat pe viitorul civilizației umane. Doar doresc să-mi desfășor afacerea sub un aranjament reciproc avantajos cu tine, dar acțiunile tale au făcut acest lucru imposibil. Când mi-ai furat activele financiare, ai distrus pacea și prosperitatea Imperiului.

„Fratele tău Salvador a cauzat un rău incalculabil tuturor, și am sperat că vei fi un lider mai bun. Ți-am oferit fiecare șansă să colaborezi cu mine, să te dovedești, dar optimismul meu a fost spulberat. Astăzi, vin să pun capăt acestui lucru. Voi prezenta termenii pentru predarea ta.”

Un împărat domnește prin bogăție, putere militară, alianțe și influență. Dar el păstrează *domnia sa prin înțelepciunea deciziilor sale, respectul supușilor săi și momentum-ul istoriei. Dacă ar pierde oricare dintre acești factori, poziția sa ar fi grav slăbită.*

—ÎMPĂRATUL JULES CORRINO, a șaptea adresare către Liga Landsraad

Când navele ghidate de Navigatorul Venport s-au înghesuit în spațiu deasupra Salusa Secundus, Roderick a alergat spre centrul de comandă satelitar al Palatului. Ce îndrăzneală a avut acest om!

Împăratul își desfășurase deja majoritatea flotei în jurul planetei, dar armata sa odată titanică era acum subțire ca un țesut, având în vedere că îi l ipsea forța de atac a generalului Roon, precum și grupul de luptă al amiralului Harte, pe care Venport îl ținea ostatic la Kolhar, pentru a nu mai menționa forța de menținere a păcii pe care o pierduse recent la Arrakis.

Cu toate acestea, el nu se așteptase niciodată ca Josef Venport să facă o mișcare atât de îndrăzneață și irevocabilă. Să atace direct Împăratul! Venport era un manipulator, nu un cuceritor—voia el cu adevărat tronul pentru sine? Nu părea conceputibil, dar o forță atât de enormă și amenințătoare nu era doar pentru spectacol.

Consilierii militari ai lui Roderick și ofițerii Consiliului de Apărare Salusan umpleau centrul de comandă, scanând și collationând date pentru a evalua amenințarea neașteptată. Împăratul nu avea nevoie să audă rapoartele lor, totuși; când a văzut expresiile lor afectate, și-a dat seama cât de gravă era situația.

„Atacatorii sunt perfect coordonați, Sire,” a spus Shaad Aliki, comandantul său de apărare internă. „Aceste nave VenHold au apărut exact pe țintă, în orbită înaltă, coborând pentru a provoca haos printre navele noastre comerciale, diplomatice și militare. Cu o astfel de precizie, ele operează ca o forță de nave cu mașini gânditoare.”

„Nu gândind mașini.” Roderick a privit cum vasele inamice se poziționează printre navele sale de apărare care orbitează și le fac impotente. „Navigatorii Venport-ului își ghidează navele cu un nivel de precizie și siguranță pe care nu-l putem egala.” Pe măsură ce a privit cum strânsoarea invadatorilor se întărește, el era

îngrijorat. „El a declarat război Imperiului! Trebuie să știe că nu poate câștiga împotriva caselor nobile aliate. Liga Landsraad se va întoarce împotriva lui și va sta alături de mine.”

Sau poate că nu?

O fioră l-a străbătut. Dușmănia lui Roderick cu Venport a perturbat comerțul în întregul Imperiu, iar blocajul a tăiat de asemenea aprovizionările regulate de mirodenii, acum că Arrakis era în haos. Mulți dintre nobilii săi erau dependenți de melange... și el bănuia că ar prefera să trăiască fără împărat decât fără mirodenii.

Roderick a deținut tronul doar în ultimele două luni, iar domnia lui Salvador a fost o rușine de corupție și incompetență. De ce ar fi cineva loial Corrinilor? De la sfârșitul Jihadului și formarea Imperiului, au existat doar doi împărați înaintea lor— Jules și Faykan— și dinastia Corrino era abia un paragraf în istoria umană. Da, ar putea fi răsturnată. Guvernele și dinastiile nu există pentru totdeauna.

Gâtul lui Roderick s-a uscat. Era într-adevăr posibil ca Josef Venport să poată uzurpa tronul și să formeze o nouă linie de conducători Venport. Cu marele forț pe care l-a adus, Directeurul avea puterea de a face exact asta... dacă asta era ceea ce își dorea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Haditha a alergat în centrul de comandă și a spus: „Directeurul Venport are multe conexiuni în Liga Landsraad, are o forță militară care este clar superioară a noastră și el este cel care poate garanta comerțul în întreg Imperiul. Asta este ceea ce își doresc oamenii mai presus de orice.” A coborât vocea. „Mă tem că te poate distruge, dragul meu.”

„Este un laș,” a murmurat Roderick. „A ucis-o pe fratele meu și a fugit de justiție. Trebuie să continui să mă opun lui. Un astfel de om nu poate fi lăsat să facă afaceri ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.”

„Nu îți va lua tronul, Sire. Asta nu se va întâmpla niciodată!” a strigat Shaad Aliki. „Dumnezeu este de partea noastră.”

„Poate că da,” a spus Roderick, „dar în acest moment aș prefera să avem mai multe nave de război de partea noastră.” A studiat numeroasele imagini transmise de apărătorii săi, care erau în inferioritate numerică. Flota VenHold era enormă.

„Știi de ce a luat o astfel de acțiune extremă,” a spus Haditha. „Totul provine de la fratele tău. Salvador a provocat reacția exagerată inițială a Venport-ului când a preluat controlul operațiunilor de mirodenii de pe Arrakis.”

„Posibil cea mai neînțeleaptă decizie a lui,” a murmurat Roderick sub respirație.*Printre multe altele.*

Haditha a continuat, „Și acum l-am împins pe Venport într-un alt colț prin confiscarea activelor sale. Răspunsul său este previzibil. Am escaladat criza și

l-a forțat să ia măsuri extreme.”

“Dar este doar un mârâit amenințător? Eu sunt Împăratul—vrea el cu adevărat să distrugă stabilitatea politică în întreg Imperiul?”

În interiorul centrului de comandă, tacticienii afișau imagini din orbită, în timp ce căpitanii asediați ai lui Roderick inundau Palatul cu cereri panicarde de instrucțiuni și întăriri. “Navele VenHold sunt de trei ori mai numeroase decât ale noastre, Sire, iar armele lor sunt superioare.”

“La fel este și coordonarea lor,” a spus Aliki, purtând o expresie adâncă de frustrare.

Roderick simțea o furie și o dezamăgire neputincioasă. “Trebuie să ne opunem lor, să luptăm în orice mod posibil. Suntem în drept!” Inima lui se simțea rece și nu reușea să găsească o modalitate prin care sfidarea lui să fi e mai mult decât cuvinte goale. Oare oamenii vor lupta pentru el sau își vor jura loialitatea unui nou Împărat Venport?

Când invadatorii VenHold au lansat capsule de aterizare orbitală, mai multe nave de război imperiale au încercat să le intercepteze, dar vasele de asediu au deschis focul și au neutralizat avioanele imperiale, vizând doar motoarele și eliminând acele nave din joc pentru ca capsulele de aterizare să-și poată continua coborârea.

„Navele VenHold nu par să fie hotărâte să distrugă flota noastră sau să omoare soldații noștri.” Aliki suna perplexă. „Au exercitat o reținere evidentă. Doar ne împiedică să intervenim în ceea ce fac.”

Roderick a tras puțin speranță din această observație. Pe măsură ce capsulele de aterizare se îndreptau rapid prin atmosferă, alarmele de evacuare au sunat în î ntreaga Zimia. Unul dintre gardienii imperiali s-a apropiat, cu fața grimă. „Stăpâne, trebuie să te mutăm într-un loc sigur—centrul de comandă de urgență. Camerele noastre subterane blindate ar trebui să fie rezistente la orice atac.”

Roderick s-a îndreptat în timp ce capsulele de aterizare continuau să se prăbușească. Capsule mari. „Luați Haditha și copiii noștri mai întâi. Voi rămâne la postul meu. Pot conduce mai bine de aici.”

Comandantul Aliki a pus o mână fermă pe brațul său. „Nu poți conduce dacă ești vaporizat, Stăpâne. Ar fi putut aduce arme atomice, iar noi nu avem scuturi planetare pentru a rezista unui astfel de bombardament.”

Haditha suna mai indignată decât speriată. „Armele atomice sunt interzise!”

„Trădarea împotriva Împăratului este de asemenea interzisă,” i-a atras atenția Roderick. „Nu m-aș aștepta ca Venport să respecte fiecare regulă.”

Odată ce capsulele de aterizare s-au prăbușit în jurul periferiilor capitalei Imperiale, acestea au eliberat walker-uri blindate mai înalte decât majoritatea clădirilor. Cymeks! Roderick s-a simțit rău.

Cu o urgență maximă, gardienii l-au escortat pe el și pe Haditha în camerele subterane securizate, unde Roderick a privit cu dezamăgire imaginile afișate ale uriașelor mașini articulate.

Cymeks nu mai atacaseră Zimia de mai bine de un secol. În timpul Jihadului, fuseseră respinși de scuturi puternice de înaltă energie în atmosfera Salusană, dar după anihilarea mașinilor gânditoare și reconstrucția civilizației, cheltuielile enorme pentru menținerea scuturilor împotriva cymekilor fuseseră considerate inutile. Mașinile nu mai reprezentau o amenințare pentru rasa umană.

Dar acum, mai mult de treizeci de forme uriașe de războinici au ieșit din capsulele de aterizare și au avansat spre capitală. Trupele de teren s-au mobilizat, împreună cu artileria pentru a se apăra împotriva cymekilor, dar mașinile au respins cu ușurință atacul. Păreau capabile să distrugă Zimia dacă ar fi dorit.

Deocamdată, însă, cymeks s-au oprit în afara orașului și pur și simplu au stat acolo, amenințătoare.

Apoi, Josef Venport a transmis în cele din urmă ultimatumul său.

Onorul este coloana vertebrală a Liberților din deșert, iar triburile noastre sunt legate printr-o încredere și respect de neclintit. Onorul pe care îl arătăm celor din afara lumii, totuși, este complet diferit.

—MODOC, Naib al sietch-ului s
ău

Peșterile noului sietch al tribului său erau spațioase și sigure. Modoc a fost surprins că niciun alt Liber nu le descoperise și au fost făcute locuibile într-un timp scurt. Oamenii săi s-au simțit deranjați că au fost forțați să se mute din casa lor ancestrală, unde generații întregi au trăit în armonie cu deșertul, dar el a crezut că s-au supărat prea ușor. Noul sietch pe care l-au construit era practic același cu cel vechi, în opinia lui Modoc, iar taxele uriașe pe care le-au încasat de la Josef Venport le-ar oferi oamenilor săi multe alte luxurii.

Tatăl său, Naib Rurik, fusese un om amar și lipsit de imaginație, evitând îmbunătățirile standardului de viață al tribului său. El respinsese oferte externe de hrană, medicamente și echipamente. Modoc râsese când fratele său slab, Taref, vorbea despre minunile Imperiului, dar asta fusese în principal pentru a-i câștiga favoarea tatălui lor. La acea vreme, orizonturile Naib-ului nu se extindeau mai departe de zidurile peșterilor și de deșertul din jur, și nu era impresionat de vorbele fiului său.

Taref fusese alungat după ce s-a aliat cu Josef Venport, dar poate că era ceva de valoare în ceea ce fratele său bârfea după toate. Da, oamenii din deșert puteau să-și croiască o existență dură adunând fiecare ultimă picătură de umiditate și extrăgând praf de melange din nisipuri, dar tre buia ca viața să fie atât de aspră și primitivă? Dacă străinii ofereau luxuri moderne, ce fel de lider ar forța poporul său să continue să sufere doar dintr-o încăpățânare proprie? Când apă era oferită, ar prefera un om î nsetat să bea mândrie?

Așadar, deși oamenii săi fuseseră incomodați de faptul că au fost nevoiți să părăsească sietch-ul lor și să construiască unul nou, cisternele lor erau acum pline cu apă cumpărată din rezervoarele de grădină din Orașul Arrakis; cămările lor erau pline cu miere ambalată, alimente conservate, carne din alte lumi, fructe uscate, delicatese

ei nu mai gustaseră niciodată - totul din cauza plății generoase pe care Venport le-o oferise.

Și acum, Împăratul Roderick le plătea și mai mult pentru a provoca căderea lui Venport! Modoc acceptase și această misiune. Nu vedea nicio problemă în duplicitatea sa. Acest conflict obscur de pe alte lumi nu era războiul său, nici nu era o problemă pentru el. Ar profita de pe urma lui și ar râde de ambele părți.

Acum, pe măsură ce membrii tribului său își făceau mișcarea asupra băncii de mirodenii, erau bine înarmați cu arme noi - cumpărate, ironic, cu banii lui Venport. Și aveau suficiente explozive pentru a-și duce planul la bun sfârșit.

Pentru a fi sigur, vechiul lor sietch nu ar fi fost o țintă ușoară, iar Directeurul punea o valoare extraordinar de mare pe stocul său. Cu mirodeniile recoltate de echipajele sale, precum și cu ceea ce raiderii lui Venport luaseră din depozitele imperiale și de la comercianții de pe piața neagră, Modoc estima că mai mult de un an de producție de mirodenii era deja stocat în vechile peșteri ale tribului său.

Dar forțele de apărare mercenare ale VenHold și tehnologia avansată au făcut ca locul *să pară* impregnable. Directorul obținuse cele mai bune sisteme de securitate și armament disponibile în Imperiu. Dar, pentru a încărca rapid noul bănci de mirodenii, inginerii săi proști lărgeau pasaje montane și defileuri care inițial restricționau accesul astfel încât doar c âțiva Liberi să poată trece odată. Acum, căile către sietch erau bulevarde largi.

Vulnerabilități evidente.

Modoc se îndoia că raiderii săi ar avea vreo problemă în a finaliza misiunea. Ei erau războinici pricepuți, iar Naibul le-a inflamat furia împotriva Venport prin exagerarea oricărei ofense pe care magnatul afacerilor le-a co mis-o împotriva lor. Oamenii săi ar lupta pentru o recompensă uriașă, pe care deja o primiseră de la Împărat, dar și pentru a-l pedepsi pe omul care le-a preluat sietch-ul și i-a alungat din casa lor strămoșească....

La mijlocul dimineții, Modoc și-a condus sutele de comando-uri selectate pe nisipuri, știind cât timp le va lua să traverseze deșertul. Plănuia să ajungă la amurg.

Asigurați în costumele lor împotriva căldurii și pierderii de umiditate, observatorii săi și-au ocupat pozițiile în timp ce apelatorii experimentați de viermi s-au aranjat pe dunele înalte înainte de a lovi cu vârfuri rezonante în nisipuri, bătând un ritm ritmic, irezistibil pentru a chema marii viermi de nisip.

Toți oamenii săi călăriseră behemotele înainte, iar fiecare războinic era priceput în a se urca și a ghida fiecare manifestare a lui Shai-Hulud. Liberii credeau că Shai-Hulud veghează asupra triburilor lor și nu-i pasă de invadatorii care acum infestează Arrakis ca păduchii de dune.

Credințele lor au fost reafirmate când viermii de nisip au răspuns la bătăi.

valuri. Valurile de pe dunele deschise indicau unde monștrii călătoreau sub pământ. Observatorii de pe cele mai înalte vârfuri de dune își umbreau ochii în soarele de mijloc de dimineață și arătau spre semnele de vierme care se apropiau. Toboșarii continuau să bată pe țăruși, provocând mai mulți viermi să vină.

Shai-Hulud era de partea lor.

Când primul vierme a ieșit la suprafață într-un spray exploziv de nisip și mirodenii, liberii deja înconjuraseră zona. Ca Naib, Modoc permitea războinicilor mai ambițioși să facă munca dificilă. La urma urmei, el crease această oportunitate care oferea recompense atât de mari.

Când primul vierme de nisip a apărut, luptătorii din deșert s-au cățărat pe latura sa cu cârlige de făcători și au introdus wedge-uri de separare între segmentele inelare pentru a le separa și a expune carnea sensibilă de dedesubt. În acest fel, ei au împiedicat viermele să se scufunde înapoi în nisip. Pe măsură ce creatura uriașă se răsucea pentru a evita durerea în zonele sale sensibile, războinicii au adăugat fr ânghii și au continuat să se cațere pe corpul său acoperit de o crustă dură, impunându-și voința asupra creaturii mult mai mari. Când douăzeci de luptători au ajuns pe vârful său, au mutat cârligele de făcători pe curba corpului viermilor de nisip, forțându-l să se întoarcă în direcția dorită. Viermele și-a deschis gura enormă pentru a arăta o peșteră plină de dinți cristalini ascuțiți. Ei au împins creatura pe nisip, îndreptându-se spre vechiul lor sietch.

Când a venit al doilea vierme, Modoc s-a alăturat următoarei grupări de luptători.

În total, șapte dintre fiare au avansat, încolăcite pentru violență, dar ținute sub control de călăreții lor Freemen. Creaturile, de obicei teritoriale, nu le plăcea să fie în apropierea altor viermi, dar Modoc putea folosi furia lor instinctuală într-un mod diferit. Viermii s-ar fi năpustit asupra oricărui țel pe care războinicii din deșert l-ar desemna - și Modoc plănuia să le ofere acel țel.

Viermii de nisip au sosit la vechiul sietch la apus, când umbrele erau lungi și banca de mirodenii a lui Venport se pregătea să se închidă pentru noapte. Deși lumina soarelui era joasă și orbitoare aproape de orizont, viermii uriași nu puteau fi ascunși în timp ce se năpusteau peste deșert. Aceasta ar fi fost un atac deschis, o asalt complet.

Modoc și-a pregătit luptătorii în timp ce viermii ajungeau la linia de stânci. Ei au ghidat prima creatură spre un defileu odată îngust pe care inginerii VenHold l-au lărgit pentru acces. Pe măsură ce viermele se apropia, patru experți în demolări au sărit de pe spatele său, purtând pachete explozive. Au aterizat pe nisip și s-au rostogolit, apoi au alergat s pre siguranța stâncii, unde au implantat cilindrii puternici.

În interiorul fostului sietch, forțele de securitate VenHold au sunat alarma de urgență

alarmele și-au adus armele împotriva intrușilor, dar comando-urile din deșert și-au plantat bombelor și au dispărut în deschiderile din for mațiunea stâncoasă. Exploziile aproape simultane au trimis coloane de foc și fum în cer, declanșând un zgomot susținut de avalanșe pe măsură ce pereții stâncoși cădeau - lărgind poarta către deșert.

Modoc și-a împins viermele înainte în breșa, iar ceilalți șase l-au ur mat. Știa cât de multă bogăție de mirodenii era conținută în seifuri, și deși s-a luptat cu posibilitățile de a obține mai mult profit, nu a putut găsi o modalitate prin care el și oamenii săi să o poată captura pe toată pentru ei și să o vândă înapoi Imperiului.

Împăratul Roderick îi ordonase să distrugă stocul lui Venport. Își amintea un proverb Zensunni, „Ceea ce este furat o dată poate fi furat din nou, dar ceea ce este distrus este pierdut pentru totdeauna.” Vor lua ce pot, purtându-l în rucsaci pe spate în timp ce fug, dar trebuie să se miște rapid prin deșert.

Pe măsură ce behemotele s-au aruncat prin pasajul lărgit în bazinul adăpostit, Modoc și luptătorii săi erau pregătiți să lase colectivul Shai-Hulud să facă distrugerea pentru ei. Aceste viermi erau o armă împotriva căreia luptătorii mercenari ai lui Venport nu se puteau apăra.

Viermii de nisip au năvălit în arena stâncoasă închisă, în fața unei curbe de stânci care adăpostea banca de mirodenii protejată. Alegându-și c u grijă momentul, oamenii din deșert au alunecat pe segmentele cruste ale viermilor, s-au dat jos și au alergat spre cele mai protejate stânci.

Forța mercenară a lui Venport a deschis focul, doborând câțiva dintre Liberi. Modoc a văzut zece dintre luptătorii săi căzând, dar asta era inevitabil. Toți erau eroi.

Pe măsură ce viermii s-au izbit de orice era în apropiere, Liberii au l ăsat pachete explozive suplimentare de-a lungul bazelor stâncilor, unele mai mari de data aceasta, cu temporizatoare activate.

Apărătorii lui Venport nu au avut nicio șansă.

Știind ce urma să vină, Modoc și luptătorii săi au alergat și s-au adăpostit chiar înainte de a exploda exploziile suplimentare. O serie zgomotoasă de explozii a zguduit stâncile și a slăbit fețele stâncilor. Captivi în interiorul zidurilor de piatră închise, viermii au devenit ciocane violente.

Modoc și comando-urile sale s-au retras pentru a observa distrugerea, lăsând viermii de nisip să facă cea mai mare parte a muncii pentru ei. Behemotele s-au izbit de stânci, distrugând peșterile și zdrobind tot ce se mișca. Liberii vor aștepta până când furia își va urma cursul, cu sietch-ul devastat, și apoi vor pune noi explozibili pentru a elibera viermii de nisip din închisoarea lor, sperând că toți vor supraviețui.

s-a convins că ar face-o; ar fi nevoie de mult mai mult decât ziduri de piatră pentru a distruge Shai-Hulud.

După ce au lăsat viermii afară, Liberii s-ar strecura pentru a ucide orice apărător supraviețuitor care s-ar ascunde în tunelurile adânci. Ar lua toată apa și sângele pe care le-ar dori, iar comoara lor în mirodenii ar fi mult mai mult decât ar putea transporta.

Când Modoc și-a dus oamenii înapoi la noul sietch, nu ar trebui să înfrumusețeze povestea a ceea ce s-a întâmplat pentru a face din această zi una dintre cele mai legendare din istoria tribului său.

Pentru a negocia, ambele părți trebuie să dorească ceva care este tangibil și compatibil. Dacă o parte dorește doar distrugerea celeilalte, nu poate exista nicio soluție.

—Înregistrările Ligii Landsraad, procedurile Salusan

Împăratul, asediat în Zimia, a rămas într-un impas înghețat cu navele VenHold în orbită. Cymekii amenințători se aflau la marginea orașului, iar invadatorii țineau navele militare ale lui Roderick sub amenințarea armelor. Împăratul nu a reușit să răspundă cererii lui Josef Venport de capitulare, dar va trebui să răspundă în curând ultimatumului.

Roderick știa că Directeurul îi putea zdrobi și prelua Zimia oricând dorea. Venport avea scuturi superioare, arme mai noi și mai puternice... și de trei ori mai multe nave. Roderick putea vedea că a pierdut; tot ce mai rămânea era să minimizeze numărul de victime.

Dar el nu ar renunța pur și simplu la tronul imperial!

Deși Directorul părea să nu fie în grabă, răbdarea lui ar putea fi pe cale să se epuizeze. Transmiterea lui următoare a fost mai aspră decât cea anterioară. „Aștept în continuare răspunsul tău, Roderick Corrino. Am pierdut suficient timp cu inevitabilul, iar Imperiul trebuie să fie readus pe calea cea bună. Cer predarea ta imediată. Condițiile mele vor fi rezonabile—dacă ești rezonabil."

În interiorul centrului de comandă blindat subteran, Roderick și-a strâns pumnii, dar nu a transmis. „Cum pot negocia cu acel om?"

Soția și copiii lui fuseseră aduși în buncărul adânc. Dacă se predă, Venport va omorî întreaga lui familie oricum? Doar pentru a curăța situația?

Roderick trebuia să găsească o modalitate de a respinge monstruozitățile cymek și navele de război care orbitează, dar invadatorii erau mai puternici decât orice forțe pe care le-ar putea aduna. Ar trebui să le ordone să lupte oricum? O misiune sinucigașă, pentru onoare și glorie, dacă nu pentru victorie? Dar dacă ar incita la un război deschis, propriul său popor și armata sa ar fi tăiate în fâșii. Și apoi, ce ar face cymekii cu Zimia?

Oare oamenii ar lupta și ar muri pentru el?

A avut vreo alternativă în afară de predarea pe care Venport a cerut-o?

„Directorul a arătat o reținere neașteptată”, a subliniat Haditha, fără a-i aminti că ea îl sfătuise pe Roderick să negocieze mai devreme, înainte de a ajunge într-un astfel de impas. Prea târziu pentru asta acum. „Asta înseamnă că vrea ceva mai mult decât doar să te omoare. Știe, și noi toți știm, că ar putea să se năpustească în palat și să-ți ia tronul.”

Roderick și-a strâns ochii. „Asta e ceea ce își dorește cu adevărat? Acest om a susținut în mod repetat că nu are dorința de a fi Împărat. Atunci ce vrea?” Și-a dat seama de ironia că *el* niciodată nu a vrut să fie Împărat, dar Directorul, prin propriile sale machinații, l-a pus pe Roderick pe tron.

Haditha a continuat să sune calm lângă el. „Ca om de afaceri, scopul principal al directorului Venport este să restabilească stabilitatea pentru a-și construi imperiul comercial. Ar putea devasta Salusa Secundus, dar asta l-ar afecta și pe el. Ar fi o decizie proastă din punct de vedere al afacerilor, nepopulară în rândul nobililor. Aceasta este slăbiciunea lui și avantajul tău. Găsește o alternativă pe care o va tolera, o concesie pe care o poți oferi. El va insista să faci un fel de gest doar pentru a dovedi că a câștigat. Poate că asta va fi suficient.”

„Ce alternativă ar putea să-l satisfacă fără să mă distrugă pe mine sau Imperiul? Va fi suficient să mă predau public, iar apoi el se va retrage? Dar dacă mă predau lui, chiar și doar ca o formalitate, capacitatea mea de a conduce va fi pentru totdeauna distrusă. Nobilimea Landsraad m-ar vedea ca pe un slab și învins, și mă vor sfâșia. Nu aș mai putea să servesc ca Împărat, iar tronul ar deveni impotent timp de generații.” Roderick s-a uitat la mâinile sale, apoi a privit în ochii îngrijorați ai frumoasei sale soții.

Trebuia să existe o modalitate de a salva fața, de a salva situația disperată. Roderick se plimba prin buncărul protejat. Fără îndoială, Salvador fusese enervant și prostesc, luând atât de multe decizii proaste încât Roderick își petrecea o mare parte din timp încercând să le atenueze. Nenumărați alți consilieri șoptiseră despre necesitatea de a-l îndepărta pe Salvador de pe tron. *Dar el era fratele meu.*

Cei trei copii ai săi erau cu ochii mari și speriați. S-a întors către fiul s ău. Prințul Moștenitor Javicco, în vârstă de doisprezece ani, fusese crescut pentru a-și îndeplini rolul de următor Împărat, deși era încă prea tânăr pentru a înțelege pe deplin ce însemna asta.

Apoi Roderick și-a dat seama că nu era atât de mult Imperiul în joc, ci domnia sa. *El* era cel pe care Venport trebuia să-l înfrângă, nu Liga Landsraad, nu tronul în sine. Era personal... pentru că Roderick făcuse ca lucrurile să fie așa.

Poate că doar o soluție personală ar fi acceptabilă.

Și-a păstrat vocea joasă. „Pot transfera tronul lui Javicco pentru a păstra

Dinastia Corrino—mi-a stabilit o domnie stabilă și lasă-mă să suport consecințele. S-ar putea să fiu nevoit să-mi sacrific viața.

„Nu!” a strigat Haditha.

„Poate că nu trebuie să mor. În orice caz, nu mă deranjează să fiu țap ispășitor, atâta timp cât Directorul nu ridică obstacole în calea domniei lui Javicco și atâta timp cât Liga Landsraad susține pe deplin fiul nostru.” S-a uitat cu intensitate la Haditha. „Pot oferi asta ca o alternativă la Venport. El va vedea că ar fi o tranziție mult mai ușoară decât să ceară Imperiului să accepte un uzurpator. Dacă nu vrea ani de război civil în Landsraad, va vedea că este o opțiune viabilă. O decizie de afaceri bună. Se va fi debarasat de mine, și asta este ceea ce își dorește.”

Pe comunicație, Directorul Venport transmitea din nou, cerând răspunsul Împăratului. Roderick s-a concentrat pe propria sa decizie, ignorând ceea ce auzea.

Javicco s-a uitat, confuz și copleșit de sugestie, dar Roderick știa că trebuie să facă asta. Înainte ca Haditha să poată argumenta, și-a ridicat mâna. „Comandant Aliki, deschide un canal de comunicație și spune-i Directorului Venport că mă voi prezenta la el pentru a discuta problema.”

Aliki a fost șocată. „Nu face asta, Sire! Te va omorî, la fel cum l-a asasinat pe fratele tău.”

„L-a avut pe Salvador omorât din motive complet diferite. Trebuie să sper că este mai interesat de stabilitate decât de răzbunare.” Roderick i-a strâns umărul fiului său. „Pentru binele familiei mele.”

Haditha nu i-a plăcut opțiunea. „Dacă Javicco ia tronul, Venport va insista să numească propriul său regent pentru a-l supraveghea. Fiul nostru nu va fi mai mult decât o marionetă.”

„Dar un Corrino ar deține în continuare tronul. Ar fi în viață—și tu și cu mine am putea fi la fel.” El și-a întărit vocea. „Încă avem mulți aliați în Landsraad. Un tron care a fost răsturnat o dată poate fi răsturnat din nou. Poate fi recucerit.”

Pe măsură ce Aliki a urmat cu reluctanță ordinele, Roderick a tras o respirație, ca și cum acest lucru ar putea injecta claritate în decizia sa. S-a compus și a întins mâna pentru a activa răspunsul comm. Nu avea sens să întârzie mai mult.

Înainte să poată vorbi, însă, tehnicienii săi de senzori au strigat, privind mai atent la ecranele lor. Generalii de stat au alergat înainte pentru a inspecta viziunea mai largă a sistemului Salusan. Ecranele au afișat brusc o agitație de noi puncte care sosesc în spațiu.

Aliki nu putea să creadă ce vedea. „Stăpâne, mai mult de o sută de nave de război mari au apărut din foldspace! Se pare că sunt foldere de spațiu de model vechi, dar sunt nave de război complet echipate.”

Roderick se simțea de parcă respirația i-ar fi fost smulsă. „
Reinforțările lui Venport? Vrea să-și zdrobească și mai tare călcâiul?”

O transmisie a venit pe toate canalele, îndrăzneață și tare. „
Împăratul Roderick, se pare că ai nevoie de asistență.”

Fața lui Manford Torondo, un om la fel de disprețuit ca Josef Venport, a apărut pe ecran. „Am adus forțele mele loiale Butleriene să ni se alăture într-o alianță pentru viitorul umanității. ‘Mintea omului este sfântă.’ Pro mit toate aceste nave împotriva demonului Venport și a armatei sale iubitoare de mașini.” A zâmbit. „Suntem pregătiți să luptăm alături de tine.”

Dușmanii și aliații sunt ca planetele care se învârt într-un sistem solar complex. Uneori se aliniază, uneori orbitele lor se intersectează... și uneori colizionează, cu consecințe devastatoare.

—NORMA CENVA, conversații înregistrate, subcategorie: Gilda Spațială

Pe puntea Navigatorului navei sale amiral, Josef simțea tensiunea cr escândă pe măsură ce confruntarea continua. De ce Roderick refuza să răspundă? Ce aștepta? Apărătorii Imperiului deasupra Salusei se temeau să deschidă focul, pentru că știau că vor fi distruși de atacuri de represalii. Giganticii cymek sub controlul lui Josef stăteau la marginea Zimiei, pregătiți să fie dezlănțuiți. Era doar o chestiune de timp.

Nu voia să devasteze capitala: oamenii l-ar urî, iar consecințele financiare ar fi fost dezastruoase, precum și ignominiile istorice pentru Josef. Dar Împăratul își lua timpul său blestemat chiar și să-și recunoască înfrângerea! Dacă Roderick s-ar retrage, ar restabili finanțele VenHold și ar șterge acuzațiile împotriva lui Josef, totul ar putea fi peste.

Josef a transmis cu un ton tăios în voce: „Nu este nevoie să fim pe părți opuse, Roderick Corrino. Dacă ești omul în care cred că ești, atunci vei dori să faci ceea ce este mai bine pentru întreaga umanitate. Trebuie să discutăm termenii."

Înainte ca împăratul copleșit să poată răspunde, însă, alarmele au s unat pe puntea Navigatorului, deoarece o altă flotă a apărut din neant. Subcomandantii lui Josef au răspuns cu confuzie, iar el a alergat spre cel mai apropiat ecran pentru a vedea un grup de nave de război spațiale—aproape 140. A clipit, incapabil să proceseze toate semnalele de pe proiecțiile tactice. „De unde au venit? Cine sunt ei?"

„Modele antice, Directeur," a transmis Draigo după doar un moment de evaluare. „Ele datează din Armata Jihadului."

Când mărirea a afișat imaginile îmbunătățite, Josef a simțit un fior, urmat de un val fierbinte de furie. Simbolul strident și amenințător al mișcării Butleriene era pictat pe carene: o mână umană neagră strânsă în jurul unui pinion roșu.

O, Manford Torondo, dezgustător, a apărut brusc pe canalele de comunicație, difuzând către toată Salusa Secundus, de parcă ar fi fost un fel de salvator sfânt. El și-a oferit asistența împăratului asediat.

Acum motivul a devenit clar—Roderick a așteptat acest moment, cântărind timpul!

Josef era furios. Această forță neașteptată de nave de război butleriene a schimbat balanța conflictului. Chiar și cu armele și scuturile lor i nferioare, cele 140 de nave de război suplimentare alăturate flotei de apărare imperiale au făcut șansele mai echilibrate. Și fanii imprudenți erau dispuși să lupte într-un mod sinucigaș, ceea ce îi făcea mult mai periculoși.

Nici nu e de mirare că Roderick a ezitat și a rămas inaccesibil! Acesta trebuie să fi fost un truc. Josef a simțit o altă întorsătură a trădării. Oare forța Salusană a împăratului, demonstrabil slabă, a fost doar momeală pentru a atrage navele lui Josef aici și a le prinde? Ca VenHold să creadă că au o victorie asigurată?

„Roderick nu putea să știe despre asediul nostru”, a spus Josef. „Și sălbaticii nu ar fi putut răspunde din Lampadas la timp.”

„Manford nu are Navigatori”, a spus Norma, sunând distrată în interiorul tancului ei. Nu a recunoscut nici măcar sosirea Butlerienilor. „ Dar simt o altă urgență în altă parte...” A pus palmele desfăcute pe fereastră. Fața ei distorsionată era plină de alarmă. „O urgență pe care nu o pot ig nora—”

Chiar înainte ca jumătatea-Manford să termine de vorbit, Josef a strigat echipajului său de comandă. „Pregătiți-vă pentru atac imediat.”

Știa că Roderick urăște de asemenea Manford, dând vina pe liderul fanatic pentru uciderea fiicei sale și dispariția surorii sale. Un om rațional nu s-ar alătura niciodată unui monstru precum Manford Torondo.

„Condimentul!” a strigat Norma cu o voce stranie. „Este în pericol!”

Dar Josef era concentrat pe bătălia spațială iminentă care îi amenința. „Voi avea grijă ca Navigatorii tăi să obțină condiment, Bunico. Avem probleme mai importante acum.” S-a întors către ofițerul său tactic pentru un răspuns.

„Încă îi depășim numeric, Directeur. Și navele noastre de război sunt superioare în toate privințele.”

Manford Torondo, totuși, părea să nu-i pese. Forțele Butleriene s-au avântat în nebunie în orbita deja aglomerată a Salusului. Ce s-ar putea aștepta de la o turmă de oameni sălbatici? Privind manevrele lor stângace și frenetice, Josef a zâmbit cu o grină aspră. Dacă i-ar decima pe Butlerieni chiar aici, ar rezolva o altă problemă.

„Atunci să ne demonstrăm superioritatea. Tăiați-i în bucăți!”

* * *

PE PONTELE navei principale Butleriene, Anari Idaho stătea lângă scaunul personalizat al lui Manford. Ea își strângea sabia, care nu era de niciun folos într-o bătălie în spațiu, dar o ținea ca pe un talisman. De asemenea, poseda o mare cantitate de expertiză tactică și strategică, datorită antrenamentului său pe Ginaz. Manford se baza pe ea.

Sprijinit vertical în scaunul său special modificat, el se uita la ecrane. Nu se așteptase niciodată să-l găsească pe Venport aici, dar aceasta era o oportunitate extraordinară, deși bătălia i-ar costa multe nave. Totuși, un sacrificiu demn. Un zâmbet mulțumit i-a trecut peste față. „Acesta este un miracol. Odată ce îl salvăm pe Împăratul Roderick, el ne va fi recunoscător.”

„Putem înfrunta iubitorii de mașini.” Anari era complet încrezător. „Ei pot avea nave mai bune, dar noi avem suflete superioare. Destinul este de partea noastră.”

Navele de război învechite ale lui Manford au zburat înainte, deschizând focul adesea înainte ca tunarii să fi obținut ținte pe țintele lor. Rândurile din față erau doar carne de tun, o avangardă plină de cei care se oferiseră deja să fie soldați martiri.

Cu o mândrie imensă, Manford a privit cum navele sale avansau, a văzut cum vasele VenHold se învârteau în jurul forțelor armate imperiale, care erau de departe depășite numeric. Venise aici din Lampadas cu o misiune a sa, așa că nu avea idee cât timp demonul Venport asediase Salusa, dar Manford avea să zdrobească acel asediu acum—chiar dacă asta îi va costa cea mai mare parte a flotei și mulți morți.

Ar merita prețul. El ar putea găsi întotdeauna mai mulți convertiți. De fapt, văzând bravura luptătorilor săi butlerieni, mulți martori de pe Salusa s-ar alătura mișcării, iar rândurile sale s-ar umple mai mult decât suficient pentru a compensa pierderile.

Presupunând că Manford a supraviețuit—și nu avea nicio îndoială că o va face, prin harul lui Dumnezeu—el ar insista ca împăratul recunoscător să-i ofere mai multe nave de război, astfel încât butlerienii să poată continua lupta până când Venport și camarazii săi iubitori de mașini ar fi eradicați și sufletul umanității ar fi din nou pur.

„‘Mintea omului este sfântă,’” a șoptit el.

„‘Mintea omului este sfântă,’” a intonat Anari. Pe punte, restul adepților săi au răspuns în același mod.

Navele butleriene au avansat spre ceea ce ar fi fost cu siguranță o ciocnire titanică. Manford și-a îngustat privirea și a observat cum vasele de sacrificiu au ajuns în orbită și au deschis focul în tăcere înfricoșătoare. Când navele de război VenHold au ripostat, Manford a putut vedea că adepții săi erau pe cale să asiste la o baie de sânge.

* * *

EMBOLDENED, FORȚELE IMPERIALE DE APĂRARE au deschis de asemenea focul în timp ce Josef fugea t

s-au angajat în fața Butlerienilor care se apropiau. Una dintre navele imperiale aflate pe orbită a tras asupra unei nave VenHold din apropiere. Scuturile de apărare au rezistat, iar daunele au fost minime… dar căpitanul VenHold, la fel de îndrăzneț, a răspuns fără ordine — și a vaporizat nava imperială.

Josef a strigat prin comunicație: “Am spus doar lovituri cripte!” Știa că aceasta era problematic. “Dar simțiți-vă liber să distrugeți cât mai mulți dintre barbari pe cât puteți.”

Acum toți Butlerienii s-au aruncat în luptă, deschizând focul în mod haotic. Navele VenHold au fost nevoite să răspundă cu toate armele lor. Exploziile tăcute au pârjolit spațiul, iar două dintre navele fanaticilor au f ost distruse în prima salvă. Dar echipajele lor păreau să nu le pese. Continuau să vină, folosind armele disponibile.

„Josef, condimentul nostru!” Norma a strigat din interiorul ta ncului ei. „Trebuie să-l protejăm!”

„Da, bunico!” El nu știa ce voia să facă. „Ne vom ocupa de condiment.”

În căldura bătăliei, a încercat din nou să facă apel la rațiune, transmițând împăratului din buncărul său adăpostit. „Roderick Corrino, știi că Butlerienii sunt dușmanul nostru comun! Ei sunt sălbaticii care l-au constrâns pe fratele tău să ia decizii proaste. Ei sunt monștrii care ți-au ucis fiica. Știi că Manford Torondo este un om rău. Ar trebui să-l luptăm împreună. Te implor, Majestate, să facem pace între noi.”

Norma a vorbit mai tare prin difuzor. „Josef, vom pleca. Acum.”

Furios, Butlerienii s-au îndreptat spre navele VenHold, iar flota lui Josef a continuat să le bombardeze. O altă navă butleriană a explodat, dar una dintre navele mai mici VenHold a erupt, de asemenea, într-o flacără strălucitoare, pe măsură ce scuturile lor au cedat și reactoarele au detonat.

Josef era pe jar, dar entuziasmat. Nu voia să fie prea încrezător. Știa că barbarilor jumătate-Manford le lipsește rațiunea și sunt haotici, acceptând fără reguli de angajare, fără a se gândi la propria supraviețuire. „Alegeți-vă țintele și deschideți focul. Trebuie să ne salvăm” - și-a ridicat bărbia și a adăugat ceva în care credea cu adevărat - „și Imperiul.”

Norma l-a surprins complet. „Plecam *acum*, Josef.” Pe măsură ce focul de arme se intensifica și navele VenHold se apropiau, pregătite să măcelărească barbarilor, ea a vorbit cu un ton ciudat, hotărât. „Navigatorii mei sunt necesari în altă parte. Această bătălie nu mai este relevantă.”

La început, Josef nu a înțeles ce a spus ea. Apoi a simțit motoarele foldspace cum se pregătesc rapid pentru plecare. Pe întreaga linie, a observat același lucru întâmplându-se și pe celelalte nave ale sale, chiar și în mijlocul

bătălie împotriva forțelor lui Manford. “Ce naiba se întâmplă?”

Agitată, Norma și-a zbătut mâinile cu membrane. “Nava lui Draigo va rămâne aici pentru a recupera creierele Navigatorilor cymek. Am trimis deja ordine. Toate celelalte nave VenHold vor pleca acum.”

Victoria era doar la câteva momente distanță, dar Josef a privit cum primele trei nave ale flotei sale își pliază spațiul și dispar din zona de luptă.

Maxilarul lui Josef s-a lăsat. “Nu, Bunico! Suntem în mijlocul unei bătălii critice—nu putem pleca!”

“Criza mea depășește certurile politice. Poate că deja este prea târziu.”

Josef s-a grăbit spre rezervorul Normei. “Ce este? Nu putem—”

Ea l-a întrerupt. „Banca noastră de condimente de pe Arrakis este distrusă. Este sub atac!” Vasul său amiral s-a răsucit, a sărit și a dispărut în spațiul pliat.

* * *

MINTEA LUI NORMA ERA universul, înfășurată în țesătura spațiului pliat. Când era necesar, își putea strânge gândurile, se putea concentra și simplifica conceptele pentru a conversa cu simpli oameni, cum ar fi Josef. Dar Navigatorii ei erau copiii ei, tovarășii ei... o nouă specie îmbunătățită. Ei erau singurii care o puteau înțelege cu adevărat și împărtăși cu ea.

Universul este al nostru. A devenit motto-ul ei, iar toți Navigatorii împărtășeau acea speranță cu ea. Trebuia să creeze mai mulți dintre ei.

Cu resursele Venport Holdings, Josef o susținuse în aspirațiile ei în același mod în care ea îl ajutase în ambițiile sale politice ori de câte ori putea. Totuși, prioritățile lui Norma erau ale ei. Fereastra ei tulbure de prescience arăta o imagine mult mai mare, un viitor pe care el s-ar putea să nu-l susțină în întregime. Nu contează.

În acest moment, alegerea Normei era clară. Josef putea să se întoarcă l a Salusa Secundus și să se confrunte cu Împăratul Roderick mai târziu, dar ea refuza să ignore alarma urgentă și sfâșietoare care îi trăgea de firele preștiinței, un zgomot disonant din mințile asistenților Navigator eșuați care erau staționați pe Arrakis la banca secretă de mirodenii. Acea rezervă era în mare pericol!

Ea a transportat toate navele spațiale VenHold pe Arrakis.

* * *

DIN NAVA SA AMIRAL, Manford a fost uimit să vadă flota VenHold mișcându-se în confuzie pentru scurt timp, până când, în succesiune rapidă, toate navele lor de război au dispărut—îndoind spațiul și retrăgându-se! Josef Venport nu a transmis cuvinte provocatoare, nu a emis provocări, nu a făcut jurăminte că se va întoarce pentru a termina

bătălie.

Întreaga flotă VenHold a fugit pur și simplu și inexplicabil în spațiu!

Echipa de pe puntea lui Manford a aplaudat și a bătut din picioare. Anari doar a privit. „I-am învins în câteva minute! Au fugit ca câinii cu coada între picioare!”

În scurt timp, modulele grele blindate care conțineau walkerii cymek s-au ridicat de pe suprafața Salusan și s-au conectat cu singurul vas VenHold rămas. Apoi, chiar și acel vas s-a întors și a pliat spațiul.

„Dumnezeu ne-a oferit o victorie perfectă”, a șoptit Manford, uimit de ceea ce tocmai văzuse.

Nereușind să-și ascundă bucuria, a strigat către ofițerul său de comunicații să deschidă un canal către suprafață. Voia să se adreseze împăratului Roderick, împreună cu toți oamenii pe care tocmai îi salvase. Manford intenționa să-și asume meritele pentru această victorie uluitoare, chiar dacă nu o înțelegea el însuși.

Lucruri teribile din trecut ar trebui să rămână acolo, închise și niciodată menționate.—
MAICA SUPERIOARĂ BERTO-ANIRUL, urmându-și propria Agonie a Condimentelor

Stând în camerele ei austere, Maica Superioară Valya a revizuit planurile în minte, trecând în revistă modul în care a construit perfectă Frăție pe care o imagina, antrenând un număr tot mai mare de femei de elită, foarte capabile, cu o mică dependență de bărbați.

Tânără și sănătoasă, Valya avea impulsurile biologice ale oricărei persoane. A avut câțiva amanți ocazionali de-a lungul anilor, patru pe Lankiveil în tinerețe și poate o duzină de alții de când a început antrenamentul cu Frăția, bărbați care au lucrat pentru Școala Rossak sau în facilitățile de pe Wallach IX. Unii au fost inepți și stângaci în încercările lor de a o satisface, în timp ce alții erau destul de pricepuți.

Înapoi pe Lankiveil, un tânăr copleșit de stele, stângaci, o acuzase că este prea intensă, afirmând că Valya era prea preocupată de gânduri și griji pe care refuza să le împărtășească cu el. Observația era validă, dar lipsită de sens, și nu s-a mai obosit să-l vadă din nou.

Își amintea de trăsăturile băiețești ale tânărului naiv, iluminate în memorie, ochii săi de un albastru marin și zâmbetul său timid: Benaro Zimbal, fiul unui căpitan de barcă cu balene. Îi plăcuse puțin, presupunea ea, dar chiar și în adolescență se concentrase pe viitorul Casei Harkonnen. Ca iubit, Benaro era adecvat, dar nu reușise să-l imagineze ca soț; el nu ar fi putut avansa poziția și averea familiei ei dincolo de Lankiveil, și astfel Valya nu putea să-și permită niciun fel de relație permanentă cu el.

Fratele ei, Griffin, fusese mai romantic și visase la dragoste adevărată și o căsnicie durabilă, ceea ce ea considera o pierdere de timp. Trebuia să reconstruiască o dinastie, să recupereze locul Harkonnen în Liga Landsraad... și să elimine Atreides.

Valya era acum o femeie puternică, cu o mare influență și un potențial nelimitat. Având în vedere pregătirea politică, psihologică și fizică pe care toate Surorile ei o suportaseră, ele puteau realiza aproape orice.

cerut. Treptat, ea îi va elibera în număr mult mai mare, plasând Surorile în întreaga Imperiu, insinuându-le în poziții importante în c are ar putea observa și ghida.

Multe dintre cele mai frumoase și pricepute Surori ar putea folosi sexul pentru un alt scop—scopul biologic principal al reproducerii, folosit pentru promovarea Surorilor și a programului lor de reproducere.

„Nu pentru Sororitate, ci pentru scopurile tale egoiste," spuse o voce în mintea ei, o condamnare răsunătoare care s-a ridicat din zumzetul scăzut, adesea imperceptibil al Memoriei Alte. În acel tărâm misterios, o procesiune nesfârșită de amintiri de mult moarte era purtată înainte în genetica Surorilor vii, dar doar cele care supraviețuiseră transformării agonizante în Mame Reverendă puteau accesa o astfel de înțelepciune, și niciodată la voință—doar când amintirile colective alegeau să iasă la suprafață în conștiința ei. În acele amintiri aglomerate în ADN-ul ei erau nenumărate experiențe care o saturau pe Valya, sute și sute de generații mergând departe în timpuri antice. Ea ar putea fi fizic tânără, dar purta greutatea mileniilor în mintea ei.

Uneori vocile dădeau sfaturi, alteori se certau, iar Valya nu putea să le controleze. „Scopurile mele *sunt* scopurile Surorilor," a spus ea acum, împingându-se împotriva vocilor. „Un program de reproducere bine coordonat poate construi propriile noastre obiective pe termen lung, iar utilizarea corectă a seducției poate stabili obligații și manipula comportamentul pe termen scurt."

Consilierii din Alte Amintiri erau imprevizibili și uneori mai deranjanți decât utili. Valya—*Maica Superior* Valya, precum și Valya*Harkonnen*—putea să-și construiască propriul viitor, folosind resursele pe care le avea disponibile.

Nobilii din Landsraad cei mai bogați și mai puternici erau în principal bărbați, iar Valya nu îi respingea complet în cadrul politic al Imperiului. Chiar îi admira și îi respecta pe unii pentru abilitățile lor de conducere sau pentru abilitățile și talentele specifice. Dar nu avea nevoie să se bazeze pe ei. Surorile ei din ordin aveau un set de abilități complet diferit.

Mai multe voci o bântuiau. „Ar trebui să construiești Fraternitatea pentru a deveni puternică, să facem ca membrii noștri să fie apreciați. Putem fi calea strălucitoare către îmbunătățirea umanității, creând vârful civilizației." Vocile se suprapuneau, sunând melancolic, ca și cum toate acele vieți trecute ar fi vrut să existe vicar în unei epoci mult mai perfecte decât orice generație anterioară în care s-a născut.

„Exact asta fac." Valya a fluturat o mână în fața feței, ca și cum prezențele din Memoria Altă ar fi fost un nor de țânțari iritanți care trebuiau alungați. „ Indexul de reproducere din computerele ascunse arată toate cele mai bune

permutările geneticii umane. Prin antrenarea Surorilor potrivite pentru a se reproduce, putem obține orice linii de sânge avem nevoie. Viitorul este sub controlul nostru.

„Ești obsedat de programul de reproducere, irosind timpul și energia ta, și a Surorilor tale. Există și alte probleme de mare importanță, în special răspândirea influenței noastre în toate casele nobile ale Landsraad-ului, unde Surorile pot sfătui puternicii, ghidând subtil deciziile politice și financiare."

„Fac toate aceste lucruri pentru Sororitate, așa că criticile tale nu sunt valide. În plus, eu sunt acum Maica Superioară, iar viitorul ordinului este de decizia mea."

„Sororitatea este Sororitatea și nu aparține unei singure persoane."

În mintea ei, Valya își desfășura planurile de amploare pentru creșterea organizației complet feminine, cum nu doar că va plasa Surori în casele nobile, dar va trimite și misionari în întreaga Imperiu, pentru a infiltra reprezentanții și credințele lor în societăți dure și primitive. În acele locuri îndepărtate și înapoiate, Surorile ar crea și îmbunătăți superstiții ca semințe, pentru a da roade milenii în viitor. Și prin toate acestea, cu voluntarii săi de reproducere, ordinul ar naviga marea în mare parte neexplorată a geneticii umane pentru a crea și păstra liniile de sânge pe care Valya dorea să le sublinieze—cum ar fi Casa Harkonnen.

Cu viețile tumultoase din Memoria Altora înfrânte de amploarea planurilor ei, Valya a spus: „Deși apreciez înțelepciunea ta, tu reprezinți trecutul, iar eu trebuie să mă uit spre viitor. Voi asculta, dar s-ar putea să trec peste. *Eu* sunt cea care va ghida Frăția. Eu voi decide."

Argumentele se învârteau, dar erau doar un zumzet de murmur, până când cineva a spus: „Ești Harkonnen înainte de a fi o Soră. Ar trebui să lași toate lucrurile Harkonnen afară și să nu le aduci cu tine aici."

„Sunt atât Mama Superioară, cât și o mândră Harkonnen. Una nu o exclude pe cealaltă."

„Lași trupuri în urma ta."

„Numai cei care merită. Sora Ingrid și Mama Reverendă Dorotea au amenințat să deranjeze programul de reproducere al Mamei Superioare Raquella atacând utilizarea calculatoarelor. Amândouă trebuiau să moară; amândouă erau un pericol pentru cele mai bune interese ale ordinului."

„Ai transformat-o pe Tula într-o criminală, de asemenea. Este acesta viitorul pe care îl vezi pentru Casa Harkonnen și pentru Sororitate—avansare prin crimă? Exercițiile de luptă pe care le faci surorilor sunt, de fapt, pregătiri pentru crimă—echipe de asasinat."

„Acesta nu este scopul exercițiilor, chiar dacă uneori omorurile sunt necesare. Toți liderii puternici din istorie înțeleg că este necesar să se ia

trăiește. Este o adevărată adevăr istoric nefericit, o necesitate. Nu mă feresc de asta, nici de responsabilitățile mele. La fel ca Ingrid și Dorotea, uciderea lui Orry Atreides a trebuit să fie făcută—deși, într-adevăr, el a trebuit să fie eliminat în beneficiul Casei Harkonnen. Nu simt rușine pentru că am ordonat moartea lui. Sunt Harkonnen prin sânge și nu îmi voi abandona propria Mare Casă și istoria.

„Te putem opri," a spus una dintre voci.

„Putem, și o vom face," a spus o altă voce.

Valya a auzit un murmur de acord din interior.

„Nu vom sta cu brațele încrucișate," a spus o voce ascuțită, „nu cu atât de multe în joc. Nu cu întreaga Sororitate în joc."

„Te putem face să înnebunești," a spus o altă voce, mai joasă și mai amenințătoare decât celelalte. „Putem continua să vorbim, la nesfârșit, fără să îți permitem să dormi sau să gândești." Aceasta a avut cele mai multe de spus. „Putem să te facem să sari de pe o stâncă sau să te sinucizi în alt mod. Ești bun la uciderea oamenilor, nu-i așa? Ei bine, acea expertiză ar trebui să se dovedească foarte utilă când vei decide cum să te elimini cel mai bine."

„Nu mă poți face să fac nimic", a spus Valya, deși acest atac a s urprins-o, și nu era sigură dacă ar putea să-și ducă amenințarea la capăt. „ Sunt o persoană independentă. Nu sunt păpușa ta. Nu voi face voința ta de fiecare dată când vocile tale ies din somnul profund, de fiecare dată când ești nemulțumit de un lucru sau altul."

Vocile au devenit mai puternice și mai neplăcute, un zgomot crescând î n mintea ei. Dacă o înfrâng, Valya nu era sigură ce se va întâmpla cu ea și cu speranțele și visurile ei. Pe măsură ce vocile deveneau din ce în ce mai nebunești, dorea ca cacofonia să se oprească.

Moduri de a se sinucide i-au trecut prin minte. Moartea ar putea fi o eliberare f.

Se uita la un cuțit ascuțit de pe o masă, privea la mânerul ornamentat, l a lama ascuțită și strălucitoare care ar tăia atât de ușor prin pielea ei, în organele ei interne.

Oare surorile moarte din Alte Amintiri îi citeau gândurile? Le manipulau? Valya presupunea că da. Ele continuau să devină din ce în ce mai zgomotoase și mai clamoroase în mintea ei.

Ea s-a gândit să întindă mâna după dagheră și să o înfinge în inima ei... sau era aceasta o sugestie pe care au plantat-o în mintea ei? Ca și cum ar fi determinat-o pe Dorotea să se sinucidă?

Din cea mai profundă disperare și incertitudine, Valya a simțit că îndrăzneala ei crește, ieșind ca o armată proprie de voci, cu o voință mai puternică decât această mulțime mentală zgomotoasă, și avea o determinare mai mare de a câștiga. Valya era mai puternică decât ele și putea să le depășească.

Ea a început să râdă și a trecut prin mai multe exerciții de luptă singură, lovind aerul, rotindu-se, făcând salturi și picioare în aer, de parcă ar ataca forme fizice care mergeau cu vocile. În mintea ei și-a imaginat fețe și forme care să corespundă vocilor specifice pe care le putea aminti. A văzut chiar și un grup mare de Surori adunate în opoziție, strigând împotriva ei. Dar asta era tot ce puteau face - puteau doar să vorbească. Nu o puteau răni cu adevărat dacă nu le permitea să preia controlul asupra corpului ei și puterilor fizice, făcând-o să se rănească sau să se omoare.

Ea a strigat peste zgomotul lor. „Nu mă poți face să fac ceea ce nu vreau să fac! La un moment dat, Casa Harkonnen a căzut, pierzând cea mai mare parte din influența și gloria pe care le aveam odată - dar la fel a făcut și Surorile! Când Împăratul Salvador ne-a alungat de la Rossak și a desființat ordinul nostru, nu eram nimic ... la fel cum Casa mea Mare nu era nimic după ce Vorian Atreides l-a umilit pe Abulurd Harkonnen. Acum ne vom ridica amândouă din cenușă ca miticul phoenix, Surorile și Casa Harkonnen umăr la umăr!” S-a lăsat să zâmbească cu satisfacție, simțind vocile Memoriei Alte începeau să se retragă în înfrângere. „Și eu fac să se întâmple,” a insistat Valya. „Nu trimit Surorile la ruină - le întăresc!”

Vocile au devenit din ce în ce mai slabe, până când nu a mai auzit nimic.

Împingând deoparte experiența enervantă, Valya s-a dus în camerele ei pentru a se retrage. Se simțea puternică și încrezătoare.

Deși era Maica Superior, ocupa doar camere spartane care fuseseră anterior ale Raquellei. La fel ca predecesoarea ei, nu avea nevoie de opulență sau conforturi, deși își amintea că Casa Harkonnen avea dreptul la astfel de lucruri. Datorită muncii ei neobosite din umbră, familia ei va avea din nou acea bogăție și influență.

S-a îmbrăcat în hainele de noapte. Apoi, intenționând să-și calmeze gândurile înainte de a merge la culcare, s-a așezat pe un scaun tare, pentru a privi prin fereastra deschisă cerul nocturn. A auzit un zumzet mult mai slab de voci în jurul ei, dar de data aceasta avea puterea să le respingă.

„Am de gând să dorm în curând”, a anunțat ea cu o voce fermă și cal mă. „Nu mă veți deranja în visele mele, nici nu mă veți tulbura din nou când sunt trează—pentru că, dacă o faceți, voi distruge Surorile. Voi ucide fiecare ultimă Maică Reverendă, inclusiv pe mine, și când asta va fi realizată, toți veți dispărea. Nu veți avea niciun fel de ieșiri pentru nemulțumirea voastră, nici minți umane de ocupat cu prezența voastră.” A zâmbit în sinea ei. „Spuneți că sunt bună la ucis, și nu neg asta. Toți sunteți fizic morți, dar nu sunteți complet morți, nu-i așa? Cu expertiza mea în ucidere, pot să vă elimin complet.”

Vocile s-au diminuat, dar doar puțin.

She spoke over them. “From this point forward, you are only to emerge if you have something to say that will help me advance the interests of the Sisterhood. I do have the interests of the Sisterhood at heart, and I alone have the strength to take it to the next level. I know this, and you know it. You also know now that it is dangerous to displease me.”

The voices grew very quiet, with only a few outlying mutterings.

“Like living Sisters,” Valya said, “you are under my command. All of you, whatever you are, whoever you are, and whatever experiences you have had in life, you will do as I say. Every one of you will cooperate with me … or you will die in a way that has never happened to you before. From this moment forward, you only exist at my pleasure.”

Vocile au devenit complet tăcute. Nu putea auzi nici măcar un zgomot de fundal scăzut de uimire tăcută. Ei văzuseră ce a realizat și ce *ar putea* realiza... și Valya era sigură că erau impresionați. Și temători față de ea.

Și-a permis un zâmbet, apoi—simțindu-se mai mulțumită decât se așteptase—s-a urcat în pat și a căzut într-un somn profund și rejuvenant.

Fiecare viață are numeroase răscruci, căi urmate și căi evitate. După fiecare astfel de punct crucial, ar trebui să examinăm procesele de gândire care au dus la deciziile semnificative, oportunitățile valorificate, succesele și eșecurile. Același lucru este valabil și pentru relațiile personale. Toate lucrurile importante din viață pot fi reduse la relațiile personale.

—Filozof al Pământului Vechi (nume necunoscut)

În timp ce vânau Tula Harkonnen pe Chusuk, Vor știa că ar putea înfrunta un pericol semnificativ pe această lume, totuși recompensa potențială—justiția pentru Orry—depășea orice astfel de îngrijorări. Dar chiar dacă ar avea succes, ar fi acesta sfârșitul dușmăniei?

Prudent și alert, el și Willem stăteau la o masă într-o sală de spectacol aglomerată, înconjurați de dansatori tineri, muzică hipnotică, lumini și fu m de spectacol. Ocazional, parteneri dornici încercau să-i convingă pe cei doi bărbați să iasă pe ringul de dans. Ca parte a actului său, pentru a nu atrage atenția, chipeșul Willem s-a lăsat purtat, chiar dacă nu știa pașii tradiționali de dans.

Adesea se comporta într-un mod distant cu străinii, amintindu-i lui Vor mult de sinele său din tinerețe, dar Vor putea vedea că în timpul săptămânilor petrecute pe Chusuk căutând, Willem s-a apropiat de o brunetă drăguță care găsea neputința lui stângace adorabilă. Deși Willem era timid cu ea, chiar distant uneori, Vor a observat atracția crescândă între cei doi tineri, ca și cum o forță magnetică i-ar fi tras împreună—și văzând asta, Vor se simțea trist mai degrabă decât fericit. Îi aducea aminte de posibilitățile pierdute... Cu toate acestea, a fost o noapte plină de muzică strălucitoare, râsete și o ceață de feromoni.

În timp ce Willem dansa cu tânăra femeie care îi plăcea cel mai mult, Vor nu și-a lăsat niciodată garda jos, nu a încetat niciodată să observe pentru prada lor.

După ce au sosit pe Chusuk, cei doi bărbați au pus întrebări discrete, construite în jurul unei povești care a generat instantaneu încredere; au arătat imagini fericite cu Tula din ziua nunții lui Orry, iar povestea unei mirese fugare a inspirat simpatie, dar puține răspunsuri utile. Unii oameni au susținut că au văzut o tânără care semăna cu Tula în piață jucând un baliset, dar Vor și

Willem nu reușise să o găsească; tocmai recent, doi martori utili spusese că ea mergea ocazional la această sală de spectacole. Ar putea fi ea?

În ciuda faptului că au petrecut mai multe seri aici, cei doi nu văzuseră niciun semn de ea, dar continuau să observe.

Willem s-a integrat perfect—tânăr, atrăgător și iubitor de distracție, deși Vor știa că avea un nucleu dur sub exteriorul său prietenos. Acum, Vor s-a lăsat condus pe ringul de dans de o roșcată râzând, ascultând doar pe jumătate conversația ei isteață în timp ce continua să se miște, scanând mulțimea. Atrăgătoare, părea să aibă aproape treizeci de ani, și nu avea idee cât de vechi era Vor cu adevărat—mai mult de două sute de ani, dintr-o procedură ciudată pe care tatăl său cymek, Agamemnon, i-a administrat-o în tinerețe.

Tula era undeva pe Chusuk—probabil în acest oraș, și ar fi putut fi văzută în acest loc. Nu putea fi sigur dacă ea a ghicit că o vânează, dar știa cum arătau Vor și Willem. Își ascunseseră din nou trăsăturile cât mai bine posibil, dar Tula Harkonnen fusese instruită în Sisterhood, iar Vor nu ar subestima niciodată abilitățile ei.

Trebuia să o găsească mai întâi și să o prindă înainte să îi prindă ea.

Muzica a crescut și a răsunat. Muzicienii locali foloseau o varietate de instrumente unice, inclusiv un mic harpsie care producea un sunet grandios, o trumpetta cântată de trei bărbați la guri de instrumente alăturate și o serie de balisete cu corzi, pentru care meșteșugarii din Chusuk erau renumiți.

Scena band-ului era flancată de bazine calde de apă, unde cupluri î mbrăcate în costume strălucitoare se jucau într-un ritual stropitor de preludiu acvatic care, de obicei, îi ducea în camerele din spate. Acești înotători agili ofereau, de asemenea, divertisment pentru membrii mai lethargici ai audienței.

Aici, în sala de spectacol, puțini au aruncat o a doua privire celor doi bărbați, deși Vor a observat o pereche de femei statuar care îi urmăreau cu atenție. El presupunea că străinii ar fi văzuți în mod natural ca fiind exoți. Totuși, acele femei nu flirtează și nu au cerut niciunuia dintre cei doi să danseze.

Dacă Vor și Willem ar găsi vreodată prada, cu siguranță ar fi amintiți pe aici. Vor nu se considera un ucigaș cu sânge rece, dar după ce a trăit mai mult de două secole și a participat la un război de zeci de ani, mâinile lui nu erau cu nimic mai curate. Se hotărâse să se ocupe de asta singur, chiar dacă Willem dorea să o ucidă pe Tula cu propriile sale mâini. În schimb, Vor ar face ceea ce era necesar—nu pentru plăcere, pentru că nu ar simți nimic din asta. Nu, dacă nu ar reuși să scape, el ar lua vina, în locul lui Willem, care avea cea mai mare parte a vieții înainte. Vor nu mai avea nimic de pierdut.

Dar mai întâi trebuiau să o găsească.

Când muzica s-a oprit din nou, cei doi bărbați s-au îndreptat înapoi spre masă, transpirând din cauza dansului. Willem a rămas aproape de partenera sa, o tânără pe nume Harmona. Era subțire și destul de frumoasă, cu un chip în formă de inimă și păr lung și negru prins de o agrafă cu bijuterii pe o parte. Willem purta o uniformă elegantă pentru călătorie, modificată din una dintre hainele de salvare aeriană pe care le purtase pe Caladan. Partenera de dans roșcată a lui Vor l-a lăsat pentru a găsi un companion mai atent, iar de îndată ce muzica a început din nou, Harmona l-a tras pe Willem înapoi pe ringul de dans.

Stând la masă singur, Vor s-a înghețat, iar viziunea sa s-a concentrat într-o mică fereastră de lumină arzătoare. De-a lungul ringului de dans, Tula Harkonnen—era fără îndoială ea!—s-a așezat la o masă cu un tânăr. Vor știa părul creț blond, fața clasic frumoasă și buzele generoase… mâinile care îl uciseseră pe Orry.

Se ocupase cu vânătoarea, iar acum era timpul să se apropie pentru a lovi. Ignora muzica, îndrăgostiții care se stropseau în piscină, dansatorii, mesele - toate erau doar obstacole. Vedea doar prada sa. O va lovi înainte ca ea să-l observe. Vor se luptase cu ea o dată înainte, în locuința sa în noaptea asasinării lui Orry, așa că știa ce luptătoare mortală putea fi.

Pe măsură ce se mișca, a semnalat lui Willem, care era adânc în conversație cu Harmona. Când tânărul l-a observat în cele din urmă, a devenit instantaneu alert, iar surpriza a strălucit în ochii săi când a zărit-o și pe Tula. A ajuns din urmă pe Vor, iar mișcându-se împreună ca prădători, au alunecat prin sala aglomerată spre ținta lor.

Prietenul masculin al Tulei s-a uitat în sus în timp ce se apropiau. I-a aruncat lui Vor o privire casuală, dar nu a reacționat în alt mod. Cu fiecare pas, Vor devenea din ce în ce mai sigur că aceasta era cu adevărat tânăra care s-a căsătorit cu Orry și i-a tăiat gâtul în timp ce dormea.

Vor s-a aruncat înainte pentru un atac inițial—doar pentru a se clătina când ceva l-a lovit puternic în spatele capului. A căzut, încercând să se protejeze în timp ce cădea.

Din colțul ochiului, a văzut cum Willem s-a grăbit înainte pentru a-l apăra, dar o femeie agilă a pătruns din mulțime și l-a doborât și pe el. Una dintre femeile statuarice pe care le observase casual acum stătea ghemuită într-o poziție de luptă bine exersată, alăturată de însoțitoarea ei. Cele două femei s-au mișcat atât de repede încât l-au neutralizat pe Vor și pe Willem, atrăgând în același timp puțină atenție din partea mulțimii de spectatori.

Cei doi bărbați au aterizat în posturi defensive. La masa ei, Tula s-a ridicat, mirată de atacul surpriză și de protectorii ei aparent neașteptați. În auzul lui Vor, una dintre femei a strigat: „Am detectat amenințarea. El este cel pe care îl urăști, nu-i așa? Cel mai în vârstă? Atreides.”

addfemei puternice, dar nedefinite, au apărut și din mulțime .

Deși era clar surprinsă să-și vadă gardienii, ochii Tulei s-au lărgit când l-a recunoscut pe Vor și Willem. Culoarea a dispărut de pe fața ei. „ Amândoi sunt Atreides,” a spus Tula.

Pe măsură ce femeile formau o barieră între tânăra Harkonnen și cei doi atacatori ai ei, privitorii au început să se adune. Prietenul masculin al Tulei a început să pună întrebări care au fost ignorate.

Fără alte gânduri sau rețineri, dar inflamat de amintirile sângeroase ale lui Orry, Vor s-a aruncat spre Tula. Gardienele ei feminine ar putea fi luptătoare pricepute, dar și el era. A împins una dintre ele deoparte și s-a aruncat asupra victimei sale intenționate, conectându-se cu o lovitură care ar fi trebuit să o trântească, dar Tula a contracarat cu o lovitură puternică, precisă, în tâmpla lui.

Willem a strigat: „Criminal!” dar tânărul avea mult mai puțină abilitate în luptă decât Vor sau oricare dintre aceste femei. O pereche de luptătoare l-au lovit, i-au rupt oasele și l-au trimis prăbușindu-se la podea. Ele au continuat să-l bată.

Încercând să intervină, Vor s-a străduit să ajungă la Tula, îndepărtând una dintre femeile nemiloase care îl țineau înapoi, dar o lovitură ascuțită l-a lovit dintr-o parte. A simțit și a auzit coastele lui crăpându-se, chiar î nainte ca o lovitură puternică în zona mijlocului să-l doboare.

Încercând să ignore durerea, Vor s-a ridicat din nou în picioare, neavând grijă de daunele cauzate corpului său. A îndepărtat două dintre femei cu o rafală de lovituri și împingeri. Victima lui era doar la o distanță prea mare.…

Expresia Tulei arăta mai multă nefericire decât furie. Părea transfigurată, privea fix. Alte patru femei s-au desprins din mulțimea din sala de dans. Ele au prins-o pe Tula și au dus-o spre una dintre ușile de ieșire.

Chiar dacă era grav rănit și pe podea sângera, Willem a reușit să împingă înapoi una dintre femeile gardian cu o forță pură. A încercat să se ridice, dar alte două s-au apropiat de el dintr-o parte, iar trei din cealaltă parte. Ele l-au lovit pe Vor cu lovituri dure care l-au făcut să se clatine. Câți aliați ascunși avea Tula? Era o mică armată.

Cu dezamăgire, Vor l-a văzut pe Willem căzu din nou, dar nu putea face nimic pentru a-și proteja tânărul său tutore.

Gardienii robusti au împins acum prin mulțime și s-au aruncat în luptă. O tânără a strigat: „Îl omoară!” Vor a văzut că Harmona era cea care își îndemna gardienii nobili înainte. În curând, erau toți într-o bătaie în toată regula, iar protectorii Tulei erau în inferioritate numerică.

Vor a luptat alături de noii săi aliați, în ciuda durerii care sfâșia oasele și crăpa craniul. Tula s-a zbătut în timp ce mai multe femei o trăgeau afară pe ușă, în timp ce

prietenul ei confuz de la masă a privit în confuzie neputincioasă. Una dintre femeile gardian a strigat către Tula: „Avem ordine să te returnăm la Wallach IX. Vei fi în siguranță acolo.”

„Nu!” a strigat ea, dar ei au tras-o departe.

Sora… Wallach IX. Vor și-a dat seama că el și Willem nu vor putea ajunge niciodată la Tula acolo, dacă ea era sub protecția puternicei sale ordine.

Apoi, una dintre femeile rămase l-a lovit pe Vor în cap, ceea ce l-a făcut să își piardă cunoștința.…

Astăzi, simt ca și cum universul însuși mi-ar fi fost luat.—NORMA CENVA, conversații înregistrate, subcategorie: Producția de condimente Arrakis

După ce Norma a smuls flota VenHold de la o victorie sigură, Josef a stat pe puntea Navigatorului, furios împotriva ei, cerându-i să se întoarcă la Salusa pentru ca navele sale de război să poată reveni la bătălia din spațiu. „ Câștigam! Am fi putut să-i rupem voința Împăratului și să distrugem barbarilor." Abia își putea stăpâni vocea să nu devină un răcnet. „Victoria ar fi rămas pentru totdeauna."

Dar ea pur și simplu contempla în gazul tulbure de condiment din rezervorul ei, refuzând să răspundă în timp ce făcea calculele mentale și plia spațiul către Arrakis. „Banca noastră de condimente este sub atac."

„Ce vrei să spui?" Josef a fost surprins de această remarcă, pentru că lăsase forțe substanțiale în loc pe planeta deșert, și nu își putea imagina nicio forță militară care ar putea reprezenta o amenințare semnificativă pentru stocul său de condimente.

Norma era puternică, capricioasă, incomprehensibilă, dar Josef dorea să fie supărată pe aceiași dușmani pe care îi avea și el. Cum ar putea să se recupereze din această debacle acum, după ce a fugit de pe câmpul de l uptă? Împăratul Roderick—și mai rău, jumătate din Manford—probabil că presupunea că retragerea indica slăbiciune sau lașitate. Sălbaticii ar striga că au alungat întreaga sa flotă doar prin umflarea piepturilor lor.

„Prioritatea mea este Arrakis," a răspuns în cele din urmă Norma, vocea ei ajungând la el prin difuzorul de pe rezervor. Părea distantă, ca și cum ar fi fost înaintea lui în spațiu și el nu o ajunsese încă. „Trebuie să ajungem acolo la timp." Pe măsură ce vorbea, au sosit, iar strălucirile spațiului pliat s-au retras pentru a dezvălui din nou universul normal: un soare galben și o planetă crăpată, fără apă, ca o monedă de cupru în spațiu.

Josef s-a uitat în jos la Arrakis, iar Norma a privit din rezervorul ei. „ Mă tem că stocul nostru este deja pierdut." Vocea ei era sumbră.

Ca un căpitan al industriei, Josef era capabil să păstreze imaginea de ansamblu în minte, dar putea de asemenea să își compartimenteze gândurile și să se concentreze pe o singură problemă deodată. Banca lui de mirodenii, bine păzită, conținea profituri de ani de zile—atât de mult melange.

că ar putea finanța operațiunile VenHold pentru o perioadă foarte lungă de timp. „Asta nu este posibil! Am neutralizat Imperiile pe Arrakis și am avut cea mai bună securitate. Cine ne atacă?”

Norma a tăcut.

Pe măsură ce navele au intrat în orbită, Josef a chemat-o pe șefa sa de comunicații, „Fă-mi o scanare planetară completă. Vreau să știu dacă există nave de război inamice și transportoare de trupe aici. Vreo dovadă a unui atac?” Norma a recunoscut adesea că prezicerea ei era nesigură. Și-a strâns pumnii. Dacă ea și-a retras întreaga flotă din Salusa Secundus din cauza unei halucinații ...

Șefa de comunicații a încercat să stabilească contactul cu banca de mirodenii ascunsă, dar în cele din urmă a dat din cap. „Nu avem răspuns de la facilitățile noastre, Directeur, dar sunt mai multe furtuni de nisip în apropiere. Ar putea distorsiona transmisiile. Nu pot spune dacă există un grup de luptă inamic aici.”

Josef a vorbit prin intermediul comunicației principale către toate navele că Navigatorii s-au mutat. „Bunica mea ne-a adus aici din Salusa din motive pe care le considera suficiente.” A trebuit să-și muște cu putere cuvintele. „Ne așteptam să capturăm capitala imperială—dar acum suntem pe Arrakis. Problema poate fi urgentă. Vreau douăzeci de nave de aterizare blindate să mă însoțească la banca de mirodenii și încă optzeci pregătite în caz că cer întăriri.”

Cu noduri de furie în interiorul său, Josef a părăsit puntea de pilotaj, nesigur dacă voia ca Norma să aibă dreptate sau nu. Se temea de răspuns în ambele cazuri.

* * *

FLANCAT DE nave de aterizare blindate în timp ce se apropia de banca de mirodenii din aer, Josef putea vedea o pată fumegândă de distrugere în jurul a ceea ce fusese odată un sietch adăpostit. Deși o furtună trecătoare aducea praf și nisip prin aer, el a văzut nori persistenti de fum și s-a simțit rău.

Norma avea dreptate. Ceva teribil s-a întâmplat într-adevăr acolo jos.

Transporturile de trupe au coborât ca o turmă de păsări de pradă. Piloții au emis rapoarte sumbre pe măsură ce se apropiau de linia munților, dar Josef abia le-a auzit. S-a uitat prin fereastra portului, gândindu-se la stâncile negre înalte, labirintul de peșteri și tuneluri… totul era distrus. Mii de Oameni Liberi au trăit acolo neperturbați de-a lungul vremii, dar acum, după doar o lună de operațiuni active, banca de mirodenii VenHold nu doar că a fost jefuită, ci a fost *distrusă.*

Lander-urile blindate au trebuit să circule în vânturile furtunoase în creștere, dar Josef a cerut să găsească un loc pentru a ateriza. A ordonat întregului personal să se înarmeze, dar deja putea vedea că bătălia era pierdută. Norma îi retrăsese din victoria lor de la Salusa din cauza acestui lucru, și acum ei

ajunsese prea târziu. Nisipul fusese teribil de agitat aici, și a observat o mare ruptură în formațiunea stâncoasă, formând o cale largă care ducea în deșert.

Aceasta era doar consecința, cicatricea. Nu ar mai fi fost lupte pentru a salva stocul de mirodenii—doar pete de sânge și durere. Melanjul dispăruse.

A debarcat cu trupele sale de securitate, călcând pe nisip. Au ocolit bolovanii de dimensiunea unor case. Pete de funingine, nisip transformat î n sticlă. Devastarea era atât de mare încât stâncile înconjurătoare păreau c ă au fost bombardate din spațiu.

„Ce a cauzat toată această distrugere?" a cerut el. Niciuna dintre trupele sale de securitate nu a oferit un răspuns.

În interiorul sietch-ului mirositor și fumos, a găsit ziduri de securitate distruse, o serie de corpuri sfâșiate întinse pe nisipul agitat, împreună cu arme distruse și lăzi de melanj rupte împrăștiate ca și cum ar fi fost aruncate de un copil vesel.

Câteva focuri încă mai ardeau, emanând fumul gras al uleiului și plasticului. Pe fețele de stâncă a văzut cicatricile exploziilor de proiectile, dar nu erau aproape suficiente pentru această cantitate de distrugere. O astfel de distrugere sălbatică nu fusese cauzată de arme tradiționale sau explozibili. Părea primitivă, necontrolată... și extrem de eficientă.

Stocul său principal de condimente dispăruse, lăsând doar rezervele mult mai mici de pe Kolhar și Denali.

Norma se transportase de pe puntea Navigatorului navei amiral și acum rezervorul ei apărea acolo, odihnindu-se pe un morman de moloz. Ea plutea în baia ei bogată de vapori portocalii, iar undele de neliniște t angibilă emanau din rezervor, o reacție emoțională pe care Josef nu o mai văzuse la ea înainte. „Atât de multe condimente. Mulți Navigatori vor fi afectați din cauza lipsei de condimente."

Josef s-a uitat în jur, furia lui tăind ca un macetă în timp ce analiza semnele, concentrându-se pe calea largă care ducea în deșert. „Aceasta a fost o atacare pe teren. Cineva ne-a atacat din deșert." Uitându-se temporar de victoria abandonată de pe Salusa, trupele lui s-au dispersat prin dărâmături, căutând supraviețuitori, înregistrări, dovezi, dar totul era distrus.

„Ani de profit ... dispăruți." Josef a făcut un jurământ ca toată lumea să audă. „Voi urmări hoții de mirodenii. Vom găsi ce au furat, vom lua înapoi și îi vom face să plătească."

„Nu," a spus Norma. „Nu a fost furat. Aceștia nu erau bandiți. Stocul nostru a fost distrus. Asta a fost mesajul pe care au vrut să-l transmită."

Judecând după reziduurile de culoare scorțișoară și toate recipientele zdrobite ca dovezi printre dărâmături, Josef și-a dat seama că probabil avea dreptate. „Dar acest

era suficientă bogăție pentru a cumpăra o duzină de planete. Cine ar distruge asta? Și de ce?

„Prezicerea mea este neclară în această privință, dar știu că mirodenia a dispărut.”

Stomacul lui Josef s-a înnodat pe măsură ce răspunsul i-a venit în minte. Nu putea să se gândească la nimeni altcineva care ar putea concepe o astfel de idee. Era un mesaj puternic, violent, destinat să-l paralizeze. Josef s-a uitat în jur la locul dezastrului, a simțit mirosul fumului și aroma bogată, sângeroasă a melange-ului vărsat.

„Roderick ... Împăratul Roderick a făcut asta.”

A obține răzbunare și a finaliza o misiune sunt chestiuni similare pentru o persoană obsedată.—DIRECTORUL GILBERTUS ALBANS, învățăturile Școlii Mentat

După ce restul flotei VenHold a dispărut inexplicabil, nava lui Draigo a rămas în orbită suficient de mult pentru a recupera walkerii cymek care au fost lansati din pozițiile lor de asediu în jurul Zimiei. Se retrăgeau! Dar el reușise să îndepărteze walkerii înainte să poată fi distruși.

Draigo nu știa ce se întâmplă, doar că Norma Cenva emisese instrucțiuni urgente, chiar înainte ca navele de război ale Directorului să zboare în mijlocul bătăliei spațiale—lăsând nava lui singură și vulnerabilă.

Când toate cele treizeci și unu de cymek s-au întors în holdul portavionului, încă intacte, Draigo și-a croșetat drumul din orbita Salusan în timp ce Butlerienii necontrolați se năpusteau, lăudându-se pe liniile de comunicație despre victoria lor neașteptată. În urma acestui incident, navele imperiale șocate au tras în nava lui Draigo chiar și după ce flota principală de invazie plecase.

Scuturile sale au suportat o lovitură teribilă în timp ce lupta să scape, iar corpul său a suferit unele daune, dar nimic structural, iar motoarele Holtzman au rămas intacte. A îndreptat Navigatorul să plieze spațiul și să scape.

Dar Mentatul a rămas perplex de ceea ce s-a întâmplat.

Când creierele Navigator-cymek au fost din nou asigurate în s uporturile lor corespunzătoare, canistrele de conservare care conțineau Ptolemeu și Noffe s-au deplasat înainte pe cărucioare de transport către podul de comandă. Ei cereau răspunsuri, confuzi în legătură cu modul în care victoria lor iminentă s-a prăbușit brusc. De ce?

Draigo era la fel de perplex ca și oamenii de știință cymek. Chiar dacă a rulat numeroase proiecții Mentat, nu a putut găsi concluzii care să se potrivească logic cu faptele. De ce ar fi retras Directorul Venport toate navele sale fără explicație, pe marginea unei mari victorii? Un mesaj de la Norma Cenva i-a instruit pe Draigo să returneze creierele Navigator-cymek în siguranța Denali. Dar de ce?

Draigo știa că va trebui să aștepte până se va reconecta cu Directorul Venport—unde? Pe Kolhar? Impacient, s-a apropiat pentru a-și înfrunta nava

Navigator. „Trebuie să fiu debriefat de Directeur Venport cât mai curând posibil. Unde a plecat?”

Navigatorul nu voia să se uite la el. „Directeur Venport și navele sale au plecat pe Arrakis pentru a proteja stocul de mirodenii. Norma Cenva m-a informat că ai fi de mai mare ajutor pe Denali, unde vei continua să te pregătești împotriva dușmanilor noștri.”

Draigo a digerat informația, care nu-i spunea aproape nimic. Lângă el, rezervoarele de conservare ale lui Noffe și Ptolemy străluceau în timp ce nutrienții electrafluid procesau gândurile lor agitate. „Denali are multe arme în stadiu de prototip,” a spus Noffe. „Dar principalul nostru obiectiv a fost să finalizăm restul noilor noastre cymekuri pentru cucerirea Lampadas. Distrugerea Butlerienilor este scopul nostru!”

Ptolemeu s-a gândit mai mult. „La început, am pus la îndoială decizia Directorului Venport de a întoarce forțele noastre împotriva Împăratului în loc de Butlerieni, și totuși tocmai am văzut că Roderick Corrino—presupus a fi un om rațional—a intrat într-o alianță periculoasă cu Manford Torondo. Prin urmare, munca noastră la Denali este mai urgentă ca niciodată. Trebuie să ave m întreaga noastră forță de cymek pregătită să atace Lampadas, și curând.”

* * *

O DATĂ ÎNAPOI ÎN interiorul domurilor de laborator, Draigo a îndemnat echipele științifice să lucreze cu o determinare reînnoită. În timp ce aștepta o explicație din partea Directorului Venport, Mentatul a evaluat diferitele proiecte în desfășurare, evaluând probabilitatea de succes a fiecărui concept, precum și potențialul distrugător și cât de aproape era fiecare de finalizare.

Deși corpul uman al Administratorului Noffe fusese avariat într-o explozie terifiantă, el și-a folosit mintea orientată spre detalii pentru a monitoriza proiectele. Din recipientul său cerebral, Noffe a prezentat feedback, în timp ce robotul Erasmus a oferit mai multe arme de gândire-masina, dar până acum acele designuri erau inferioare altor lucrări pe care oamenii de știință Denali le-au produs. Deocamdată, Erasmus părea obsedat de corpul său biologic în creștere. Totuși, a promis mai mult ajutor.

Deoarece proiectul mare cymek a arătat cea mai clară probabilitate de succes împotriva inamicului barbar, majoritatea lucrătorilor Denali și-au dedicat timpul acelei eforturi. Forța de mai mult de o sută de mașini de luptă trebuia să fie pregătită.

Ptolemeu era consumat de ideea de a-i lăsa liberi pe Manford Torondo. Draigo știa că, înapoi pe Zenith, Ptolemeu și Dr. Elchan fuseseră umanitari naivi, complet nepregătiți când au provocat din greșeală fanaticii. Acum, Ptolemeu era obsedat de distrugerea lui. Ironia este că,

Manford Torondo își crease propriul său nemesis prin provocarea unei astfel de suferințe… și fiecare cercetător de aici, de pe Denali, avea o poveste similară cu cea a sărmanului Ptolemeu. Toți acești bărbați și femei străluciți erau dedicați cauzei de a distruge butlerienii.

Spre deosebire de omul de știință Tlulaxa Noffe, care nu a avut de ales decât să-și abandoneze corpul distrus, Ptolemeu *a renunțat voluntar* la forma sa fizică pentru a deveni un cymek. Fără alt motiv decât că dorea să fie mai puternic, a ordonat chirurgilor Tlulaxa să-l transforme într-o armă puternică care să fie dezlănțuită împotriva dușmanului.

Determinarea necruțătoare a lui Ptolemeu l-a împins la limita nebuniei, ceea ce ar fi putut fi o cauză de îngrijorare, dar Draigo se întreba dacă nebunia, cel puțin o formă a acesteia, ar putea fi singura modalitate eficientă de a rezista nebuniei fervenței butleriene.…

Ziua după ce s-au întors din Salusa Secundus, el a mers să inspecteze munca lui Ptolemy în efortul frenetic de a finaliza armata cymek. Deși recipientul de conservare al lui Ptolemy putea fi instalat în orice număr de walker-e, el a ales o formă mobilă articulată mai mică, cu multiple membre și atașamente.

Acest corp mecanic lucra acum în interiorul unuia dintre hangarele sigilate, tinkering cu un alt cadru cymek. Lângă corpul artificial al lui Ptolemy, o echipă de ingineri umani lucra de asemenea pentru a întări componentele mașinii de război, instalând un tun de mare putere.

Ptolemy și-a rotit senzorii pentru a-l înfrunta pe Draigo. „Acesta este aproape complet. Mai târziu astăzi, voi prezenta un manifest detaliat al formelor walker, armele pe care fiecare le deține și care creiere de Navigator au fost antrenate pe acea unitate. În curând vom avea întreaga noastră forță, Mentat.”

„Când vom fi gata să lansăm atacul?” a întrebat Draigo. „Directorul va dori să știe. Mai ales după înfrângerea de la Salusa.”

Ptolemeu nu a ezitat. „Putem merge acum cu ce avem, sau mâine, sau săptămâna viitoare—oricând ne va elibera Directorul. Și sper că se va întâmpla curând.”

„Destul de curând. Când vom mai auzi de el.”

Cu un zumzet al uneltelor atașate, walker-ul lui Ptolemeu a terminat de asamblat un atașament asemănător unei clești și s-a îndreptat spre Mentat. „ Cu datele din misiunea noastră de testare la Lampadas, am dezvoltat planuri detaliate pentru un atac complet cymek. Aș dori să supun schița mea Directorului Venport. Am planul perfect.”

„Este vreun plan cu adevărat perfect?” Ca Mentat, Draigo putea g ăsi întotdeauna modalități prin care detaliile să meargă prost.

„Acesta este.” Vocea simulată a lui Ptolemeu nu a invitat la argumente. „Cu mai mult de o sută de walker cymek înarmați, ghidați de creierele Navigator, vom

fii invincibil împotriva apărării primitive a barbarilor. Vom răsturna pe Manford Torondo și vom obliterara mulțimile sale fără minte. Trebuie să fie făcut.

Draigo s-a gândit. Sosirea navelor de război Butleriene la Salusa a schimbat echilibrul acelei bătălii. Cel puțin aceasta era percepția, deși proiecțiile sale Mentat sugerau că Directorul Venport ar fi putut câștiga în continuare. Dar Navigatorii au dus toate navele VenHold. Încă nu știa de ce.

„Cred că vom reuși," a spus Draigo. „Dar ai contemplat următorul tău pas după victorie? Ce se va întâmpla după ce îți vei lua răzbunarea împotriva lui Manford Torondo?"

Forma mecanică a rămas nemișcată, în timp ce electrafluidul din canistra creierului pulsa pentru a arăta gândurile furioase ale lui Ptolemeu. „După aceea, nu-mi pasă."

Pentru sănătatea și onoarea noastră, ca prizonieri de război, trebuie să ne convingem că am murit pe câmpul de luptă în ziua în care am fost capturați. Această mentalitate ne eliberează să facem ceea ce trebuie să facem. Dacă reușim să ne întoarcem la cei dragi după aceea, aceasta este o recompensă neașteptată.

—AMIRAL UMBERTO HARTE, mesaj privat circulat printre ostaticii Imperiali trupe

De fiecare dată când fusese chemat pe puntea Navigatorului de la portavionul foldspace, amiralul Harte își memorase ruta, diferitele punți și puncte de acces, hotele de securitate și forțele de gardă VenHold. Avea nevoie de aceste informații pentru a dezvolta un plan. Și acum că aveau șansa de a scăpa, era pregătit.

Directorul Venport susținuse că nu vrea un război deschis împotriva Imperiului, sugerând o soluție negociată în loc de conflict, dar ideea l-a ofensat pe amiralul Harte. Soldații săi erau furioși că erau ținuți prizonieri și tratați ca niște pioni.

Cu toate acestea, flota lui Harte nu era chiar atât de neutralizată pe cât credea Venport. Soldații săi erau pregătiți să facă ceva în legătură cu captivitatea lor, chiar și cu un mare risc. Ei ar fi urmat exemplul comandantului lor.

Dar mai întâi, Harte trebuia să găsească momentul potrivit, oportunitatea potrivită. De când fusese capturat, căutase o șansă de a scăpa din închisoarea lor orbitală și de a evada din Kolhar. Aceasta era datoria oricărui prizonier de război, dar până acum nu văzuse nicio deschidere.

Până acum.

Când Directorul Venport a adunat o mulțime de nave de război și a plecat spre Salusa Secundus, lăsând planeta sa de comandă cu doar un echipaj de apărare redus, Harte știa că nu va avea o oportunitate mai bună. Intuind ce intenționa Venport să facă cu capitala Imperială (și cu împăratul legitim), Harte a fost forțat să acționeze.

Umberto Harte a avut o carieră militară distinsă. A fost pus la încercare ca tânăr ofițer sub împăratul Jules în timpul agitației religioase după ce Consiliul Traducătorilor Ecumenici a publicat controversata Biblie Catolică Portocalie. A primit o recomandare pentru meritele sale.

serviciu; Împăratul Jules a prins personal o medalie stridentă pe pieptul său. Harte a servit cu aceeași distincție pe parcursul domniei lui Salvador, dar nu se aștepta niciodată să se afle în război împotriva Directorului Venport.…

Cele șaptezeci de nave de război imperiale erau ținute în holdul cavernos al portavionului, dar fiecare rămânea separată și izolată, echipajele neavând oportunitatea de a conspira sau de a acționa concertat. Conform ordinului lui Venport, Harte și căpitanii săi individuali nu puteau să se întâlnească personal, deși puteau să organizeze sesiuni virtuale de debriefing prin intermediul legăturilor lor de comunicație, care erau monitorizate îndeaproape de VenHold. Aceasta făcea ca planificarea unei conspirații complexe și a unei evadări să fie foarte dificilă.

Dar nu imposibil.

Unul dintre inginerii săi a dezvoltat un limpet de comunicație simplu, un dispozitiv care, dacă era atașat de carena unei alte nave, putea conecta o rețea de comunicație cu fascicul îngust care nu putea fi interceptată. Nava amiral a lui Harte a trimis în secret mai multe limpet-comms folosind aer comprimat, care nu lăsa nicio semnătură energetică. Limpet-comms-urile care deriva au lovit navele adiacente, conectând astfel amiralul în transmisii punct-la-punct cu mai mulți alți căpitani. După câteva zile extenuante și încercări eșuate, toți erau conectați într-o rețea privată, iar captivii lor de la VenHold nu puteau să-i ascultă. De acolo, amiralul Harte și căpitanii săi au planificat în secret evadarea.

Odată ce Directorul Venport și flota sa de asalt au plecat, lăsând Kolhar relativ neprotejat, Harte și-a semnalizat navele, a dat un program scurtat pentru acțiune, iar când toate piesele erau la locul lor și soldații săi erau pregătiți, a trimis semnalul de activare.

Evacuarea a început. Aveau doar o singură șansă, o fereastră de oportunitate.

Toată lumea înțelegea că era o miză totul sau nimic și că probabil vor fi executați dacă vor eșua. Soldații știau de asemenea că Salusa Secundus va fi atacată de dușmanul lor, așa că era mai mult în joc decât doar bunăstarea lor. Aveau toată motivația de care aveau nevoie. Ei *vor* reuși.

Dar navele sale ostatici de la bordul portavionului nu aveau motoare Holtzman, ci doar motoare standard mai rapide decât lumina, iar chiar dacă ar reuși să scape de nava închisoare, le-ar lua săptămâni pentru a ajunge la Salusa.

Amiralul Harte avea un plan mai ambițios decât atât. Intenționa să captureze întregul acest transportator foldspace și să-i zboare direct către Salusa, constrângând Navigatorul dacă era necesar—dar oamenii săi nu folosiseră niciodată Navigatori înainte, așa că ar putea fi rezistenți. Într-un fel sau altul, ar fi acasă liber.…

Planul a intrat în activare. Pe măsură ce Harte urmărea cum secunde se scurg, patru dintre navele sale dispersate au activat armele restaurate.

în același instant, au deschis focul cu un salve lungă și puternică în interiorul holdului transportatorului. Venport a crezut că a neutralizat t oate controalele de tragere când a luat navele ostatici, dar inginerii lui Harte reconstruiseră sistemele de la zero.

Acum armele lor trăgeau spre pereții interiori opuși ai transportatorului VenHold, străpungând carapacea exterioară. Tunarii își aleseseră țintele cu grijă pentru a nu dăuna motoarelor Holtzman ale transportatorului, pe care amiralul Harte spera să le folosească, dar daunele aduse corpului navei spațiale erau dramatice și extinse.

Explozile neașteptate au cauzat o agitație imediată în interiorul navei transportator VenHold, exact așa cum era de așteptat. Harte a strigat prin sistemul său de comunicație. "E timpul să ne mișcăm!"

În timp ce echipajul VenHold răspundea atacului intern, amiralul—al cărui vas amiral era direct conectat la hatch-urile de acces în corpul principal al transportatorului—s-a năpustit în tunelul de legătură cu soldații săi.

Două mii de luptători imperiali loiali, înarmați cu arme de mână din arsenalul sigilat al navei amiral, au ieșit în timp ce echipajul VenHold încă se recupera după multiplele explozii care străpunseseră carena exterioară. Explozibilele modelate au distrus ușa baricadei, oferind echipei lui Harte acces la punțile principale. Au alergat spre transportorul VenHold.

Amiralul i-a condus în alergare spre centrul de comandă al transportorului și puntea Navigator. Aceasta nu era o misiune de stealth; alergând înainte, au împușcat orice angajat VenHold care a încercat să le stea în cale. Trebuiau să ajungă la comenzile motorului. Oricine le stătea în cale cădea sub un tir de focuri de armă.

Alarmele țipau în întreaga navă, iar rapoartele de daune răsunau din difuzoarele din pereți. Personalul și echipajul VenHold ieșeau în valuri din stațiile lor de lucru, în timp ce trupele lui Harte urcau la niveluri mai înalte. Lăsând în urma lor cadavre, au capturat punte după punte, până când au detonat în cele din urmă ultimele uși blindate și au năvălit pe puntea Navigator.

Puntea de pilotaj a transportatorului era înconjurată de sisteme tehnologice și feronerie de vizionare largă—iar în centru, un mare rezervor etanș conținea un Navigator mutat, obscurat de nori portocalii de gaz de mirodenii. Creatura îi privea cu ochi supradimensionați, inumani, de parcă prezicerea sa i-ar fi spus că invadatori nemiloși vor sosi în orice moment.

Harte s-a apropiat de rezervor. „Am preluat controlul asupra navei tale."

„Poate că așa credeți." Vocea Navigatorului părea să vină de la o mare distanță.

„Da, așa cred. De fapt, *știu* asta."

Luptătorii imperiali au invadat puntea, smulgând VenHold-ul terifiat.

angajații din locurile lor, ucigând o femeie care a rezistat; restul s-au predat. Trei dintre ofițerii tehnici ai lui Harte s-au grăbit spre rezervorul Navigator și au deconectat fitingurile sistemelor de navigație. Harte alesese în mod special luptători care erau familiarizați cu motoarele foldspace și cu pilotajul. Au tăiat legăturile cu rezervorul Navigator astfel încât creatura mutată să nu mai poată controla transportorul.

„A fost neutralizat, amiral”, a anunțat unul dintre ofițerii săi tehnici. Spre deosebire de Norma Cenva, care putea să plieze spațiul cu mintea ei, ceilalți Navigatori necesitau o conexiune directă la motoarele Holtzman.

Navigatorul îi privea în gol, în timp ce alți soldați se îndreptau spre panourile de control. Frenetic, au studiat sistemele de activare, pregătiți să lanseze din orbită și să plieze spațiul.

„Nu avem mult timp”, a strigat Harte. „Kolhar va răspunde în curând și va tăia această navă. Trebuie să zburăm cu acest portavion din aici.”

„Activăm acum motoarele foldspace, domnule. Stabilim cursul spre Salusa Secundus.”

Harte stătea în fața rezervorului Navigator. „Care este numele tău?”

„Navigator.”

„Care a fost numele tău uman?”

„A fost…” Creatura părea să caute adânc în trecutul său. „Dobrec … dar *Navigator* este tot ce contează acum.”

Pardoseala a tremurat în timp ce navele imperiale capturate de Harte din marele hold au făcut mai multe găuri în carena exterioară, având grijă să nu pună în pericol integritatea structurii principale. Chiar și cu numeroase găuri în carapacea sa exterioară, uriașul portavion putea să-i transporte prin spațiul pliat înapoi la capitala imperială.

„Spuneți tuturor navelor noastre ostatici că am preluat controlul asupra portavionului și că ne vom întoarce acasă în curând.” Harte și-a îndrumat piloții să activeze motorul Holtzman al portavionului. Vibrationile au crescut pe punți pe măsură ce motoarele de pliere a spațiului acumulau putere.

Navigatorul—Dobrec—și-a clipește ochii mari, fără suflet. „Nu știi cum să navighezi. Există pericol în a pilota această navă fără previziunea îndrumării mele.”

Amiralul a privit cu furie. „Atunci ghidează-ne—sau riscă să mori împreună cu restul dintre noi. Alegerea este a ta.”

Unul dintre ofițerii tehnici a strigat: „Intercepatoarele VenHold se apropie rapid, domnule. Dacă ne vor deteriora motoarele Holtzman, nu vom putea ieși din orbită. Trebuie să plecăm.”

„Activează acele motoare acum,” a strigat Harte, apoi s-a întors către Navigator. „Dacă ai vreo sugestie pentru ajustări de curs, spune-ne acum.”

A simțit o senzație de mașină netedă pe măsură ce motoarele s-au pornit.

Dobrec a rămas tăcut, ca și cum ar accesa date. „Sugerez o mică modificare pentru a evita coliziunea cu o stea dublă pe drum.” A specificat un set variant de coordonate.

„Cum pot ști că nu ne vei duce direct într-un soare?”

„Trebuie să pariezi și tu. Trebuie să crezi că nu doresc să mor mai mult decât o faci tu. Încă am prea mult din univers de văzut și experimentat.”

Harte a privit la Navigatorul mutat în rezervor, dar nu putea citi nimic pe trăsăturile ciudate și distorsionate. A strigat către navigatorul său substitut de la comenzile. „Schimbă cursul așa cum spune Dobrec.”

Soldatul a înghițit greu și a făcut schimbarea.

Pe măsură ce navele VenHold s-au grăbit să se apropie de portavionul aflat în luptă, amiralul Harte a tras o respirație adâncă și a dat din cap. Soldații săi aveau încredere în el implicit și au activat motoarele Holtzman.

Portavionul a pliat spațiul și a dispărut din Kolhar.

Demonul unui om este îngerul altui om.

—Zicală antică

Împăratul Roderick Corrino I. Având în vedere asediul recent de către f orțele VenHold și cât de aproape a fost de a pierde totul, s-a întrebat dacă va putea vreodată să revendice din nou acel titlu înalt. Nu putea să creadă că Josef Venport l-a atacat, a atacat Imperiul—amenințând tronul.

Manford Torondo și butlerienii săi l-au salvat, l-au salvat pe Împărat — și acum Roderick se temea de ceea ce ar putea costa, de ceea ce Manford ar cere în schimb. Fanaticii antitehnologie ar putea fi chiar mai răi pentru viitorul umanității.

În timp ce stătea la fereastra înaltă a biroului său, privind activitatea din piața centrală a Zimiei, luminată de soare, își amintea că, în ciuda slăbiciunilor și neajunsurilor sale umane, Roderick era responsabil pentru conducerea civilizației, pentru a se asigura că aceasta devine din nou puternică. Cu mai bine de opt decenii în urmă, la Bătălia de la Corrin, luptători curajoși și disperati au reușit în cele din urmă să răstoarne cel mai mare dușman al rasei umane, înrobitorul minții computere a omenirii.

De ce suntem atât de insistenți în a ne crea proprii dușmani?

Butlerienii veniseră să salveze Salusa, dar nu din motive altruiste sau din loialitate față de tronul Corrino. Manford intenționa fără îndoială să-și folosească influența pentru a impune alte cereri și a-l face pe Împărat marioneta sa. Deși Salvador s-ar fi supus oricărei cereri a liderului fanatic, Roderick nu era atât de ușor de intimidat.

Această întâlnire ar putea fi la fel de periculoasă ca asediul VenHold.

Cu navele Butleriene grupate într-o orbită strânsă în jurul Salusa „pentru protecția Împăratului”, deși puterea militară pură ar fi putut fi interpretată cu ușurință ca o amenințare, Manford i-a cerut lui Roderick să se pregătească pentru celebrarea sosirii pe care o pretindea că i se cuvine ca eliberator.

Chiar dacă situația îi făcea dinții lui Roderick să scârțâie, știa că nu putea pur și simplu să-l respingă sau să-l insulte pe omul puternic, care se mutase într-o poziție cheie. Aceste nave de război Butleriene, deși vechi, îl depășeau numeric pe forțele Imperiale și aveau o putere de foc combinată mai mare. Trebuia să joace foarte atent.

Împăratul a trimis o navetă cu o gardă de onoare imperială către nava amiral a lui Manford, iar naveta urma să aterizeze în curând în piața palatului. Naveta va transporta doar liderul butlerian și un mic anturaj; Manford dorea să coboare cu zeci de nave ale sale, dar Roderick a refuzat să-l lase. Numai naveta. Trebuia să păstreze o aparență de control asupra situației periculoase, iar Manford a fost de acord cu termenii doar după un moment lung și tensionat, când Roderick se temea că va trebui să amenințe că va doborî orice nave butleriene "celebrative" care ar intra în spațiul aerian Zimia.

Următorii lui Manford se adunau în piață, mulțimi zgomotoase care păreau să crească exponențial de la oră la oră. Mulți dintre oamenii lui Manford aterizau departe de zona restricționată și pur și simplu mergeau pe jos kilometri întregi. Alți susținători erau deja în Zimia și au venit să răspundă chemării sfinte, bucurându-se de victoria lor asupra Venport.

De la fereastra sa înaltă, Roderick a privit mulțimea dornică adunată înaintea Palatului. Butlerienii purtau bannere roșii și negre care prezentau o mână umană strânsă în jurul unui mecanism. Știa că atunci când Manford Torondo va ateriza și va ieși din naveta imperială, se aștepta la o primire entuziastă ca eroul cuceritor care a salvat Salusa Secundus. Deși Roderick știa că navele VenHold au fugit cu adevărat din frică, tot nu înțelegea motivul retragerii lor neașteptate.

Era un echilibru delicat, pentru că știa că Manford ar putea chema cu ușurință o mulțime ucigașă și furioasă dacă s-ar simți jignit. Roderick era obligat să-l găzduiască și să-l trateze bine—până la urmă, aveau un duș man comun.

Ciudat, acesta a fost exact același argument pe care trădătorul Venport l-a folosit.

Roderick Corrino și-ar exprima recunoștința pentru eforturile butleriene, în timp ce i-ar reaminti lui Manford cine era conducătorul Imperiului. Împăratul impusese condiții stricte pentru audiența viitoare, asigurându-se că această întâlnire va fi o conversație privată, fără mulțimi, doar doi bărbați discutând despre chestiuni importante. Pentru întâlnire, i-a permis liderului butlerian un anturaj de nu mai mult de patru persoane.

Găștile acestui om cauzaseră moartea dulcei Nantha și erau aproape cu siguranță responsabile pentru dispariția surorii sale de la Școala Mentat. Manford a negat în mod repetat orice implicare de când Anna a dispărut, dar Roderick avea acum Adevărul său și intenționa să obțină răspunsurile reale. Apoi, va vedea cât de multă recunoștință merita Manford Torondo.…

În pregătirea pentru întâlnire, Roderick și-a asigurat fâșia uniformei sale ceremoniale și a ieșit pe balconul deschis la timp pentru a vedea

Naveta imperială a aterizat în mijlocul pieței palatului.

Îngrijitorii au alergat în momentul în care hatch-ul principal s-a deschis. Femeia robustă, Maestra Sabiei, a apărut purtându-l pe Manford pe umeri. Liderul Butlerian purta o uniformă stridentă cu dungi roșii și negre și epoleți, și o pălărie militară înaltă, de modă veche, împodobită cu pene albe lungi.

Mulțimea butleriană a aplaudat când l-au văzut pe Manford, iar el s-a întors să se confrunte cu Palatul cu domuri aurii. A ridicat o mână de salut către Roderick pe balconul înalt, iar Împăratul a răspuns mecanic. Răcnetul mulțimii a crescut în intensitate, de parcă și-ar fi imaginat o mare prietenie între cei doi bărbați și o alianță.

Anari Idaho a mărșăluit spre o platformă ceremonială de pe care Manford putea să se adreseze mulțimii, dar—după cum ordonase Roderick—garda de onoare imperială a interceptat-o și i-a ghidat direct spre intrarea î n Palat, înainte ca liderul carismatic să poată incita mulțimea mai mult decât erau deja.

Roderick și Haditha și-au ocupat locurile în Camera Imperială de Audiență, așteptând sosirea lui Manford. Ea avea o expresie de îngrijorare în timp ce își lua locul pe un tron lângă al lui. Fielle stătea la două pași în dreapta lui, tăcută și impunătoare, iar Chamberlain Bakim stătea neliniștit la baza podiumului cu doi consilieri.

Pe măsură ce Roderick s-a așezat pe imensul său tron de cuarț, a încercat să se compună, bătându-și degetele pe brațul tronului. Haditha a șoptit: „Este o perioadă dificilă, soțule, dar suntem obligați să-i arătăm acestui om un anumit grad de respect. Navele lui au ajutat la schimbarea cursului bătăliei. Dacă nu ar fi sosit când au făcut-o, Josef Venport te-ar fi forțat să abdici. Știm asta.”

„Da, și voi trece prin mișcările cu el... dar nu mai mult decât este necesar. Manford Torondo poate ne-a ajutat în acest caz particular, dar mare parte din criza generală este creația lui.”

Când liderul Butlerian a sosit în fața camerei închise, Roderick a făcut un gest pentru ca gardienii să deschidă ușile duble înalte. Anari Idaho a intrat, purtându-l pe Manford în hamul său. Omul fără picioare călărea sus pe umerii ei robusti, cu Deacon Harian, chel și intens, alături de el. Contrar instrucțiunilor lui Roderick, două duzini de susținători Butleriani s-au îngrămădit în jurul liderului lor iubit, forțându-se să intre în sala tronului. Câțiva dintre ei l-au împins pe Swordmaster, dar Anari l-a ținut pe Manford în siguranță. O contingentă de gardieni imperiali a alergat spre ușă pentru a bloca intrarea altora.

Roderick s-a ridicat în picioare, într-o stare de spirit furtunoasă. „Am convenit să avem doar patru în anturaj. Toți ceilalți trebuie să plece.”

Chamberlain Bakim a strigat, cu fața roșie, „Va fi ordine înaintea Împăratului! Nicio mulțime necontrolată.”

Manford părea să simuleze supărarea. „Îmi cer scuze pentru entuziasmul susținătorilor mei, Sire. Ei doresc să mă însoțească peste tot.”

„Dar nu aici. Dacă nu poți urma regulile mele, atunci nu vei fi binevenit în Palatul meu.”

Privind ofuscat, Manford a spus: „După marele serviciu pe care tocmai l-am făcut pentru tine, Sire, mă așteptam la o primire mai respectuoasă. Eu sunt Protectorul Imperiului, învinsorul dușmanilor noștri comuni, Salvatorul Salusei.”

„Și mulțimile tale au ucis fiica noastră.” Cuvintele lui Roderick erau ca niște sulițe de gheață, iar întreaga sală de audiență a căzut rapid într-o tăcere șocată. „Nu voi permite haos aici. Ei vor pleca.”

În momentele de pauză, garda imperială a împins oamenii înapoi. Manford a dat un semn rapid susținătorilor săi, cedând punctul. „Desigur, Sire. Nu am dori să cauzăm durere neintenționată dintr-o veche rană.” A îndreptat pe Deacon Harian și doi alți Butlerieni îmbrăcați în haine de Mentat să rămână în micuța însoțire. Mentatul erau bărbat și femeie, respectiv, amândoi cu părul scurt și castaniu și construcții slabe, astfel încât arătau foarte asemănători.

Când ușile s-au închis împotriva mulțimii de afară, lăsând grupul în picioare în fața tronului, Manford a spus într-un ton strălucitor: „Stăpâne, ar trebui să ne așteptăm la un viitor glorios. Venport și mașinile sale teribile sunt adevăratul nostru dușman. Oamenii mei au venit în Zimia cu sutele de mii, iar alții sunt cu siguranță pe drum. Tu și cu mine ar trebui să sărbătorim marea noastră victorie — făcându-l pe demonul Venport să fugă în teroare.” Vocea lui a devenit mai aspră. „ Ai face bine să fii recunoscător pentru cum te-am salvat.”

Tonul lui Roderick a fost și mai ascuțit. „Și ai face bine să-ți amintești că eu sunt Împăratul tău, iar *orice* subiect loial ar fi trebuit să vină în apărarea mea, fără a necesita gesturi de recunoștință.” A continuat cu o răbdare rece. „ Apreciez serviciul neașteptat pe care l-ai oferit, dar nu voi uita răul pe care oamenii tăi l-au cauzat în trecut. Contabilitatea nu este încă terminată.”

A văzut cum Manford ezită. Fără susținătorii săi urlători care să-l sprijine, liderul mulțimii părea mai mic decât de obicei, chiar mai puțin decât jumătate de om. Penele de pe pălăria sa ridicolă și stridentă se agita î n timp ce gesticula către cei doi Mentati de statură mică; părea dornic să schimbe subiectul. „Și ca un subiect loial, îți aduc un cadou, Sire: doi absolvenți talentați de la Școala mea de Mentati de pe Lampadas, amândoi aprobați de noul Director Zendur. Mințile lor foarte dezvoltate pot finaliza nenumărate calcule și proiecții... orice vrei să facă. Sunt computere umane, dar nu sunt în niciun fel corupți de apologeții mașinilor.”

Roderick a inspectat perechea. Lângă tronul său, Adevărul a aruncat o privire la

ei, apoi s-au întors din nou înainte fără a vorbi. Împăratul a spus: „Sunt de acord cu utilitatea Mentat-ilor, Lider Torondo, dar deja am unul lângă mine. Sora Fielle este ea însăși absolventă a Școlii Mentat.”

Evident deranjat, Manford a spus: „Dacă această femeie a fost instruită sub conducerea directorului Albans, atunci educația și convingerile ei sunt suspecte. Există dovezi că Albans a colaborat cu robotul Erasmus.”

Roderick l-a întrerupt. „Dovedit pentru *satisfacția* ta, poate, dar eu consider ideea absurdă. De fapt, găsesc multe lucruri absurde în legătură cu rapoartele despre preluarea ta a Școlii Mentat.” S-a aplecat înainte pe tron, privindu-l intens pe Manford, ignorând pe toți ceilalți. „Sora Fielle are o altă abilitate care este la fel de valoroasă ca abilitățile ei de Mentat.”

Femeia îmbrăcată în negru a alunecat pe treptele podiumului astfel încât să se afle la o distanță de braț de Maestrul Sabiei. Anari Idaho s-a încordat.

Roderick a continuat: „Ea este de asemenea un Adevărator cu abilitatea de a detecta orice nuanță de deviere sau evaziune. Poate spune dacă o persoană minte. Prin urmare, am o întrebare de pus ție, Lider Torondo.”

Înghițind vizibil, Manford a spus: „Și ce ar putea fi aceasta, Sire?” Tensiunea a crescut în cameră, ca o ceață palpabilă.

„Știi ce s-a întâmplat cu sora mea Anna pe Lampadas?”

Manford s-a oprit, apoi a zâmbit cu ușurare. „Nu, Sire, nu știu.”

„Ai avut vreo legătură cu dispariția ei? Orice, în absolut?”

Zâmbetul lui Manford s-a lărgit. „Nu, Sire. Nu am făcut-o. Nu știu cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea. Având în vedere tumultul din timpul eliberării școlii, ar fi putut să fugă în mlaștini și să fie devorată de prădători.” Și-a întins mâinile. „Nu pot spune altceva, în afară de faptul că nu am avut nimic de-a face cu asta.”

Fielle l-a studiat pe Manford timp de un moment îndelungat, î nainte de a se întoarce să se confrunte cu tronul. „Spune adevărul, Sire.”

Stând înapoi, Roderick s-a simțit surprins și dezamăgit. „Foarte bine, accept răspunsul tău și accept darul acestor doi Mentati. Sunt sigur că îi putem folosi bine, cumva.”

Cu un arc din hamul său pe umerii lui Anari, Manford a spus: „Este o onoare pentru mine să te servesc, Sire. Am venit la tine ca un apărător dedicat în această război pentru sufletul uman și îți ofer luptătorii mei l oiali. Armata Butleriană se va alătura apărării tale și împreună putem zdrobi pe Venport în fortăreața lui. Nenumărate mulțimi se adună deja aici. Vom merge împreună la Kolhar, să-l distrugem o dată pentru totdeauna?”

„Nu este atât de simplu.” Roderick s-a încruntat. „Directorul Venport controlează cea mai mare și mai puternică flotă de nave spațiale. Fără navele lui, nu putem restabili comerțul în întreaga Imperiu, care devine din ce în ce mai

imperativ în fiecare zi. Chiar dacă îl neutralizăm prin mijloace militare și îl pedepsim pentru crimele sale, trebuie să păstrăm navele sale foldspace și Navigatorii. Imperiul are nevoie de ele.

„Nu-mi pasă deloc de flota sa ghidată de Navigatori.” Manford a oftat. „Călătoresc de la planetă la planetă folosind nave foldspace standard. Ne putem descurca.”

„Nu vreau să mă descurc.” Vreau ca Imperiul să prospere. Numai Navigatorii lui Venport pot garanta cu adevărat un pasaj sigur.”

Într-un ton indignat, Manford a spus: „Numai *Dumnezeu* poate garanta un pasaj sigur!”

„Poate, dar Dumnezeu garantează un pasaj sigur mai ușor când sunt implicați Navigatorii VenHold.”

„Luptăm împotriva aceluiași dușman,” a spus Manford. „Trebuie să fim pregătiți să ne dăm viața pentru a opri acel om.”

Roderick a devenit mai calculat. Dacă nu altceva, ar putea folosi fanaticii butlerieni ca trupe de șoc de sacrificiu într-un atac frontal împotriva sediului VenHold de pe Kolhar. Mai mult decât orice, dorea să îndepărteze navele lor de război de pe Salusa, unde stăteau ca o a menințare nespusă. Era un pact diavolesc, dar dacă butlerienii s-ar arunca fără milă asupra Kolhar, fanaticii ar suferi pierderi uriașe. Nu neapărat un lucru rău...

Împăratul s-a ridicat de pe tron. Luând-o pe Haditha de mână, a anunțat: „Voi consulta consilierii mei cu privire la modul în care am putea implementa asta. Eforturile tale ar fi foarte apreciate.”

Cu audiența scurtă încheiată, trupele imperiale l-au escortat pe Manford și anturajul său înapoi în marele hol, unde mulțimile butleriene l-au aplaudat. Deși părea deranjat în timpul întâlnirii, Manford părea î ntărit de vuietul mulțimii. Mii dintre ei, cu din ce în ce mai mulți venind în fiecare zi...

Privindu-l, Roderick s-a simțit neliniștit, știind cât de dificil ar fi să-i f acă pe fani să părăsească Salusa—cu excepția cazului în care reușea să-i trimită după o altă țintă.

* * *

A DOUA ZI, nu mai puțin decât un miracol, un transportator de foldspace deteriorat a sosit deasupra Salusa. În ciuda marcajelor VenHold, imensa navă îl transporta pe amiralul Umberto Harte și flota imperială ostatică din Kolhar. Chiar dacă nu aveau nicio veste despre forța de atac a generalului Roon, care dispăruse complet, aceasta a restabilit șaptezeci de nave de război în Forțele Armate Imperiale—suficiente pentru a-i împiedica pe Butlerieni să facă o mișcare imprudentă. Rod erick a fost încântat să afle vestea și mai surprinzătoare că Hart e

capturase unul dintre Navigatorii misterioși ai lui Venport. O mostră pe care o vor studia în detaliu.

Asta a schimbat într-adevăr starea de fapt semnificativ.

Dragostea nu face lumea să se învârtă. Dragostea este o obstrucție în roțile universului.

—MOTHER SUPERIOR VALYA HARKONNEN

După atacul protectorilor Tula în sala de spectacole Chusuk, Vor și Willem au fost duși de urgență la o unitate medicală, o clădire mică care consta din două camere de examinare și un hol plin de paturi portabile. Șapte medici erau înghesuiți în acel spațiu limitat, îngrijind un Willem bătut și pe Vor, împreună cu o pereche de femei cu un aspect neîngrijit care primeau tratament pentru răni dintr-un accident de navigație.

„Aceasta este o unitate privată, rezervată pentru utilizarea nobililor și a demnitarilor vizitatori", a spus tânăra doctoriță în timp ce îi bandaja capul lui Vor. „ Prințesa ne-a autorizat să te tratăm—Vorian Atreides." A spus numele lui cu un zâmbet ușor. „Nu am avut niciodată un adevărat erou de război ca pacient înainte."

Prințesă? Vor s-a gândit. O fioritură i-a trecut pe spate. „Cum știi numele meu?"

The doctor raised her eyebrows, apparently amused. "Your young companion does not know how to keep a confidence."

Vor looked over at Willem, who remained unconscious. "No, I suppose he doesn't." Had he also inadvertently tipped off the disguised Sisters who had been watching over Tula? Even the murderous Harkonnen girl hadn't seemed to know she was being guarded.

Due to his life-extension treatment, Vor healed quickly, but Willem was much more seriously injured. He remained unconscious for hours and suffered from internal bleeding, along with several broken bones. Even after Vor felt recovered enough to leave, he stayed beside his companion. Vor slept restlessly on the portable bed, remaining on guard in case Tula sent anyone to finish the job. He suspected, though, that she had escaped from the planet by now, fleeing justice.

Dimineața, rănile lui Vor se reduceau la o durere de cap persistentă. Gândurile lui încă se învârteau din cauza a ceea ce se întâmplase în sala de dans. Știa că era un luptător talentat cu reflexe excepționale, dar acele femei care o priveau pe Tula

erau experți în lupta personală, instruiți de Fraternitate. Erau suficient de pricepuți încât ar fi putut să-l omoare cu ușurință atât pe el, cât și pe Willem. Și ar fi făcut-o dacă forța suplimentară a gardienilor nu ar fi sosit când au făcut-o.

Tânărul Willem suferise o contuzie, coaste rupte și mult mai multe răni interne grave, totuși a avut norocul de a fi ajutat de prietena sa Harmona. Cine era ea?

Bruneta frumoasă și însoțitorii ei veniseră în centrul medical înainte de zori și s-au adunat la patul lui Willem în timp ce se trezea, gemând. Când ochii lui s-au deschis să o vadă acolo, a arătat confuzie, apoi a zâmbit. A încercat să se ridice, dar a făcut o grimasă. A încercat să ia o respirație adâncă și a atins legăturile strânse de pe coastele sale, aruncând o privire la aparatul medical conectat la el. Harmona a pus perne în spatele lui și l-a ajutat să stea cât mai confortabil posibil.

„Îți mulțumesc pentru ajutor", i-a spus Vor. „Sunt Vorian Atreides… dar cred că deja știi asta." Își dorea ca „nepotul" său să nu fie atât de deschis cu detaliile, dar s-a certat pe sine pentru că nu a fost mai atent.

„Sunt Harmona Bach, un membru al familiei conducătoare Landsraad de pe Chusuk. Aveai nevoie de ajutor—și era timpul ca bodyguarzii mei să facă ceva. De obicei, nu sunt necesari aici." I-a oferit un zâmbet superficial, dar atenția ei a rămas asupra lui Willem.

Tânărul i-a vorbit lui Vor, sunând timid, „Nu am avut ocazia să te prezint. Ea este o prințesă."

Harmona a arătat jenă, dar Vor putea să-și dea seama că era mândră de statutul ei. „Este în principal un titlu onorific. Chusuk este generos cu astfel de lucruri."

Doi dintre gardienii mari ai lui Harmona stăteau afară, lângă ușă, iar Vor a găsit prezența lor reconfortantă, chiar dacă - din ceea ce văzuse în sala de spectacol - Surorile războinice ar putea probabil să-i înfrângă.

Harmona a continuat: „Willem mi-a spus povestea tragică a fratelui său. Am folosit unele dintre resursele mele pentru a te ajuta să o găsești pe acea femeie și am lucrat cu autoritățile toată noaptea pentru a încerca să o interceptăm. Mă tem că a reușit să scape de pe planetă, totuși. Se pare că avea mulți aliați aici."

El și Willem veniseră pe Chusuk pentru a o vâna pe femeia Harkonnen care l-a ucis pe Orry. Fusese naiv să creadă că va fi o țintă ușoară, iar acea greșeală ar fi putut să-i coste viața. Cel puțin, își pierduseră urma.

Și acum, Frăția a fost avertizată. Ele o vor adăposti pe Tula.

„Bine că ai avut securitate suplimentară", a spus Vor. „Cu siguranță nu m-am așteptat ca ea să fie protejată în acest fel. Dacă nu ar fi fost gardienii tăi, bătălia ar fi putut decurge mult mai rău."

Cu o expresie sumbră, Harmona a citit fișa medicală a lui Willem. „Aceasta

arată destul de rău.”

„Se va recupera. Este puternic,” a spus Vor. „Dar nu ar trebui să stăm aici mult. Fie trebuie să mergem după Tula Harkonnen, fie trebuie să ne mișcăm înainte să vină după noi.”

Harmona și-a pus mâna pe umărul lui Willem, iar doctorul prezent s-a apropiat, clătinând din cap. „Acesta nu va merge nicăieri prea curând, mai ales nu de pe planetă. Va avea nevoie de cel puțin câteva săptămâni pentru a se reface.”

Aproape inconștient, Willem a încercat să argumenteze, dar insistența lui l-a făcut să leșine din cauza durerii. Harmona l-a așezat înapoi pe perna. „ Rămâi aici—sub îngrijirea mea—până când ești considerat suficient de apt.”

Nemulțumit, Willem a spus: „Dar trebuie să plecăm. Tula scapă—”

„Pot să plec”, a spus Vor. „Lasă-mă să fac niște investigații.”

„Orry era fratele meu!”

Vor a dat din cap. „Și întreaga dușmănie Atreides-Harkonnen este vina mea.”

Trebuia să fi trecut opt decenii de când a luptat în Jihad, când își petrecea fiecare zi într-o stare constantă de alertă sporită. După ce s-a retras din serviciu— și din viața publică—Vor și-a ascuns identitatea și a dispărut în propria sa legendă. O perioadă lungă a încercat să fie un om normal, agățându-se de o viață obișnuită în speranța de a lăsa în urmă groaza și vărsarea de sânge. Dar a fost o nebunie să speri că ar putea deveni din nou un om obișnuit. Nu putea niciodată să scape de evenimentele din Jihad, nici nu putea scăpa de dușmănia pe care generații de Harkonnen o aveau față de el. Nu putea niciodată să fugă de faptul că era Vorian Atreides.

Aghiuțea că până acum Tula Harkonnen fusese dusă pe Wallach IX. Sora ei, Valya, era acolo, cineva care îl ura și pe el. Și dacă Tula era în brațele Surorilor, Vor și Willem nu o vor atinge niciodată. Se temea că și-au pierdut șansa.

Cu excepția cazului în care ar putea să-i atragă afară.

Vor i-a spus Prințesei: „Rămâi aici și supraveghează-l pe Willem. El ar putea fi încă în pericol, așa că ai grijă de el cu atenție și asigură-i cea mai bună îngrijire medicală posibilă. Pot plăti pentru orice are nevoie.”

Ea a dat din cap. „Oh, va primi cea mai bună îngrijire și nu vom accepta niciun ban de la tine. Sunt membră a familiei nobile de aici, așa că f ondurile nu sunt o problemă.”

El a dat din cap cu recunoștință. „Mulțumesc. Trebuie să plec astăzi—îi voi atrage afară, voi găsi o modalitate de a-i face pe Harkonnen să se concentreze pe mine în loc de Willem.”

„Îl voi păstra în siguranță”, a spus Harmona. „Se poate vindeca pe proprietatea mea, iar nimeni nu va trece prin securitatea noastră.”

Vor a dat din cap. „Când va fi momentul potrivit, îl voi chema.”

Willem a încercat din nou să argumenteze, dar se stingea, atât din cauza durerii cât și

de la un sedativ puternic pe care doctorul i-l dăduse. Harmona l-a privit pe Vor cu o privire pragmatică. „De ani de zile, fața ta era pe monedele Imperiale—Vorian Atreides, cel mai mare erou al Jihadului lui Serena Butler. Bunicii și străbunicii mei vorbeau despre tine cu admirație. E teribil ce s-a întâmplat cu fratele lui Willem din cauza acelei fete monstruoase!”

„Într-o zi, această dușmănie se va termina,” a spus el. „Vreau să o î nchei—fără a-l pune pe Willem în și mai mare pericol. Această problemă este creată de mine, și trebuie să mă ocup de ea.”

Deja începuse să-și planifice capcana. Poate că ar putea să o atragă pe Valya și pe Tula să vină după el. Știa că îl voiau mai mult decât orice alt țintă. Pentru moștenirea sa și pentru Casa Atreides, trebuia să abată pericolul de la Willem.

Vor a petrecut mult timp mentorând tânărul, încercând să-l imagineze ca lider al familiei Atreides. Da, Vor putea să-l vadă. În atât de multe feluri, Willem îi amintea de el însuși, și încă putea să facă ceva din viața lui. Era important pentru el să facă asta.

Când Vor s-a uitat la Harmona, a știut că îl lasă pe Willem în mâini bune. Fără regrete. „Mă duc la Corrin—un loc unde, dacă Harkonnenii mă vânează, puțini trecători nevinovați vor fi răniți. Poate că îi pot atrage la mine și să întorc situația împotriva lor.”

Vor considera fostul capital al mașinilor un loc privat, *al său*. A crescut acolo sub strălucirea soarelui său roșu gigantic cu mai mult de două secole în urmă, așa că cunoștea bine lumea. Da, acolo ar trebui să se termine.

Nu ar cere lui Harmona să păstreze destinația un secret—de fapt, el semăna zvonuri atente și subtile despre unde mergea, astfel încât Harkonnenii să știe exact unde să-l găsească. Amintindu-și cum comando-urile Surorilor apăruseră noaptea trecută, Vor suspecta că spionii lor erau încă pe Chusuk, observând. Cu noroc, ei ar lua momeala.

„Te rog să ai grijă ca Willem să fie bine îngrijit. Merg singur.”

Măsuri dure sunt necesare pentru a realiza ceva cu adevărat semnificativ. Când se sculptează o statuie, o mare parte din piatră este aruncată.

—MAICA SUPERIOARĂ VALYA HARKONNEN

Chiar și ca Maică Superioară, Valya a continuat să își perfecționeze abilitățile și să devină din ce în ce mai competentă, din ce în ce mai periculoasă. Noile tehnici de luptă combinate erau intrigante și palpitante, iar ea s-a asigurat că Surorile ei erau competente.

Sub soarele mic albastru-alb, ea a privit-o pe sora Deborah, îmbrăcată î n roba ei albă de vrăjitoare, adresându-se Surorilor Ortodoxe neliniștite care fuseseră chemate înapoi din Salusa Secundus. Ele stăteau împreună, precauți. Niciuna dintre ele nu știa ce s-a întâmplat cu Esther-Cano; știau doar că colega lor nu mai era acolo. Până acum, niciuna dintre ele nu îndrăznise să întrebe despre ea.

Valya se întreba câte dintre aceste femei încăpățânate ar trebui să fie eliminate... permanent, în aceeași manieră.

Surorile îmbrăcate în negru stăteau pe un promontoriu stâncos, supraveghind complexul începător al Școlii Mame. Când trădătoarea Dorotea a reunit facțiunea rebelă, ea i-a convins pe susținătorii ei ortodocși să devină complotiști și spioni, șoptitori de dezinformare ingenioasă și insidioasă, dar nu i-a învățat să fie luptători agresivi. Observându-i îndeaproape, Valya a văzut că ei posedau un potențial considerabil. Ar fi păcat să-i omoare pe toți.

Unele dintre femeile ortodoxe s-au dovedit a fi mai deschise decât anticipase Valya, dispuse să învețe noi moduri de gândire. Cele care s-au aliniat cu restul Surorilor nu ar fi trebuit să fie eliminate; cu condiția să fie sincere, le-ar fi primit pe deplin în ordine.

Altele, însă, erau reticente să-i acorde loialitatea lor, ceea ce a găsit dezamăgitor, deși nu surprinzător. Aceste ultime Surori prodigale trebuiau să fie reeducate sau distruse. Loialitățile discutabile creau fricțiuni și vulnerabilități pe care Valya nu și le putea permite, mai ales acum.

Aliata ei apropiată, Deborah, cu fața ei slabă și ochii întunecați care se mișcă repede, adesea

i-a amintit pe Valya de o pasăre. Cadrele ei slabe și unghiulare nu purtau niciun gram de grăsime. Era un adversar nemilos în luptă, priceput în practic toate tehnicile pe care Valya le adusese la școală.

Pe măsură ce antrenamentul continua, Deborah a cerut un voluntar dintre Surorile Ortodoxe. „Voi demonstra o nouă modalitate de a lupta pentru a adăuga la repertoriul vostru. În circumstanțe extreme, s-ar putea să aveți nevoie de fiecare armă pe care v-o putem oferi."

Valya s-a uitat la femeile adunate, cu părul lor fluturând într-o briză rece pe promontoriu. A vorbit. „Gândiți-vă la măcelul de pe Rossak. Nu trebuie să ne lăsăm niciodată din nou neputincioși."

O femeie subțire a făcut un pas înainte pentru a se oferi voluntar, dar o Soră mai musculară a împins-o deoparte. „Nu, eu voi face asta." Deși avea doar în jur de treizeci și cinci de ani, părul roșcat al Surorii Ninke era sărăcit cu fire de păr alb. Ninke a servit odată cu Valya ca proctor asistent sub Maica Superioară Raquella, înainte de a deveni una dintre urmele trădătoare ale lui Dorotea.

Acum, Ninke s-a confruntat cu instructorul vrăjitor cu o expresie încrezătoare, iar Deborah a dat din cap solemn. „Te-am observat în s esiunile de antrenament, Ninke. Ești la apogeul abilităților tale fizice, dar îți lipsește ceva important... capacitatea de a fi prudent. Încrederea poate duce la slăbiciune, iar încrederea excesivă duce la greșeli. Unde te afli pe acel spectru al pericolului?"

Ninke a dat din ochi cu dispreț. „Ar trebui să stau aici, sau ai vrea să intru într-o poziție de luptă?" Încerca să o provoace pe Deborah.

Instructorul vrăjitor a rămas calm. „Se pare că nu ești conștientă de faptul că fiecare cuvânt pe care îl rostești, fiecare mișcare pe care o faci, este plină de slăbiciune. Metoda mea te va ilumina. Da, intră în cea mai bună poziție de luptă a ta, și îți voi demonstra defectele."

Ninke a încruntat din sprâncene la atacul verbal, dar s-a pregătit pentru luptă. Valya a fost impresionată în tăcere de modul în care își ținea corpul relaxat și pregătit, gata să sară în orice direcție. Ninke era rapidă—dar nu suficient de rapidă.

Deborah a înconjurat-o pe inamica ei de antrenament, forțând-o pe Ninke să se întoarcă constant pentru a-și menține instructorul în vedere. Vrăjitoarea a făcut o mișcare falsă spre dreapta, ceea ce a provocat o reacție defensivă, iar pe măsură ce Deborah s-a retras, a executat un salt înapoi lin, urmat de un salt rapid înainte, astfel încât să se afle cu un pas mai aproape de Ninke decât înainte—totul într-o blurare. Înainte ca Ninke să poată evalua noua poziție, Vrăjitoarea și-a repetat mișcarea, mai departe și mai repede de data aceasta, astfel încât a aterizat în spatele lui Ninke și i-a dat o palmă provocatoare pe umăr.

Ninke s-a întors, dar nu a putut să-și zărească inamicul. Deborah a întins mâna și a lovit-o în lateralul capului, mișcându-se atât de neașteptat încât Ninke nu a putut să o urmărească. Chiar și observând, Valya abia putea să țină pasul cu

Vrăjitoare. Deborah era atât de rapidă încât părea să dispară complet și apoi să reapară în vedere.

În cele din urmă, a stat din nou în spatele lui Ninke și a spus cu o voce aspră: „Dacă am fi luptat cu adevărat, te-aș fi putut distruge cu lovituri debilitante din orice direcție înainte să știi măcar unde sunt.”

Ninke a dat din cap cu o furie crescândă. „Asta e ca vrăjitoria.”

Cu un zâmbet, Deborah a spus: „Da, noua noastră metodă de luptă *este* vrăjitorie, iar cei mai talentați dintre voi trebuie să o stăpânească—pentru binele Surorilor. Dar abilitățile noastre necesită o concentrare enormă și o forță de voință, împreună cu abandonarea regulilor de mișcare pe care credeai că le înțelegi.”

Ninke părea reticentă să accepte lipsa ei evidentă de abilitate în comparație cu instructorul ei. În timpul antrenamentului surorilor ortodoxe intransigente, Valya decisese că una dintre ele trebuie să servească drept exemplu proeminent, pentru beneficiul celorlalte. Esther-Cano, intransigentă, fusese deja ucisă, dar în privat. Poate că Ninke va fi exemplul de care au nevoie aceste alte surori.

„Permite-mi să-ți arăt o tehnică simplă a Căii noastre”, a spus Deborah celorlalți cursanți, și apoi a adăugat către Ninke cu o nuanță de dispreț, „în slow motion de data aceasta, dacă asta este ceea ce ceri.”

Nările lui Ninke s-au dilatat la afront, dar Vrăjitoarea a ignorat-o. Deborah s-a prăbușit la pământ, iar când s-a ridicat, s-a mișcat atât de lin încât părea că plutește în aer. „Observă fluxul lichid al mușchilor, doar o mișcare constantă. Trebuie să cauți și să atingi o relaxare totală, în timp ce gândurile tale rămân hiperalert. Mintea și musculatura ta trebuie să fie în sincronizare completă. Încearcă tu însuți.”

Ninke a încercat să repete mișcarea, dar fără finețe. Deborah a râs de încercare, iar când Sora Ortodoxă s-a ridicat, s-a străduit să-și controleze emoțiile, dar a eșuat. Era roșie la față și supărată. Valya știa că acesta era ceea ce Deborah încerca să realizeze.

„Încearcă din nou!” Vrăjitoarea a demonstrat încă o dată, căzând la pământ și apoi plutind înapoi. „Vezi cum curg mușchii mei. Fii atent de data aceasta!”

În loc să încerce, Ninke a lovit cu un picior ascuțit către Vrăjitoare, cu o viteză fulgerătoare, dar Deborah nu era acolo pentru ca lovitura să ajungă. Venind dintr-o parte, ea a tăiat o lovitură de răspuns puternică pe antebrațul lui Ninke. Toate Surorile au auzit zgomotul înfiorător al osului care se rupe. În loc să se prăbușească, Ninke a lovit cu brațul ei intact, dar Deborah a lovit în stomacul lui Ninke, împingând-o înapoi. Căzând, Ninke și-a lovit brațul rupt de pământ și a strigat de durere.

În timp ce femeia încerca să se ridice în picioare, Valya stătea deasupra ei. Provocarea a funcționat. „Nicio Soră cu adevărat antrenată nu s-ar lăsa vreodată

provocat în astfel de răspunsuri impulsive. Pentru binele tău, rămâi jos! Dacă te ridici, nu pot împiedica pe Deborah să te omoare. Nu a fost înțelept să o provoci așa cum ai făcut. Ea încerca doar să-ți demonstreze slăbiciunile—pentru beneficiul tău.

Ninke s-a uitat furios la Valya. „Ai intenționat să fiu rănită. Ai aranjat să se întâmple—exact așa cum ai găsit o modalitate de a o elimina pe sora Esther-Cano. Voi fi eu următoarea care va muri? Sau crezi că mintea mea rătăcită poate fi reeducată?”

Valya a fost surprinsă de declarația îndrăzneață a faptelor. „Eu s unt Maica Ta Superioară. Soarta ta este de decizia mea.”

Ignorând durerea brațului ei rupt, Ninke s-a străduit să ajungă într-o poziție șezând. S-a uitat la ceilalți cursanți care îi observau. „Nu ne scapă observația,*Maica Superioară,* că Surorile Ortodoxe sunt repartizate la cele mai rele slujbe. Două dintre noi au fost forțate să devină mame de naștere nevoite—este asta menit să umilească, sau este o parte integrantă a programului tău de reproducere zvonit?” Și-a strâns privirea. „Unde sunt calculatoarele pe care le folosești pentru a ține evidența dosarelor genetice?”

„Dorotea s-a făcut de râs făcând astfel de acuzații ridicole”, a spus Valya, „și, făcând asta, aproape că a distrus Frăția. Căpcăunii lui Salvador nu au găsit nicio dovadă pentru a susține afirmațiile ei absurde, dar totuși au ucis mulți dintre noi și ne-au alungat din Rossak—totul din cauza unor afirmații nebunești, neprobate. Ai grijă de tine.”

„Doar pentru că nu au găsit nimic nu înseamnă că computerele nu erau acolo. Nu am încetat niciodată să credem că ele există.”

„A crede în ceva și a dovedi că este adevărat sunt două lucruri diferite. Raportează-te la clinică, Sora Ninke, și primește tratament medical pentru brațul tău.”

Ninke s-a retras, favorizându-și brațul rănit, dar fără a-și lua privirea de la Vrăjitoare, care stătea pregătită să ucidă la comanda Maicii Superioare. Sângele lui Deborah era înfierbântat, făcând-o o armă periculoasă care trebuia să se retragă și să se oprească.

Pe măsură ce Ninke mergea nesigur spre clinica medicală, Valya a strigat după ea: „Îți vei mulțumi într-o zi pentru asta, pentru că te va face mai puternică.”

* * *

ÎN ACEA DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIE, Valya s-a întors la complexul școlar pentru a o găsi pe Tula așteptând-o la masa privată de dining. Cei care o supravegheau o aduseseră în siguranță din Chusuk, dar Tula nu părea mulțumită de asta.

Tânăra s-a ridicat în picioare și a făcut o plecăciune, de parcă Valya ar fi fost o completă străină. Nu a arătat nicio căldură la vederea surorii ei mai mari, dar acest lucru nu a făcut ca Valya să-și diminueze entuziasmul. „Sunt încântată că te-ai întors

la noi. Ești bine? Arăți destul de palidă.”

„Obosită de călătorie și de problemele de pe Chusuk.” Când Valya a răspuns cu o privire goală, Tula a adăugat: „Doi dintre Atreides m-au găsit acolo, dar au plătit un preț. Mi-ai trimis gărzi să aibă grijă de mine, iar ei… s-au ocupat de amenințare.” Sună resentimentar.

Valya a tras o suflare rapidă. „Sunt Atreides morți?”

Tula a dat din cap. „Numai răniți. Vorian și Willem.”

Valya și-a recăpătat suflarea. „Vorian Atreides a venit după tine personal? Și tu l-ai lăsat să trăiască?”

„Eram într-un loc aglomerat, cu mulți martori și gărzi de securitate care ne stăteau în cale. El și Willem au fost înfrânți cu ușurință. A fost suficient.” Vocea ei s-a blocat. „Nu crezi și tu la fel? Nu putem pune capăt uciderii, sau trebuie să continue pentru totdeauna? Asta vrei?”

Încruntată, Valya a spus: „Vreau ca Harkonnenii să fie din nou puternici, iar asta înseamnă că Atreidii trebuie să fie slabi sau morți.” S-a luminat. „Chiar și așa, sunt bucuroasă că te-ai întors la noi, în siguranță. Și acum că știm cu siguranță că Vorian Atreides te caută, voi trimite operativii mei. Îl vom localiza din nou, iar data viitoare voi folosi toate resursele Surorilor pentru a-l termina.”

În loc de răspunsul fericit pe care Valya sperase, sora ei a mâncat pur și simplu restul mesei în tăcere.

Ceea ce unii bărbați văd ca aspirații, alții văd ca obligații. Oricum, ne găsi m prinși.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, conversație privată cu soția sa, Cioba

Pierderea imensei bănci de condimente de pe Arrakis a fost o catastrofă după orice măsură, iar Josef nici măcar nu începuse să calculeze costurile de ordinul doi și trei pentru Venport Holdings. Investigația inițială a s ugerat că atacatorii au folosit viermi de nisip uriași.

Atacul uluitor a dezvăluit o vulnerabilitate considerabilă, de care el nu fusese deloc conștient. Nu doar că catastrofa i-a costat o avere incalculabilă în condimente care urmau să fie vândute în întreg Imperiul, dar Navigatorii Normei se vor confrunta acum cu lipsuri de aprovizionare. Și pentru că ea își retrăsese toate navele de război de la asediul Salusei ca răspuns la raid, Josef pierduse și acel pariu.

O cascadă de obstacole.

Știind cât de mult a prețuit și a protejat străbunica sa Navigatorii, nu s-a mirat că s-a grăbit să salveze banca de condimente - dar, oh, ce daune a provocat în acel moment de victorie aproape sigură. A făcut ca flota VenHold să pară ca niște lași speriați și impotenti, fugind de Roderick Corrino și de sălbaticii jucăuși ai lui half-Manford. Timpul nu ar fi putut fi mai prost.

Acum ar necesita toate capacitățile sale pentru a se recupera. Victoria pe care o căuta nu era despre a obține bogăție și putere, ci despre a proteja viitorul umanității. Dacă îi lăsa pe fanii antitehnologiei să câștige, rasa umană s-ar confrunta cu siguranță cu o epocă întunecată fără precedent.

A lăsat o parte din flota sa la Arrakis pentru a se asigura că nimeni nu îi va amenința din nou operațiunile de condimente. Josef și navele sale rămase s-au întors la Kolhar, unde putea să se regrupeze și să își pregătească următoarea mișcare. Aștepta cu nerăbdare să o vadă din nou pe Cioba. Ea îl va ajuta să decidă ce să facă.

Dar când navele VenHold au sosit pe planeta sediului, soția sa avea mai multe vești proaste pentru el. În timp ce majoritatea navelor de război erau plecate, a miralul Umberto Harte a organizat o răsturnare îndrăzneață a foldspace

transportatorul care ținea grupul său de luptă imperial ostatic. Au dispărut.

Cioba i-a arătat imagini în timp ce el se uita cu neîncredere. „Au aproape distrus carena, apoi s-au îndreptat spre puntea Navigatorului și au preluat controlul.” Ea și-a întors ochii întunecați în jos. „Am trimis nave să-i intercepteze, dar transportatorul a pliat spațiul și a dispărut înainte să putem să le blocăm calea.”

Josef a fost șocat, simțind ca și cum o altă stâncă uriașă s-ar fi prăbușit asupra lui dintr-o direcție neașteptată. Norma Cenva, în rezervorul ei, a ascultat și în cele din urmă a pronunțat cu o voce gravă, înfricoșătoare, „ Împăratul a capturat unul dintre Navigatorii mei.”

Josef s-a străduit să-și controleze furia. A refuzat să lase încă o altă catastrofă să-l distrugă. Va găsi o modalitate de a smulge o victorie chiar și din această prăbușire. Era Josef Venport, Director al Venport Holdings, și a refuzat să arunce la gunoi o viață de muncă—*generatii* de muncă.

Anulând toate întâlnirile, s-a închis în birourile sale de la etajul înalt, cerând să fie singur. Cu gândurile încurcate, a umblat prin cameră și a privit prin feroneriile de sticlă la agitația navelor care soseau și plecau pe câmpul de aterizare. A analizat care parte a problemei să o abordeze mai întâi.

Chiar și cu navele lui Harte întoarse la Forțele Armate Imperiale, nu era probabil ca Împăratul să vină la Kolhar sau Arrakis, într-un atac direct. Împăratul Roderick avea mare nevoie de întăriri la Salusa, și deși navele amiralului Harte nu erau nave de transport spațial, ele reprezentau o forță militară semnificativă. Ar fi putut apăra planeta, dacă Josef ar fi încercat din nou asediul. Și cine știe ce ar putea face Butlerienii cu toate acele nave antice?

Mai rău, însă, ei răpiseră unul dintre Navigatorii săi!

De ani de zile, companiile rivale de transport foldspace, cum ar fi Celestial Transport și EsconTran, încercau să învețe cum să creeze oamenii superiori mutați, dar nimeni altcineva nu a reușit—chiar dacă era evident că erau i mersați în rezervoare de gaz de mirodenii, aceasta era doar o parte din secret.

Acum, însă, Roderick avea un specimen viu pe care putea să-l ciupească, să-l interogheze și chiar să-l disece. Josef se temea de ceea ce cercetătorii Imperiului ar putea descoperi. Era doar posibil ca oamenii săi de știință să poată deduce secretul.

Navigatori … Norma Cenva … mirodenii … călătorie foldspace … vasta bogăție din băncile interplanetare … tapiseria interacțiunilor comerciale care ținea Imperiul împreună. Totul era conectat, cu Navigatorii în centru. Josef nu va lăsa totul să se destrame.

Neliniștit și agitat, a ieșit din biroul său, surprins să o găsească pe Cioba așteptându-l acolo în hol. Cu sângele ei de Vrăjitoare și Fraternitate

în timpul antrenamentului, uneori a arătat indicii de prescience ea însăși.

A întins mâna să-i mângâie partea feței ei frumoase, cu un ten de porțelan, părul ei lung și mătăsos de culoare castanie. „Uneori mă s urprinzi, dragostea mea. Cum ai știut?”

„Oriunde ai merge, sunt obligat să te însoțesc.”

Câmpul deschis al tankurilor Navigator conținea sute de camere sigilate, fiecare având un candidat în metamorfosis. Unii se zbăteau și se agita, inhalând gaz melange; alții pluteau, ghemuiți în poziții fetale. Datorită modificărilor din proces, sub îndrumarea atentă a Normei, două treimi dintre candidații Navigator au supraviețuit transformării, ceea ce a fost o îmbunătățire vastă față de eforturile anterioare.

El și Cioba au trecut pe lângă muncitori care foloseau rezervoare mobile de pompare pentru a umple tankurile de mirodenii. Angajații VenHold s-au înclinat în semn de respect față de Directeur, dar Josef era preocupat de gânduri despre cât de extraordinar de scumpă avea să fie melange până când reușea să-și construiască din nou stocul—o sarcină foarte dificilă dacă trebuia să se îngrijoreze de securitatea operațiunilor sale pe Arrakis. Eforturile împăratului și ale barbarilor s-au intensificat împotriva lui....

Platforma Normei era goală. Ea dispăruse într-una dintre călătoriile ei, așa cum făcea uneori. „*Universul este al nostru*”, spunea adesea. Dar distrugerea stocului de melanj, precum și pierderea Navigatorului Dobrec o afectaseră profund.

Josef se uita doar la spațiul gol, simțindu-se și el gol. Avea nevoie să vorbească cu străbunica sa, să-i împărtășească durerea, chiar să o certe pentru ceea ce se întâmplase. Totuși, mintea Normei era atât de departe de realitățile politice, încât nu era deloc sigur că înțelegea consecințele a ceea ce făcuse la Salusa și poziția critică în care se afla acum Venport Holdings. Atât de multă daune politice de atenuat!

„Poate că e mai bine că nu este aici”, a spus Cioba. „Nevoile și prioritățile noastre se aliniază frecvent cu cele ale Normei—dar nu întotdeauna. Ea este concentrată pe Navigatorii ei, în timp ce noi trebuie să luăm în considerare întreaga Venport Holdings—și aspirațiile tale. Ce dorești să realizezi, soțul meu? Dacă ai putea controla fiecare acțiune și reacție, care ar fi rezultatul tău preferat?”

Josef s-a încruntat. „Aspirațiile mele? Credeam că sunt clare, mai ales pentru tine. Vreau să-mi protejez compania, să fac afaceri în întreaga Imperiu și să asigur creșterea constantă a civilizației. Fără mine, am reveni la o perioadă întunecată de tehnologie scăzută și superstiție rampantă, de semne și preziceri și ignoranță.”

A văzut unul dintre noii candidați Navigator spasmodic în portocaliu

un amestec de gaz, fața ei distorsionată întinsă într-un rictus de durere, ochii ei umflati închiși în spatele pleoapelor înroșite. Cea mai mare parte a părului ei căzuse, iar restul atârna în smocuri și şuvițe ciudate. Procesul de transformare părea o procedură terifiantă, dar, în cele din urmă, Navigatorii de succes nu regretau — sau așa susțineau.

„Pentru a-mi atinge obiectivele, trebuie să am atât Navigatori, cât și mirodenii — și trebuie să-i înfrâng pe barbari." Simțea un nod în piept. „De o importanță capitală, am nevoie de cooperarea împăratului Roderick, sau a altui împărat care să stea pe tron în locul său... de preferat nu eu."

Cioba s-a apropiat de rezervorul unde proto-Navigatorul se zbătea și s-a întors să-l privească. „După căderea mașinilor gânditoare, umanitatea a avut nevoie să-și atingă potențialul," a spus Cioba. „Oamenii au devenit liberi să se extindă, să exploreze și să evolueze. Directorul Albans a fondat Școala sa de Mentat pentru a pregăti minți care să poată gândi ca cele mai avansate computere. Maica Superioară Raquella a fondat școala Surorilor pentru a îmbunătăți abilitățile umane. Alte școli explorează de asemenea potențialul uman."

Ea a atins plazul neted al rezervorului, iar creatura din interior s-a tras înapoi, ca și cum cea mai slabă vibrație s-ar fi simțit ca un tunet. „Și acești Navigatori—aceasta este și evoluție. Evoluție forțată. O demonstrație supremă a ceea ce pot realiza oamenii."

Josef s-a apropiat și a privit în rezervor, observând schimbările fizice îngrozitoare pe care el însuși le-a autorizat. Nu-și amintea deloc acest candidat anume, nu știa numele ei, nu știa de unde venise sau dacă a voluntariat deschis sau a fost forțată în rezervor.

Privind în jur la toate rezervorurile, a văzut zeci de creaturi, multe aproape complet transformate, cu capetele și ochii măriți, corpurile lor atrofiate, pielea flască și decolorată. Evoluție … avansarea speciei … dar aceasta era soarta umanității?

Se uită în jur și își ridică vocea, de parcă toți Navigatorii ar fi ascultat conversația lor. Angajații VenHold, cu rezervoarele lor de pompare și monitoarele medicale, pretindeau cu sârguință că nu aud. „Promit că am doar cele mai bune intenții pentru umanitate. Nu am nevoie de mai multă putere sau bogăție pentru mine—am suficient din ambele. Vreau doar să f ac ceea ce este corect pentru civilizație."

Expresia Ciobei s-a întărit, iar vocea ei avea un ton de avertizare. „Sunt sigură că generalul Agamemnon și cei Douăzeci de Titani au avut și ei cele mai bune intenții."

Josef a fost atât de surprins de comentariul ei încât a simțit un fior pe șira spinării. S-a uitat în sus pentru a vedea mișcare în interiorul tuturor rezervoarelor Navigatorilor. Formele derutante și răsucite, candidații transformați cu succes, precum și

voluntarii mai noi, toți și-au întors fețele în direcția lui, iar Josef era sigur că se uitau direct la el.

Realizarea unui obiectiv poate fi o binecuvântare sau o dezamăgire. Realitatea nu este niciodată exact așa cum o imaginezi - fie că este mai bine, fie că este mai rău.

—Carte de filozofie fără titlu, biblioteca Erasmus

Cu senzorii optici conectați la nucleul său de memorie, Erasmus a inspectat noul său corp plutind în lichid amniotic. Când Dr. Danebh și tehnicienii săi Tlulaxa au golit vasul biologic și au adus forma palidă, goală în aerul liber, Erasmus s-a simțit ciudat deranjat... și dezamăgit.

În timp ce Anna ținea nucleul său de memorie în mâini, el putea simți cum tremură de emoție. Ea a alergat în laboratorul biologic imediat ce a primit vestea că corpul era complet dezvoltat și gata. Forma umană, vie dar fără conștiință, zăcea cu fața în sus pe o masă medicală, cu tuburi de nutrienți suplimentari legate de carnea umedă și moale. Pieptul neted se ridica și se cobora în respirații ritmice, dar ochii erau închiși.

Erasmus a urmărit acest corp crescând săptămână de săptămână cu o dezvoltare accelerată - un clon din celulele lui Gilbertus Albans. Cu o memorie perfectă, își amintea cum, ca robot independent, l-a crescut pe adevăratul Gilbertus dintr-un copil murdar și sălbatic acum mai bine de două secole. Această replică celulară era o copie aproape perfectă a lui Gilbertus Albans, în formă fizică, dar Erasmus știa că mintea ascuțită a tutorelui său și protectorului său era pentru totdeauna pierdută. Î nregistrată indisolubil în sfera sa de memorie, Erasmus a văzut ultimele momente ale adevăratului Gilbertus, când mândrul director s-a aplecat în fața sabiei lui Anari Idaho.

Acum robotul a observat mici diferențe în corp, piele netedă care ar fi trebuit să fie cicatrizată, un aluniță lipsă pe umărul stâng. Acest dublu fără minte arăta înfiorător de similar, dar nu era același. „Ai întâmpinat vreo eroare în procesul de creștere?” a întrebat Erasmus. „De ce există vreo diferență?”

„ADN-ul este același, dar chiar și gemenii identici nu sunt complet la fel. Biologia nu este perfectă.”

„Desigur. Mi-am dat seama de asta de multe ori.” El știa că acest corp nu a fost niciodată destinat să fie un nou Gilbertus Albans, ci mai degrabă un nou *Erasmus*.

„Cred că este frumos,” a spus Anna. „Și va fi și mai frumos

odată ce devine *tu*, cu mintea ta și depozitul de amintiri.”

“Corpul este acceptabil,” a spus Erasmus. Se putea gândi la atât de multe de făcut după ce a intrat în acest corp și a controlat mișcările sale, atât de multe de experimentat! Atât de multe de văzut, atins și simțit! “O provocare mult mai mare va fi să instalez și să interfațez nucleul meu de memorie cu sistemul nervos.”

“Avem experiență cu situații similare,” a spus Danebh. “Munca noastră cymek a deschis calea.”

În ultimele luni, chirurgii Denali au devenit destul de pricepuți în conectarea minților umane la componentele de mașină compatibile și receptive. Acum trebuiau să facă inversul: să unească un nucleu de memorie al unei mașini gânditoare cu sistemele umane.

Folosind pachetul senzorial conectat la gelsfera sa, a privit-o pe Anna cum studiază corpul nou decantat. Ea s-a întins să atingă fața, mângâind pielea.

În curând, Erasmus va avea noul său corp și va simți atingerea ei - o formă biologică pentru prima dată în secolele sale de existență. Gândurile lui se învârteau de anticipare. I-a spus lui Danebh: „Sunt nerăbdător să încep.”

* * *

Folosind corpurile lor sofisticate cymek și aparatul chirurgical de precizie, Ptolemeu și Administratorul Noffe au efectuat operația ei înșiși, supravegheați și asistați de Danebh.

Odată deconectat de la pachetul senzorial pe care l-a folosit până acu m, Erasmus nu putea determina exact ce se întâmpla în jurul său. Era într-un limbo, fără stimuli, cu excepția propriilor gânduri și amintiri... totul intern. Așa că s-a cufundat în reîncercarea unei recolte accelerate a existenței sale sub computerul evermind Omnius - zilele sclaviei umanității și propria sa parte în revolta lor eventuală, urmate de anii de ascundere.

Astăzi, Erasmus ar atinge în sfârșit o nouă etapă, cea mai mare din lunga sa listă de experimente cu ființe umane! A disecat nenumărate specimene, a desfăcut nenumărate corpuri și minți umane (uneori când subiecții erau încă în viață), toate în efortul de a le înțelege.

Acum putea în sfârșit să devină unul dintre ei….

Când procedura lungă de instalare s-a încheiat, Erasmus și-a deschis ochii, iar lumina strălucitoare a domului laboratorului l-a inundat cu o nouă realitate, dezvăluindu-i pentru prima dată modul în care oamenii privesc lucrurile. Fiecare simț din corpul său s-a trezit deodată, însoțit de o avalanșă de imagini, sunete, culori, mirosuri—atât de multe senzații curgând prin nenumăratele nervi care erau țesute prin carne.

Era ca și cum toate filtrele fuseseră smulse și intrările senzoriale fuseseră setate la niveluri maxime. Abia putea suporta, și cu greu se putea sătura. Își flexa degetele, inspira aerul, simțea laboratorul și amestecul său de mirosuri.

Anna s-a întins să-i atingă fața cu o expresie pe care el o interpreta ca fiind uimire. Contactul ei i s-a părut cald, iar expresia ei era plină de adulație. Și pe măsură ce îl atingea, el simțea complexitatea vârfului degetelor ei.

Când Erasmus a vorbit un moment mai târziu, a experimentat sunetele venind din plămânii săi, din pieptul său, din laringe și din gură toate deodată—spre deosebire de patch-urile de vorbire fade pe care le folosea pentru întreaga sa existență anterioară.

„Sunt treaz. Sunt viu," a spus el, iar vocea lui suna minunat pentru el. „În sfârșit, sunt om!"

Banii și efortul nu pot întotdeauna asigura un obiectiv dorit. Unele lucruri sunt inaccesibile.

—Avertisment
Tlulaxa

Pentru a studia specimenul Navigator captiv pe care amiralul Harte l-a livrat lui Salusa, Roderick a comandat cel mai avansat laborator de cercetare pe care fondurile Imperiului l-ar putea construi într-un timp scurt. Disperat să înțeleagă cum ar putea crea astfel de creaturi pentru propriile sale scopuri imperiale, a dotat facilitățile cu oameni de știință pricepuți și dornici, majoritatea dintre ei provenind de la Școala Medicală Suk. Roderick știa că timpul era scurt și cercetarea în sine era periculoasă. Nu avea idee ce va face Josef Venport în continuare.

Neavând curajul să inflameze Butlerienii care încă infestau capitala, Împăratul ordonase construirea laboratorului subteran în mare secret și a staționat mai mult de o mie de soldați pentru a-l păzi. Dacă Manford Torondo ar fi aflat vreodată că un Navigator captiv era ținut undeva în Zimia, ar putea convoca o mulțime în încercarea de a sparge facilitățile, de a distruge rezervorul mare și de a distruge munca critic importantă. Și mai rău, aceasta ar putea fi doar începutul: Roderick își amintea rapoartele despre ceea ce violentii și f uriosii Butlerieni făcuseră unui alt Navigator pe care l-au capturat pe Baridge.

Spera că soldații puternic înarmați pe care îi desfășurase pentru a proteja Navigatorul vor preveni acest lucru și era, de asemenea, îngrijorat de altceva. Când Roderick a ordonat desfășurarea trupelor, i-a spus comandantului: „Exact când eram pe cale să-l arestăm pe Josef Venport în sala tronului, Norma Cenva a apărut în tancul ei și l-a răpit, dispărând în faldurile spațiului. Dacă tancul ei apare undeva aproape de Navigatorul nostru capturat, trebuie să deschideți imediat focul asupra prizonierului. Nu-i vom permite să-l recupereze...”

Acum, printr-un acces securizat, Împăratul și Haditha au intrat în instalația subterană, însoțiți de un Umberto Harte încrezător. Roderick a simțit mirosul de melange, a observat oamenii de știință și asistenții îmbrăcați în salopete care înconjurau tancul creaturii. Cercetătorii Suk monitorizau semnele vitale ale lucrului în timp ce încercau să obțină date utile din probele de sânge și celulare. Roderick autorizase toate măsurile de investigare, inclusiv

disecție, în cazul în care lucrul moare în cursul cercetării.

„Spune că numele său este Dobrec”, a spus Harte, uitându-se la rezervor.

„De asemenea, spune că nu are nevoie de apelative sau de îngrijorările noastre.” Roderick citise rapoartele preliminare. „Trebuie să găsim răspunsuri, astfel încât să putem profita de acest avantaj de la Directeur Venport.”

„Spui că trebuie să ne creăm proprii Navigatori ca acesta?” Haditha s-a oprit lângă rezervor, părea profund tulburată. „Ce lucruri groaznice trebuie să le facă Directeur Venport—”

Navigatorul s-a întors spre ea, apropiindu-se de patch-ul de difuzare. „ Lucruri minunate. Sunt mult mai mult decât am fost vreodată înainte.”

„Mă îndoiesc că îl vom convinge să-și schimbe loialitatea, Sire,” a spus Harte. „Dar dacă înțelegem procesul, putem recruta noi Navigatori—unii care sunt loiali ție.”

Roderick s-a încruntat. „Asta este încă departe, Amiral.”

„Ești incapabil să înțelegi ce trebuie să faci,” a spus Dobrec. „Numai Norma Cenva știe cum să ne ghideze și să ne îngrijească prin transformare.” S-a înfășurat în gazul dens.

„Sper că poți găsi o utilizare pentru el, Stăpâne,” a spus Harte.

Roderick a fost impresionat de Amiral. Umberto Harte nu era un om egoist și a acceptat necesitatea de a ascunde vestea senzațională că a capturat un Navigator complet dezvoltat, viu. Deocamdată, soldații lui Harte erau sechestrați, nefiind lăsați să comunice cu propriile familii. Un anunț de presă a asigurat cetățenii entuziasmați din Zimia că supraviețuitorii erau doar în curs de debriefing despre apărarea lui Directeur Venport la Kolhar. Întreaga forță era confinată într-una dintre cele mai mari baze militare Salusan, la mulți kilometri de orașul Imperial. Pentru a păstra secretul important, Roderick ar putea să-i trimită probabil într-o altă misiune extraterestră deocamdată.

Un bărbat mic în costum de culoare cărămizie și aurie s-a apropiat din spatele laboratorului—Demos Athens, șeful facilității, însoțit de un bărbat mult mai înalt, îmbrăcat într-o haină lungă și neagră. Athens a dat din cap către companionul său posomorât. „Domnule, îmi permit să-l prezint pe Robér Cecilio, un adept al ordinului Scalpel de la Școala Medicală Suk, unul dintre cei mai pricepuți interogatori adânci. Talentele sale vor fi utile în extragerea informațiilor de la Navigatorul capturat.”

Cecilio s-a înclinat. „Cu binecuvântarea dumneavoastră, Domnule, sunt pregătit să ajut la dezvăluirea secretelor pe care această creatură le deține în mintea sa.”

Roderick a avut unele experiențe neplăcute cu infamele torturatori Scalpel. Fratele său îi folosea adesea—prea des, iar Roderick îi văzuse în acțiune. „Niciodată nu am aprobat metodele voastre crude.” A tras o s uflare, amintindu-și că acum era Împărat, nu doar un frate.

și un consilier de top. „Dar înțeleg ce ar putea fi necesar pentru a o bține informațiile de care avem disperat nevoie.”

Haditha părea îngrijorată. „Trebuie să înțelegem originea Navigatorilor, dar acea creatură nu mai este umană. Metodele de bisturiu s-ar putea să nu fie eficiente în acest caz.”

Roderick știa la ce se gândea ea și a fost de acord. „Nu aprob tortura... chiar și a unei astfel de ființe inumane.”

„Dar aprobați rezultatele, Sire. Informațiile pe care le căutați sunt vitale pentru Imperiu.” Cecilio a făcut o ușoară plecăciune. „Cu toate acestea, voi folosi cea mai ușoară abordare posibilă, evaluând tot ce fac cu atenție.”

Roderick a avertizat: „Nu vrem ca acest Navigator să moară din cauza ta sau să sufere.”

Cecilio s-a aplecat aproape de Împărat și și-a coborât vocea. „Sire, cu tot respectul, nu ar trebui să avem această conversație în fața subiectului. Metodele noastre ar trebui să rămână secrete pentru el.”

Roderick a vorbit destul de tare pentru ca toți să audă. „Nu, vreau ca Dobrec să fie conștient de situația sa și de pericolul cu care se confruntă. Acest Navigator trebuie să înțeleagă cât de necesare sunt informațiile pentru noi.” A dat din cap către interogatorul Scalpel. „Foarte bine, te autorizez să vezi ce poți descoperi.”

El a privit cu regret creatura din rezervor, iar Navigatorul s-a uitat înapoi cu ochi supradimensionați care păreau doar vag conștienți de oamenii din jurul său, privind departe peste Împărat, în cele mai adânci și neexplorate regiuni ale spațiului și timpului.

Acolo unde alții văd coincidență și oportunitate neașteptată, eu văd destin, o lungă linie de evenimente istorice care duc la acest rezultat inevitabil. Și intenționez să profit de orice instrument pe care Dumnezeu consideră de cuviință să mi-l ofere, astfel încât să pot finaliza lucrarea mea sfântă în cel mai eficient mod posibil.

—MANFORD TORONDO, mitinguri neautorizate Zimia

Recepția eroică din partea cetățenilor din Zimia a fost atât de copleșitoare încât, chiar și după patru zile de parade, discursuri și sărbători, zelul nu s-a diminuat. Manford a fost mulțumit.

Împăratul fusese forțat să-l îmbrățișeze și să-i laude pe curajoșii soldați butlerieni care sosiseră la momentul perfect pentru a-l alunga pe Venport și pe iubitorii săi răi de mașini. Stabilindu-se printre mulțimile din capitală, mai degrabă decât să se întoarcă la nava sa amiral în orbită, Manford a inflamat mulțimile. Și i-a menținut energizați.

Mulțimile umflate preluaseră casele și apartamentele goale, se strecuraseră în adăposturi temporare, ocupaseră camerele libere din unitățile familiale mari și își instalaseră corturi de dormit comune în piața palatului— orice era necesar. Totul era perfect justificat și necesar.

Dacă cineva din Zimia se plângea de condiții, Manford doar își întindea mâinile. „Cetățenii buni ai Imperiului sunt dispuși să facă sacrificii pentru viitorul umanității. La urma urmei, dacă nu v-am fi salvat de asediul lui Venport, orașul vostru ar fi fost în ruine fumegânde și ați fi fost cu toții morți. Puteți suporta o mică neplăcere pentru a-i primi pe salvatorii voștri.”

Manford știa că își exagera propria importanță, dar Împăratul nu putea pretinde că Salusa Secundus ar fi supraviețuit fără intervenția Butleriană. Și Manford nu intenționa să-l lase să uite asta. Roderick Corrino s-ar putea să nu fie la fel de slab ca Salvador … dar Manford nu era nici el slab.

După ce cei trei cymek au atacat Lampadas și au ucis-o pe sora Woodra, adepții devotați ai lui Manford au strigat după sânge. Noi convertiți s-au grăbit să se alăture rândurilor sale, iar și mai mulți s-au alăturat după invazia lui Venport în capitala Imperială. Acest om periculos, navigatorii săi monstruoși, insidioși

mașinile, iar teribilii săi cymek trebuiau eradicați din galaxie !

Dar nu totul putea fi dat vina pe Directorul Venport. Chiar și în timp ce lupta pentru sufletul uman continua în întreaga Imperiu, un dezastru de scară mai mică a avut loc pe Salusa Secundus. Departe de Zimia, în câ mpiile sudice, o mare inundație a rupt malurile unui delta al unui râu Salusan, iar apa care curgea a devastat mai multe așezări comerciale și comunități de pe malul râului. Mii au fost uciși, zeci de mii strămutați. Împăratul s-a grăbit să trimită echipe de urgență cu adăposturi temporare și provizii medicale. Suferința a fost extremă.

Împărăteasa Haditha a anunțat că va conduce eforturile de ajutor, che mând cetățenii din Salusa să contribuie cu munca și proviziile lor. Ea și-a arătat puterea și conducerea prin mobilizarea sprijinului din toate colțurile. Manford a găsit acest lucru admirabil, dar nu era de competența lui.

Și apoi Roderick a venit să-l vadă. Zeci de mii de Butlerieni erau t abărați în întregul district al palatului, iar Manford l-a primit acolo ca pe un demnitar vizitator. Împăratul și-a făcut apelul. „Am muncă pentru oamenii tăi, Manford Torondo. Dacă îți pasă cu adevărat de bunăstarea umanității, atunci adepții tăi pot ajuta victimele inundațiilor. Voi oferi transport pentru a-i duce ca echipe de lucru umanitare.”

Manford a menținut o expresie neutră, dar știa exact care trebuia să fie adevărata intenție a lui Roderick. Împăratul dorea să folosească această catastrofă banală ca o scuză pentru a dispersa mulțimile uriașe de Butlerieni, pentru a scăpa de ei. Nu, el și adepții săi nu vor fi înșelați atât de ușor.

„Victimele inundațiilor suferă, Sire, dar acea catastrofă a fost clar un act al lui Dumnezeu,” a spus Manford. „Acei oameni trebuie să fi fost simpatizanți ai mașinilor. Aș fi precaut în a-i ajuta, pentru că probabil că și-au meritat pedeapsa.” A dat din cap ca și cum ar reafirma propria concluzie. „Mulțumesc, dar adepții mei vor rămâne aici, în inima capitalei noastre glorioase. Cu siguranță ai suficiente trupe de acasă antrenate pentru a gestiona o chestiune civilă ca aceasta? Evenimentele meteorologice sunt destul de comune, nu-i așa?”

Împăratul părea supărat pe multe niveluri, dar Manford doar zâmbea liniștit la el. Anari Idaho stătea ca o statuie, fără a contesta decizia lui Manford. Incapabili să-l constrângă, Roderick și anturajul său au plecat.

* * *

A DOUA ZI, în timp ce Manford stătea sprijinit pe perne sub țesătura ondulată a pavilionului său, el contempla pașii săi următori. Butlerienii umpleau piața palatului pe partea de vest a Zimiei, iar zeci de mii de credincioși solicitau resursele orașului, dar toată lumea ar împărtăși povara pentru binele comun.

„‘Mintea omului este sfântă.’” El a găsit întotdeauna mantra liniștitoare.

Manford știa că mulțimile neliniștite ar putea fi ușor duse la violență și înțelegea pe deplin necesitatea unor sărbători ocazionale ale mulțimii ca o supapă de eliberare a presiunii, deși ultimul eveniment din Zimia scăpase de sub control. Moartea fiicei tinere a Împăratului fusese o tragedie nefericită, dar măcar săraca fată era o martiră.

Această realizare i-a dat o idee care i-a adus un zâmbet larg pe față. Poate că, dacă Manford ar prezenta lucrurile în acest fel, Împăratul și Împărăteasa l-ar ierta….

Anari aranjase ca pavilionul lui Manford să fie amplasat nu departe de o statuie de bronz de patru metri înălțime a Împăratului Faykan Corrino. Manford s-a uitat în sus la statuie, impresionat și ofensat de figura impunătoare. Faykan fusese un erou la sfârșitul Jihadului și cu siguranță merita să fie sărbătorit — dar nu divinizat. Poate că într-o zi vor exista statui similare ale lui Manford, totuși. Cu siguranță făcuse la fel de mult pentru viitorul umanității cât făcuse Faykan, și poate chiar mai mult….

A ajustat pernele, a simțit o briză caldă pe față. Aici avea un impact, dar scopul său nu era să se relaxeze și să se bucure de soare. După ce demonul Venport a făcut—atât pe Lampadas cât și aici—știa că trebuie să acționeze împotriva lui Kolhar cât mai repede posibil. Dar chiar și Împăratul se te mea să riște un atac militar împotriva sediului VenHold. Diaconul Harian dorea să dezvăluie Butlerienii într-o mulțime furioasă, fără să-i pese câți vor fi măcelăriți, iar Manford știa că adepții săi vor lupta până la moarte, indiferent de șanse. Dar el dorea să *câștige,* nu doar să creeze o altă lungă listă de martiri. Avea nevoie de o modalitate de a garanta o victorie. S-a rugat pentru un miracol.

Anari s-a apropiat de el, însoțit de un nobil pe care Manford nu-l recunoștea. Bărbatul purta haine scumpe, o mantie verde bogată, o vestă brodată cu aur și pantaloni largi. O pălărie în formă de plăcintă se odihnea pe buclele lui blonde, făcându-l să pară mai efeminat decât atrăgător, dar ochii lui erau deschiși larg în adorare în timp ce îl saluta pe liderul butlerian. Bărbatul și-a dat jos pălăria și a ținut-o împotriva pieptului său.

Anari a făcut introducerea. „Manford, acesta este un lider important al Landsraad-ului, Udorum Pondi din Gillek. Lordul Pondi este un convertit fervent la cauza noastră butleriană.”

Nobilul a pășit înainte, ca și cum nu știa dacă să se arunce în genunchi sau pur și simplu să se plece. „Sunt onorat să vă întâlnesc, Lider Torondo, și total uimit. Ca să fiu perfect sincer, inima mea ar putea exploda.”

Manford a dat din cap, acceptând entuziasmul. Nu era prima dată când primea astfel de laude și întotdeauna îi plăcea să le asculte.

„Am fost unul dintre primii nobili care au făcut jurământul în numele întregii mele planete. Am jurat să nu interacționăm cu mașinile malefice. Am întrerupt toate relațiile cu Venport Holdings. Ne-am purificat orașele, am eliminat orice urmă de tehnologie periculoasă. Am memorat discursurile martirului nostru iubit, Rayna Butler, și am ascultat fiecare dintre mitingurile voastre înregistrate. Am citit toate scrierile voastre și le-am luat în serios. Vreau ca planeta mea să rămână pură, chiar dacă am suferit enorm după ce am fost tăiați de embargoul VenHold."

„Mi-aș dori să am mult mai mulți ca tine." Comentariul lui Manford i-a luminat expresia bărbatului. „Mulți dintre noi au suferit. Suferința face parte din viață—dar umanitatea a suferit mult mai rău sub mașinile gânditoare."

Pondi nu era terminat. „Da, da, Lider Torondo! De asemenea, am vorbit în numele cauzei noastre la Sala Landsraad, dar sunt cei care nu doresc să asculte, nobilii cu convingeri slabe. Nici măcar nu sunt convins de dedicația împăratului Roderick, dar știu că pot avea încredere în tine." S-a uitat în altă parte, ca și cum i-ar fi fost rușine. „Mă simt murdar din cauza a ceea ce am descoperit recent pe Gillek, dar este prea important pentru a fi ignorat. Trebuie să-ți încredințez acest lucru. Atât de arme teribile! Numai tu poți fi de încredere să știi ce să faci cu atât de multă putere, Lider Torondo."

Anari s-a uitat la el cu intensitate, i-a dat lui Pondi un semn semnificativ. Manford era intrigat. „Și ce ai găsit?"

„În timpul purificării planetei mele, am jefuit seifuri tehnologice și am descoperit lucruri care fuseseră ascunse de zeci de ani, poate chiar un secol sau mai mult. Ce am găsit acolo..." Pondi a tremurat, iar lacrimile au î nceput să-i curgă pe obraji. „Nu sunt demn să le păstrez. O astfel de resursă trebuie să fie a ta."

„Ce este?" a repetat Manford.

„O stocare periculoasă plasată acolo pentru a fi folosită împotriva mașinilor gânditoare, dar niciodată desfășurată. Ele sunt intacte. Poate... poate că le poți folosi pentru a ne salva pe toți?"

Manford devenea din ce în ce mai nerăbdător. „*Ce* lucruri?"

Udorum Pondi s-a uitat în sus. „*Atomice*, Lider Torondo. O mare stocare de atomice din Jihad. Destule focoase pentru a distruge o întreagă lume de mașini gânditoare." A început să bâlbâie. „Eu—cred că pot fi folosite mai bine pentru cauza butleriană, sub îndrumarea ta. Dacă îmi vei face onoarea de a le accepta."

Gâtul lui Manford s-a uscat, iar el și-a menținut vocea constantă. „ Da, Lord Pondi, cred că îi putem folosi foarte bine."

Este aliatul unui proscris tot un proscris?—DRAIGO ROGET, analiza Venport Holdings, Obligații și Alianțe

Ca lider de afaceri, Josef nu putea lăsa Venport Holdings vulnerabil la un singur punct de eșec. Chiar și după confiscarea operațiunilor sale bancare galactice, el avea încă bogăție în locuri pe care Împăratul nu le putea ati nge. Și, având timp și o producție crescută, el ar reconstrui chiar și stocul său de condimente pierdut. Nu se va da bătut.

Totuși, nu s-a înșelat: fusese grav afectat, dar nu învins. Nu, va găsi o modalitate de a deveni din nou puternic. Scuturile planetare și navele de gardă vor menține Kolhar în siguranță, iar toate acele nave de război suplimentare de pe Arrakis ar trebui să asigure că controlul său rămâne ferm acolo. Condimentele erau prima și cea mai importantă piesă a puzzle-ului.

Operativii săi de pe numeroase planete, în special cele cu legături pe piața neagră, au strâns finanțare alternativă și au obținut împrumuturi temporare cu dobânzi mari pentru a menține funcționarea VenHold. Josef a fost nevoit să trimită unele dintre navele sale comerciale pentru a deservi planetele dominate de Butlerieni, în ciuda decretului său anterior de a-i izola pe fanatici până când aceștia își recunosc prostiile. Acum, putea vinde bunuri la prețuri exorbitante acelor oameni în dificultate, în timp ce profiturile extraordinare îi permiteau să-și mențină apărările pe Kolhar și să expedieze noi livrări. Situația sa nu mai era despre profiturile pe care le putea păstra, ci despre supraviețuire și despre a face banii de care avea nevoie pentru a realiza acest lucru. Prea multe erau în j oc - nu doar pentru el, ci și pentru viitorul civilizației.

Un transport de mirodenii din Arrakis a aterizat cu o încărcătură modestă, abia un sfert plină. Josef și Cioba au mers să întâlnească muncitorii care descărcau pachetele de melange de pe paletele suspensor. A simțit aroma bogată de scorțișoară, care i-a amintit de toate mirodeniile împrăștiate amestecate cu sânge și fum din stocul său jefuit. Când s-a uitat l a manifestul mizer, inima i s-a făcut grea.

„Ne reluăm operațiunile în deșert, Directeur,” a spus căpitanul plin de praf. „ Combined Mercantiles trimite patru noi echipamente complet echipate

echipele de recoltare, și am pus toate echipamentele imperiale confiscate la lucru. Încărcătura următoare va fi mai substanțială, domnule.

Josef a dat un semn scurt din cap. „Ar fi bine să fie. Această expediție nu este suficientă pentru a îndeplini o fracțiune din obligațiile noastre comerciale, așa că rezervăm totul pentru Navigatori. Ei trebuie să fie prioritatea noastră acum.”

Cioba a fost de acord. Norma Cenva dispărea din ce în ce mai des și părea mai agitată și mai puțin comprehensibilă decât de obicei. Poate că oferindu-i întreaga expediție de melange Navigatorilor săi, Josef ar putea să-i ofere un pic de liniște.

Se plimba pe câmpul de aterizare, simțindu-se frustrat. „Am nevoie ca acest embargo să se încheie. Perturbează comerțul pentru toată lumea. Cum îl fac pe Roderick Corrino să asculte?”

Soția lui Josef încă prefera hainele Ordinului care o pregătise. Cioba stătea acum în robe negre care se lipiseră de ea în briză. „Pentru a negocia, trebuie să existe comunicare. Dar Împăratul nu va vorbi direct cu tine—mai ales după asediul tău asupra Salusei. Prin urmare, ai nevoie de un intermediar.”

„Și cine va vorbi în numele meu?”

Cioba s-a gândit o clipă. „Când Salvador a alungat Ordinul din Rossak, t u le-ai oferit ajutor, asistându-i în înființarea noii școli pe Wallach IX, furnizându-le transport, precum și clădiri modulare și provizii.”

Calculațiile se învârteau prin mintea lui. „Da, întreaga lor ordine a supraviețuit datorită mie.”

„Cred că este timpul să merg la Valahia IX și să-i reamintesc noii Maici Superioare de datoria pe care o are Surorile față de noi. La VenHold avem nevoie de orice aliați putem obține.” Ea s-a întors spre el ca un soldat pe cale să intre în bătălie. „Voi vorbi cu Maica Superioară Valya. Ce ai dori să le ceri?”

Josef a sugerat: „Vreau să acționeze ca intermediari, să vorbească cu Roderick în numele nostru. Nu vreau această dușmănie cu el și nu vreau să fiu Împărat! Roderick poate avea tronul său blestemat, cu condiția să devină un lider potrivit.”

„Manford Torondo nu va permite niciodată Împăratului să facă pace cu tine,” a avertizat Cioba. „Are propria sa agendă.”

„Atunci va trebui să ne debarasăm de el—asta este evident.” El s-a înfuriat. „De fapt, ar rezolva majoritatea problemelor noastre.”

În timp ce supravegheau descărcarea condimentelor, Josef și Cioba au fost surprinși când Draigo Roget s-a apropiat de ei dintr-o navetă aterizată. „Am un raport pentru tine, Directeur,” a spus el. Apropiindu-se de transportul de condimente plin de praf, Mentatul a luat o poziție de atenție și și-a strâmbat buzele într-un zâmbet mic, neobișnuit.

„zâmbet. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”', '„Statistic, trebuie să existe vești bune din când în când,” a spus Cioba.', '„Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.”', 'Josef nu putea controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?”', '„Totul, Directeur.”', 'El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătate din Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o respirație adâncă din aerul amar, plin de fum.

['zâmbet. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”', '„Statistic, trebuie să fie vești bune din când în când,” a spus Cioba.', '„Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.”', 'Josef nu putea controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?”', '„Totul, Directeur.”', 'El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătate din Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o respirație adâncă din aerul amar, plin de fum.']

['zâmbet. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”', '„Statistic, trebuie să fie vești bune din când în când,” a spus Cioba.', '„Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.”', 'Josef nu putea controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?”', '„Totul, Directeur.”', 'El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătate din Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o adâncă respirație din aerul amar, plin de fum.']

„zâmbet. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”', '„Statistic, trebuie să existe vești bune din când în când,” a spus Cioba.', '„Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.”', 'Josef nu putea controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?”', '„Totul, Directeur.”', 'El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătate din Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o respirație adâncă din aerul amar, plin de fum.']

['zâmbet. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”', '„Statistic, trebuie să existe vești bune din când în când,” a spus Cioba.', '„Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.”', 'Josef nu putea controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?”', '„Totul, Directeur.”', 'El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătate din Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o respirație adâncă din aerul amar, plin de fum.']

„Zâmbește. „Din fericire, este o veste bună de data aceasta.”, „Statistic, trebuie să existe vești bune din când în când”, a spus Cioba. „Tocmai am interceptat un raport pe care EsconTran a încercat să-l păstreze secret. Au pierdut una dintre cele mai mari nave de transport de marfă din cauza unei erori fatale de navigație.” Josef nu a putut controla cât de încântat era să audă asta. „O adevărată catastrofă, atunci? Toți oamenii pierduți? Toată marfa pierdută?” „Totul, Directeur.” El a zâmbit. „Excelent. Încă o dată subliniind cât de imprudent este să folosești orice companie de transport în afară de Flota de Spațiu VenHold. Jumătatea-Manford continuă să zboare în folderele sale spațiale fără Navigatori, pretinzând că Dumnezeu îl va proteja. Dacă doar acel vierme mic ar dispărea într-un accident de navigație.” Josef a tras o respirație adâncă din aerul amar, plin de fum.

„Conform proiecțiilor mele Mentat, Directeur, dacă influența Butleriană ar fi eliminată, Împăratul ar fi mai dispus să-și ajusteze poziția. Ar avea o datorie imensă față de tine.”

„Mentat, nu trebuie să mă convingi că trebuie să eradicăm barbarii,” a spus Josef. „Ai un raport despre planurile cymek? Am dat instrucțiuni pentru ca acele mașini de luptă să fie pregătite cât mai curând posibil.”

Draigo și-a strâns mâinile la spate în timp ce trio-ul se îndepărta de transportul de mirodenii. „Aceasta este următoarea mea veste bună,” a spus el. „Cercetătorii Denali au terminat aproape de construit întreaga armată cymek și de antrenat creierele Navigator pentru a le ghida—o sută de unități suplimentare, așa cum ai specificat, pregătite pentru cucerirea ta a Lampadas. Nu vom necesita mai mult de încă două săptămâni.”

Josef considered the news. “Considering how much havoc a mere three cymeks were able to cause, more than a hundred of them could level the planet.”

The Mentat nodded. “Ptolemy is quite eager to move against the Butlerians. He submitted a detailed military assault plan for destroying Lampadas, and we are ready to present it for your modification and approval. Very soon, we will be capable of overrunning that defenseless world.”

“The only problem is, the half-Manford and his barbarians are now ensconced at Salusa Secundus.” Josef scowled. “I would much rather unleash all of my forces against Lampadas. Roderick may not believe this, but I respect the Imperium. I believe we should build it up, not tear it down … if I can just find a way out of this tangle.”

„Între timp, voi vedea dacă Fraternitatea ne poate ajuta”, a spus Cioba.

A zâmbit cu dragoste la soția sa, apoi a suspinat. „Vom fi gata să atacăm Lampadas de îndată ce Manford se va întoarce acolo. Nu mă îndoiesc că Împăratul este disperat să scape de ei și cu siguranță ar considera un favor dacă eu

fă munca pentru el … dar momentul nostru trebuie să fie potrivit.

Unul dintre aspectele cheie ale ființei umane este să experimentezi și să te bucuri de contactul uman—întâlnirea inimilor și minților, atingerea corpurilor, a pielii. Cât de mult mi-a fost dor de asta! Nu m-am simțit uman de atât de mult timp.

—ANNA CORRINO, Jurnalul Denali

Anna a așteptat acest moment—pentru Erasmus—și anticiparea ei a fost intensă, dar cumva s-a menținut calmă în prezența lui, știind că el apreciază să fie în control. El o pregătise cu atenție în timpul celor mulți l uni în care fusese tovarășul ei constant, vocea care îi șoptea la ureche și mai mult.

În noul său corp, Erasmus era forma masculină perfectă, ca și cum ar fi fost sculptată de un maestru clasic din acele zile hedoniste de dinainte de Epoca Titanelor. Fața semăna cu Gilbertus Albans, dar *persoana* era c omplet diferită: Erasmus, prietenul și protectorul ei, cel care o înțelegea pe Anna mai bine decât oricine altcineva. După ce mintea ei fusese răsucită de drogul Rossak al Surorilor, nu mai credea că cineva o va înțelege vreodată din nou. Dar Erasmus a înțeles, și întotdeauna a înțeles, chiar și înainte de a se dezvălui ca o voce neînsuflețită, șoptitoare în prima fază a relației lor, sfătuind-o și punând întrebări incisive.

Dar acum el era *real*, stând în fața ei într-o formă atât de frumoasă încât ochii ei o dureau. Putea să-l privească doar pentru scurt timp pentru că un strat subțire de lacrimi înmuia imaginea. „Doar mergi cu mine, Erasmus.” A luat-i mâna—mâna lui de carne *reală și tangibilă.*

Părea să fie confortabil și în controlul noului său corp. Împreună, au plimbat prin coridoarele domurilor de laborator, trecând pe lângă ateliere, oprindu-se să se uite la hangarele unde imensele walker cymek erau renovate și înarmate pentru asaltul lor iminent asupra Lampadas.

Când Erasmus a strâns degetele Annei, a simțit electricitate cum îi curgea prin braț—nu electricitate din gelul robotic care îi ținea amintirile și personalitatea. Nu, aceasta era electricitatea contactului fizic, scânteia unei atingeri așteptate de mult.

Anna avea un pas vesel în timp ce îl conducea, dar când s-a oprit să

Privind la uriașii care mergeau, Erasmus avea o privire distantă, admirativă în ochii săi împrumutați. De mult timp îi povestea despre cy mek și Imperiul Sincronizat. Îi plăcea să vorbească despre vila sa magnifică cu țarcuri pentru sclavi și laboratoare pe Corrin, înainte ca oamenii să o distrugă într-un atac atomic barbar. Anna se întreba ce crede acum când se uita la acești noi cymek.

Ea i-a înfășurat brațul în jurul ei. „Vreau să-ți arăt atât de multe lucruri. Am așteptat mult timp acest moment."

„Așa cum am așteptat. Fiecare senzație în acest corp este nouă și demnă de remarcat." Vocea lui suna diferit venind dintr-o gât natural, uman. Avea o calitate bogată și sonoră care semăna foarte mult cu cea a directorului Albans.

„Și dacă vrei să fii uman, trebuie să experimentezi tot ce este posibil—î n modul în care oamenii experimentează acele lucruri," a spus ea. „Te pot învăța, dacă mă lași să fiu ghidul tău. Vreau să fiu specială pentru tine."

„Ești deja speciala mea, Anna." El s-a uitat la ea cu o expresie goală pentru un moment, iar apoi fața s-a transformat într-un zâmbet cald, de parcă Erasmus se gândea cum să manipuleze un corp robotic din flux metal, dar nu înțelegea încă nuanțele unei expresii făcute din carne.

Și-a ridicat mâna pentru a se uita cu uimire la palmă. A flexat și a desfăcut degetele. „Atâtea linii și modele pe vârful degetelor și palmă. Nu înțeleg codul și mă întreb despre necesitatea biologică a unei astfel de aleatorii și perfecțiuni infinite. Acest lucru merită, de asemenea, o studiere mai aprofundată... o studiere a mea, în loc de a altcuiva. Îți mulțumesc că m-ai adus aici, Anna. Ești o parte foarte importantă a instruirii și creșterii mele ca ființă conștientă."

În timp ce inginerii Denali continuau să lucreze la cymek-uri, Anna l-a ghidat departe cu ea. Au intrat în seiful de laborator steril care conținea creierele mărite și distorsionate ale Navigatorilor eșuați, materia cenușie mutată având mult mai multe ondulații celulare decât un creier uman normal. Ca un nucleu de memorie fără corp, Erasmus își exprimase interesul pentru creierele Navigatorilor, iar Anna îl luase adesea acolo pentru a putea observa cu senzorii săi optici.

Acum, însă, era acolo în persoană. „Ce spectacol magnific," a spus el.

Aproape o sută de creiere mărite atârnau în interiorul rezervoarelor lor pline cu lichid— dacă se odihneau sau contemplau, Anna nu știa. Quinze rezervoare lipseau din locurile lor, deoarece acele creiere de Navigator erau afară testând noi walker-e cymek, exersând abilități de luptă și manipulare pentru atacul final asupra lumii natale Butleriene. „Mi-ar plăcea să explorez aceste specimene mai departe, să conduc experimente interesante. Poate aș putea să mă conectez la conductele de co municație, astfel încât să pot conversa cu ele."

Asta nu era deloc ceea ce avea Anna în minte. „Dar nu acum—există

ceva mult mai important.” Când a luat ambele lui mâini, inima ei bătea cu putere. Știa ce își dorea, dar îi era frică să ceară. Respirația ei era superficială, iar aerul steril îi ardea nasul și gâtul. S-a aplecat mai aproape, atingând mușchii corpului lui, ținându-i mâinile, iar apoi a eliberat una dintre ele și și-a trecut degetele peste pieptul lui. A fost atât de bine să atingă pe cineva din nou.

„Există multe alte părți ale ființei umane, dragă Erasmus, experiențe pe care nu le-ai avut niciodată. Vreau să fiu prima. Vreau să te învăț.”

„Sunt sigur că o voi găsi foarte interesant,” a spus el.

Ea l-a oprit să mai vorbească trăgându-i fața aproape și sărutându-l. A fost primul ei sărut după foarte mult timp și primul pentru Erasmus, vreodată.

Pentru câteva momente, buzele lui au rămas nemișcate, dar ea i-a mângâiat obrazul și l-a sărutat din nou. A lăsat pleoapele să-i cadă, apoi s-a forțat să le deschidă din nou pentru a putea privi în ochii lui. Erasmus avea o expresie perplexă, chiar amuzată, o sclipire care călătorea din nucleul memoriei sale.

În jurul lor, creierele Navigatorilor nu păreau să observe deloc.

Ea a simțit soliditatea corpului lui în timp ce și-a înfășurat brațele în jurul lui. Anna l-a sărutat din nou, iar el a început încet să răspundă ca și cum ar fi f ost o experiență învățată. Apoi s-a desprins. „Te vei bucura de ceea ce am de oferit, promit.” A luat mâna lui și l-a condus afară din seiful laboratorului.

Înțelegând intenția ei, el a spus: „Eu sunt ceea ce oamenii numesc virgin. Acesta va fi un experiment valoros.”

Când s-au închis în camera ei, ea i-a dat jos salopeta de laborator, chiar rupând o parte din material în nerăbdarea ei. Deși a urmărit cum acest c orp a crescut de la un mic bulgăre de carne la un corp gol finit în interiorul rezervorului biologic, a fost totuși o descoperire delicioasă când i-a dat jos hainele acum.

Erasmus a studiat istoria umană și a fost martor la relațiile sexuale de-a lungul anilor. A păstrat nenumărați sclavi umani în cuștile sale de l aborator. "Sunt familiarizat cu mecanismele procesului de procreare și am citit mult despre misterul sexului, dar cunoștințele mele au fost întotdeauna obiective, niciodată subiective."

Ea l-a tras pe el pe patul ei îngust și s-a târât deasupra lui. Erasmus s-a lăsat să fie flexibil în mâinile ei. "Nu procreare, Erasmus. *Întâlnire intimă*. Și vreau să fac dragoste cu tine acum."

Ea a trebuit să-i ia mâinile și să-l facă să înceapă să-i scoată hainele, apoi l-a ghidat să-i atingă corpul, să-și alerge mâinile peste umerii ei, s patele ei, sânii ei. La început, el a urmat pur și simplu instrucțiunile, dar ea l-a încurajat să fie imaginativ. Ca cercetător pe viață, Erasmus cu siguranță

a înțeles posibilitățile experimentării.

Anna se simțea de parcă lumea ei devenise din nou strălucitoare și moale. Nu avusese un iubit de la Hirondo Nef, care îi făcuse promisiuni, îi spusese minciuni, o sedusese, o umpluse cu vise stupide. Salvador îi distrusese acea relație, deși Anna își dăduse seama acum—grație unei analize atente realizate de Erasmus—că Hirondo o folosea doar, profita de ea. Anna știa că nimeni nu o iubise cu adevărat înainte de asta, nu în modul în care își dorea și merita. Nimeni nu o înțelegea atât de bine cum o făcea Erasmus.

El vorbea puțin în timp ce ea continua să-l sărute și să-i maseze spatele. Fiecare mișcare a ei, fiecare gest mergea într-o bază de date, iar el o catalogase împreună cu ceea ce știa despre romantismul și sexualitatea umană. Deși era o minte de mașină gânditoare, corpul era complet uman și știa cum să răspundă.

* * *

ERASMUS A ÎNREGISTRAT FIECARE senzație. Aceasta a fost cu adevărat un nou set de experiențe neobișnuite - făcându-le și mai instructive, dar și confuze, pe măsură ce a înregistrat bucuria și extazul de pe fața Annei, expresia ei adoratoare după ce au terminat activitatea biologică.

Mișcările senzuale aveau un mod ritualic, prelungit care nu părea a fi un mijloc de reproducere deosebit de eficient, luând mult mai mult timp decât era absolut necesar. Cu toate acestea, era un exemplu bun al posibilităților experimentale pe care noul corp i le oferea.

După aceea, ea a stat aproape de el, sărutându-i obrazul și mângâindu-i părul. Erasmus nu a înțeles pe deplin acest epilog, deși citise despre el în nenumărate poezii și povești romantice. Ea nu părea să vrea mai mult de la el, doar această apropiere. Deoarece părea a fi o parte esențială a activității pentru ea, el a ținut-o și nu a spus nimic.

„Te iubesc, Erasmus”, a spus ea.

A arhivat toate datele experiențelor sale noi.

Într-o analiză obiectivă a vieții și realizărilor lui Vorian Atreides, este surprinzător că nu a cerut mai mult pentru sine.

—HARUK ARI, istoric al Jihadului

După ce a părăsit Chusuk și a început să răspândească zvonuri că se va ascunde pe Corrin, Vorian Atreides avea o ultimă chestiune importantă de rezolvat. Dacă Harkonnenii îl lăsau în pace, ar fi fost surprins, dar mulțumit, dar dacă ar fi venit după el— așa cum se aștepta— intenționa să fie pregătit.

Când a ajuns la Salusa Secundus, a fost surprins să vadă atât de multe nave de război butleriene în orbită, precum și mulțimi uriașe tabără în Zimia. Dar afacerea lui era cu Împăratul, nu cu mișcarea antitehnologică.

S-a anunțat la securitatea portului spațial și a cerut să-l vadă pe Împăratul Roderick, sperând că noul conducător era o îmbunătățire față de micul Salvador, care i-a cauzat lui Vor atât de multe probleme. Totuși, nu și-a ascuns identitatea— pentru această ocazie trebuia să fie legendarul Erou al Jihadului, nu un om care încerca să-și șteargă trecutul.

Intenționa să ceară o favoare, pentru Willem. În toți anii săi—secole, de fapt—de serviciu, Vorian Atreides a cerut foarte puțin. Cererea sa nu ar amenința Imperiul, dar conta foarte mult pentru el.

Garda l-a percheziționat la intrarea în Palat, i-a verificat actele de identitate și apoi s-au uitat unul la altul în confuzie surprinsă.

„Da, eu sunt Vorian Atreides," și-a repetat numele. „Sunt încrezător că Împăratul știe cine sunt. La fel și voi, presupun?"

Garda l-a plasat într-o cameră de detenție confortabilă și i-a spus să aștepte. Nu a fost o primire deosebit de favorabilă pentru un om de statura lui, dar Vor înțelegea prudența. Din cauza unui atac recent VenHold asupra Salusei și a influxului haotic de atât de mulți Butlerieni, securitatea imperială fusese crescută la cele mai înalte niveluri.

După șase ore, el a fost escortat din camera de detenție cu scuze profunde din partea lui Chamberlain Bakim. Omul l-a salutat cordial, s-a scuzat din nou și l-a condus pe Vor de la Palat la Sala Parlamentului din centrul capitalei, unde steagurile caselor nobile atârnau de

clădire cu domuri aurii și în jurul ei piața centrală mare.

Cameristul l-a dus în biroul bine dotat al Parlamentului lui Roderick, unde Împăratul se plimba lângă biroul său. Roderick Corrino i-a dat o strângere de mână puternică și a spus: „Îmi pare rău pentru întârzierea în a te vedea, dar capitala Imperială a fost recent sub asediu - în mai multe feluri.” Împăratul a suspinat, și-a trecut mâinile prin părul său. „Cu toată agitația din Imperiu, am crezut că ai plecat de mult, făcându-ți o viață liniștită.”

„Am stat departe, Sire - așa cum a poruncit fratele tău. Împăratul Salvador a făcut asta o condiție înainte de a fi de acord să protejeze Kepler împotriva raidurilor de către sclavi. Am făcut așa cum a cerut, și am încercat să las istoria să mă înghită, dar, așa cum s-a dovedit, propria mea istorie nu m-a lăsat în pace.”

Restricțiile au creat multă durere pentru el, făcându-l să o părăsească pe Mariella și toată familia sa extinsă de pe Kepler, dar insecuritatea lui Salvador nu putea fi contestată la acea vreme. Vor a tras aer în piept, a întâlnit privirea Împăratului direct. „Promit că voi pleca repede și nu îți voi mai cauza alte probleme, Sire. Am venit aici să cer o favoare. Sper că o vei acorda.”

Roderick s-a așezat, arătând precaut, și l-a dat afară pe camerist, care a plecat repede la alte îndatoriri. „Asta e mai bine decât să mă provoci pentru tr on. M-am săturat de asta în ultima săptămână.” Încercarea de umor a fost un eșec, iar el a devenit serios. „Întotdeauna ți-am admirat recordul de război și simțul datoriei, Vorian Atreides. Ești un adevărat erou, iar noi avem prea puțini dintre aceștia. Dar acestea nu sunt cele mai bune vremuri pentru a cere favoare.”

„Este suficient de mic, Majestate. O chestiune de familie—de fapt, poți asigura viitorul familiei mele.”

Un asistent a venit la ușă, semnalizându-l pe Împărat. „Pilotul aeronavei tale raportează că totul este pregătit pentru zborul de inspecție, Majestate.”

Roderick s-a întors. „Alătură-te mie și putem continua conversația noastră la bord. Va fi bine să ne îndepărtăm de Zimia și de mulțimile de acolo.” Vor l-a urmat pe Împărat în coridor, în timp ce continua să explice: „ Recent am avut o catastrofă din cauza inundațiilor, iar Împărăteasa Haditha se ocupă de eforturile de ajutor, dar în poziția mea sunt așteptat să zbor și să inspectez. Asta va aduna un sprijin mai mare.”

Vor era îngrijorat. „Ai nevoie de ajutorul meu, Sire?”

Împăratul s-a gândit timp de un moment îndelungat. „Sfaturile tale ar putea fi utile, dar legendarul Erou al Jihadului ar putea distrage echipele noastre de lucru. Hai să ne uităm împreună și putem discuta mai departe.”

O contingent de escortă i-a condus la nivelul acoperișului din Sala Parlamentului, unde îi aștepta un mare aparat imperial, cu Adevărul Împăratului, Reverenda Mamă Fielle, îmbrăcată în negru, stând la rampă. Pe măsură ce cei doi bărbați au urcat la bordul aparatului, Vor a privit-o din colțul ochiului și și-a suprimat zâmbetul. Acesta

a fost o oportunitate pe care nu o putea rata și era sigur că ea avea informații importante de trimis înapoi la școala Fraternității….

Pe măsură ce motoarele zumzăiau și aeronava se pregătea de decolare, bărbații au intrat în sala principală a Împăratului, în timp ce Fielle îi urma. Aeronava imperială avea un interior personalizat, cu țesături luxoase pe pereți și globuri de cristal încastrate. În salonul central, însoțitorii în uniformă pregăteau o masă pe o masă cu două seturi de tacâmuri. În timp ce Fielle rămânea discretă pe o parte a cabinei, în modul ei de Adevăr, Împăratul a făcut semn lui Vor să ocupe locul opus lui.

Roderick a explicat mai multe despre inundație. „Acum o săptămână am avut o furtună de vară ciudată. Mai multe așezări importante dintr-un delta de râu au fost inundate, mii de oameni au murit și mulți alții au fost strămutați. Haditha este deja acolo cu prima echipă de recuperare. Este ceva ce ea este destul de capabilă să gestioneze, în timp ce eu ar trebui să mă preocup de probleme imperiale mai importante. Chiar și așa, vreau să vizitez unele dintre cele mai afectate zone.”

Vor a dat din cap. „Pentru cei afectați, o catastrofă locală poate fi la fel de semnificativă ca una galactică.”

„Mă confrunt și eu cu suficiente catastrofe galactice, dar sunt cu siguranță bucuros că soția mea este responsabilă acolo jos. Mi-aș dori ca Butlerienii să se facă utili în eforturile de ajutor, dar Liderul Torondo nu pare înclinat să-și lase oamenii să ajute.” Fața lui s-a întunecat. „Niciodată.”

Aeronava a decolat atât de lin încât Vor abia a simțit mișcarea. Personalul a adus farfurii cu carne feliată și pâine, iar Împăratul s-a relaxat în timp ce mânca. Aeronava a zburat departe de capitală ca o pasăre uriașă și a plutit peste peisajul luxuriant al Salusului.

Roderick a pus furculița jos. „Spune-mi răspunsul la ceva ce a ridicat de mult întrebări în mintea mea. Casa Atreides ar fi putut fi una dintre cele mai mari și celebre familii nobile din Landsraad, dacă ai fi cerut asta. Faykan era pregătit să-ți ofere orice după Bătălia de la Corrin. Nimeni nu ar spune că ești un om lipsit de ambiție. De ce ai vrea să… renunți la tot, aruncând la gunoi potențialul Marii Tale Case?”

Vor a băut un pahar de suc proaspăt dintr-un pahar cu fund larg. „Nu am vrut niciodată acel tip de bogăție sau putere, Sire.” A aruncat o privire către Fielle, iar Adevărul a dat din cap simplu către Roderick, recunoscând că el a vrut cu adevărat să spună ceea ce a spus. Împăratul nu părea să se îndoiască de asta, oricum. „Am avut destule gesturi grandioase și nenumărate vieți depinzând de fiecare decizie a mea. Voiam doar să fiu din nou un om normal, măcar pentru o vreme.”

Vor și-a imaginat opulența conacelor de pe vechea Pământ, când a trăit printre mașinile gânditoare. S-a gândit la tatăl său, Generalul Agamemnon, cymekul care a devastat nenumărate planete… și a reflectat cum

multe averi pe care el însuși le-a făcut și le-a pierdut în viața sa extinsă.

„Uneori, asta mi se pare minunat. Niciodată nu am vrut tronul.” Roderick a dat din cap cu respect. „Imperiul îți va fi veșnic recunoscător, Vorian Atreides. Da, dacă favoarea ta este în puterea mea, o voi acorda. Ridic toate restricțiile pe care fratele meu ți le-a impus. Călătorește oriunde dorești, trăiește unde ai vrea - este asta ceea ce vrei?” „Tha nk you, Sire. Dar cererea mea este chiar mai simplă decât atât.”

Deja la câteva sute de kilometri distanță de Zimia, avionul imperial plutea deasupra unei văi întinse. Când au ajuns în zona inundată a râului și au zburat jos, amândoi bărbații s-au uitat la devastare. Până acum, râul învolburat se retrăsese, lăsând în urma sa case distruse, vehicule terestre și bărci. Animale de fermă moarte erau împrăștiate pe pământ. De sus, p uteau vedea echipe de lucrători de salvare, asemănătoare unor furnici, săpând în sedimente, înființând așezări temporare și tabere de ajutor.

Împăratul a contemplat grav priveliștea în timp ce nava plutea deasupra fâșiei de devastare. În cele din urmă, s-a uitat la oaspetele său. „Ce trebuie să fac pentru tine?”

„Stăpâne, vreau ca descendenții mei să aibă oportunitățile care ar trebui să fie dreptul lor de naștere. Cred că am câștigat dreptul de a solicita acest lucru. Ei sunt Atreides, cu un patrimoniu mândru și distins. Ar trebui să fie tratați ca atare, chiar dacă aș prefera să dispar eu însumi.”

Roderick a zâmbit slab. „Vreau același lucru pentru fiul meu Javicco. Sper că linia Corrino va păstra tronul pentru mai mult de câteva generații, dar asta va depinde de cât de bine navighez prin aceste vremuri periculoase. Atâtea forțe încearcă să destrame Imperiul chiar acum.” A dat deoparte restul mesei sale și a privit pe fereastră în timp ce avionul se învârtea în jurul dealurilor, unde un alt sat fusese afectat de alunecări de teren. „Ce familie ai? Cred că sunt unii pe Kepler—?”

„Și sunt perfect mulțumiți. Nu am dorința de a-i atrage în politica Imperială. Dar un descendent din linia mea de pe Caladan—un tânăr pe nume Willem—a devenit deosebit de important pentru mine. În acest moment, el se află pe Chusuk recuperându-se după răni, dar aș dori să aranjez un loc pentru el pe Salusa Secundus. Dă-i o șansă, Sire. Este inteligent și plăcut, dar a suferit tragedii recente, parțial din cauza mea, și aș dori să-i compensez. Pot depune toate fondurile de care are nevoie pentru a se întreține, dacă poți găsi o oportunitate pentru el la curte? Un loc respectabil printre noii veniți?”

Roderick părea ușurat că cererea nu era mult mai semnificativă. A făcut un gest rapid. „Nu-mi amintesc ultima dată când am avut o problemă atât de ușor de rezolvat. Desigur, îți acord cea mai rezonabilă cerere. Imperiul îți datorează mult mai mult decât atât, iar curtea mea ar putea folosi cu siguranță calitățile unui

Atreides.”

Vor i-a mulțumit. Pliantele de inspecție și-au completat circuitul în ti mp ce se uitau la zonele inundate, echipele de recuperare, adăposturile temporare, orașele mari de refugiați. Roderick a zâmbit cu melancolie, de parcă s-ar fi gândit la Haditha acolo, în mijlocul eforturilor.

Când nava s-a îndreptat în cele din urmă spre Zimia, Roderick a spus: „ Voi trimite mai multe resurse, astfel încât Haditha să aibă tot ce are nevoie. De fapt, dacă Butlerienii nu vor ajuta, poate ar trebui să comand unor nobili să se alăture efortului.”

Vor a zâmbit. „Cu Butlerienii, bănuiesc că ai putea invita mai multe probleme decât merită.”

„Multe lucruri sunt mai problematice decât merită.” Roderick s-a uitat intens la el. „Butlerienii... Josef Venport—cum ai face față celor două extreme care îmi destramă Imperiul? Dacă ai fi Împărat?”

Vor s-a întors, zâmbind subțire. „Asta este exact motivul pentru care nu am vrut niciodată să fiu Împărat, Majestate.”

Umerii Împăratului s-au lăsat ușor. „Manford Torondo și adepții săi sunt periculoși și distrugători, totuși m-au salvat de asediul lui Venport. Dar acum nu vor pleca. În alte circumstanțe, m-aș alătura Venport Holdings, dar acel om mi-a ucis fratele și a încercat să răstoarne tronul meu.” A clătinat din cap. „Haditha vrea să negociez cu el, dar cum pot încerca să ajung la o rezolvare cu cineva ca el? Un criminal pe de o parte și un nebun pe de altă parte.”

Vor s-a încruntat. „Negocierile sunt adesea purtate între rivali. Care soluție are cel mai bun viitor pentru Imperiu?”

„Soluția care elimină ambele extreme.”

Pe măsură ce aeronava s-a întors la zona de aterizare de pe acoperiș, Împăratul și-a reiterat promisiunea de a-i face loc lui Willem. „Vei fi aici să-l prezinți pe tânărul Willem când va sosi? Ar crește prestigiul său dacă un Erou al Jihadului ar garanta pentru el în fața celorlalți nobili și curteni.”

Vor nu s-a uitat la discretul Adevăr, dar era conștient că femeia asculta cu atenție. „Îmi pare rău, Sire. Mă îndoiesc că voi mai vedea vreodată pe Willem, de fapt. Sunt pe cale să întreprind o misiune periculoasă, una pe care trebuie să o gestionez singur.” Dar planul lui Vor de a atrage asasinul, și poate și pe sora ei, depindea de faptul dacă Adevărul Fielle va raporta la Maica Superioară Valya... și era sigur că o va face.

„Trebuie să merg acolo unde Harkonnenii nu mă vor găsi. Sunt sigur că veți înțelege, Sire, că nu pot discuta detalii nici măcar cu dumneavoastră. Trebuie să dispar.”

„Ai câștigat privilegiul,” a spus împăratul Roderick. „Îți doresc tot binele.”

În cele din urmă, Vor ar dezvălui destinația sa, dar nu în modul în care s-ar aștepta cineva și nu până la momentul potrivit. În secret, angajase doi operativi pentru a planta un zvon după plecarea sa că se află pe Corrin, când era asigurat că deja se află acolo. Știind că Fielle avea Surori în palat și în clădirile guvernamentale, a organizat astfel încât zvonul să înceapă în Curtea Imperială, iar din acea mulțime vorbăreață să se răspândească, astfel încât Fielle să fie sigură că îl va auzi.

Și de îndată ce Adevăratul Împărat a aflat despre zvon, Valya Harkonnen ar fi informat în scurt timp.

Vor ar fi pregătit….

Nu este înțelept să ceri milă unor oameni. Acest lucru îi face mai puțin dispuși să o acorde.—“ Personalitatea unui nebun,” articol critic împotriva lui Manford Torondo, redactat

În pavilionul său printre Butlerienii tabărați în piața centrală, Manford Torondo și-a folosit brațele musculare pentru a se ridica de pe paletul său de dormit. Noaptea era încă întunecată în jurul său. Dacă ar fi insistat, era sigur că ar fi putut să-l forțeze pe Împărat să-i acorde camere opulente pentru vizitatori în Palat, dar Manford era printre oamenii săi aici. Putea simți energia lor în jurul său, entuziasmul lor sălbatic, devotamentul lor absolut față de el.

Și în curând îi va chema la acțiune.

Chiar și cu atâtea mii de adepți adunați, Manford se simțea singur ac um că Anari Idaho nu mai era. Urmând comanda lui Manford, ea călătorise cu Lordul Udorum Pondi într-un folder spațial Butlerian, pentru a inspecta și a recupera în tăcere atomicele secrete de pe planeta sa. Când s-a întors cu comoara neașteptată, Manford știa exact ce avea de gând să facă cu ea.

Între timp, totuși, se simțea incomplet fără ea.

Deși ar fi putut chema sute de ajutoare dornice, Manford era capabil să se descurce singur. S-a așezat pe un scaun mobil personalizat pe care asistenții săi îl plasaseră aici pentru el. Împingând scaunul înainte, a despărțit perdelele pavilionului și a privit în noaptea steață salusiană. Capitala strălucea și se agita chiar și în orele dinaintea zorilor, dar majoritatea susținătorilor săi dormeau liniștiți în tabără.

În jurul său, Manford putea vedea grădinile Imperiale, copacii aranjați și florile colorate, statuile eroilor Jihad care împodobeau calea principală lată. Manford respecta acești campioni care au luptat împotriva mașinilor gânditoare. Dacă doar ar fi putut fi în viață în acele zile glorioase, când dușmanii umanității erau evidenți pentru toți.…

La capul pieței, mult mai proeminent chiar decât statuia împăratului Faykan Corrino, se înălța cei Trei Martiri—cele mai importante icoane ale libertății umanității: liderul religios Iblis Ginjo, Serena Butler și copilul ei martir, bebelușul al cărui asasinat a declanșat întreaga război.

Privind acele figuri legendare, Manford și-a amintit de numeroasele planete pe care susținătorii săi Butlerieni le-au atacat. Atâtea populații erau încă de salvat de la propriile lor tentații, iar Manford va apăsa și va apăsa până când acestea vor capitula. Pentru binele lor.

De îndată ce Josef Venport a fost eliminat—oh, Manford nu putea aștepta să folosească stocul său neașteptat de atomice!—restul Imperiului se va alinia frumos. Atunci lucrarea sa sacră va fi în sfârșit finalizată.

Împreună cu Anari, cei mai de încredere consilieri militari ai lui Manford dezvoltau planuri pentru a distruge Kolhar. Era sigur că Împăratul Roderick ar fi încântat să afle despre asta și i-ar da binecuvântarea sa, fără îndoială sperând în secret că Butlerienii vor fi decimați de asemenea. Sentimentele adevărate ale lui Roderick Corrino nu erau bine ascunse.

Manford decisese că Împăratul nu trebuia să știe despre atomicele interzise. Aprobatul lui Roderick nu era necesar.

Dar Manford trebuia, de asemenea, să-l convingă pe Împărat să atenueze rese ntimentele pe care el și familia sa le simțeau față de Butlerieni. Cel puțin, adevăratul său consilier verificase că Manford era nevinovat în privința Annei Corrino, dar Roderick nu l-ar fi iertat niciodată pentru moartea accidentală a fiicei sale celei tinere.

Dar asta se va schimba foarte curând. Manford a conceput o modalitate de a onora pe micuța Nantha, ceva ce familia imperială ar aprecia.

Liderul Butlerian a rămas treaz și alert timp de ore, bucurându-se de liniștea convingerilor sale în timp ce hoardele de susținători dormeau. În interiorul pavilionului, fără Anari să-l certe, a recitit în secret părți din jurnalele Erasmus pe care le ținea ascunse. După ce a terminat, a închis din nou volumele, apoi a privit cum lumina zorilor umple cerul....

Diaconul Harian a intrat în pavilionul său cu un tavă de mic dejun și ceaiul preferat, puternic, al lui Manford. Bărbatul chel a fost surprins să-l vadă pe Manford treaz. „Ești îngrijorat? Ai dormit suficient?"

„Suficient. Sunt doar anxios pentru dezvăluirea noastră de astăzi. Împăratul va fi atât de mulțumit."

Harian a făcut o față încruntată. „Va fi?"

„Ar trebui."

Pe măsură ce tabăra s-a agitat și oamenii au ieșit, Manford a trimis un strigător să ceară atenția Împăratului. Garda imperială a ieșit din Palat, a privit curioasă activitatea și s-a retras în interior, fără îndoială pentru a raporta lui Roderick.

Manford s-a relaxat și a terminat ceaiul. Harian deja adunase cei o duzină de susținători robusti pe care îi va lua cu el.

În grădinile de sculptură, o echipă de muncitori butlerieni se străduia pe calea principală, purtând două încărcături grele acoperite cu țesături de culoare carmin și aur. Manford zâmbi în sinea lui. Roderick Corrino și soția sa vor fi

entuziasmați când au văzut cadoul extraordinar pe care l-a comandat de la meșteșugarii săi, ca un gest de pace.

Grădinari curioși, funcționari ai site-ului și o jumătate de duzină de gărzi imperiale s-au grăbit să oprească adepții lui Manford, dar muncitorii au avansat oricum pentru a-și depune poverile enorme, nețінând cont de gărzi. Adepții lui Butlerian, tabăra, s-au adunat.

Manford a chemat însoțitori să-i ducă scaunul pe o platformă ridicată, de pe care avea o bună vedere asupra grădinii de sculpturi. S-a uitat în sus la balconul Palatului, așteptând ca Roderick să iasă.

Cu o voce aspră, Deacon Harian a comandat echipelor de lucru, ghidându-le în timp ce ridicau unul dintre obiectele grele lângă Cei Trei Martiri. Au îndepărtat pânza de acoperire pentru a dezvălui un bloc robust de piatră sculptată. Un soclu. Folosind pulte funcționale și o mare cantitate de sudoare și efort, muncitorii au luptat pentru a așeza suportul în poziție. Meșteșugarii de piatră ai lui Manford tăiaseră piesele pentru a se potrivi strâns de monumentul existent, deoarece această nouă statuie aparținea cu siguranță lângă Cei Trei Martiri.

Când piedestalul de piatră a fost în loc, împăratul Roderick a apărut pe balconul înalt, alături de Haditha, care se întorsese din zona inundată. În mod normal, apariția sa ar fi fost întâmpinată cu aplauze, dar astăzi oamenii din piață erau concentrați asupra activității de mai jos.

Manford a semnalat, iar Harian și-a îndrumat ajutoarele să poziționeze al doilea obiect, mult mai mare, folosind o rețea complicată de frânghii și pulte și douăzeci de muncitori musculari. Cumva, materialul de camuflaj a rămas la locul său; Manford nu dorea ca împăratul și împărăteasa să vadă obiectul glorios... nu încă.

Când piesele au fost în loc, Harian s-a întors, așteptând semnalul final. Manford a aruncat o privire către balconul Palatului. Împăratul Roderick nu zâmbea, dar asta se va schimba curând.

Unul dintre Butlerieni a ridicat un trompet lung la buze, iar alții patru s-au alăturat lui într-o fanfară emoționantă din gloriosul Jihad. Când muzica s-a stins, Manford a vorbit într-un amplificator de voce ascuns, astfel încât cuvintele lui să răsune. „Când apare o tragedie, cei responsabili trebuie să o recunoască și să se răscumpere. Să ne amintim întotdeauna de cei care și-au dat viața pentru o l ume mai perfectă.” A ridicat mâinile. „Împăratul Roderick Corrino și Împărăteasa Haditha, vă rog să acceptați acest dar din partea mea și a ur mașilor mei. Cu ajutorul vostru, vom păstra umanitatea în siguranță pentru viitor și vom păstra sufletul nostru sacru și colectiv. ‘Mintea omului este sfântă.’”

Într-un răspuns zgomotos, miile lui de urmași au intonat, „‘Mintea omului este sfântă.’”

Manford era plin de atât de multă emoție încât a trebuit să își închidă ochii

lacrimile. A simțit speranță, mândrie și o satisfacție profundă.

La semnalul său, muncitorii au tras de materialul care ascundea pentru a dezvălui o impresionantă statuie nouă a unei fetițe tinere într-o rochie regală și cu tiara unei prințese a regatului. Fața ei era dureros de dulce și inocentă. „Au fost mulți martiri în lupta noastră, dar pe aceasta nu trebuie să o uităm niciodată. Împreună, recunoaștem și cinstim frumoasa voastră fiică căzută, Nantha Corrino!”

Mulțimea a izbucnit în aplauze răsunătoare, iar Manford s-a simțit mândru de ceea ce a făcut.

Pe balconul înalt al Palatului, Roderick stătea ca o statuie, în timp ce Haditha îi apuca brațul pentru echilibru, în timp ce se clătina. Manford știa că trebuie să fie copleșită de dragoste și apreciere.

Aceasta a fost cea mai bună modalitate de a-și arăta regretul pentru ceea ce s-a întâmplat cu fata neajutorată, care a fost prinsă într-un festival de nebunie Butleriană. Acest gest grandios ar face totul să fie bine.

De pe balcon, Împăratul privea, rămas fără cuvinte—presupus cu recunoștință. Și-a ținut soția în timp ce ceilalți copii li s-au alăturat pe balcon pentru a vedea despre ce este vorba.

Mulțimi de oameni se îndreptau spre grădini din toate părțile pentru a vedea noua statuie în locul ei lângă Iblis, Serena și bebelușul Manion. Manford a strigat în amplificatorul de voce, „Să fie acum *Patru* Martiri! Vom ridica statui similare pentru micuța Nantha în întreaga Imperiu, astfel încât toată lumea să poată ști despre s ângele nevinovat care a fost vărsat pentru a salva sufletul umanității. Nantha Corrino va trăi pentru totdeauna în inimile tuturor oamenilor buni.”

Împăratul și Împărăteasa și-au tras copiii înapoi înăuntru de pe balcon, iar Manford i-a privit, nedumerit de reacția lor ciudată și neașteptată. Dar nu conta cu adevărat, pentru că adepții săi deja preluaseră sărbătoarea. Ei vor marca această zi cu importanța pe care o merită.

* * *

DUPĂ CE S-AU ÎNTOARSĂ înăuntru, ținându-se unul de altul, Roderick și Haditha s-au prăbușit pe o bancă antică Gustaviană. Încă mai puteau auzi aplauzele nebune de afară. Roderick a încercat să fie puternic în timp ce își ținea soția, dar tremura la fel de mult ca ea.

Prințul Javicco era îngrijorat și confuz. „De ce ar face o statuie a lui Nantha? Nu l-a omorât acel om?”

„Da, Javicco,” a spus Roderick. „El ți-a omorât sora ... și acum crede că asta ne va face să uităm.”

Haditha plângea în tăcere, apăsându-și fața de partea gâtului său. Ceilalți copii s-au adunat în jurul băncii. Din proprie inițiativă, tânărul

Javicco a închis ușa balconului, dar încă puteau auzi mulțimile sărbătorind... mulțimi la fel ca cea care l-a ucis pe Nantha.

Fiica lor reprezenta doar o picătură din tot sângele nevinovat pe care fanaticii l-au vărsat, iar Manford Torondo a făcut o greșeală teribilă redeschizând acea rană.

Mai rău, blestematul lider butlerian a plasat Împăratul într-o poziție insuportabilă. Roderick abia putea să ceară îndepărtarea statuii fiicei sale. Totuși, de fiecare dată când se uita de pe balconul său, vedea figura de piatră mai mare decât viața a fetiței sale, un memento constant și dureros al pierderii lor. Credea Manford că asta va face durerea să dispară?

În timp ce Haditha continua să plângă în tăcere, Roderick se lupta cu modul de a răspunde la acest dezastru. Nu putea refuza să recunoască statuia, dar nici nu putea să îmbrățișeze liderul vile butlerian din cauza ei. În fiecare direcție, se făcea din ce în ce mai mult rău.

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare și a luat mâna soției sale, amândoi fiind cu inima frântă în timp ce o săruta ușor. Gustul lacrimilor sărate era pe buzele ei. „Îl voi distruge”, a spus Roderick. „Aceasta îți jur.”

Ea a dat din cap. Amândoi știau că Roderick nu putea pur și simplu să-l evacueze pe Manford și pe adepții săi din Zimia, altfel mulțimile potențial violente s-ar fi întors împotriva lui, chiar și în capitală. Când Butlerienii au salvat planeta de asediul VenHold, Roderick căzuse fără să vrea într-un parteneriat cu fanaticii.

Dar Împăratul trebuia să fie mai puternic decât toți ceilalți.

„Fratele tău a lăsat Butlerienii să-i dicteze deciziile”, a spus Haditha, „și l-a lăsat pe Josef Venport să-și extindă baza de putere mult mai mult decât oricine altcineva din Imperiu. Dar tu ești un Împărat mai priceput decât Salvador a fost vreodată.” Ea i-a strâns mâna. „Ar fi trebuit să te naști primul.”

Chiar dacă știa că este adevărat, nu ar fi recunoscut. „Iubirea mea, universul nu funcționează pe dorințe. Trebuie să conduc cu ceea ce am.” S-a dus la ușile închise ale balconului în timp ce Haditha aduna pe Javicco și fetele. „Voi găsi o modalitate de a muta statuia, astfel încât să nu fim nevoiți să o vedem în fiecare zi. Nu vreau să-mi amintesc de Nantha în acest fel.”

„Anunță că o vei muta într-un loc mai public,” a sugerat Haditha. „ Putem forma o școală în onoarea fiicei noastre, iar statuia poate fi un monument în față.”

Roderick a zâmbit la posibilitate. „Știam că vei găsi o modalitate, dragostea mea.”

Gândurile lui s-au rătăcit în regrete. Dacă ar fi forțat problema mai devre me și l-ar fi convins pe Salvador să abdice, poate că ar fi putut păstra Butlerienii.

din haos. Atunci revoltele nu ar fi avut loc, iar Nantha nu ar fi fost ucis. Nici milioanele de alți nevinovați care au căzut victime purificărilor butleriene pe atât de multe planete. Dar asta era doar o retrospectivă.

Universul nu funcționează pe baza dorințelor.

Cu excepția roboților independenți, cum ar fi eu, mașinile gânditoare fac ceea ce sunt programate să facă, ceea ce le face eficiente și previzibile. Oamenii au adesea nevoie de un stimulent suplimentar. Investighez conceptul de recunoștință.

—ERASMUS, Jurnale ale noului laborator

Pregătit să finalizeze pregătirile pentru atacul Lampadas, Draigo s-a întors la Denali cu multe responsabilități—proiecții de urmat, prototipuri de studiat și evaluat. Se va asigura că totul este pregătit când Directorul Venport va da semnalul.

Pentru comoditate, s-a mutat în vechiul birou al lui Noffe, pe care administratorul Tlulaxa nu mai avea nevoie de el de când a devenit cymek. Deși majoritatea proiecțiilor erau deja în mintea lui, a revizuit planurile lui Ptole meu și a fost de acord cu detaliile. Navele bine înarmate ale Flotei Spațiale VenHold și armata mare de noi cymeki ar trebui să fie cu ușurință suficiente pentru a înfrunta inamicul. Flota barbară era veche, dar totuși impresionantă, iar după asediul Salusa, cu siguranță se vor simți îngâmfați și prea încrezători.

Josef Venport a fost, de asemenea, prea încrezător, totuși, iar Draigo trebuia să se asigure că numerele se adună.

Mergând cu pași nesiguri, ca un animal nou-născut încercând să-și dobândească un sentiment de echilibru, Erasmus a ajuns la ușa biroului f ost al lui Noffe, sprijinindu-se puternic de brațul Annei Corrino. Ea îl susținea mai mult decât părea absolut necesar. Încă învăța funcționalitatea precisă a noului său corp. „Trebuie să vorbesc cu tine, Mentat. Am ceva de oferit.”

Anna a dat din cap, ca și cum ar fi fost extrem de mândră de el.

Deoarece celulele din corpul clonat al lui Erasmus proveneau de la Directorul Albans, trăsăturile păreau în mod natural familiare pentru Draigo, iar el nu a putut să-și reprime un fior inconfortabil. Dar acest corp, animat de mintea robotului, avea un efect complet diferit. Omul ar putea arăta foarte similar cu Directorul Albans, dar ei nu erau deloc aceeași persoană.

„Te ascult,” a spus Draigo.

„Cu corpul meu uman, în sfârșit pot să iau în considerare experimente noi și

efectuez cercetări pe care anterior nu am putut să le fac. Mă bucur de posibilitățile minunate,” a spus Erasmus. “Pe măsură ce contin evaluările mele, totuși, îmi dau seama că datorez o serie de datorii. Datorez Venport Holdings pentru salvarea și refugiu, datorez oamenilor de știință de la Denali pentru munca pe care continuă să o facă și îi datorez personal lui Directeur Venport. De asemenea, sunt obligat ție, Mentat Draigo Roget.” “Eu văd că ai dobândit un sentiment de responsabilitate personală,” a spus Draigo.

“Îl învăț să fie recunoscător,” a spus Anna. “Sunt cu siguranță fericită că este cu noi.”

Erasmus a continuat cu o voce care suna foarte asemănător cu cea a directorului Albans. “Senzațiile și experiențele din acest corp biologic sunt remarcabile și în mare parte neașteptate. Pentru asta sunt… extrem de recunoscător. Tu, Draigo Roget, ești responsabil personal pentru salvarea nucleului meu de memorie—exact așa cum Gilbertus m-a salvat mai devreme din ruinele lui Corrin. Ai protejat și păstrat gelsfera mea—și, prin urmare, toată cunoștința și experiențele mele—după ce Butlerienii au invadat școala de pe Lampadas.”

„Nu uita că te-am ajutat să te salvezi și tu”, a intervenit Anna.

Erasmus și-a lucrat mușchii faciali, formând în cele din urmă o frunză. „Și ți-am exprimat deja recunoștința. Acum îndeplinesc un obiectiv diferit.”

Ea s-a întors cu privirea, mustrată.

„Și ce obiectiv este acela?” a întrebat Draigo, gândindu-se cât de ciudată era această situație. „Să-mi mulțumești?”

„Să ofer ceva de valoare tangibilă. Mulți oameni de știință din Denali cred că cunoștințele mele vor duce la o descoperire, dar, din păcate, mașinile de gândire nu erau pricepute la inovație, iar ca rezultat am pierdut Jihadul. Prin urmare, mă îndoiesc că pot ajuta în vreun mod creativ. Orice tehnologii aș putea oferi ar părea insignifiante în comparație cu ceea ce deja deții.”

„Atunci ce ai în minte?” a spus Draigo, încrucișându-și brațele peste piept.

Erasmus l-a privit cu ochii înfricoșători ai directorului Albans. „Deși nu am inspirat nicio descoperire teoretică, pot oferi forță brută chiar acum.”

„În război, forța brută poate fi într-adevăr utilă.” A dat din cap pentru ca Erasmus să continue.

„În ultimele zile ale războiului uman împotriva Imperiului Sincronizat, mintea eternă Omnius a trimis multe flote de război robotizate, care s-au dispersat în numeroase sisteme. Cele mai multe dintre aceste nave de război mecanice au căzut în inactivitate tăcută când copiile Omnius au fost oprite.”

„Venport Holdings a localizat deja multe dintre acele nave robot abandonate,”

Draigo a spus. „Am recondiționat vasele și le-am consolidat în flota noastră comercială de spațiu.”

Erasmus a spus ceva ce l-a surprins. „Știu de un grup de bătălie nedescoperit: patruzeci de nave de război robotizate care au fost oprite în drum spre o bătălie care era deja pierdută. Ai dori să le adaugi la resursele VenHold?” Buzele lui au format un zâmbet pe care aparent îl exersase. „ Poate că ar fi utile în lupta ta împotriva Lampadas.”

Draigo a simțit un fior pe măsură ce posibilitățile se desfășurau în mintea l ui. „Sunt sigur că Directeurul va fi destul de interesat, cu condiția să le poți găsi.”

Erasmus a continuat. „Ești conștient că Denali a fost odată o bază cymek. Cu mult timp în urmă, această flotă de roboți a plecat de aici și a fost oprită la scurt timp după aceea; a fost dormantă de atunci. Am locația exactă. Cu un efort minim ai putea recupera navele, le-ai putea recondiționa, instala arme noi și chiar adăuga motoare foldspace dacă dorești. Vasele sunt ale tale.”

Anna și-a înfășurat brațele în jurul taliei robotului și l-a îmbrățișat.

Draigo deja proiecta multe moduri eficiente de a desfășura un nou grup de luptă. „Asta ar fi un gest de recunoștință foarte acceptabil.”

* * *

A FOST BINE să experimenteze din nou. Aceasta era motivul principal pentru existența robotului independent. Petrecând ultimele opt decenii ca nimic mai mult decât o sferă de gel fără corp, Erasmus nu a putut să efectueze munca palpitantă pe care dorea să o facă și a trebuit să se mulțumească cu simple experimente de gândire, precum și cu manipulări psihologice subtile și scheme - care, deși valoroase, nu erau nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca acțiunea autentică și tangibilă. De ase menea, s-a concentrat pe supraviețuire și a reușit să o facă.

Acum, în forma sa de carne și sânge, Erasmus putea să meargă oriunde dorea, să atingă orice dorea, chiar să mănânce, și în sfârșit putea să revină la cercetările sale. Stătea în camera de laborator care conținea creierele f ără corp ale Navigatorilor eșuați. Creierele îl fascinau, mărite și evoluate, presupus exemple de *oameni superiori*, deși chiar și „oamenii superiori” erau departe de capacitățile mașinilor gânditoare.

Se uita la rândurile de tancuri, toate fiind pregătite pentru instalare în forme puternice de walker cymek. Păreau să contempleze semnificația existenței lor.

„Te uiți de o oră,” a spus Anna. „Ar trebui să mergem undeva, să facem ceva.”

„Fac ceva,” a spus el. În vremuri trecute, ca un robot de prestigiu pe Corrin, el a disecat, stimulat și torturat partea sa de creiere umane.

„Consider experimente de efectuat."
Anna s-a apropiat. „Pot să ajut?"
El s-a gândit, alegând răspunsul corect. „Desigur." Asta era tot ce avea nevoie să audă.
Anna Corrino însăși era unul dintre cele mai mari experimente ale sale, dovedind cât de mult putea realiza în manipularea, modelarea și dezvoltarea personalității ei deteriorate. Dar el era în mare parte terminat cu ea. Acum voia să cerceteze și să testeze creierele Navigatorului.
Deși Anna părea plictisită și nerăbdătoare cu doar un moment înainte, odată ce el a adus-o în munca sa, ea s-a simțit mai valoroasă. Cu ajutorul ei, a pregătit mai multe teste inițiale. I-a dat instrucțiuni, iar ea a fugit să obțină echipamente pentru el.
A selectat trei creiere vii pentru a experimenta, iar când Anna i-a adus sonde lungi și subțiri cu capete electrificate, a trecut printr-un proces extins de încercare și eroare pentru a localiza și stimula receptorii primari ai durerii din creierele Navigatorului. Cu electrozi conectați la fiecare specimen, a luat măsurători, a ajustat munca sa și a descoperit rapid cum să tortureze subiecții.
A făcut asta de multe ori înainte pe creierele umane, dar aceste specimene mutate și presupus evoluate se comportau la fel, cu aceleași răspunsuri primitive la nivelul de bază al creierului. Chiar dacă specimenele nu aveau o formă fizică pentru a se zbate și a striga, ceea ce ar demonstra clar agonia pe care o experimentau, citirile de pe thoughtrode nu mințeau.
„Obținem rezultatele corecte, Erasmus?" a întrebat Anna.
„Rezultate dezamăgitoare," a spus el, iar fața Annei s-a întristat, de parcă el ar fi criticat-o. „Nu ești tu," a adăugat el repede. „Este o eșec al creierelor în sine."
A întins mâna pentru a apuca un alt rezervor, apăsându-și mâinile împotriva peretelui curbat de plaz și ridicându-l. Subiectul următor.
„Ce faci?" a întrebat o voce ascuțită.
Erasmus s-a întors să-l vadă pe Dr. Danebh încruntându-se la el. Reacțiile sale umane aproape că l-au făcut să-i scape recipientul cu creierul. Dar a reușit să se controleze. Dacă rezervorul cu creier ar fi să se spargă pe podeaua laboratorului, ar fi o risipă a unui subiect experimental.
„Fac cercetări științifice," a răspuns el. „Nu este acesta scopul pentru care este concepută această facilitate?"
Doctorul Tlulaxa i-a aruncat o privire de consternare. „Aceste creiere sunt pentru a ghida walkerii cymek în atacul nostru împotriva Butlerienilor. Denali nu este o facilitate dedicată cercetării pure, ci pentru a dezvolta arme împotriva lui Manford Torondo. Aceasta este prioritatea noastră. Nu deteriora resursele noastre."

Erasmus a acceptat justificarea. „Foarte bine.” A pus recipientul înapoi în locul său și i-a spus Annei să returneze celelalte trei în locurile lor. „Cred că am învățat tot ce este necesar aici.”

A dat din cap, imitând un gest pe care l-a învățat observând oamenii. „ Având în vedere răspunsurile primitive pe care subiecții le-au demonstrat, pot înțelege de ce aceștia sunt *failed* Navigators.”

Cine face o sugestie este adesea într-o poziție dezavantajată în comparație cu cel care o ascultă și o ia în considerare, mai ales dacă există obiective personale conflictuale.

—RODERICK CORRINO, sfat pentru fratele său Salvador

Valya a continuat să monitorizeze progresul Surorilor sale, în special al celor ortodoxe încăpățânate. În afară de câțiva care au trebuit să fie eliminați, majoritatea au fost reînvățați cu succes, atât fizic, cât și mental. Frăția era din nou puternică și stabilă, sub conducerea ei capabilă.

Ninke, totuși, a rămas un semn de întrebare. Și unul mare.

Sora Deborah stătea lângă Valya pe terenul de antrenament, observând sute de cursanți care își desfășurau rutinele solo, inclusiv pe Gabi, plină de energie și determinare. Aceștia loveau aerul și loveau ținte imaginare cu degete tari ca piatra, mișcându-se repede. Împreună, au perfecționat combinația de abilități din educația de Maestru al Sabiei a lui Valya, tehnicile pe care ea și fratele ei Griffin le-au creat pentru ei înșiși și Calea Vrăjitoarei. Deși erau strâns împachetați, cursanții frenetic nu se atingeau unii de alții, ci aterizau grațios în pozițiile lor corecte de luptă, ca și cum ar fi fost coregrafia.

„Fac progrese”, a raportat Deborah.

„Nu este suficient pentru standardele pe care le-am stabilit.” Valya a descoperit că nu este niciodată înțelept să oferi prea multe laude, ceea ce ar putea încuraja unii cursanți să fie mulțumiți cu mai puțin decât cel mai bun al lor. A ridicat mâinile pentru a suspenda sesiunea, strigând: „Am văzut o îmbunătățire bună, dar *bun* este mai puțin decât *excelent.* O Soră trebuie să atingă vârful abilităților umane, fizice și mentale. De aceea, Maica Superior Raquella a fondat ordinul nostru.

„Am selectat cei mai buni dintre voi pentru a urma un antrenament mental mai intensiv, pentru a adăuga echilibru abilităților voastre de luptă. Veți avea nevoie de aceste abilități mentale pentru a avansa Sororitatea în viitor, deoarece veți fi învățați instrumente psihologice importante, modelarea emoțională și chiar Adevărul pentru cei dintre voi care au această capacitate.”

După ce le-a făcut semn să continue să exerseze, Valya s-a concentrat pe Ninke, în timp ce fosta Soră Ortodoxă trecea prin apărări de înaltă ordine în care contracara atacuri complexe în sesiuni de sparring cu Gabi. În ciuda

Construcția robustă și musculară a lui Ninke, mișcările ei erau agile. Brațul ei rupt s-a recuperat suficient încât să se antreneze cu ceilalți, arătând doar o ușoară favoare pentru celălalt braț.

Valya și-a ridicat sprâncenele și s-a întors către Deborah. „Care este evaluarea ta despre Ninke?”

O mică mișcare de frustrare a întors buzele lui Deborah. „De când a fost eliberată din centrul medical, este una dintre cele mai remarcabile atât în domeniul fizic, cât și în cel mental. Accidentarea ar fi putut să o facă să-și reconsidere atitudinea rebelă.”

„Dar este loială?”

Deborah nu a putut decât să ridice din umeri. „Ea pretinde că aderă la filosofia noastră, dar chiar și cu observația mea atentă, nu pot să-mi dau seama de loialitatea ei față de *tine,* Maică Superioară. Fără îndoială, Ninke este loială față de Sororitate—dar gradul ei de devotament față de noile tale metode nu este atât de clar. Mă îndoiesc că va fi vreodată la fel de credincioasă ție cum a fost odată față de Maica Reverendă Dorotea.”

Fruntea Valyei s-a încruntat de nemulțumire. „Așa cum există grade de iubire, tot așa există grade de devotament și loialitate. Câtă loialitate credeți că este necesară pentru scopurile noastre?” A privit-o pe Ninke continuând să lupte, întrebându-se dacă femeia merită să fie păstrată sau dacă era mai sigur să-și reducă pierderile potențiale și să scape de ea după toate.

De parcă ar fi simțit că este scoasă în evidență, Ninke și-a oprit rutinele și a lăsat-o pe Gabi să-și tragă sufletul. S-a întors să se confrunte cu cei doi observatori, expresia ei fiind deschis ostilă. Valya a privit-o înapoi cu răceală și a vorbit pe un ton lateral către Vrăjitoare. „Afișarea ei flagrantă de emoție arată o lipsă de tărie mentală.”

Ninke s-a învăluit în calm total și a plutit casual spre observatori printr-o mulțime frenetică de cursanți în mișcare rapidă, fără a se atinge de ei. S-a întors către Valya. „Maică Superioară, am supraviețuit hazing-ului pe care l-ați impus facțiunii mele și am finalizat toate sarcinile umilitoare pe care m-ați făcut să le îndeplinesc. Din cauza resentimentului dumneavoastră față de noi, surorile mele ortodoxe au fost bătute și rănite—unele chiar ucise. Dar eu sunt încă aici.”

Valya s-a tensionat instinctiv. „Ceilalți erau mai valoroși pentru Sororitate ca exemple ale a ceea ce se întâmplă cu oamenii care nu mă ascultă. Cred că metodele mele au fost eficiente.”

„Și eu?” a oftat Ninke. „Ce valoare am eu pentru tine?”

Cu un zâmbet rigid, Valya a spus: „Când facțiunea ta ne-a trădat și aproape a distrus Sororitatea, ai comis acte trădătoare. Dar văd potențial în tine, Ninke, așa că ți-am oferit o a doua șansă. O vei lua sau îți vei respinge oportunitatea?”

Ninke și-a ridicat bărbia. „M-am dovedit suficient. Uneori, o nedreptate trebuie abordată cu mai mult decât cuvinte sau consimțământ.”

s-a lăsat într-o poziție de luptă, mușchii ei relaxați și pregătiți, ochii ei hiper-alerti. „Și acesta este unul dintre acele momente. Acceptă-mă acum așa cum sunt, sau omoară-mă.”

Celelalte Surori și-au oprit practica, unele dintre ele șocate. Deborah s-a dat la o parte în timp ce Valya și Ninke au început să se învârtă una în jurul celeilalte. Ninke a aruncat o privire spre stânga, ceea ce Valya a interpretat ca o înșelăciune, așa că s-a pregătit pentru o lovitură în direcția opusă, dar cealaltă Soră s-a întors exact acolo unde se uitase, o dublă înșelăciune, și a sărit direct spre Valya, lovindu-se de ea. Valya și-a folosit propriile reflexe și tehnici de luptă combinate. A simțit o undă de aer când Ninke a ratat-o. Cu greu. Ninke nu și-a favorizat deloc brațul rănit, așa că ezitarea pe care o arătase folosindu-l mai devreme trebuie să fi fost falsă.

Dar când Valya s-a întors pentru a lansa propriul său atac, cealaltă femeie a fost acolo, în fața ei, în mod neașteptat. Ninke a lovit Maica Superioră în centrul pieptului cu un picior puternic. Valya și-a îndoit genunchii și s-a lăsat să cadă înapoi pentru a atenua impactul, apoi a sărit înapoi din zona de luptă pentru a s e pregăti mai bine pentru următoarea mișcare a adversarei sale.

Într-o neclaritate de mișcare după alta, cealaltă Soră a arătat că î nțelege ceva din metodele avansate de luptă, dar Valya a observat modele î n interpretarea lui Ninke a Căii Vrăjitoarei. Modele care reflectau lipsa ei de experiență.

Valya a trecut la atac, urmând mișcările precise ale celeilalte femei ca o umbră. A surprins-o pe Ninke și a împins-o înapoi cu o serie de lovituri de picior, împingeri cu pumnii și coate dure, încheind cu o lovitură uluitoare la lateralul capului. Apoi, Valya a doborât-o cu o lovitură la genunchi, a imobilizat-o la pământ și a apăsat două degete împotriva unui nerv din gâtul ei, făcând-o neputincioasă.

În vârtejul de adrenalină, Valya ar fi putut să o omoare pe Ninke pe loc, dar a decis să-i cruțe viața. A eliberat presa de pe punctul de presiune și s-a retras, apoi a uimit-o pe Ninke ajutând-o să se ridice.

Tremurând de furie, pregătită să continue lupta, Ninke s-a confruntat cu Valya. „Sunt loială Fraternității, Maică Superioară,” a spus ea cu o voce provocatoare. „Și voi lupta împotriva dușmanilor noștri. Ești tu un dușman al Fraternității? Sau ar trebui să mă concentrez pe altul?”

Valya a zâmbit. „Comentariul tău este la fel de neașteptat ca unele dintre mișcările tale de luptă.” A dat din cap repede. „Eu sunt Maica Superioară. Nu sunt acum, nici nu am fost vreodată, nici nu voi fi vreodată, un dușman al Fraternității. Avem deja destui dușmani.” A ridicat vocea, astfel încât ceilalți să poată auzi. „Ninke, pedeapsa ta s-a încheiat, trecutul este uitat. Acum este timpul să ne unim într-o forță puternică—o parte vitală, dar aproape invizibilă, a Imperiului.”

Ninke s-a mutat înapoi printre celelalte femei de pe terenul de antrenament, unde și-a reluat rutinele energice cu Gabi. „Da," a murmurat Valya către Deborah în timp ce continuau să observe. „Cu siguranță avem suficienți dușmani externi pentru a ne ține ocupați."

* * *

CÂND CIOBA A PĂȘIT de pe naveta VenHold pe Wallach IX, întorcându-se la școala Sisterhood după atât de mult timp, s-a bucurat să-și vadă colegii îmbrăcați în robe negre așteptând-o. Deși pregătirea ei inițială avusese loc pe Rossak, aceasta încă se simțea ca o întoarcere acasă.

Cioba alesese să poarte roba albă a unei Vrăjitoare, atrăgând atenția asupra geneticii sale rare. Era mândră de moștenirea ei și acum spera să facă din aceste femei aliații Venport Holdings, chiar dacă ele colaborau deja mai strâns cu Curtea Imperială… deși nu întotdeauna în beneficiul VenHold, din ceea ce îi raportaseră sursele.

Pe măsură ce traversa câmpul de aterizare spre clădirile principale ale școlii, Cioba a observat că Surorile adunate stăteau pregătite, ca și cum ar fi fost o echipă de securitate în plus față de un comitet de primire. Printre ele, sora Olivia cu fața de lună o privea cu precauție. „Ai venit singură?"

Încercând să înțeleagă atitudinea neașteptat de rigidă, Cioba a s pus: „Am venit singură, dar mă bucur să mă aflu acum printre prieteni."

Un zâmbet mic a străbătut expresia precaută a Oliviei. „Împăratul a impus restricții severe asupra companiei soțului tău, iar noi știm că VenHold a încercat recent să asedieze Salusa Secundus, o încercare care s-a încheiat cu un dezastru. Este periculos pentru noi să te avem aici sau să avem vreo legătură cu Josef Venport."

„Împăratul a luat măsuri severe și nejustificate pentru a ne dăuna, dar Venport Holdings este puternic și va supraviețui. Totuși, avem nevoie de sfatul și asistența Surorilor. De aceea am venit." Cioba a aruncat o privire în jur. „Trebuie să o văd pe Maica Superioră Valya în legătură cu o chestiune importantă. Te rog, Olivia?"

Cu o expresie blândă, Olivia a făcut un gest către mai multe clădiri mari noi aflate în construcție. „Maica Superioară monitorizează lucrările zilnic. Vino cu mine."

Olivia l-a condus pe Cioba pe un drum pavat cu piatră către clădirile principale. Deși Josef le-a oferit structurile inițiale pentru sălile de clasă care au ajutat Congregația să își facă începutul aici, Școala Mamă părea acum să prospere pe această lume îndepărtată, intrând într-o fază majoră de expansiune. Își va aminti Valya să-și arate recunoștința pentru ceea ce a făcut Venport Holdings pentru ei?

Câmpul de aterizare avea o nouă structură de terminal, mai mare decât cea temporară anterioară. O echipă de construcții masculină muta o clădire prefabricată pe un

cadru mobil pentru o nouă fundație, în timp ce muncitorii instalau feronerie și uși în două mari cămine noi care aveau pereți din piatră și acoperișuri din țiglă roșie.

„Această școală este diferită de orașul nostru de pe stâncă de pe Rossak, dar va fi frumoasă”, a spus Cioba. „Raquella ar fi fost mulțumită.”

Olivia a condus-o la tânăra Maică Superior care stătea în fața clădirii din piatră, vorbind cu un bărbat îmbrăcat într-un costum de lucru bej care lua notițe în timp ce ea vorbea. Deși Valya a observat sosirea lui Cioba, ea a rămas absorbită în discuția ei până când l-a dat afară pe antreprenor.

Cioba era căsătorită cu Josef și era o parte vitală a Venport Holdings, dar fusese crescută și instruită în Frăție, așa că loialitatea ei față de Maica Superior era profund înrădăcinată. Succesorul lui Raquella nu era o femeie ușor de cunoscut, având ambiții complexe, uneori contradictorii și un zid în jurul ei.

Când Valya și-a îndreptat atenția către Cioba, a vorbit deschis: „Sunt surprinsă că ai venit aici, Cioba Venport. Împăratul ar plăti o răscu mpărare frumoasă dacă te-am livra lui—o mică jertfă din partea mea pentru a obține o mare influență.”

Cioba sperase la o conversație cordială și la negocieri. Chiar voia să-și viziteze fiicele Candys și Sabine, care erau învățate aici. Dar, în lumina comentariului agresiv al lui Valya, și-a schimbat întreaga abordare. „Cu respect pentru tine, Maică Superioară, te-aș sfătui să nu faci asta. Sunt o vrăjitoare și o Maică Reverendă. Dacă m-ai trata atât de lipsit de respect, ar putea crea o nouă ruptură în Suroritate—tocmai când încerci să vindeci o veche rană.”

Valya s-a întors să privească activitățile de construcție. „Chiar și așa, venirea ta aici implică un mare risc pentru noi.”

„Poate, Maică Superior, dar sunt sigură că aveți modalități de a preveni scurgerea informațiilor. Sunt aici să vă cer să luați un alt risc, în numele soțului meu. Așa cum el a riscat mult când a ajutat Surorile după ce am fost desființate de Împăratul Salvador.”

Valya și-a ridicat sprâncenele întunecate, părea profund î ngrijorată. „Ce ne-ai cere?”

„Surorile ar putea servi ca un intermediar pentru a rezolva disputa dintre Josef și Împăratul Roderick. Negocierea păcii ar aduce stabilitate Imperiului și ar pune atât Împăratul, cât și VenHold în datoria voastră.”

Valya și-a strâns privirea. „Împăratul a confiscat toate activele financiare ale VenHold și a confiscat băncile lor din întreg Imperiul. Soțul tău a asediat recent Salusa Secundus și s-a retras în înfrângere după ce Butlerienii l-au alungat. Ce avantaj posibil ar câștiga Surorile dacă am întări legăturile cu Venport Holdings?”

Cioba și-a impus calmul. „Aceasta este o evaluare inexactă a evenimentelor, Maică Superior, dar țineți cont că VenHold controlează în continuare active economice semnificative în alte domenii. Josef a mers la Salusa nu pentru a cuceri, ci pentru a forța o încheiere a disputei."

„Și motivul pentru care s-a retras atât de brusc? Nu simt că am primit toate informațiile despre asta."

„Nu sunt un tactician militar," a spus Cioba, cu cel mai enigmatic zâmbet pe care l-a putut aduna.

Valya i-a răspuns cu un zâmbet ironic. „Bine. Dar în ceea ce privește ' disputa', cred că a început când soțul tău l-a asasinat pe fratele lui Roderick—a ucis un *Împărat*."

Cioba s-a străduit să găsească o modalitate de a sparge rezistența stâncoasă a Maicii Superioare. „Salvador Corrino a fost un om volatil și periculos. Nu uitați că a masacrat multe Surori pe Rossak. Orice ar fi făcut soțul meu, trebuie să fiți de acord că Imperiul beneficiază de un Împărat mai stabil."

Tânăra Maică Superioară s-a uitat la ea fără pasiune, fără a părea că îi pasă de problemele ei. „De acord, și de aceea Fraternitatea a întărit legăturile cu Roderick Corrino, Curtea Imperială și mulți nobili din Landsraad. Nu doresc să pun în pericol asta."

Cioba a continuat cu încăpățânare, „Din cauza plângerii lui Roderick împotriva lui Josef, fanii Butlerieni au câștigat influență și putere pe seama rațiunii. Știu că nu ai o mare dragoste pentru Butlerieni, Maică Superioară. Gândește-te la daunele pe care Surorile Ortodoxe le-au cauzat ordinului nostru, cum aproape ne-au distrus!"

„Da, dar aceasta este o chestiune internă a Fraternității, și a fost rezolvată." Valya a dat un semn de aprobat. „Cu toate acestea, sunt de acord că ne-ar fi mult mai bine dacă disputa s-ar încheia. O represalii duce la o contrareplica, care duce la alta, ad infinitum. Dar am Surori bine plasate în Palatul Imperial, inclusiv pe Fielle ca Adevărată a Împăratului. Aceste fe mei sunt obligate să slujească atât Fraternității, cât și Împăratului, cât mai bine posibil."

„Uneori, în scopuri opuse, totuși."

„Scopul Surorilor este primordial." Ochii întunecați ai Valyei erau fervenți.

„Scopul Surorilor este vast," a replicat Cioba. Sperase că această afirmație criptică era suficientă pentru a-i aminti Valyei că Cioba știa despre computerele ascunse ale Surorilor și despre înregistrările lor genetice extinse. De fapt, Cioba însăși aranjase transportul secret VenHold care recuperase aceste computere și înregistrări din junglele Rossak. „Pentru binele Imperiului, trebuie să forțăm o prăpastie între Butlerieni și Împărat."

Venport Holdings poate face asta, iar doar soțul meu are o forță militară suficientă pentru a se opune fanaticilor. El apelează la Sororitate pentru asistență. Poți acționa ca un intermediar între Josef și Roderick, găsind o modalitate pentru ca ei să devină aliați.

Valya și-a încrucișat brațele peste piept. „A-l ajuta pe Josef în acest fel ar aduce mânia Împăratului *și* a Butlerienilor asupra noastră.” A clătinat din cap. „Nu, Soră Cioba. După eșecul pe care l-am suferit pe Rossak, nu cred că este înțelept. Ca Maică Superioară, nu voi plasa ordinul nostru între o altă coliziune a forțelor titanice. Prea periculos pentru noi. Sororitatea trebuie să rămână neutră în această chestiune.”

Valya a ignorat-o și a plecat rapid spre complexul principal, însoțită de Deborah, lăsând-o pe Cioba singură, șocată și descurajată de respingerea distantă.

* * *

CÂND VALYA S-A ÎNTORS la birourile ei, a primit un raport de informații surprinzător care i-a făcut inima să bată mai repede. Fielle a trimis un mesaj codificat direct către ea de la Curtea Imperială, o veste pe care știa că Maica Superioră o va dori imediat. *Da, Fielle mă cunoaște prea bine.*

Vorian Atreides mersese acolo pentru a se întâlni cu Împăratul Roderick pe Salusa, iar după ce omul urât a plecat, Adevărul a reușit să adune informații importante. Existau indicii puternice că el mersese la Corrin și că credea că se poate ascunde acolo.

Se înșela.

În acest univers vast și infinit de complex, pericolul este întotdeauna prezent. Pentru o persoană obișnuită, provocarea este de a determina capcanele și cum să le evite. Ca și alți oameni, nu sunt perfect, dar prezicerea mea mă ridică la un alt nivel de conștiință.

—NORMA CENVA, comentarii înregistrate

Uneori, revelațiile prezicerii îi veneau neinvitate, dar universul avea atât de multe variabile, mult dincolo de înțelegerea ei. Realitatea însăși era imperfectă și imprevizibilă.

Ca și alți Navigatori, prezicerea ei extinsă îi permitea să vadă căi sigure prin și în jurul nenumăratelor sisteme stelare. În acest sens, universul era al ei și disponibil pentru ea, atât cât dorea să exploreze, și voia să ofere universul Navigatorilor ei. Dar universul nu era exact un loc sigur.

Tulburată, ea privea spre câmpul Kolhar al tancurilor Navigator cu sentimente tandre, lăsându-și gândurile să alunece prin nenumărate posibilități. Acestea erau copiii ei, ea era creatorul lor. Și acest sentiment matern, această dragoste indiscutabilă pentru creațiile ei, era mai puternică decât orice sentiment pe care îl avea pentru strănepotul ei. Se îngrijora de bunăstarea lui Josef, dar el își provocase singur problemele.

Din cauza embargoului comercial pe care Împăratul îl impusese în întreg Imperiul, mulți dintre Navigatorii ei fuseseră retrasi din navele lor mari de explorare spațială și rămăseseră aici în tancurile lor. Acum, cu stocul de mirodenii de pe Arrakis distrus, proviziile vitale de melange erau reduse. Chiar dacă Josef crescuse recolta la niveluri mai mari cu toate echipele sale, tot nu era suficientă mirodenie pentru ea sau pentru Navigatorii ei.

Din cauza dușmăniei cu Roderick Corrino, Navigatorii ei sufereau. Josef retrăsese atât de multe dintre navele sale comerciale încât doar câțiva Navigatori mai erau activi, iar faptul că erau tăiați de la călătoriile prin foldspace le provoca o mare suferință. Au reacționat de parcă universul le-ar fi fost furat. Norma a făcut tot posibilul pentru a stabiliza daunele, pentru a îmbărbăta și a conforta Navigatorii ei; pentru a echilibra situația cât mai mult posibil, a redistribuit

so parte din gazul condimentat limitat, întărind pe cei care aveau cea mai mare nevoie.

Pe de altă parte, fără comerțul VenHold, Imperiul însuși era sub presiune. Nemulțumirea creștea în rândul populațiilor care nu primeau livrările regulate de bunuri vitale; nenumărați dependenți tânjeau după melange, la fel ca și Navigatorii ei. Prețurile au explodat.

Deși Norma de obicei rămânea distantă față de problemele umane, putea vedea criza cum se conturează și se temea că inactivitatea va avea repercusiuni violente. Oamenii făceau lucruri nebunești și se îngrijora că dușmanii lui Josef vor acționa impulsiv ca rezultat.

Și acele acțiuni ar putea afecta negativ Navigatorii ei.

Manford Torondo ura ceea ce reprezentau, iar adepții săi uciseseră unul dintre copiii ei prețioși pe Baridge. Acum, Împăratul Roderick îl ținea pe Dobrec ostatic ca specimen de cercetare pe Salusa Secundus. Amândoi acești lideri erau disperati, superstițioși... și periculoși.

În harta fracturată a prezicerii, ea prevăzuse posibilitatea ca un Navigator să fie răpit, dar marea catastrofă a băncii de condimente distruse de pe Arrakis o orbitase la acea vreme. Nu se întorsese suficient de repede l a Kolhar pentru a preveni pierderea lui Dobrec.

Acum, gândurile ei erau încurcate în noduri. Se uita dincolo de câmpul Navigatorilor, extinzând ochiul minții sale departe în spațiu spre Salusa Secundus, care era inima unei furtuni psihice pe care o simțea. Putea simți tensiunea din mintea lui Dobrec acolo, criza cu care se confrunta pe măsură ce interogatorul imperial îl presa din ce în ce mai mult. Prezicerea îi oferea puține detalii clare, dar a învățat suficient pentru a-și da seama că Navigatorul capturat nu va supraviețui.

Chiar și din Kolhar, ea putea vizualiza laboratorul secret subteran, proba, prelevarea de probe și chinul care era inflitcat asupra lui Dobrec - toate într-o încercare stângace de a înțelege ceea ce niciun om nu putea vreodată să înțeleagă. Totuși, interogatorul Scalpel înțelegea tehnici pe care niciun Navigator nu le știa, tehnici pe care niciun Navigator nu le putea rezista.

Norma se simțea goală pe dinăuntru.

Împăratul Roderick Corrino ar putea fi un om moral în sens uman, dar morala Normei nu era aceeași cu a lui, nici cu a lui Manford Torondo... nici cu a lui Josef, de altfel. Totuși, toți acești bărbați, în coconii lor drepți, pretindeau că acționează din motive corecte.

Din cauza a cine era ea - și *ce* era - obligațiile Normei erau mai mari decât ea însăși, mai mari decât acei bărbați și obiectivele lor. Navigatorul captiv crea o problemă imensă pentru ea.

În rezervorul îndepărtat, Dobrec plutea, prins, dar Norma putea vedea doar ecouri vizuale ale prezenței sale. Împăratul ar face orice pentru a înțelege

Navigatorii, pentru a găsi o modalitate de a lovi împotriva Venport Holdings. Roderick Corrino nu a înțeles marele pericol al deciziilor sale, nici Josef nu a înțeles ce a provocat. Iar Manford Torondo, în special, nu știa consecințele teribile ale acțiunilor sale sau ale acțiunilor care urmau să vină.

Ea nu a putut să-l salveze pe Dobrec din cauza tuturor soldaților pe care Împăratul îi avea staționați pentru a păzi laboratorul, dar putea să-l ajute într-o altă manieră, să-i arate cum să facă o călătorie infinită și necesară.…

Prin conștiința ei agitată, Norma a simțit furtuna întunecată venind, o amenințare pentru Navigatorii ei care era mai mare decât orice pericol cu care s-au confruntat vreodată. Pericolul se abătea asupra tuturor lor pe Kolhar, asupra tuturor celor de la Venport Holdings … asupra viitorului în sine.

Amenințarea și teroarea erau copleșitoare. Nu avea niciun răspuns. Norma se simțea de parcă s-ar fi înecat în rezervorul ei izolat. Se simțea... neputincioasă. Și amenințarea venea *aici* la Kolhar. Și în curând.

Într-o încercare frenetică de a înțelege, a întins tentaculele minții sale remarcabile, sondând, căutând.…

Dă-mi armele potrivite și voi cuceri sufletul umanității.—RAYNA BUTLER, ultimul miting public pe Kellimor

După ce s-a întors de pe planeta Lordului Pondi, raportul Anari Idaho a fost exact ceea ce sperase Manford. Cu propriii ei ochi, loiala Maestră a Sabiei a văzut stocul de arme atomice al lui Pondi, arme apocaliptice precum cele care fuseseră folosite pentru a distruge mașinile gânditoare.

Dar nu toate focoasele fuseseră folosite în acel holocaust nemilos, iar o rezervă capabilă să distrugă planete fusese pusă deoparte pe Gillek. Nobilul era mult prea speriat pentru a o păstra acolo și era un convertit atât de dornic la mișcarea Butleriană încât i-a oferit-o pe toată lui Manford—care știa exact cum să folosească o astfel de bogăție neașteptată și putere. Era exact ceea ce avea nevoie împotriva lui Venport și a fortăreței sale presupus inexpugnabile de pe Kolhar.

Pe parcursul mai multor zile pe planeta lui Pondi, Anari și echipa ei au lucrat sub acoperirea întunericului pentru a îndepărta fiecare dintre atomice. Pe măsură ce se pregătea să plece cu premiul ei, nobilul nervos a rămas în urmă, înclinându-se, plângând de fericire, mulțumindu-i lui Anari pentru că l-a eliberat de o astfel de povară teribilă. Spaționul ei Butlerian a zburat înapoi spre Salusa Secundus cu un arsenal complet de atomice interzise, iar când nava s-a strecurat printre flota lui Manford, nimeni nu a ghicit cât de multă distrugere purta în hold.

Mândră de realizarea ei, Anari a coborât pentru a se reuni cu hoardele în continuă creștere care s-au tabărat în piața palatului lui Zimia. Manford a fost ușurat să o aibă înapoi, și nu doar din cauza veștilor pe care le-a adus. Era un lider mult mai puternic cu Maestrul său de Sabie prezent, și nu doar în sens fizic. Nu ar fi putut cere niciodată un bodyguard mai perfect, nici un mai bun bastion emoțional, un stabilizator.

După ce Anari și-a prezentat raportul oral cu o voce joasă, aproape de urechea lui, Manford a suspinat lung, în extaz. Privind spre impozantul Palat Imperial din apropiere, și-a îngustat privirea. „Aș prefera să păstrez această cunoștință departe de dragul nostru Împărat Roderick. Nu-l privește și a arătat deja că nu este dispus să ia măsuri dificile, dar necesare.

Prin urmare, *noi* vom folosi atomicele împotriva dușmanului nostru co mun. Și vom câștiga. Anari, sunt sigur că Roderick Corrino ne va mulțumi.

Atât el, cât și Împăratul erau hotărâți să-l zdrobească pe Directeur Venport și să șteargă tehnologia lui blestemată, dar Manford nu avea încredere totală în convingerile lui Roderick. În timp ce Salvador, lipsit de voință, putea fi presat să facă ceea ce i se spunea, fratele său avea un obicei nefericit de a gândi pentru sine.

Anari a avertizat: „Utilizarea atomicelor este strict interzisă—în special atomicele împotriva oamenilor.”

În timpul lungilor zile de așteptare pentru raportul ei, sperând la ce e mai bun, Manford gândise deja la consecințe. „Utilizarea tehnologiei mașinilor gânditoare este de asemenea interzisă, iar Venport este clar vinovat de încălcarea acesteia. A trimis *cymeks* pe Salusa Secundus! Voi f olosi o anatemă pentru a distruge alta. Mașinile gânditoare ne-au torturat și ne-au înrobit timp de secole, dar amintește-ți că atomicile *ne-au eliberat*. Nu există o echivalență morală.” Se înroși gândindu-se la misiunea glorioasă care îi aștepta. „După ce vom distruge Kolhar, dacă Roderick este prea supărat, îi voi explica că am făcut-o pentru a răzbuna asasinarea fratelui său. Dacă mai este încă prea mult scandal în legătură cu metoda noastră, putem fi căiți și cere iertare.” Zâmbi, dând din cap către sine. „Nu mă aștept să fie prea dificil, totuși. Roderick obține și el ceea ce vrea.”

„*Dacă* reușim”, a spus Anari. „Amintește-ți că Kolhar este cea mai bine apărată planetă din Imperiu. În ciuda armelor noastre atomice, am putea suferi pierderi mari.”

Se uita la tabăra întinsă a Butlerienilor din jurul său. „Avem destul sânge de cheltuit.” A făcut un gest către Anari, având deja planurile făcute. „ Du-mă la Palatul Imperial. Îi voi informa pe Împărat că intenționăm să cucerim Kolhar, iar toți adepții mei vor pleca imediat. Nu trebuie să știe mai multe detalii.”

Avea multe nave de război în orbită alături de Forțele Armate I mperiale ale lui Roderick, inclusiv flota de ostatici pe care amiralul Harte o adusese recent acasă. Toți acei luptători erau camarazi fericiți pentru moment... dar Manford știa că Butlerienii își depășiseră bunul simț. Împăratul dorea să plece.

Când Manford s-a întors după ce l-a învins pe Directorul Venport, totuși, adepții săi nu ar pleca niciodată. Ei vor fi aici pentru a rămâne.

* * *

ÎMPĂRATUL RODERICK STĂ cu Haditha în apartamentul său privat din Palat, citind mesajul surprinzător scris de mână de la Manford Torondo. Liderul Butlerian a anunțat că întreaga sa flotă va pleca spre Kolhar, "pentru a face ce

trebuie să fie făcut. Forțele mele sunt suficiente și adepții mei sunt hotărâți. Vom sparge apărarea lui Venport și vom distruge întreaga lui planetă.”

A fost cu adevărat o veste binevenită.

Și-a tras sufletul în timp ce îi înmâna mesajul soției sale cu părul castaniu. “Îi voi spune lui Manford că are binecuvântarea mea. Butlerienii vor fi cu siguranță masacrați în încercare, dar ar putea totuși să provoace daune considerabile lui Venport.” A bătut cu degetele pe masa orna mentată din lemn de sânge. “Ambele părți s-ar putea decima reciproc.”

Haditha a terminat de citit și a pus nota deoparte. “Manford tre buie să știe asta. Pare mult prea încrezător. Sau prost.”

“Nu pot pleca din Salusa suficient de repede, din punctul meu de vedere.” Deși navele butleriene nu făcuseră nicio amenințare deschisă împotriva c apitalei imperiale, Roderick știa că ar putea la fel de ușor să se întoarcă împotriva Salusei și poate chiar să încerce o lovitură de stat. “Nu am încredere î n Manford Torondo mai mult decât am încredere în Directeur Venport.”

Până acum, el decisese că forța de atac a generalului Roon fusese pierdută cumva. Grupul de luptă al amiralului Harte din Kolhar consta din nave FTL lente care nu puteau concura nici măcar cu flota Butleriană de model vechi. Roderick avea un plan pentru navele lui Harte, totuși - unul care ar fi fost eficient împotriva lumii natale Butleriene, cu condiția să nu fie complet distruse la Kolhar. Oricum, se simțea încrezător că Butlerienii vor fi învinși.

Împăratul trebuia să dețină cea mai puternică forță militară, fără excepție, dar pe parcursul domniei sale, Salvador lăsase flota să degenerate în corupție și incompetență. Salvador devenise prea dependent de Flota de Spațiu VenHold pentru transport, ceea ce lăsase armata sa aproape neajutorată când Directorul Venport a trădat Imperiul.

Roderick și-a stăpânit un gemete. Fratele său slăbise tronul în moduri care ar necesita generații pentru a fi reparate... dacă Casa Corrino va supraviețui atât de mult.

Între timp, Roderick semnase contracte extinse cu EsconTran și alte companii de transport foldspace pentru a transporta navele sale de menținere a păcii în jurul Imperiului din ce în ce mai neliniștit. Dar doar VenHold avea Navigatori, iar până acum, oamenii de știință ai lui Roderick nu reușiseră să scoată, să analizeze sau să obțină răspunsurile din specimenul lor capturat….

Roderick se lupta cu tumultul. Un Împărat nu putea fi aruncat încoace și încolo ca o jucărie între Butlerieni și Venport! Totuși, în curând, dacă ciocnirea de la Kolhar era suficient de sângeroasă, problema s-ar putea rezolva de la sine….

* * *

ÎNAINTE DE M ANFORD ȘI urmașii săi au plecat în „misiunea lor sfântă,”

Împăratul a anunțat o zi de sărbătoare pentru a-i face pe Butlerieni să se simtă apreciați. Raliurile lor păreau surprinzător de reținute, deoarece aparent își economiseau furia pentru a fi dezlănțuită împotriva lui Venport.

Când Manford a fost pregătit să transporte sute de mii de susținători la flota sa în orbită, Roderick și Haditha le-au făcut o plecare grandioasă navelor de război. Au salutat din turnurile Palatului în timp ce nava după nava se ridica în cer.

„Bună răzbunare”, a murmurat Roderick. Nu aprecia deloc Butlerienii.

Haditha i-a strâns mâna. „Crezi că ar putea cu adevărat să cucerească Kolhar?”

„Credința și fanatismul orb nu sunt arme suficiente. Sper doar ca Butlerienii să provoace daune mortale forțelor lui Venport înainte de a fi distruși ei înșiși.”

Asta ar elimina ambele spini enervanți care îl tormentau.

Când primește un cadou neașteptat, un om înțelept nu pune prea multe întrebări. Numai persoana prostănacă presupune că un cadou este pur și simplu un cadou și că nu există obligații implicite.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, memo de consolidare Venport Holdings

Erasmus a fost fidel cuvântului său. După ce a ținut cont de capriciile poziționării și de mai bine de un secol de rătăcire, cercetașii lui Draigo au găsit flota de mașini gânditoare exact acolo unde robotul independent spusese că va fi. Patruzeci de nave de război masive suspendate în spațiu, întunecate și reci, dar intacte.

Odată ce cercetașii au marcat flota de roboți, Draigo a adunat o echipă de ingineri și tehnicieni Denali pentru a evalua, inspecta și reactiva navele de mașini gânditoare și a le pilota înapoi pe planeta de cercetare.

Erasmus a cerut permisiunea de a însoți echipa de recuperare, dar după ce Draigo a luat în considerare multiple scenarii de worst-case, a concluzionat că nu avea suficientă încredere în robot: Dacă ar avea acces la toate acele nave de mașini, Erasmus ar putea fi tentat să le folosească în scopuri proprii. Deși nucleul său de memorie se afla acum într-un corp biologic vulnerabil, Draigo a ales să nu își asume riscul.

Un Navigator adusese echipa de recuperare în spațiul profund, unde flota de roboți etichetați deriva, iar acum Draigo se plimba pe puntea de pilotaj în tăcere, studiind premiul său. Navigatorul din rezervorul din spatele său nu a comentat.

Inginerul șef de la Denali, o femeie dură pe nume Hana Elkora, s-a alăturat lui pe punte. „Nu pot să aștept să pun mâinile pe acelea. În ultimii zece ani am renovat două duzini de nave vechi de gândire și le-am adăugat flotei comerciale VenHold—dar niciodată atât de multe deodată.” Clar mulțumită, și-a pus mâinile pe șoldurile ei late, ca și cum ar fi considerat toată munca grea care o aștepta. „Aceasta este o adevărată comoară. Bine că barbarilor nu le-au găsit mai întâi. Acei fanatici ar fi distrus nave perfect bune fără să încerce măcar să le salveze.”

Draigo a dat din cap. „Ceea ce contează este că avem aceste nave de război, resurse pe care le putem folosi fie împotriva lui Manford Torondo, fie pentru a apăra Arrakis sau Kolhar.”

„Dreptate blestemată, și ne vom apuca imediat de treabă,” a spus Elkora. „Până acum știu

capcanele obișnuite ale mașinilor, și sunt mai mult decât familiarizat cu motoarele robotice vechi și greoaie. Vom pune aceste nave în mișcare una câte una și le vom aduce înapoi la Denali. Chiar și cu doar motoare mai rapide decât lumina, ar trebui să începi să primești noile vase în termen de o săptămână.

Pe măsură ce Mentatul se uita la hulk-urile întunecate care flotau acolo, a început să le numere și să le catalogheze. „Directorul Venport va trimite nave de transport cu motoare Holtzman de rezervă care să fie instalate. Putem transforma aceste epave în foldere spațiale în cel mai scurt timp.”

„Sunt gata să încep lucrul,” a spus Elkora.

„Toți suntem.”

* * *

O ECHIPĂ INIȚIALĂ și-a făcut drum la bordul primei nave conservate. Au folosit generatoare și baterii pentru a reactiva sistemele rudimentare de suport vital, pe care mașinile gânditoare le instalaseră doar pentru transportul sclavilor umani. După câteva ore, inginerii au reușit să facă nava mașină suficient de locuibilă, iar mai mulți muncitori au venit la bord în costume izolate și cu aparate de respirație.

Draigo și Elkora au intrat în vasul ecou, observând coridoare și camere metalice și foarte puține facilități. La bord, au găsit sute de roboți dezactivați și meks de luptă. Mașinile amenințătoare stăteau acolo unde înghețaseră, unități robuste și înfricoșătoare. Mentatul stătea în fața unei figuri metalice nemișcate, examinându-i brațele și picioarele întărite, armamentul integrat.

„Aceste lucruri sunt doar gunoi,” a spus Elkora. „Întotdeauna le găsești la bordul navelor robot abandonate. Le putem arunca pe ușile de aer—dacă vrei să ne deranjăm cu asta.”

„Fă ceea ce consideri necesar.” Draigo a continuat să se uite la robotul de luptă, ca și cum l-ar provoca. Era cu totul diferit de Erasmus în noul său corp biologic. „Curățarea gunoaielor nu este prioritatea ta. Îndepărtează-i pe cei care stau în cale, un număr minim pentru a economisi timp. Întotdeauna putem scăpa de roboți la Denali, unde avem mai multă forță de muncă—îi putem ad una pe suprafață unde corpurile vechi de cymek au ruginit timp de decenii.”

„Înțeles, domnule. Echipa mea se va ocupa de asta de aici înainte.”

Simțind o compulsiune ciudată, Draigo s-a întins să atingă exoscheletul mek-ului de luptă. S-a gândit cât de multă frică mașinile gânditoare au bătut în psihicul uman atât de mult timp.

I-a părut acum curios, având în vedere amenințarea Butlerienilor și repercusiunile de la Împăratul Roderick însuși, că aceste mașini gânditoare nu mai erau cea mai mare amenințare la adresa civilizației.

Putem încerca să rezolvăm problemele Imperiului, dar într-o mare măsură viitorul nostru este în mâinile nepăsătoare ale Destinului. Trebuie să ne facem propriul drum, calculând și recalculând constant șansele de succes.

—HADITHA CORRINO către soțul ei, după ce a consultat o Soră Mentat

Masele butleriene părăsiseră Zimia, alergând spre ceea ce ar fi fost probabil anihilarea lor sângeroasă și sinucigașă la Kolhar, dar Împăratul rămânea îngrijorat. Ar fi atât de ușor să scăpăm de ei? Și să scăpăm de Venport?

Când Roderick și-a deschis ochii, lumina lunii filtra prin perdelele de mătase merh din camera sa. Un vis tulburător îl trezise și nu putea să-l alunge din gânduri. Lângă el, Haditha dormea profund pe patul larg, iar acest lucru îi oferea o măsură de confort.

Își amintea că o văzuse pentru prima dată la un mare bal în Palatul Imperial. Fusese un tânăr prinț, în timp ce ea era sora mai mică a uneia dintre doamnele de onoare din curtea tatălui său. O observase în mulțimea de nobili cu părul ei lung, castaniu și trăsăturile patriciene clasice, purtând o rochie albă cu un colier din rubine și perle. Ca și cum ar fi fost atras de gravitație, s-a apropiat pentru a asculta cum vorbea cu un tânăr îmbrăcat î n costum formal. Părea atât de vie în contrast cu ceilalți oameni din jurul ei.

Haditha aruncase o privire în direcția lui, zâmbind într-un mod destinat doar lui. Mai târziu în acea seară, după un incident jenant când Salvador s-a îmbătat prea tare și a alunecat pe ringul de dans, Roderick s-a apropiat din nou de ea și au mers braț la braț prin grădinile palatului. A fost magic.

În acel moment, deși era al doilea fiu al împăratului Jules, Roderick nu visase să preia tronul, ci își imaginase să fie cu Haditha pentru tot restul vieții sale. A fost atât de bine. Păreau sortiti să fie împreună....

Acum, pe măsură ce Roderick ieșea din pat în lumina lunii, ea și-a deschis ochii și i-a oferit acel zâmbet cald pe care îl văzuse prima dată cu atât de mult timp în urmă. S-a aplecat și a sărutat-o cu tandrețe. „E în regulă. Mă gândesc doar la ce se va întâmpla când Butlerienii vor ajunge la Kolhar. Manford nu are idee la ce se va confrunta acolo, deși nu voi plânge prea mult dacă Venport îi va șterge de pe fața pământului.”

Haditha s-a ridicat, îndepărtându-și părul din față. „Manford este un om urâcios, obsedat, dar este periculos și nu putem evalua ce vor face adepții săi fervenți. Poate că *Venport* nu va ști ce l-a lovit.” A văzut expresia lui îngrijorată. „Vrei pe cineva cu care să vorbești?”

„Ești întotdeauna cel mai bun consilier al meu, dar am nevoie de timp pentru a-mi măsura propriile gânduri. Du-te înapoi la somn. Nu voi fi mult.”

Părăsind dormitorul, Roderick Corrino a mers pe un coridor scurt către sanctuarul biroului său privat. Odată intrat, însă, a simțit o compulsiune ciudată. A deblocat un dulap lateral și a scos capa stranie din metal flux pe care i-o dăduse războinicul din Corrin. Îmbrăcămintea era rece la atingere și strălucea cu magie străină. În timp ce ținea capa sus, lângă un glob de lumină și observa jocul hipnotic de lumini și culori pe suprafața sa fațetată, s-a întrebat dacă a aparținut cu adevărat odată robotului malefic Erasmus.

Țesătura metalică s-a mișcat, părând să se deplaseze de la sine. Luând o respirație adâncă pentru curaj, și-a înfășurat-o în jurul umerilor, simțind cum curge și se ajustează la partea superioară a corpului său. A prins un închizător, apoi s-a exa minat într-o oglindă de perete. Pelerina arăta destul de elegant pe el, dar se simțea ciudat vinovat, ca și cum o pată în ea l-ar putea corupe, transformându-l într-o ființă distorsionată și dementă, precum notoriul Erasmus. Dar, în ciuda tuturor minunilor sale, lucrul era doar o pelerină. Nu putea face rău acum.

În visul care l-a trezit, Roderick se văzuse purtând pelerina din metal fluid în timp ce călărea prin străzile Zimiei, în fruntea unei procesiuni imperiale… cu o armată de mașini gânditoare în spatele său. Nu fusese el însuși. Fusese Erasmus.

Acum, pe măsură ce detaliile sfâșiate ale visului se disipau în memoria lui, el a rămas deranjat. Butlerienii au condamnat toată tehnologia ava nsată și au refuzat să ia în considerare orice scop util care ar putea depăși riscul, dar Roderick nu era atât de ferm. Trebuia să existe situații în care computerele și echipamentele care economisesc muncă ar putea fi folosite de oameni—și *controlate* de oameni, așa cum insista Venport.

A scos articolul de îmbrăcăminte neobișnuit, l-a returnat în dulap și l-a încuiat înăuntru. Era doar un lucru inofensiv, inanimat, totuși se simțea ciudat reticent să admită cuiva că l-a încercat.

* * *

A DOUA ZI DIMINEAȚA, el și Împărăteasa au călătorit la baza militară de lângă oraș unde fuseseră staționați soldații amiralului Harte. Odată cu plecarea flotei butleriene, Roderick a profitat de oportunitate, emitând noi ordine către Harte. El putea să-i facă pe fani să devină impotenti permanent.

Flota de nave de război imperiale ar întreprinde o misiune lentă și tăcută - asigurare împotriva Butlerienilor scăpați de sub control, asigurare împotriva a ceea ce s-ar putea întâmpla la Kolhar. Ar bloca Lampadas ... poate chiar fără a vărsa o singură picătură de sânge.

Stând împreună pe un pasarelă înaltă, Roderick și Haditha au observat cele o sută de nave de război recent aterizate pe care Directorul Venport l e-a ținut ostatici la bordul portavionului. Vechile vase erau capabile să navigheze în spațiu și perfect adecvate pentru această nouă desfășurare secretă. Ele dețineau suficiente arme încât să poată fi o forță intimidantă în condiții corecte, ajutate de elementul surpriză. Când Butlerienii supraviețuitori se vor întoarce la Lampadas, nu vor fi în stare să opună prea multă rezistență.

În mod obișnuit, flota de menținere a păcii a lui Harte ar fi fost livrată la destinația lor de un mare transportator de foldspace—cum ar fi nava VenHold care le-a confiscat. Navele puteau zbura folosind motoare standard mai rapide decât lumina, deși acest lucru le-ar fi luat săptămâni pentru a ajunge la o destinație. Cu această ocazie, din motive de securitate, a meritat tactic să dureze această perioadă de timp.

Câmpul de aterizare era plin de activitate în timp ce grupul de luptă al lui Harte făcea pregătiri pentru plecare. Roderick s-a oprit pe alee pentru a-i arăta lui Haditha una dintre navele care erau pregătite: o navă de război lungă și elegantă, cu o zonă de vizionare largă în față. „Aceasta a fost nava amiral a tatălui meu. Când eram foarte mic, împăratul Jules m-a luat pe mine și pe fratele meu la bord pentru a ne povesti despre istoria sa glorioasă. Atâtea povești despre ea.”

Împărăteasa i-a zâmbit. „Cu noroc, vor fi noi povești de spus, iar acestea vor fi adăugate la legenda Corrino.”

„Suspectez că vom avea un mare succes. Îmi place planul nostru. Ar putea funcționa.”

Cei doi dezvoltaseră ideea împreună. Deoarece Forțele Armate Imperiale nu mai puteau conta pe transportoarele de foldspace VenHold, au decis să trimită aceste nave FTL fiabile în liniște și încet către Lampadas, unde puteau să supravegheze Butlerienii. Dacă Manford și adepții săi supraviețuiau confruntării de la Kolhar și se întorceau la Lampadas, amiralul Harte îi putea ține acolo. Mai bine, dacă forțele lui Manford erau decimate, atunci Harte putea pur și simplu să neutralizeze ultimele scântei ale mișcării fanatice.

„Este o manevră perfectă pe ușa din spate,” a spus Roderick. „Deoarece aceste nave nu sunt transportate la bordul unui foldspace, vor ajunge neobservate în afara sistemului Lampadas, iar Harte poate aștepta acolo până când momentul este potrivit.”

O posibilitate: Dacă Manford a reușit cumva să distrugă sediul VenHold de pe Kolhar, Imperiul s-ar putea să nu mai aibă Navigatori. Aceasta a adăugat și mai multă urgență interogatoriului prizonierului Dobrec. Roderick

foarte necesar, investigatorul său Scalpel pentru a extrage răspunsuri din singurul specimen Navigator. Era nerăbdător pentru progres, dar nu auzise niciun raport recent de la laboratorul său de cercetare subteran. În timp ce el și Haditha observau pregătirile amiralului Harte pentru plecarea flotei, Roderick a trimis un mesaj către facilitățile de cercetare, insistând pe răspunsuri.

În următoarea oră, flota s-a adunat pentru marele lansare. Vechiul vas amiral a început să se miște lateral pe un imens mecanism de transport care l-a livrat într-o zonă de decolare. Alte nave au decolat spre un punct de întâlnire în orbita Salusan, din care urmau să plece liniștit în lunga călătorie spre Lampadas.

Dar tocmai când Roderick și Haditha erau pe cale să se întoarcă la Palat, un mesager a sosit cu vești sumbre. "Direct de la Administratorul Athens, Stăpâne!" A predat un cilindru de mesaj. "Cred că este o veste proastă, foarte proastă. …"

Având nevoie de intimitate, Roderick a dat afară mesagerul, a deschis cilindrul și a blestemat când a citit mesajul din interior. Se simțea de parcă podeaua s-ar fi prăbușit sub el. „Navigatorul nostru este mort”, i-a spus lui Haditha. „Administratorul laboratorului insistă că Dobrec a fost întrebat cu atenție și blândețe, totul conform comenzii mele, dar creatura a murit oricum, de parcă... de parcă din voința lui.” Roderick a clătinat din cap cu dezamăgire. „S-a *dorit* să înceteze să trăiască și și-a luat secretele cu el.”

Ea i-a strâns mâna. „Îmi pare rău. Știu că sperai la o descoperire.”

Cu toate că își dorea ca Butlerienii să-l înfrângă pe Josef Venport, nu își putea permite să piardă cunoștințele și resursele VenHold.

A trimis un răspuns imediat către unitate. „Pregătiți specimenul pentru disecție. Trebuie să învățăm tot ce mai putem.”

Este o glumă tristă a soartei că barbarilor le este atât de ușor să distrugă ceea ce civilizațiile au construit în decursul a secolelor.

—DIRECTOR JOSEF VENPORT despre evacuarea Kolhar

Cu spațiul dimensional ondulându-se în jurul tancului ei, Norma Cenva a fost aruncată înapoi spre Kolhar, condusă de adrenalina premoniției. Urgența și disperarea răsunau ca tunete în mintea ei. Cu un zgomot de aer dislocat, camera ei etanșă a reapărut pe soclul său central în câmpul de tancuri Navigator în mijlocul nopții.

Ceva teribil era pe cale să se întâmple. Nici măcar apărările lui Josef nu puteau preveni amenințarea care se apropia. Butlerienii veneau aici să distrugă și vor sosi în curând.

Stelele strălucitoare străluceau prin vălurile de nori în cerul întunecat. În jurul ei, mai mult de optzeci de tancuri străluceau în lumina reflectoarelor monitorului și a globurilor de securitate suspendate. Unele tancuri erau ocupate; altele erau goale.

Un puternic sentiment de alarmă a pulsionat prin ea. Copiii ei erau amenințați—todos! Trebuia să evacueze pe cei care încă se aflau în transformare și să-i facă pe adevărații Navigatori să plece singuri înainte să fie prea târziu. Numai ea putea să plieze spațiul cu mintea ei; toți ceilalți Navigatori necesitau utilizarea motoarelor Holtzman. Trebuia să-i aducă la bordul folderele spațiale și să-i ducă departe.

Norma a trimis o convocare Navigatoarelor de la bordul navelor VenHold aflate în orbită, informându-le că recupera toate rezervoarele Navigatorilor, ducându-le în siguranță înainte de holocaustul iminent.

Nu era nicio modalitate prin care să o poată opri.

Anunțul ei a cauzat o mare anxietate și consternare, dar ei au ascultat. Din fericire, au fost foarte atenți.

Pe măsură ce a început să-și ajute Navigatorii, Norma și-a dat seama că Josef era de asemenea în pericol și a decis să-l avertizeze personal. Dar evacuarea întregului Kolhar nu ar fi fost niciodată posibilă. Nu era suficient timp.

Norma era atașată de strănepotul ei, a cărui personalitate îi amintea în unele privințe de soțul ei decedat, Aurelius Venport, în vremurile când ea fusese

doar uman și capabil de acest tip de dragoste. Aurelius a avut întotdeauna grijă de Norma, chiar și atunci când propria ei mamă o considera un monstru. El i-a oferit tinerei tot ce avea nevoie sau dorea în timp ce se transforma în acest ființă incredibilă.

Chiar și astăzi, mult după moartea lui Aurelius, Norma continua să evolueze. Josef și imperiul său comercial puternic făcuseră posibil ca prețioșii ei Navigatori să devină ceea ce erau astăzi. Avea nevoie de el. Era logic și emoțional că trebuia să-l protejeze și pe Josef.

Recunoscând consecințele propriilor sale acțiuni, Norma și-a dat sea ma că era parțial responsabilă pentru această catastrofală succesiune de evenimente. Prin retragerea prematură a flotei VenHold din Salusa Secundus, îi oferise liderului butlerian un impuls de putere percepută, în timp ce îl făcea pe strănepotul ei să pară slab, laș și vulnerabil.

Acum, ea intenționa să compenseze pentru asta salvându-l. De îndată ce Norma a aflat că salvarea Navigatorilor ei era în curs de desfășurare, s-a dus să-l avertizeze pe Josef.

* * *

ÎN ORELE TĂCUTE ALE NOPȚII, Josef zăcea împletit cu Cioba în locuința lor privată spațioasă. Chiar și în timp ce adormea, roțile sale mentale nu se opreau din a se învârti.

Soția sa se întorsese de curând de la Wallach IX cu vestea ei dezamăgitoare că Surorile au refuzat avansurile sale pentru o reconciliere cu Împăratul și o alianță. Asta l-a înfuriat pe Josef, după tot ce a făcut pentru ele când *erau* fugari. A decis să-și retragă fiicele de la școală, nevrând să riște ca Surorile să le folosească drept ostatici.

Știrile de la Draigo Roget fuseseră mult mai bune. Robotul Erasmus dezvăluise locația a patruzeci de nave de război cu mașini gânditoare intacte, rătăcind în spațiu. Inginerii de la Denali le reparau acum, iar Josef deja tri misese un vehicul de transport cu upgrade-uri ale motorului Holtzman pentru toate acestea. Acestea ar face flota sa VenHold semnificativ mai puternică....

Spargerea și zgomotul de aer dislocat l-au trezit imediat. Josef a sărit din pat și a aterizat într-o poziție ghemuită pe podeaua covorată. Cioba s-a alertat de asemenea, și s-au uitat la tancul greu care tocmai apăruse în zona deschisă a dormitorului lor.

Josef s-a înfășurat într-un cearșaf. „Ce este, Bunico?" Știa că Norma urma propriile ei gânduri capricioase. Poate că își amintise un concept pe care dorea să-l discute cu el, fără a ține cont de oră sau loc.

„Am venit să te avertizez." Vocea Normei suna distorsionată, dincolo de cea a unui om obișnuit, conținând o altă dimensiune tangențială. „Îndepărtați-vă navele de

„Kolhar”, a spus ea. „Timpul este scurt. Plecați imediat.”

Acum era complet treaz, dar nu era mulțumit. „Kolhar este lumea noastră fortificată. Cum putem fi în pericol?” S-a gândit la navele sale de gardă bine înarmate, la straturile de scuturi grele care îmbrăcau planeta.

„Butlerienii vin, Josef, o forță imensă dintre ei. Te vor distruge.”

Era atât de surprins încât nu putea nici măcar să râdă. „Acei barbari primitivi nu ar putea niciodată să treacă prin apărările noastre avansate.”

„Ascultă-mi avertismentul, Josef. Crede în prezicerea mea. Navigatorii mei trebuie evacuați.” Seiful ornamentat al Normei a dispărut într-o rafală de aer dislocat, lăsându-l pe Josef și pe Cioba confuzi și alarmați.

„A avut un comportament ciudat”, a spus el, „ordonând o evacuare după alta.”

„La Salusa, a simțit că stocul de mirodenii era jefuit—și avea dreptate”, a subliniat Cioba. „Trebuie să avem încredere în ea.”

„Chiar și cu prezicerea ei, am ajuns pe Arrakis prea târziu,” a spus J osef, simțind un fior brusc. „Nu am idee de ce este îngrijorată de data aceasta, dar dacă vrea să plecăm, cred că ar trebui.”

În timp ce el și Cioba se îmbrăcau și își luau câteva bunuri, Josef a su nat un alarmă pentru toate operațiunile din spațiu și trupele de la sol. A crescut scuturile planetare și a cerut navele de război VenHold să adopte o poziție defensivă—doar pentru a descoperi că Norma deja retrăsese două mari transportoare foldspace din orbită și le adusese pe câmpul Navigator.

Luând o mașină de teren rapidă, el și Cioba au alergat spre vale, care era în tumult. Lumini de securitate strălucitoare de tip glowglobe ardeau în aer, strălucind asupra celor două nave spațiale care au aterizat și care acopereau solul arid. Câmpurile de suspensie îmbunătățite adăugau integritate structurală vaselor care erau în mod normal destinate spațiului deschis, mai degrabă decât stresului unui câmp gravitațional planetar.

Husele de marfă erau deschise, iar angajații uniformizați ai VenHold foloseau cleme antigravitaționale și echipamente de suspensie pentru a muta rezervoarele care conțineau proto-Navigatori. Se luptau cu câte unul, menținând conectat alimentarea cu gaz melange la rezervoare.

Josef a fost șocat să vadă o evacuare de o asemenea amploare. Un lucrător VenHold fără suflare, cu o barbă de stubble, i-a vorbit. „Ne mișcăm cât mai repede posibil, Directeur—conform ordinului.”

„De la Norma?” a întrebat Josef, încercând să se calmeze.

Bărbatul nu părea să știe. „Am fost informați că avem doar o oră. Ambele aceste vehicule trebuie să fie încărcate și pregătite pentru plecare. Motoarele noastre Holtzman sunt în așteptare. Navigatorul de pe punte se pregătește să plieze spațiul fără a

părăsind suprafața. Nu știu cum este—”

Cioba a întrerupt, “A fost cineva informat despre natura exactă a pericolului?”

Lucrătorii frenetici nu au putut răspunde, dar au continuat să încarce rezervoarele Navigator cu mare grabă, eliberând cele optzeci de rezervoare strălucitoare.

“Scuturile planetare sunt în loc,” a spus Josef, dar nici măcar el nu era convins că va fi suficient.

Rezervorul Normei a apărut pe soclul său, supraveghind câmpul Navigator aproape gol. “Părăsim în câteva momente, Josef. Alătură-te nouă. Suntem sub scuturi acum, dar ne vom reapărea deasupra lor.”

“Cum pot să las totul în urmă—industria mea, portul spațial, navele, șantierele de construcții?”

„Nu ai de ales”, a spus Norma, „dacă vrei să trăiești.”

Josef s-a uitat la Cioba, apoi s-au grăbit să urce la bordul celui mai apropiat transportor. Restul lucrătorilor Kolhar s-au așezat pentru a se apăra împotriva unei amenințări pe care nici măcar nu o văzuseră încă.

Odată ce navele mari au fost sigilate, Navigatorii le-au scos pur și simplu din existență, dispărând de pe pământ și reapărând în orbita îndepărtată deasupra Kolhar, ocolind căile dimensionale normale pentru a evita scuturile planetare.

Dar chiar și în orbită, erau departe de a fi în siguranță.

* * *

FLOTA LUI MANFORD TORONDO a apărut fără avertisment.

Credincioșii de la bord fuseseră instruiți în timpul călătoriei din Salusa Secundus, iar fiecare persoană știa rolul său. Căpitanii celor 115 nave înțelegeau pe deplin planul lui Manford.

La început, credincioșii săi fuseseră oripilați să afle despre stocul de arme atomice pe care Anari le-a distribuit între vasele lor—arme atomice exact ca cele care au devastat atât de multe lumi ale mașinilor gânditoare. În ciuda interdicției actuale împotriva unor astfel de arme apocaliptice, butlerienii se bucurau de ideea de a bombarda sediul iubitorilor de mașini.

Manford știa că Directeur Venport nu avea nicio șansă împotriva unei astfel de asalt, dar știa și că forțele sale nu își puteau permite un conflict prelungit în spațiu împotriva navelor de război inamice superioare. Trebuia să satureze Kolhar cu arme atomice și apoi să plece cât mai repede posibil.

Când navele sale Butleriene au ieșit în spațiul real și au accelerat spre planetă, s-a uitat la Anari, care privea prin fereastra portului spre destinația lor din față. Maestrul Sabiei a contactat ceilalți căpitani, apoi i-a oferit un zâmbet greu. „Numai două dintre vasele noastre s-au pierdut în tranzit, Manford—erori de navigație. Pierderi acceptabile pentru o misiune de acest fel.

aceasta. Nu avem nevoie de monștrii pe care Navigators Venport îi folosește. Urmașii tăi sunt binecuvântați, iar noi suntem destinați să obținem o mare victorie astăzi.

„Într-adevăr, așa este, Anari.”

Manford era familiarizat cu istoria Jihadului Serenei Butler, măcelul culminant al devastării atomice care a șters din existență nenumărate Lu mi Sincronizate, și își completase această cunoștință citind jurnalele Erasmus, care povesteau despre atacul terifiant final asupra lui Corrin. Manford știa exact ce urma să se întâmple acum—și aștepta cu nerăbdare.

Imposibil, totuși, cineva îl alertase pe Josef Venport din timp. Apărătorii diavolului erau pregătiți, o flotă de nave de război cu armele activate, iar scuturile planetare erau amplificate. Două mari transportoare VenHold apăreau deasupra planetei, evacuând, dar el era concentrat pe vasele greu blindate care stăteau între el și Kolhar.

În condiții normale, flota lui Manford ar fi fost tăiată în fâșii într-o bătălie pe deplin desfășurată. Nu ar fi putut să înfrângă apărările orbitale cu arme convenționale, cu atât mai puțin să distrugă scuturile planetare. Dar Manford avea ceva ce Directorul nu se aștepta. Pe măsură ce V navele de război VenHold au deschis focul asupra flotei sale, liderul Butlerian a zâmbit.

Anari a dat ordinul ominos. Primele cinci vase ale lui Manford au avansat pentru a lansa proiectile atomice, neținând cont de navele de război VenHold care stăteau împotriva lor. Warhead-urile nucleare au detonat în atmosferă ca niște soare mici și strălucitoare. Undele de șoc energetic au împrăștiat navele VenHold ca un copil care împrăștie jucării nedorite.

Ca niște berbeci incandescenti în spațiu, încă trei atomice lansate strategic au șocat ultimele apărări Kolhar eficiente, iar scuturile planetare au început să se deconecteze.

Manford a luat un moment pentru a se bucura de ceea ce vedea în timp ce restul flotei sale sfinte se îndrepta spre rana deschisă. „Dezvăluiți rachetele noastre—fiecare dintre ele. Nu vreau să rămână supraviețuitori pe acel planet blestemat, fie umani, fie animale. Întreaga zonă este contaminată.”

Aceste arme puternice i-ar oferi o victorie glorioasă, dar îl făceau să se simtă murdar. Totuși, nu putea să se gândească la o modalitate mai satisfăcătoare de a scăpa de ele toate.

Următoarea undă de arme atomice a distrus scuturile planetare deasupra facilităților industriale ale VenHold, iar Manford știa că cele cincizeci de rachete rămase vor fi mai mult decât suficiente pentru a termina treaba.

* * *

THE TWO navă purtătoare VENHOLD s-a retras, salvând toți proto-Navigato r

tancuri, precum și orice refugiați care s-au înghesuit la bord în ultimul moment. Josef a privit cu groază cum detonările masive au distrus navele sale de apărare și scuturile planetare. Apoi, explozie după explozie a ars suprafața lui Kolhar și a eradica porturile spațiale, orașele, avanposturile… și toate ființele vii.

„Atomice!” a strigat Cioba. Ea i-a strâns mâna soțului ei atât de tare încât el a crezut că i-ar putea frânge oasele. „Nu-mi vine să cred că chiar și barbarii ar îndrăzni!”

Câteva nave de apărare VenHold au reușit să se îndepărteze, iar unele dintre forțele butleriene au rupt formația pentru a le urmări ca niște hiene flămânde.

Gândurile lui Josef au devenit nebunești. Astfel de arme erau complet interzise în Imperiu. *Atomice!* Împăratul Roderick nu ar fi autorizat niciodată acest atac—Manford Torondo și toți adepții săi ar fi fost acum respinși, exilați din societatea imperială.

Sau ... l-ar trece cu vederea Roderick pe oribila crimă de război ca preț al răzbunării? Josef era îngrozit. Oare Împăratul știa măcar despre asta?

Spațioarele VenHold au început să accelereze pe măsură ce scăpau. Cu valuri de detonații în spatele lor, Josef știa că nu mai era nimic de salvat pe Kolhar. Planeta va fi un deșert radioactiv, nelocuibil timp de decenii. Nu voia să se gândească la numărul de victime de acolo.

Josef a avut Navigatoarele să trimită mesaje către orice rămășițe ale flotei sale și să le spună să se alăture lui acolo unde mergea. Avea nevoie să meargă într-un loc sigur unde să poată gândi - și să-și planifice contraatacul.

„Du-ne la Arrakis,” a spus el. „Vom fi în siguranță acolo. Deocamdată.”

Toată această obsesie pentru activitatea biologică a procreației! Nu o înțeleg. Oamenii sunt preocupați de cele mai mici nuanțe ale sexului, aproape că îl ridică la rang de religie. Dar, pe de altă parte, niciodată nu am înțeles cu adevărat religia.

—ERASMUS, Jurnalele Laboratorului Secret

Anna Corrino a rămas lângă el în fiecare zi, vorbind despre cele mai triviale lucruri, angajându-se în conversații care păreau nesfârșite, astfel încât Erasmus tânjea după vremurile când avea control total asupra relației lor. Înapoi la Școala Mentat, depusese o mare cantitate de efort pentru a o modela astfel, pentru a-i reconfigura mintea maleabilă astfel încât să fie concentrată pe el. În loc de aceasta, dorea rezistența frustrantă, dar provocatoare din punct de vedere intelectual, a unei femei puternice precum Serena Butler.

Anna avea, de asemenea, nevoie de contact fizic frecvent și reconfortant din partea lui. Chiar și atunci când putea să-l vadă stând chiar lângă ea, îl atingea pe braț, de parcă nu credea că el există cu adevărat în această formă. Dintr-un punct de vedere psihologic, Erasmus înțelegea nevoia unei persoane afectate, dar distragerile începeau să interfereze cu progresul altor experimente importante ale sale.

Pentru a avea puțin timp singur și nedisturbat, s-a găsit inventând sarcini pentru a o menține pe Anna ocupată. A trimis-o să adune numele umane anterioare ale creierelor Navigatorului eșuat în bazinele lor, ceea ce i-a luat ore întregi. Nu era o informație necesară sau chiar interesantă, pentru că nu-i păsa de identitățile lor anterioare sau de istoriile personale.

După ce Anna s-a întors cu o listă completă de nume, el a întrebat-o să afle care planete fuseseră casele originale ale cercetătorilor exilați din Denali; mulți erau Tlulaxa, dar alții proveneau din planete diferite care fuseseră, de asemenea, opresate de fanatismul butlerian. Din nou, el nu avea nevoie de acea informație, dar ea a plecat să facă tot ce i-a cerut și a găsit oamenii care să o îndrume către înregistrări. O făcea fericită să creadă că contribuie la cercetarea lui. Această sarcină i-a luat două zile, iar Anna a finalizat-o cu o astfel de dedicare încât el și-a dat seama că poate să se bazeze pe ea pentru muncă reală.

Erasmus voia, de asemenea, să călătorească la operațiunile de recuperare cu vechiul robot.

nave, dar Draigo Roget nu i-ar permite să părăsească planeta de cercetare. Cu toate acestea, a reușit să revizuiască rapoartele Hanei Elkora și i-a permis Annei să-i privească peste umăr. A găsit prezența ei iritantă, dar dorea să vadă ce ar putea face ea care să fie de folos și știa, de asemenea, care ar fi consecințele emoționale dacă i-ar spune să-l lase în pace.

După ce a studiat acest subiect experimental atât de mult timp, a înțeles că săraca Anna avea nevoie de o astfel de asigurare. Nu doar că mintea ei era instabilă și fragilă, dar stima ei de sine putea fi ușor manipulată—exact așa cum făcuse Erasmus de multe ori în timpul relației lor neobișnuite. Pentru binele ei, a tolerat comportamentul Annei și a încercat să învețe din el, în analiza sa continuă a psihicului și emoțiilor ei deteriorate. Până la urmă, el fusese cel care inițiase atracția ei intensă față de el în primul rând.

Erasmus a tras de inima lui Anna cu mult înainte să-i vadă noul corp și începea să înțeleagă consecințele acelor manipulări. A studiat expresia ei adoratoare, ochii ei visători și știa că ar face orice pentru el. Chiar dacă nu avea o modalitate cantitativă de a măsura emoțiile ei, și-a dat seama că îl iubea.

Gândindu-se la secolele sale de interacțiune cu oamenii—slavi capturați, subiecți de laborator, chiar și un număr de colaboratori trădători—Erasmus și-a dat seama că niciodată înainte nu fusese cineva care să-l iubească cu adevărat într-un mod romantic. Aceasta a fost o revelație interesantă și a meritat o studiere mai aprofundată.

Da, Gilbertus fusese loial și dedicat, un adevărat prieten. După ce a fost martor la execuția sa crudă, Erasmus a înțeles o parte din gama emoțiilor umane. A simțit o durere autentică, chiar disperare din cauza morții—și furie și o dorință de răzbunare împotriva lui Manford Torondo și a Butlerienilor săi.

Dar dragostea... dragostea era ceva diferit. O emoție foarte complexă, cu multe aspecte—ca și cum ai privi în cele mai complexe fațete ale unui diamant.

Acum, în interiorul unuia dintre laboratoare, oamenii de știință Tlulaxa monitorizau un creier proaspăt de Navigator. Toate creierele protejate din canistrele lor deveniseră inexplicabil agitate. Niciunul dintre cercetători nu putea înțelege de ce, nici măcar Ptolemeu sau Noffe.

Oamenii de știință deveneau de asemenea agitați. „Creierele Navigator trebuie să fie pregătite,” a spus Ptolemeu. „Forța de atac cymek trebuie să fie gata de lansare—trebuie să ne bazăm pe aceste creiere pentru a distruge Butlerienii.”

Erasmus a găsit amuzantă consternarea lor. A lucrat mușchii din fața sa pentru a forma un zâmbet. „Poate că au nevoie doar de stimulii adecvați.”

El exersase subtilitățile expresiilor faciale umane. Fața reală pe care o avea acum era mult mai sofisticată decât cel mai bun său corp din metal lichid din vremurile vechi, deoarece îi oferea abilități motorii precise și mușchi involuntari. În onoarea ei, Anna l-a ajutat să învețe să zâmbească și să râdă, înțepând

și apăsându-i fața de parcă ar fi fost o mască din lut. Chiar și în corpul său de robot, reușise să imite râsul, dar aceasta era diferit—și se simțea de fapt bine.

Acum a reacționat la expresia intenționată a Annei. Ea îl observa, în loc să se uite la oamenii de știință, care îl ignorau pe Erasmus în anxietatea lor față de Navigatorii agitați. Așa că și-a schimbat atenția către ea, i-a atins brațul și i-a oferit cea mai bună imitație a unui zâmbet sincer. Ea a strălucit ca răspuns.

Învățase deja atât de multe în evaluarea senzațiilor din terminațiile sale nervoase—satisfacția simplă de a respira și de a mânca, sarcini pe care chiar și cel mai tânăr sugar uman le putea îndeplini, dar pe care nicio mașină nu le-a mai făcut vreodată înainte. Chiar și această femeie rănită l-a învățat multe.

De asemenea, el stabilise că actul sexual era destul de plăcut, din punct de vedere obiectiv, deși Anna dorea să se angajeze în raporturi sexuale mult mai des decât era necesar pentru scopurile sale de cercetare. Trasând propriile sale senzații pe o curbă, a dezvoltat un model pentru activitățile sexuale și a făcut tot posibilul să modeleze și să măsoare răspunsurile ei. Totuși, exista o variație semnificativă de fiecare dată.

Știind că ea dorea acum atenția lui, el a condus-o pe Anna departe de oamenii de știință preocupați. Ea părea extrem de mulțumită că el ar lua inițiativa. Din partea lui, Erasmus a dedicat o secțiune din mintea sa pentru a considera experimente suplimentare pe care le-ar putea efectua asupra creierelor Navigatorilor. Cu siguranță erau subiecte interesante.

Dar mai întâi avea obligații sexuale; altfel, Anna nu l-ar fi lăsat în pace. Era o investiție în eficiența generală.

Întotdeauna înainte, Erasmus interpretase romantismul ca un exemplu de ilogică umană și ineficiență. Odată, el a glumit cu mașina de măsurat Omnius că, dacă liniile de fabricație a roboților ar necesita un dans de împerechere atât de complex și imprevizibil înainte de a reproduce un nou mek de luptă sau un robot muncitor, mașinile gânditoare nu s-ar fi răspândit niciodată dincolo de o singură lume.

Dar în acest moment, pe măsură ce continua seria sa de experimente fizice cu Anna Corrino, a început să înțeleagă unele dintre nuanțe. Din mulți ani petrecuți pe Pământ, Erasmus memorase o bogăție de scrieri umane, inclusiv o serie de manuale profesionale bine apreciate despre sex. A accesat acea informație și a pus în practică acele tehnici, spre încântarea Annei. Totuși, noul său corp biologic nu avea rezistența nici măcar a unei forme comune de robot și a terminat mult înainte de a finaliza pașii din capitolul de deschidere al primului manual.

Apoi s-a agățat de el oricum, strângându-se aproape. „Ești iubitul ideal, Erasmus. Ai fost creat doar pentru mine. Totul este atât de perfect! Suntem adăpostiți în această cupolă, departe de Palatul Imperial și de războaiele planetare,

away from everything … just you and me. Oh, how I wish we could stay here forever!”

“Forever seems longer than necessary.” He knew that the Denali facility had been created for the purpose of developing weapons against the Butlerians, and Erasmus fully intended to avenge the death of Gilbertus. But he knew that if he revealed this priority to Anna, he would hurt her feelings, and that would be counterproductive.

As he pondered, she surprised him by asking, “Do you think we could have children?” She propped herself up on an elbow and turned her bright blue eyes on him. “I’d like to have a baby. Just think of what sort of son or daughter we could produce!”

Erasmus rose from the bed in alarm. He had accepted his biological body without fully considering the implications of sexual intercourse. If Anna were to have his baby, that would be an unnecessary complication, a time-consuming distraction. He’d dealt with babies before in his experimental laboratories, and had never enjoyed being around them. And he was sure that the experience of childbirth and the pressures of motherhood would damage Anna’s already fragile psyche.

Ea a insistat: „Aș putea fi o mamă bună, știu că aș putea. Nu ți-ar plăcea să fii tată? Nu sună asta interesant?”

Erasmus și-a amintit de Serena Butler, femeia umană pe care o admira ca parteneră intelectuală de sparring. Mașinile gânditoare o luaseră prizonieră în timp ce era însărcinată, iar el învățase multe despre umanitate de la ea. Dar după ce a născut copilul nevoiaș, plângăcios și neajutorat, personalitatea Serenei s-a schimbat. A devenit argumentativă și mult mai puțin interesantă. Acest copil a distrus relația apropiată și intimă pe care o aveau. De fapt, copilul devenise o astfel de interferență în obiectivele sale încât Erasmus a aruncat în cele din urmă infantul perturbator de pe un balcon înalt….

Nu, nu voia copii ai lui, dar era destul de înțelept să păstreze astfel de comentarii pentru sine. „Voi face ca unul dintre doctorii Tlulaxa să te t esteze imediat. Ei pot verifica dacă ești sau nu însărcinată.”

Cu un zâmbet mulțumit, Anna s-a întins pe pat.

Erasmus a lucrat pentru a-și menține o expresie reflexivă de î ngrijorare departe de fața sa. Dacă Anna Corrino ar purta într-adevăr un embrion fertilizat, ar ordona doctorilor Tlulaxa să-l termine rapid și în liniște, înainte ca ea să știe că este acolo.

Puteri și ideologii opuse vor duce la ciocniri inevitabile, dar chiar și cu diferențe ideologice vaste, mințile raționale pot găsi invariabil un teren comun, având un stimulent suficient. Nu este posibil, totuși, să negociezi cu un nebun.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, declarație către Flota VenHold Spacing privind evacuarea Kolhar

Arrakis a rămas o lume aspră cu locuitori duri care învățaseră cum să supraviețuiască acolo. Acum, planeta deșert ar fi sanctuarul lui Josef, iar el nu avea de gând să permită cuiva să-l lovească aici. După ce a fugit din holocaust, a ordonat retragerea tuturor forțelor sale rămase pentru a proteja operațiunile de mirodenii, precum și Navigatorii săi refugiați și alți angajați VenHold.

Încă nu putea să-și învârtă mintea în jurul a ceea ce se întâmplase: Kolhar era distrus! Butlerienii folosisera atomice interzise!

În război, în afaceri și în politică existau reguli de comportament civilizat. În umanitate existau așteptări. Dar acești sălbatici nu erau civilizați; abia se calificau ca oameni. După ce a văzut ce au făcut, Josef era și mai convins că jumătate din Manford și adepții săi nebuni ar distruge rasa umană dacă ar fi lăsați necontrolați. Omenirea realizase prea multe de-a lungul mileniilor, construise prea mult, creaseră prea mult pentru a lăsa o mulțime sălbatică să distrugă totul. Josef știa că *trebuia* să câștige acest război.

Și dacă Împăratul Roderick nu s-ar ridica împotriva lor, atunci Josef ar trebui să găsească o modalitate de a o face el însuși. Refuza să lase mersul istoriei să se îndrepte pur și simplu spre o prăpastie.

Manford bombardase o planetă stabilită cu arme nucleare, provocând o catastrofă cum nu mai fusese văzută de la sfârșitul Jihadului. Nebunul! Astfel de arme erau la fel de disprețuite în Imperiu ca și mașinile gânditoare în sine. Credea Manford că Împăratul va ignora pur și simplu asta? Roderick ar fi forțat să se întoarcă împotriva Butlerienilor acum.

Josef s-a agățat de acea speranță. Acesta ar fi fost cu adevărat punctul de cotitură—trebuia să fie.

Era rănit până în adâncul sufletului, și nici măcar binele practicat al lui Cioba

Abilitățile de sororitate ar putea începe să-l liniștească. S-a simțit confortabil spunându-și că își va trimite forța mare de mașini de război cymek la La mpadas, unde vor extermina fiecare ultim fanatic antitehnologie. De fapt, s-a gândit cu un zâmbet tăios, odată ce va copleși acea planetă, o va face noua sa comandă. Un ochi pentru un ochi, și mai mult.

„Te-ai subestimat inamicul”, a spus Cioba în timp ce nava lor amiral plutea în orbita Arrakis, alăturându-se celorlalte forțe de apărare de acolo.

„Am subestimat amploarea nebuniei lor; aceasta a fost greșeala mea. Nu voi mai subestima niciodată starea lor de spirit. Prefer să-i distrug până la ultimul adept decât să încerc să înțeleg motivele lor.”

Pe măsură ce Josef privea toate navele pe care le salvase din Kolhar, datorită avertizării prezicătoare a Normei, știa că acestea vor forma o apărare formidabilă aici. Căpitanii navelor sale aveau ordine să atace imediat și să distrugă orice navă butleriană care îndrăznea să se apropie de planeta deșert.

Josef nu putea să ignore posibilitatea ca liderul fără picioare să aibă mai multe focoase.

Nu putea să-și dea seama dacă chiar și aceste nave rămase ar fi suficiente pentru a apăra Arrakis dacă Împăratul Roderick ar decide să lanseze o invazie pe scară largă pentru a recaptura operațiunile de mirodenii. Josef nu știa ce să mai creadă. Universul o luase razna.

Îi colaborau Împăratul și Manford Torondo ca parte a unui plan secret? Îl autorizase Roderick pe el însuși să folosească arme atomice?

Nu, asta Josef nu putea accepta. Roderick Corrino nu era perfect, dar era totuși omul pe care Josef spera că îl va restaura civilizația. Și utilizarea armelor atomice ar destrăma țesătura societății, inclusiv tot ceea ce reprezenta Casa Corrino. Roderick nu ar fi autorizat niciodată utilizarea lor. Era de neimaginat.

Josef suspecta că Împăratul nici măcar nu știa cum au distrus Butlerienii Kolhar. Probabil că i s-a spus o minciună. Dar omul trebuia să înțeleagă ce au făcut fanii.

„Navigatorii mei au nevoie de nave”, a spus Norma Cenva din rezervorul ei. „ Navigatorii mei au nevoie de mirodenie. Știi asta, Josef. Am fost răniți grav.”

„Noi deținem Arrakis, bunico, și nu intenționez să-l pierd. Acesta va fi acum baza noastră de operațiuni, cea mai bine apărată planetă din I mperiu. Vei avea mirodenia ta.”

„Am salvat zeci de Navigatori din Kolhar, și îi voi ghida și îngriji”, a insistat Norma. „Alții vor necesita vase. Universul este al nostru—dacă ne oferi nave. Cu Navigatori și nave, flota ta va fi mai puternică.”

Josef a zâmbit când soluția i-a venit în minte. „Voi avea navele pentru tine în curând.

Sunt la Denali—alte patruzeci de nave, vase vechi de mașini de gândire. În acest moment, ele sunt echipate cu motoare Holtzman. Când vor fi gata, fiecare va fi ghidată de un Navigator. Este acceptabil?

Ea plutea în rezervorul ei. „Voi trimite Navigatori la Denali pentru a le recupera. Da, încă patruzeci de nave sunt un pas în direcția bună.”

* * *

PE MĂSURĂ CE NAVETA lor cobora spre Orașul Arrakis, Josef stătea lângă Cioba, încercând să-și controleze furia. Nu va mai pierde teren. Va pune o echipă întreagă de angajați Kolhar salvați la lucru în operațiunile cu mirodenii și va crește producția cu orice preț. Va găsi mai multe nave VenHold pentru a adăuga la apărările care erau deja aici. Arrakis va fi complet sigur.

El a mârâit, „Mi-am pierdut băncile din cauza Împăratului și am pierdut Kolhar din cauza barbarilor. Nu voi *niciodată* renunța la operațiunile mele cu mirodenii aici!”

„Nu, soțul meu.” Cioba suna încrezător. „Nu vom face asta.”

Compania sa a suferit o lovitură uriașă odată cu distrugerea stocului de condimente, dar Josef își ordonase administratorilor Mentat să trimită toate echipele de recoltare. Aceștia au cercetat curțile de reparații din Orașul Arrakis și au pus în funcțiune fiecare piesă disponibilă de echipament de fabrică, chiar și recoltoarele mai vechi și ineficiente. Josef intenționa să-și reconstruiască rezervele de melange și averea. Odată ce îi va satisface pe Navigatori, orice surplus va fi vândut la prețuri exorbitante celor mai bogați dependenți din Imperiu. În aceste circumstanțe, părea a fi singura modalitate prin care VenHold putea să-și restabilească finanțele.

Aeroportul din Orașul Arrakis era relativ calm după reprimarea VenHold asupra imperialilor și a comercianților de pe piața neagră, dar era încă o zonă fără lege. Contrabandiștii începuseră să se apropie din nou de noile operațiuni de condimente, dar Josef avea de gând să pună capăt rapid și sever acestui lucru. Nu își mai putea permite să fie tolerant. A pus toate operațiunile sale în alertă maximă.

El și Cioba au ajuns la sediul fortăreței Combinatelor Comerciale, unde a convocat pe Rogin și Tomkir. Josef a stat tensionat în camera de întâlniri. „ Trebuie să valorific dezastrele pe care tocmai le-am suferit în Kolhar - pentru a-i deschide ochii Împăratului.” Chiar și în uraganul înfrângerii și devastării, Josef Venport putea vedea oportunități.

Cioba și cei doi Mentati păreau surprinși, dar el nu se îndoia de sine. „Gândește-te la asta. Manford Torondo a schimbat acest conflict într-un mod fundamental. A trecut peste o linie care nu ar fi trebuit niciodată să fie trecută. Dintr-o dată, *noi* suntem victimele, partea oribil de nedreptățită pentru toți să o vadă. Ce a făcut acel nebun la Kolhar a depășit cele mai grave crime ale sale pe alte planete. Aceasta a fost o crimă împotriva umanității însăși.” Vocea lui Josef a crescut. „Folosind interzis

atomica, jumătatea-Manford arată că nu trebuie să i se permită să existe în nicio societate civilizată. Da, știu că împăratul Roderick mă urăște, dar trebuie să fie făcut să urască *aceasta* mai mult.

S-a uitat în jurul camerei. „Trebuie să-l facem să vadă că eu nu sunt amenințarea de care ar trebui să se teamă cel mai mult. Eu sunt alternativa rezonabilă care va asigura stabilitatea și viitorul umanității." S-a întors către Cioba. „Trebuie să vorbesc cu Roderick Corrino față în față și să clarific situația pentru el. Este extrem de important."

„Dar ai cerut deja asta în mod repetat," a spus Cioba. „El nu a fost de acord niciodată. Ai încercat să-l forțezi să cedeze cu asediul tău asupra Salusei, iar acum nu vrea să vorbească nici măcar cu tine."

Josef i-a luat mâinile în ale lui, dând și primind putere. „Atunci trebuie să-i schimbăm părerea—și pentru asta am nevoie de tine."

„Eu? Cum pot ajuta?"

„Ai fost instruită în Fraternitate. Chiar dacă au respins oferta noastră de alianță, *poți* totuși folosi abilitățile pe care le-ai învățat. Mergi la Salusa și găsește o modalitate de a transmite un mesaj lui Roderick. Spune-i că solicit o întâlnire de detentă, aici în orbită deasupra Arrakis. Nu este exact un teren neutru, dar având în vedere evenimentele recente, nu mă voi face mai vulnerabil. El poate aduce orice securitate consideră necesară. Dar trebuie să avem o discuție."

„Va asculta?" a întrebat Tomkir.

„Manford Torondo tocmai a dovedit că este un câine nebun fără respect pentru legile sau morala umanității. Câte atomice mai dețin Butlerienii? Destule pentru a amenința chiar Salusa Secundus? Ce îi oprește să dezvăluie atomice asupra lumii capitale dacă Manford este nemulțumit de Împărat? Roderick știe că este o posibilitate validă. Indiferent de ce crede Împăratul despre mine, cu siguranță îi va fi mai frică de Butlerieni." A zâmbit cu o expresie dură. „Îi voi oferi să-l distrug pe Manford Torondo pentru el, dacă îmi va acorda amnistie." De fapt, ar savura această sarcină.

Cioba s-a gândit. „Ce se întâmplă dacă Împăratul încă crede că vrei să-i iei tronul?"

Josef și-a pus pumnul pe masă în sala de conferințe. „Nimeni, în afară de un nebun înșelat, nu ar vrea să fie Împăratul Imperiului. Roderick însuși nu a vrut niciodată asta, și nici eu nu vreau." El l-a implorat pe Cioba. „Fă-l să vadă asta. Convinge-l că aceasta este o ofertă sinceră și nu o capcană."

Ea s-a ridicat de la masă. „Voi face tot posibilul, Josef. Voi folosi tot ce am învățat de la Frăție—și Fielle poate confirma adevărul cuvintelor mele. Dacă Norma Cenva va ghida o navă, voi pleca imediat spre Salusa."

Dacă percepi că o persoană are putere asupra ta, fie că este adevărat sau nu, atunci slăbiciunea ta este foarte reală.

—MANFORD TORONDO, finala raliului Lampadas

Curățarea atomică a Kolhar-ului a ars fața planetei și a șters contaminarea mecanică a lui Venport. Cât despre Manford, exploziile nucleare au pus capăt pentru totdeauna trufiei acelui om fără Dumnezeu. Venport era pe fugă și în curând va fi complet învins. Orice rămășițe ale VenHold-ului din altă parte în Imperiu vor fi vânate și tratate ca o chestiune de prioritate.

După ce acest lucru va fi realizat, Manford își va consolida influența politică și va asigura că Împăratul Roderick va conduce cu mentalitatea corectă. Sufletul umanității va fi salvat, în sfârșit.

Stând într-un scaun personalizat la fereastra biroului său de la etajul patru, inima lui Manford s-a umplut de bucurie. Nu mai simțise o satisfacție atât de perfectă de foarte mult timp. Spiritul Raynei Butler trebuie să-l privească cu mândrie, iar el a păstrat aproape pictura ei frumoasă.

Pe măsură ce navele sale butleriene victorioase se întorceau la Lampadas, dimensiunea mulțimilor l-a uimit chiar și pe el. Atât de mulți oameni! Peste o jumătate de milion de suflete s-au adunat din întreaga lume, iar mai mulți au emigrat din alte planete, doar pentru a fi mai aproape de el. Lacrimile calde i-au umplut ochii, iar inima i-a bătut de parcă ar fi putut exploda din piept.

Lângă el, Anari Idaho se uita pe fereastră la adunarea incredibilă, ca și cum ar fi fost justificat că Manford a primit în sfârșit ceea ce merita. Dublura sa, care îi semăna, dorea să iasă pentru a fi văzut de public, să "își asume riscul" printre atâția oameni, dar Manford știa că nu exista un adevărat pericol pentru persoana sa. A trimis dublura de corp departe și din vedere; adevăratul lider butlerian se va confrunta el însuși cu adepții săi.

Chiar și după un astfel de succes răsunător la Kolhar, Diaconul Harian a rămas sumbru. „Vor fi consecințe grave din cauza atomicelor. Împăratul nu va ignora asta, iar oamenii vor urî ceea ce ai făcut.”

„Unii au urât întotdeauna ceea ce fac, dar eu fac ceea ce este necesar oricum.”

Anari a adăugat: „Bătălia pentru sufletul uman nu este una ușoară. Vom face tăcuți pe cei care se plâng prea tare.”

Manford a lăsat nespus: *Chiar și împăratul Roderick.*

Acum, când se uita pe fereastra înaltă la mulțimile adunate în Empok, cu fețele ridicate într-o speranță delirantă de a-l zări, știa că fiecare dintre ei și-ar sacrifica viețile în slujba obiectivelor sale—obiectivele Raynei Butler. Purta mesajul ei etern, având o armă mult mai puternică decât atomicele.

Bărbați în uniformă stăteau în jurul sediului butlerian. Atât de mulți pelerini sosiseră în ultimele săptămâni încât gardienii au fost nevoiți să alunge suplicanții, uneori folosind măsuri brutale. Noi convertiți și recruți dornici se adunau la Lampadas, umplând orașul până la capacitate, punând la încercare resursele acestuia. Manford se întorsese din curățarea Kolhar cu zeci de mii de adepți suplimentari care se alăturaseră lui la Salusa Secundus.

Lângă el, la fereastră, Anari privea peste o mare nesfârșită de fețe. „Poți simți valurile devotamentului lor, Manford. Ei vor să-i conduci spre mai multe victorii. Ei vor să-i salvezi.”

„Îi voi salva, în orice mod pot. Numărul nostru crește cu fiecare triumf.”

Confruntările sale cu Venport fuseseră un instrument de recrutare extrem de eficient. Victoria finală a mișcării butleriene era aproape asigurată acum, dar Manford se întreba în secret ce va face după ce va câștiga această luptă pentru sufletul umanității. Din păcate, războiul nu va fi niciodată complet câștigat, căci oamenii vor fi întotdeauna slabi și nesiguri, iar îndoielile lor îi vor expune la noi pericole împotriva cărora Manford va trebui să-i protejeze.

Anari a continuat să se uite. „Dintre toți urmașii tăi de pe planetele din Imperiu, știi că eu sunt cea mai devotată.” S-a întors spre el cu acele ochi mari, nevinovați care păreau să se deschidă direct către inima ei credincioasă.

„Nu am avut niciodată îndoieli în privința asta, Anari.” Se întreba de ce simțea nevoia să-i reamintească de dedicația ei. „Nimeni altcineva nu se apropie.”

Diaconul Harian s-a întors cu pași grăbiți, cu sudoarea strălucind pe fruntea lui cheală. „Securitatea mă informează că mulțimea devine neliniștită. Ei strigă să te vadă. Ei *au nevoie* să te vadă.”

„Atunci le voi oferi ceea ce necesită. Îi voi inspira și îi voi calma.” Totuși, nu și-a dezvăluit îngrijorările. Acești oameni erau furioși și pregătiți să facă ceva, orice. După Kolhar, emoțiile lor ardeau ca un incendiu de vegetație care ar putea scăpa de sub controlul său. Trebuia să direcționeze explozia departe de el, cumva.

Își amintea ce se întâmplase în timpul festivalului de distrugere din Zimia. Moartea micuței Nantha Corrino a afectat relația de încredere pe care o avea.

ar fi trebuit să aibă cu Împăratul; nicio statuie memorială, oricât de mare, nu ar putea compensa pentru asta. Victoria de la Kolhar nu ar dura mult pentru acești Butlerieni. Aveau nevoie să fie desfășurați în altă parte.

Anari a montat hamul pe umerii ei și l-a ridicat fără a fi necesar să ceară permisiunea, apoi l-a așezat la loc. S-a uitat la el. „Ești pregătit să primești aplauzele lor, Manford?”

„Da. Este ceea ce au nevoie.”

Trupele de securitate Butleriene au deschis o cale, iar anunțurile s-au răspândit prin oraș. Cu Deacon Harian lângă ei, Anari a ieșit din sediu în lumina soarelui și în vuietul mulțimii adoratoare.

Anterior, Manford a reconsiderat să-și aducă dublura pentru cel puțin începutul evenimentului. Dublura desemnată arăta foarte mult ca el, un bărbat atât de devotat încât și-a lăsat voluntar picioarele amputate pentru a putea servi cauza Butleriană. Dublura era fața lui publică în situații periculoase.

Dar astăzi Manford știa că adepții săi ar fi observat diferența subtilă în apariția și vocea sa. Aveau nevoie de el în persoană. Cealaltă persoană fără picioare, rezervă, putea fi folosită în circumstanțe mai puțin importante, unde era văzută doar de la distanță sau în interiorul unei trăsuri, dar nu aici. Astăzi, cu această ocazie importantă, niciun substitut ieftin nu ar fi fost suficient.

O valvă de aplauze răsunătoare l-a lovit pe umerii lui Anari. Manford și-a ridicat mâinile, iar tunetul a crescut și mai tare.

Pentru un moment, gânduri nedorite despre Erasmus și jurnalele sale interzise s-au strecurat insidios în mintea sa, imagini intruzive ale mașinii diabolice de gândire care a înrobit și torturat atât de mulți oameni. Erasmus iubea să stea în fața mulțimilor de captivi oprimați. Dar Manford știa că acei oameni asupriți nu au aplaudat niciodată mașina malefică așa cum o făceau acum. Erasmus nu fusese niciodată iubit; el fusese pur și simplu temut.

He remembered what the robot had written. “Humans are a resource, a tool, a weapon—but only if used properly. I continue to study methods of manipulating their emotions, their biological programming. At best they are flawed tools and weak weapons. But there are so many of them.”

There are so many of them.

Manford smiled at the crowd of admirers. He spotted Headmaster Zendur and scores of new, approved students from the reformed Mentat School. The rest of these followers came from other worlds, pilgrims who journeyed to Lampadas to prove their devotion for him. This planet could not support them for long. They would have to be unleashed elsewhere, and soon.

“My friends and followers,” he said, “you gladden my soul. You make me certain that we will win the final battle.”

Tumultul aplauzelor s-a stins într-un murmur surprinzător de liniștit. Vocea lui a fost transmisă pe difuzoare în întreaga oraș. Era o tehnologie avansată, pe care o considera abominabilă, dar necesară, iar Manford a acordat o dispensă specială Comitetului de Ortodoxie, afirmând că astfel de sisteme de comunicație sunt vitale pentru mișcarea butleriană și, prin urmare, aprobate.

„Sunt aici pentru a anunța o victorie importantă pe Kolhar, unde forțele noastre au dat o lovitură fatală lui Josef Venport și enclavei sale de iubitori de mașini.” Restul cuvintelor sale s-au pierdut într-o altă val de sunet.

Nu va menționa atomicele pentru moment.

Din cămașa sa a scos mica icoană pictată pe care o purta cu el tot timpul: Rayna înconjurată de o aură angelică. Privirea lui s-a oprit asupra ei. „Rayna Butler ar fi mândră de ceea ce am realizat, dar marea noastră luptă nu s-a încheiat încă. Am nevoie de voi mai mult ca niciodată, de toți voi. Chiar dacă am zdrobit fortăreața celui mai mare dușman al nostru, trebuie să ne asigurăm că împăratul Roderick ghidează umanitatea pe calea corectă. Și eu sunt cel care să-i arate.”

Mai multe aplauze, care au durat câteva minute, timp în care Manford nu a putut vorbi și abia a putut gândi. Deși Anari stătea nemișcată ca o statuie, el a simțit-o cum devine tensionată sub el.

În cele din urmă, mulțimea s-a liniștit suficient pentru ca el să continue: „ Unii dintre voi ar putea fi nevoiți să deveniți martiri—și acesta este un privilegiu glorios.” Manford a citat un rebel antic. „‘Copacul libertății trebuie să fie f ertilizat cu sângele martirilor.’ Înainte de a ne întoarce la Împărat, vom captura ce a mai rămas din Venport Holdings, navele din Flota sa Spațială, monștrii Navigatori. Vom pune capăt tuturor operațiunilor cunoscute ale VenHold. Numai atunci ne vom îndrepta spre Salusa și îi vom arăta Împăratului ce am realizat. Nu îndrăznește să ne opună.” Manford le-a zâmbit, iar vuietul vocilor l or a continuat și a continuat.

Anari nu auzise acest plan înainte. Cu o voce doar pentru el, ea a spus: „ Va fi o măcelărie dacă Împăratul nu ne va deschide calea pentru a intra în capitală în mod pașnic. O măcelărie de ambele părți.”

Manford a dat din cap, știind că chiar și o măcelărie ar fi în avantajul său. „Cu cât mai mulți dintre noi mor glorios, cu atât mai mulți recruți vom câștiga.”

Nu am fost niciodată atras de comportamentul pretentios al unei persoane. O suprafață stridentă ascunde adesea o agendă ascunsă. Mai degrabă, am încredere în persoana liniștită și modestă mult mai mult decât în cea care are nevoie să le reamintească constant altora despre realizările sale și să le înfrumusețeze.

—ÎMPĂRATUL RODERICK CORRINO

După două săptămâni, Hana Elkora și echipa ei de salvare de la flota de mașini de gândire dezafectată au reușit să reactiveze motoarele FTL ale douăzeci și cinci dintre cele patruzeci de nave. Între timp, Elkora a dirijat o echipă de schelet pentru a pilota navele robot înapoi la Denali, una câte una, unde restul reparațiilor și renovărilor au fost finalizate. Kolhar livrase deja transporturi de motoare Holtzman imediat după ce Draigo și-a trimis cererea, iar motoarele foldspace urmau să fie instalate în timp ce navele orbitau planeta de cercetare.

Elkora a ejectat mii de roboți dezactivați care aglomerau punțile navelor recuperate - „îndepărtând gunoiul”, așa cum îi spunea ea - în timp ce sute de alții au fost găsiți și îndepărtați în timpul operațiunilor finale de la Denali, iar toți roboții au fost pur și simplu aruncați lângă domurile laboratorului, unde aveau să rămână să ruginească în atmosfera corozivă, l a fel ca vechii pașnici cymek. Mentatul era mândru de progresul său și se simțea dornic să raporteze lui Directeur Venport.

Și apoi Draigo a aflat ce s-a întâmplat la Kolhar.

* * *

Folosind un mic spațiu-folder, Norma Cenva a livrat în liniște Cioba la Salusa Secundus. Cu stăpânirea ei perfectă a coordonatelor, femeia Navigator a depus-o pe pasagera ei într-o poiană retrasă la marginea Zimiei. Cioba putea vedea clădirile magnifice ale capitalei la o distanță scurtă, iar un drum pietruit chiar înainte o conducea către o șosea de teren și Palatul Imperial. Plimbarea a durat o oră.

Mulțimile s-au îndreptat spre Palat ca niște fiare de fier spre un magnet. Îmbrăcată în veșmintele unei Surori neidentificate, Cioba și-a continuat drumul cu un sentiment clar de scop până când un trio de gărzi imperiale a oprit-o să intre în

arcadă principală, cerând să știe cine este.

„Eu sunt sora Cioba și am afaceri cu Adevărul Împăratului. Cu si gurantă mă recunoști după veșmintele mele?” Deși Maica Superior Valya refuzase să folosească influența ei pentru a rezolva disputa, Cioba spera că Fielle o va ajuta să aranjeze o scurtă conversație cu Împăratul Roderick. Sorația îi datora asta, cel puțin.

A durat cea mai mare parte a zilei pentru Cioba să navigheze prin labirintul Palatului de dimensiunea unui oraș printre mii de funcționari. La apus, după ce a contactat mai multe alte surori pentru îndrumare, în cele din urmă l-a găsit pe Fielle în sala sudică ecou. Adevărul de stat, de statură mare, o salută cu un zâmbet prudent. „Îți asumi un risc enorm venind aici. După ce soțul tău l-a amenințat pe Salusa, Împăratul cu siguranță nu are o mare dragoste pentru el.”

Fielle trebuie să știe că aceasta nu a fost o vizită socială. Încercând să-și suprime agitația, Cioba a spus cu o voce clară: „A trebuit să vin aici. Butlerienii au comis crime de neiertat împotriva umanității. Indiferent de cum se simte Împăratul în legătură cu soțul meu, trebuie să fie făcut să vadă cine este adevăratul dușman. Te rog, ajută-mă să aranjez o întâlnire c u el, doar pentru câteva momente. Am nevoie să mă asculte.”

Adevărul a ridicat sprâncenele, simțind urgența ei, precum și adevărul din cuvintele ei. „Sugerez o cale indirectă, dar mai eficientă. Aș putea să aranjez să vorbești cu Haditha.”

Soția Împăratului a venit în decurs de o oră, curioasă, dar precaută. Fielle a condus-o într-o cameră de zi unde Cioba a așteptat. Văzând-o, Haditha a devenit tensionată și rezervată, dar Cioba a preferat asta în locul furiei vengeare care ar fi venit de la Roderick. Aceasta ar putea fi singura ei șansă.

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă în tăcere în timp ce Adevărul stătea ca un intermediar, fără a interveni sau a ajuta. „Nu ar trebui să vorbesc cu tine”, a spus Haditha. „Roderick ți-a declarat soțul un fugar din justiția Imperială. Josef Venport și-a asasinat fratele.”

Cioba a dat un ușor din cap. „Și soțul tău a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ne distruge și a falimenta Venport Holdings. Nu putem mereu să justificăm acțiunile bărbaților pe care îi iubim. Când două astfel de forțe se ciocnesc, daunele colaterale se propagă în întreg Imperiul. Ar fi mult mai bine dacă ar vorbi pur și simplu, nu crezi?”

Haditha a rămas rigidă. „De ce ar trebui Roderick să-l asculte? De c e ar trebui să aibă încredere în ceea ce are de spus soțul tău?”

„Pentru că Josef nu este cea mai mare problemă a ta.” Cioba nu a ezitat, subliniind cel mai important punct. „Butlerienii au folosit *atomice* interzise! Au provocat un holocaust care a distrus complet Kolhar. Nu fi orb la adevăratul dușman al civilizației.”

Haditha a fost uluită de veste. Privind-o, Cioba și-a dat seama imediat că Împărăteasa nu avea cunoștință anterioară de planul Butlerian. Deși era posibil ca Roderick să fi păstrat coluziunea sa secretă față de soția sa, Cioba nu credea asta. Ea a crezut întotdeauna că Manford acționa pe cont propriu și făcea exact cum dorea.

Pe de o parte, Adevăratul Împărătesc a dat din cap către Haditha, afirmând adevărul a ceea ce tocmai spusese Cioba.

Cioba și-a strâns emoțiile și a continuat ca și cum ar fi emis un raport oficial. „Manford Torondo a bombardat planeta noastră cu întreaga sa rezervă nucleară, fără avertisment. Orașele noastre au fost distruse. Doar câteva nave VenHold au scăpat, salvând Navigatori și o parte din personalul nostru, dar am suferit în continuare o mare pierdere de vieți—de la *atomice,* Doamna mea! Soțul meu s-a retras pe Arrakis, unde a adunat toate apărările sale rămase ca un bastion sigur.”

Vocea lui Haditha era acum mai puțin stabilă. „Soțul tău a asediat capitala Imperială. A amenințat orașul nostru cu cymeks—*cymeks*! Butlerienii ne-au salvat. Ei au salvat Palatul Imperial și familia mea.”

„Josef nu a venit aici pentru a răsturna tronul Imperial. Nu a venit să distrugă sau să-l îndepărteze pe Împăratul Roderick din locul său de drept—el a venit cu o demonstrație de forță, astfel încât Împăratul să negocieze cu el. În ciuda aparențelor, nu am fost deloc alungați de Butlerieni—flota VenHold a fost forțată să se retragă din cauza… circumstanțelor neprevăzute care nu aveau nimic de-a face cu sosirea navelor lui Manford Torondo.”

Ea s-a aplecat înainte, adăugând cu mare pasiune în vocea ei: „Soțul meu vrea doar să vorbească cu al tău. Josef este un lider al industriei, Roderick este liderul Imperiului. Ar trebui să fie aliați împotriva barbarilor care vor să distrugă modul nostru de viață.”

Haditha era palidă, zguduită. Vocea ei tremura. „Utilizarea armelor atomice nu a fost încă verificată. Am doar cuvântul tău pentru asta - și c hiar dacă tu poți crede ceea ce spui, ai putea fi primit informații eronate.”

„Nu este nimic eronat în asta. Am văzut atacul, am scăpat cu greu. Trimite un cercetaș la ruinele Kolhar,” a spus Cioba. „Sau mai bine, așteaptă-l pe Manford să se laude cu victoria lui.”

Fielle s-a întors către soția Împăratului. „Ea spune adevărul, Doamna mea. Nu există ezitare în cuvintele ei.”

Cioba a jucat următoarea ei carte. „Manford a folosit arme atomice o dată. Are el mai multe focoase? Dacă da, le va folosi împotriva noastră pe Arrakis?” A întâlnit privirea lui Haditha cu ochii ei de oțel. „Sau va păstra unele în rezervă, știind că nu poate manipula soțul tău așa cum a manipulat Împăratul Salvador? Ce îl oprește să folosească arme atomice pe Salusa?”

Cioba putea vedea că cuvintele ei loviseră un nerv sensibil. Nu era nevoie să mai argumenteze; Haditha știa foarte bine ce era probabil să facă liderul fanatic. Facând un mare efort să sune rezonabil, Cioba a spus: „Josef cere împăratului să se întâlnească cu el în privat, într-un loc sigur și neutru unde pot discuta o soluție."

Haditha a scos un sunet de dezgust tăcut. „De ce ar trebui Roderick să aibă încredere în omul care și-a ucis fratele mai mult decât are încredere în omul care ne-a ucis fiica?"

„Te asigur, măria ta, Josef dorește doar să conducă Venport Holdings și să își câștige drumul înapoi în grațiile împăratului. Să ne unim pentru a rezolva problema noastră comună: Manford Torondo."

Haditha i-a aruncat o privire ageră. „Ce loc neutru? Aici, pe Salusa?"

Cioba a dat din cap. „Împăratul a pus o recompensă pe capul lui Josef, așa că el nu va părăsi Arrakis, care ar putea fi singurul loc în care este în siguranță, ultimul său adevărat bastion. El sugerează o întâlnire la bordul unei nave neutre în orbită deasupra Arrakis, cu cât mai multă securitate cât îi pasă Împăratului să aducă."

„Soțul tău a copleșit forțele noastre imperiale de menținere a păcii acolo și încă le ține ostatici."

„Josef a fost întotdeauna un om pragmatic. Poate că eliberarea lor ar putea fi un gest de bunăvoință."

Adevărul a intervenit. „Ar trebui să subliniez, împărăteasă Haditha, că organizarea unei astfel de întâlniri aici, pe Salusa, ar fi problematică dintr-un alt motiv. Directorul Venport ar fi văzut, iar vestea ar ajunge înapoi la Butlerieni că Împăratul s-a întâlnit cu el. Nu ne permitem să riscăm asta."

Cioba putea vedea că soția Împăratului înțelegea logica argumentului, dar a avut loc o agitație la ușă înainte să poată răspunde. Garda imperială l-a escortat pe Roderick Corrino, roșu la față, în mica cameră de zi.

Împăratul a intrat cu pași mari și și-a îndreptat privirea către Cioba ca o armă care se fixează pe o țintă. „Pot să te iau ostatic și să-i ordon lui Directeur Venport să se predea. Cât de mult te prețuiește? Aș fi curios să văd."

Haditha a intervenit. „Ascultă ce are de spus, Roderick."

„Soțul ei este un trădător și un criminal." Fața Împăratului s-a întunecat. „El amenință Imperiul. El mă amenință *pe mine*—"

Haditha l-a întrerupt. „Butlerienii au folosit *atomice*, Roderick. Au distrus Kolhar."

În mod neașteptat, aerul s-a schimbat în cameră, iar globurile cristaline au pâlpâit și s-au estompat. Rezervorul Normei Cenva a apărut pe podeaua deschisă atât de brusc încât toată lumea a dat înapoi.

Vocea supranaturală a Normei a venit prin difuzor. „Împărat

Roderick Corrino, ai capturat unul dintre Navigatorii mei. L-ai testat și l-ai interogat. Acum Dobrec este mort. A renunțat la voința de a trăi.

Acuzarea a plutit pentru un moment, iar Roderick s-a străduit să răspundă.

Norma a continuat: „Acum atomica butleriană a incinerat toate facilitățile Navigatorilor de pe Kolhar.” Ea a plutit în rezervor cu o privire și o atitudine acuzatoare. „Stabilitatea trebuie restabilită. Comerțul trebuie să revină. Avem nevoie de un aprovizionare constantă de mirodenie din Arrakis.”

Fața ei mare era apăsată de portul de vizionare. „Împăratul Roderick Corrino, îți garantez personal siguranța dacă călătorești pe Arrakis pentru a te întâlni cu strănepotul meu, așa cum cere el.” Vocea ei a crescut în intensitate, răsunând. „Această criză trebuie rezolvată.”

Roderick a tremurat vizibil la vederea femeii Navigator care se uita la el, iar Cioba a adăugat în liniște: „*Te rog* să te întâlnești cu soțul meu, Sire. Va schimba cursul Imperiului, va *salva* Imperiul.”

Împăratul a ascultat cu reluctanță în timp ce Cioba și Haditha explicau cererea pentru o sesiune secretă de detentă pe Arrakis. Când au terminat, a schimbat o privire profund comunicativă cu soția sa, iar Haditha a dat cel mai mic dinte din cap.

Roderick a aruncat o privire la rezervorul Normei, apoi i-a spus lui Cioba: „Nu am încredere în Josef Venport după ce a făcut, dar Norma Cenva ... este cu totul altceva. Este totuși un pariu, dar voi merge.”

Nu există o sfârșit pentru natura impetuoasă a tinerilor, întrebi? Ah, dar dacă acțiunile lor îndrăznețe s-ar opri, civilizația ar pierde o resursă vitală. Secretul este să valorifici acea energie în scopuri bune.

—FAYKAN CORRINO, primul Împărat după căderea mașinilor gânditoare

Pe măsură ce Willem Atreides se recupera după rănile sale, a aflat cu dezamăgire că Vor l-a abandonat pe Chusuk. Aducerea lui Tula Harkonnen în fața justiției ar fi trebuit să fie misiunea lor comună!

În timpul săptămânilor sale de recuperare într-o casă de oaspeți luxoasă la Royal Bach Palais, tânărul era neliniștit chiar și cu atențiile constante ale Prințesei Harmona și ale personalului său excelent. Era nerăbdător să fie din nou în mișcare, să se reunească cu Vorian. Nu putea lăsa strămoșul să facă totul singur.

Harmona voia evident să rămână. El tânjea după o viață normală și o tovarășă frumoasă, gândindu-se la personalitatea ei grijulie și f ermecătoare, la fel de mult cât la frumusețea ei fizică. Ea era tot ce ar fi putut cere, și mai mult... dar mai întâi avea o treabă de făcut. Pentru Orry.

Un servitor burtos a adus un platou cu mâncare pentru el și l-a lăsat pe o masă în zona de ședere. Willem i-a mulțumit omului, deși nu avea prea mult chef să mănânce. Simțindu-se neliniștit, ca un animal închis în cușcă, a început să se plimbe prin camera principală.

El și Vor aproape că o prindeau pe Tula Harkonnen, dar acum Vorian o urmărea singur, fără Willem. *Ea l-a ucis pe Orry! Nu voi rămâne în urmă!*El a vorbit despre asta cu oricine din palat care ar fi ascultat, dar medicul personal al Harmonei era la fel de ferm în a-i cere să rămână aici, pentru a se putea vindeca. Ei bine, se vindecase suficient până acum. Chiar și cu sentimentele sale indiscutabile față de Harmona, nu putea continua zi după zi în această închisoare căptușită cu catifea. Ar fi putut forța situația și pleca oricând dorea, dar nu avea resurse proprii și nici o navă care să-i permită să-l urmeze pe Vorian Atreides.

Avea doar o notă scrisă de la el, instructându-l să rămână în siguranță pe Chusuk până când va primi vești suplimentare. În siguranță! Fratele său era mort și criminalul era încă liber. „Intenționez să-i atrag pe Harkonneni,” Vor

scrisese.

Fiecare zi devenea mai dificilă decât cea anterioară. Harmona era conștientă de frustrarea lui în creștere și au discutat despre îngrijorările lui. În fiecare noapte se ducea la culcare cu gânduri tulburătoare care se învârteau prin mintea lui și stătea treaz ore întregi. Dimineața, se simțea obosit, fără nimic rezolvat.

Dar îi plăcea timpul petrecut cu prințesa, iar Harmona era aproape,*aproape* suficientă pentru a-l face să uite. Totuși, erau prea multe probleme nerezolvate pentru a o trage în viața lui incertă. Trebuia să se asigure că Tula Harkonnen plătește prețul pe care îl datora.

Dar, aparent, Vor menționase că va merge la Corrin, atrăgându-i acolo, confruntându-se cu dușmanii săi și păstrându-l pe Willem în siguranță... un plan care nu necesita participarea lui Willem. Nu dacă avea ceva de spus despre asta!

După ce a bătut ușor, Harmona a intrat, purtând o rochie vișinie brodată cu emblema argintie a cheii de sol a Casei Bach. Totuși, înainte să apuce să-l salute, el s-a ridicat și a anunțat decizia sa într-un ton ferm. „Mă duc la Corrin. Acolo a mers Vorian și nu pot să-l las să termine asta fără mine."

Ea s-a uitat la el cu îngrijorare, dar nu cu surprindere. „Nu ești încă în cea mai bună formă. Ar trebui să rămâi sub îngrijirea unui medic încă câteva săptămâni."

„Am fost sub îngrijirea lui prea mult timp, din punctul meu de vedere, și acum m-am recuperat suficient. Voi încerca să fiu atent, dar nu voi lăsa rănile să mă încetinească dacă o văd pe Tula Harkonnen. Ca Atreides, nu am de ales după ce a făcut ea."

„Știu." Harmona a dat din cap trist. „Casa Bach poate oferi finanțarea de care ai nevoie, iar eu voi face aranjamentele pentru a te trimite la Corrin." A suspinat. „Sper și mă rog să te întorci la mine."

* * *

ÎNAINTE DE A PLECA DE PE SALUSA, Vor a lichidat un alt cont secret pentru a cumpăra o mică navă spațială, un antichitate din era Jihad. Se simțea ca acasă în vas, și îi aducea aminte de vechiul său aparat, *DreamVoyager*, suficient de mult încât să-i dea mental acestuia numele de *New Voyager*. Numele era strict pentru propria sa distracție, nefiind marcat pe carenă sau în altă parte; a păstrat nava neobservată și a reușit să zboare cu ea fără înregistrare, datorită unei mite mari. Au fost bani bine cheltuiți.

În ciuda vârstei sale, nava era bine întreținută și el era familiarizat cu funcționarea ei internă. *New Voyager* nu avea motoare Holtzman, ci folosea un motor FTL familiar. Dacă ar fi fost într-o grabă deosebită, ar fi putut cumpăra un bilet la bordul unei nave mai mari de transport foldspace EsconTran. Dar

întârzierea a servit scopurilor sale. El le spusese operativelor sale să aștepte două săptămâni înainte de a răspândi zvonul în Curtea Imperială că a plecat la Corrin. Până atunci, el ar fi ajuns, iar pregătirile sale ar fi fost complete.

Durerea a răsunat în inima lui când a ajuns din nou la Corrin. În lunga sa viață, a trăit atât de mulți ani pe atât de multe lumi, experimentând iubiri, familii și pierderi, dar Corrin—inima fostului Imperiu Sincronizat—era locul unde își petrecuse mare parte din tinerețe, ca un om cu privilegii speciale acordate de stăpânii săi mașini gânditoare. Mult mai târziu, Vorian Atreides condusese forțele umane înapoi pentru a distruge acel loc. Corrin era, de asemenea, locul unde Abulurd Harkonnen trădase Armata Umanității în momentele cruciale de la Podul Hrethgir. Acea rușine, acea lașitate, fusese scânteia feudului Atreides-Harkonnen.

Da, era potrivit pentru el să fie aici acum… și să atragă Harkonnenii aici.

După ce s-a inoculat împotriva radiației reziduale de la vechiul atac atomic, a aterizat *New Voyager* într-o zonă curățată, nu departe de cea mai mare așezare. A purtat ochelari de protecție împotriva luminii dure a soarelui roșu și a ieșit în ceea ce fusese odată capitala strălucitoare a mașinilor. A purtat o geantă plină cu haine și arme mici pe care ar putea să le folosească în caz de nevoie. Dacă Valya sau Tula ar veni după el aici, trebuia să fie pregătit.

Orașul principal al lui Omnius fusese aplatizat în exploziile nucleare, dar multe turnuri răsucite din materiale exotice au rămas ca sentineli tăc uți peste un imperiu mort. Flora ciudată și stunted se străduia să crească pe peisajul distrus, atingând nu mai mult decât puncte slabe. Ar dura secole înainte ca această planetă să prospere din nou, dacă vreodată. Pielea lui s-a înfiorat când și-a amintit de tinerețea sa în acest loc, înainte de a pleca și a lupta în Jihad, înainte de holocaustul de aici. Acest peisaj aspru și bântuit avea încă un gust amar al suferinței umanității….

A fost o întoarcere acasă neliniștitoare. Tot ce își amintea aici fusese distrus în ruine cu mai bine de opt decenii în urmă—distrus de *navele sale* din Armata Umanității. Chiar și așa, avea un sentiment ciudat și puternic de apartenență sub soarele roșu gigantic. Ar fi fost potrivit ca dușmănia de sânge să se încheie aici.

Dacă ar putea să o încheie.

Pe măsură ce Vor explora, îndreptându-se spre așezarea mare pe care o observase în ruine, transpira sub soarele aspru, dar se adapta treptat.

Căutătorii de resturi trăiau acum în ruine într-o așezare improvizată, iar el s-a prezentat unei femei dure numită Korla, auto-proclamata Regină a Gunoaielor, liderul planetar. Avea o față murdară, o împletitură de păr negru și un costum de radiații pătat și peticit care părea mai potrivit

pentru un morman de ardere decât pentru utilizarea zilnică. O pelerină neobișnuită, metalică și argintie se învârtea în jurul umerilor ei, de parcă îmbrăcămintea ar fi fost vie.

Câteva mii de refugiați zdrențuiți și obosiți își câștigau existența pe Corrin. Epava orașelor-macchină odată mărețe conținea bogății și ciudățenii pentru cei care erau dispuși să riște efortul de a le găsi. Mulți lucrau acum la mormanele de resturi, folosind unelte pentru a perfora și a săpa.

Vor și-a dat numele real, pentru că dorea să se asigure că Harkonnenii puteau urmări indiciile. Era clar, totuși, că nici Korla și nici ceilalți recuperatori nu credeau că el era cu adevărat eroul legendar al Jihadului. Recuperatorii din Corrin nu se îngrijorau prea mult de un nou venit care trăia acolo, atâta timp cât nu reprezenta o amenințare.

Adevărata amenințare ar veni direct după el.

Liderul cu voce husky l-a condus pe Vor pe un morman abrupt de zgură neagră. De pe vârful mormanului, au văzut răscumpărătorii extrăgând resturi de metal lichid, folosind unelte de tăiere și dispozitive electronice pulsante. Un flux pastos al substanței metalice ciudate se scurgea dintr-o tăietură pe care echipajul o făcuse; Vor își amintea de metalul lichid folosit de cele mai sofisticate mașini de gândire cu mult timp în urmă, dar nu mai văzuse aceste resturi sălbatice și necontrolate.

Regina Gunoaielor a dat din cap către grup. „Dispozitivele noastre ajustează fundațiile de metal lichid colapsate la frecvențe rezonante, iar asta face ca substanța să devină mobilă. Lucrând împreună, echipele mele pot să o constrângă în containere pentru expediere. Va valora o avere, dacă vom relua vreodată comerțul regulat în întreaga Imperiu.”

În acea seară, Korla l-a invitat pe Vor să cină cu ea într-o locuință subterană formată din metalul înghețat pentru a crea un loc adăpostit, asemănător unei peșteri. Cei doi au stat la o masă neagră neregulată, care fusese modelată prin tăiere și șlefuire. Vor putea auzi zumzetul blând al ventilatoarelor recirculante în fundal.

„Nu știu de ce ai venit aici, Vorian Atreides,” a spus Korla, făcându-i numele autentic să sune ca o glumă fină, „dar presupun că îmi vei spune cine ești cu adevărat ori de câte ori îți va face plăcere să o faci. Deocamdată, fie că te numești împărat, prinț sau erou legendar al războiului, ești unul dintre noi.”

După cină, răscumpărătorii l-au condus printr-un labirint de tuneluri întunecate, etanșe, sub orașul distrus. Vor își va face o casă simplă și de bază aici și va aștepta ca capcana lui să se declanșeze.

Nu avea idee cât timp va trece până când Harkonnenii vor mușca momeala, dar se simțea încrezător că o vor face.

Vor nu credea că Valya va sosi cu o forță mare. Chiar dacă cei doi erau dușmani jurati, ca lideri ai familiilor lor nobile respective, ar trebui să se angajeze într-un duel personal unul împotriva celuilalt, pentru a rezolva

totul. Onoarea și tradiția dictau asta.

Dar, pentru a fi în siguranță împotriva cuiva care îl urăște atât de mult (iar acum simțea același lucru față de ea), întreaga seară Vor căutase locuri pentru a plasa încărcături explozive în întregul sistem de tuneluri - dispozitive mici, nedetectabile pe care doar el le putea detona, dacă ar fi fost necesar.

Dușmanul dușmanului meu mă poate trăda în continuare. Dușmanul dușmanului meu mă poate omorî în continuare.

—ÎMPĂRATUL RODERICK CORRINO I

Treizeci de nave imperiale bine înarmate au sosit pe Arrakis, purtându-l pe Împărat în misiunea sa secretă. El spera că va fi o demonstrație suficient de mare de forță pentru a-l intimida pe Josef Venport.

Roderick Corrino era neliniștit în legătură cu întâlnirea propusă cu Directeur Venport, dar sesiunea nu putea fi evitată. Și deoarece o navă de recunoaștere rapidă tocmai îi adusese imagini care confirmau distrugerea Kolhar—era adevărat, nebunul *folosise* atomice interzise!—Roderick știa că încălcarea butleriană necesita un răspuns puternic și decisiv. Nu e de mirare că Manford părea atât de încrezător, atât de arogant când plecase din Zimia cu toți adepții săi. Nu era decât o chestiune de timp până când se va întoarce pe Salusa Secundus cu un mare anturaj, pentru a face cereri și mai imposibile.

Roderick și-a dat seama că Josef Venport nu fusese niciodată atât de slab, atât de împins într-un colț. Aceasta ar putea fi cea mai bună șansă a Împăratului. El înțelegea bogăția de posibilități pe care Venport Holdings le avea de oferit, totuși se lupta cu o dilemă tăcută și importantă: Cum ar putea obține controlul asupra spațiilor comerciale vitale și asupra Navigatorilor esoterici, și totodată să scape de Venport?

Prin aranjamente atente, ei ar organiza întâlnirea secretă de detentă într-un container de marfă gol, aflat pe orbită, care fusese verificat ca fiind neutru, spre satisfacția ambelor părți.

În ciuda situației dificile a lui Venport, Roderick se îndoia că forțele sale militare imperiale ar putea înfrunta aceste rămășițe ale Flotei Spațiale VenHold în luptă, dacă ar începe împușcăturile. Se temea de o stratagemă din partea Directeurului, o înșelătorie menită să abată apărările imperiale de la Salusa Secundus. Poate că Venport intenționa să se strecoare și să cucerească lumea capitală odată pentru totdeauna, așa cum încercase să facă înainte.

Da, adevărul său a fost verificat de ceea ce a susținut soția lui Venport ... dar Cioba era una dintre Surori, iar Roderick nu putea fi sigur ce trucuri de

decepție artistică ea ar putea ști, sau exact unde se află loialitățile ei. Sau ale lui Fielle, de altfel.

Pe de altă parte, Kolhar a fost într-adevăr distrus. Atomice! Nu se putea nega. Manford Torondo era într-adevăr o amenințare mai mare pentru civilizație decât Venport.

Era o acțiune riscantă de echilibrare pentru Împărat. Cu apărările sale întinse subțire ca hârtia, Roderick se simțea foarte expus, totuși nu îndrăznea să permită lui Josef Venport să vadă vreo semn de slăbiciune.

A luat la întâlnire cât mai multe nave de război cât a îndrăznit, lăsând o forță de gardă substanțială în orbită fixă deasupra Salusei. Flota amiralului Harte de nave de război cu viteză lentă plecase deja spre Lampadas, unde ar aștepta oportunitatea, iar în timpul acelei călătorii erau complet în afara razei de comunicare. Nu puteau fi chemate înapoi pentru a întări apărările deasupra capitalei Imperiale; în momentul în care activau motoarele lor FTL și se avântau în spațiu, erau dincolo de punctul fără întoarcere. Din păcate, Harte se aștepta ca majoritatea flotei butleriene să fi fost distrusă la Kolhar—dar acum Roderick știa că navele lui Manford ieșiseră din atacul atomic în mare parte nevătămate. Când navele de război butleriene se vor întoarce la Lampadas, se presupune că vor fi la fel de puternice ca întotdeauna. Harte nu va fi pregătit pentru asta.

Acum era mai imperativ ca fanaticii Butlerieni să fie controlați sau distruși - înainte de a putea dezlănțui un alt atac atomic, poate împotriva Salusei data viitoare. Dar să se alieze cu un om ca Venport...

În decizia de a colabora cu Torondo sau Venport, Împăratul s-a confruntat cu o alegere imposibilă. Ambele alternative erau foarte proaste și prezentau propriile riscuri mari.

Nările lui Roderick s-au dilatat în timp ce își amintea cum Venport stătea zâmbind înaintea tronului noului Împărat după încoronare, spunând că era pregătit să se apuce de treabă, știind în tot acest timp că era responsabil pentru moartea lui Salvador. Apoi, odată ce trădarea a fost dezvăluită, Venport a fugit ca un vierme laș, răpit de Norma Cenva...

Acum, când Roderick a intrat în camera de întâlniri improvizată din transportatorul de marfă aflat pe orbită, însoțit de garda sa și de Adevărul, rezervorul femeii Navigator era deja în cameră. Știa că prioritățile Normei erau cu mult dincolo de înțelegerea sa. În ciuda distragerii cauzate de rezervorul mare, Roderick și-a concentrat toată atenția asupra lui Josef Venport. Dușmanul său.

Directorul disprețuit se așezase deja la masa de negociere, părul său de culoare scorțișoară perfect pieptănat, mustața sa groasă tunsă, ochii săi îngustați și intensi. „Îți mulțumesc că te-ai alăturat mie, Împărate Roderick.

„Corrino." Roderick stătea în fața mesei, neavând încă de gând să se așeze. „Cel puțin recunoști titlul meu legitim de data aceasta." „L-am recunoscut când am venit să-ți jur loialitate la încoronarea ta, Sire. Am avut intenția atunci și o am și acum—cu condiția să ajungem la un acord rezonabil." Trupele de securitate VenHold erau aliniate în spatele camerei, în timp ce un număr egal de gărzi imperiale tensionate așteptau în apropiere, armele pregătite, dar Roderick se îndoia că va exista vreo violență în timpul acestei discuții. Asta nu era stilul lui Josef Venport. El prefera să facă lucrurile pe la spatele oamenilor. Roderick a luat loc în fața lui, în timp ce Adevărul rămânea în picioare lângă el. Ea s-a încruntat, ca și cum ar încerca să evalueze dacă Venport minte sau nu. Împăratul a spus: „Îți reamintesc că încă o avem pe soția ta în Palatul Imperial ca asigurare, în cazul în care ai încerca vreo trădare."

„Corrino." Roderick stătea în fața mesei, neavând încă de gând să se așeze. „Cel puțin recunoști titlul meu legitim de data aceasta." „L-am recunoscut când am venit să-ți jur loialitate la încoronarea ta, Sire. Am avut intenția atunci și o am și acum—cu condiția să ajungem la un acord rezonabil." Trupele de securitate VenHold erau aliniate în spatele camerei, în timp ce un număr egal de gărzi imperiale tensionate așteptau în apropiere, armele pregătite, dar Roderick se îndoia că ar exista vreo violență în timpul acestei discuții. Asta nu era stilul lui Josef Venport. El prefera să facă lucrurile pe la spatele oamenilor. Roderick a luat loc în fața lui, în timp ce Adevărul rămânea în picioare lângă el. Ea s-a încruntat, ca și cum ar încerca să evalueze dacă Venport minte sau nu. Împăratul a spus: „Îți reamintesc că încă o avem pe soția ta în Palatul Imperial ca asigurare, în cazul în care ai încerca vreo trădare."

„Corrino." Roderick stătea în fața mesei, nefiind încă dispus să se așeze. „Cel puțin recunoști titlul meu legitim de data aceasta." „L-am recunoscut când am venit să-ți jur loialitate la încoronarea ta, Sire. Am avut intenția atunci și o am și acum—cu condiția să ajungem la un acord rezonabil." Trupele de securitate VenHold erau aliniate în spatele camerei, în timp ce un număr egal de gărzi imperiale tensionate așteptau în apropiere, armele pregătite, dar Roderick se îndoia că va exista vreo violență în timpul acestei discuții. Asta nu era stilul lui Josef Venport. El prefera să facă lucrurile pe la spatele oamenilor. Roderick a luat loc în fața lui, în timp ce Adevărul rămânea în picioare lângă el. Ea s-a încruntat, ca și cum ar încerca să evalueze dacă Venport minte sau nu. Împăratul a spus: „Îți reamintesc că încă o avem pe soția ta în Palatul Imperial ca asigurare, în cazul în care ai încerca vreo trădare."

„Corrino." Roderick stătea în fața mesei, neavând încă de gând să se așeze. „Cel puțin recunoști titlul meu legitim de data aceasta." „L-am recunoscut când am venit să-ți jur loialitate la încoronarea ta, Sire. Am avut intenția atunci și o am și acum—cu condiția să ajungem la un acord rezonabil." Trupele de securitate VenHold erau aliniate în spatele camerei, în timp ce un număr egal de gărzi imperiale tensionate așteptau în apropiere, armele pregătite, dar Roderick se îndoia că va exista vreo violență în timpul acestei discuții. Asta nu era stilul lui Josef Venport. El prefera să facă lucrurile pe la spatele oamenilor. Roderick a luat loc în fața lui, în timp ce Adevărul rămânea în picioare lângă el. Ea s-a încruntat, ca și cum ar încerca să evalueze dacă Venport minte sau nu. Împăratul a spus: „Îți reamintesc că încă o avem pe soția ta în Palatul Imperial ca asigurare, în cazul în care ai încerca vreo trădare."

„Corrino." Roderick stătea în fața mesei, nefiind încă dispus să se așeze. „Cel puțin recunoști titlul meu legitim de data aceasta." „L-am recunoscut când am venit să-ți jur loialitate la încoronarea ta, Sire. Am avut intenția atunci și o am și acum—cu condiția să ajungem la un acord rezonabil." Trupele de securitate VenHold erau aliniate în spatele camerei, în timp ce un număr egal de gărzi imperiale tensionate așteptau în apropiere, armele pregătite, dar Roderick se îndoia că va exista vreo violență în timpul acestei discuții. Asta nu era stilul lui Josef Venport. El prefera să facă lucrurile pe la spatele oamenilor. Roderick a luat loc în fața lui, în timp ce Adevărul rămânea în picioare lângă el. Ea s-a încruntat, ca și cum ar încerca să evalueze dacă Venport minte sau nu. Împăratul a spus: „Îți reamintesc că încă o avem pe soția ta în Palatul Imperial ca asigurare, în cazul în care ai încerca vreo trădare."

Cioba a fost de acord cu aranjamentul, înțelegând înțelepciunea acestuia, deși ar fi preferat să fie alături de soțul ei. Împăratul a făcut clar c ă acele condiții nu sunt negociabile.

Directorul și-a pus coatele pe masă. „Cu siguranță poți vedea că adevăratul tău dușman, dușmanul nostru *comun*, este Manford Torondo și bandele lui sângeroase. Te-au intimidat, au răsucit și manipulat fratele tău. Au devastat străzile din Zimia, arzând și jefuind. Ți-au ucis fiica. Au răsturnat Școala Mentat de pe Lampadas și au ucis sau răpit sora ta. Și acum mi-au distrus planeta, folosind atomice interzise." Venport s-a aplecat peste masă. „Cât de mult mai trebuie să te conving, Sire? Știi foarte bine că se vor întoarce împotriva ta, dacă nu faci exact așa cum spun ei."

Fără angajamente, Împăratul a spus: „Sunt de acord că mulțimile butleriene sunt o cauză de mare îngrijorare, iar utilizarea lor a atomicelor interzise - chiar și împotriva ta - le face infinit mai rele. Este evident că ar încălca orice regulă, ar încălca orice lege, pentru a-și atinge scopurile." Roderick și-a împăturit mâinile în fața lui pe masa de negociere. „Și scopurile lor nu sunt în general aliniate cu cele ale Imperiului. Pot să văd asta."

Venport a zâmbit cu o evidentă ușurare. „Exact așa cum am susținut întotdeauna, Majestate. Trebuie să lucrăm împreună. Pot fi cel mai mare aliat al tău, dacă găsim o modalitate de a lăsa această neplăcere în urmă."

„*Neplăcere*? Fratele meu este mort din cauza ta. *Împăratul* este mort din cauza ta!"

Venport și-a ridicat mâinile în contriție. „Înțeleg indignarea dumneavoastră, Stăpâne. A fost cu adevărat o întorsătură nefericită a evenimentelor. Moartea lui Salvador nu a fost niciodată intenția mea,

deși admit că am vrut să-l îndepărtez de pe tron pentru a opri daunele pe care le provoca, slăbiciunea pe care o aducea Imperiului.” El a folosit cea mai rezonabilă voce de afaceri. “Știu că ai văzut asta cu ochii tăi, Sire. Nu ești prost.

“El a fost *fratele* meu,” a insistat Roderick.

“Din păcate, agenții mei au fost mult prea entuziaști. Am vrut să-i ducă pe Salvador într-un loc sigur și adăpostit și să-l țină în exil temporar. Speram că îl pot convinge să abdice în favoarea conducerii tale. Să fim sinceri, Sire—ești mult mai potrivit pentru tronul Imperial decât a fost el vreodată.” Directeurul a dat din cap. “Dar planul a mers prost. O vierme de nisip a apărut neașteptat, iar recolta nu a putut fi evacuată la timp. Îmi cer cele mai profunde scuze și te rog să sugerezi orice amendă corespunzătoare ca despăgubire. Vreau să fac lucrurile corecte între noi.”

Roderick a ridicat privirea către Truthsayer-ul său. Fielle îl observase pe Directeur și ascultase cuvintele lui, iar ea a dat un semn aproape imperceptibil din cap. Venport mințea sau, cel puțin, distorsiona ceva în favoarea sa, exact așa cum suspectase Roderick.

Directeur-ul a continuat: „Ați confiscat deja activele băncilor mele interplanetare, Sire, iar un vast stoc de melange aici pe Arrakis a fost distrus.” A strâns privirea albastră. „Presupun că ați avut ceva de-a face cu asta?”

„Sunt sigur că a fost doar un accident nefericit, ca cel care l-a ucis pe fratele meu,” a spus Roderick, vocea lui fiind plină de sarcasm. „O situație care a mers mai departe decât intenționasem. Poate *operativii mei* au fost prea entuziaști.”

Norma a vorbit din tancul ei. „Atât de mult condiment a fost distrus... o înfrângere pentru Navigatorii mei. Și a fost inutil. Încheiați această ceartă.” Vocea ei neobișnuită părea să aibă un ton greu de amenințare. „Dacă o faceți, universul va fi în siguranță.”

„Ai adus o forță militară pe Salusa Secundus și ai pus capitala I mperială sub asediu,” a continuat Roderick, ca și cum ar enumera crimele bărbatului. „Ai amenințat cetățenii mei și domnia mea. Ai folosit cy mek-uri, și totuși te plângi de atomice? Dacă Butlerienii nu ar fi sosit la momentul potrivit, ai fi putut să dărâmi tronul Imperial.”

Venport și-a încrucișat brațele pe piept, s-a zbătut, apoi și-a pus mâinile înapoi pe masă. „Numai pentru că m-ai forțat să o fac, Sire. Niciodată nu am vrut să conduc în locul tău. Chiar și acțiunile pe care le-a m întreprins împotriva fratelui tău au fost pentru că am vrut *tu* să conduci Imperiul. Nu eu. Știu că ești înțelept și competent, dar m-ai forțat într-o situație insuportabilă.” Directeurul s-a lăsat înapoi și a aruncat o privire către tancul sigilat al Normei, ca și cum ar cere ajutorul ei.

Privind către Fielle, Roderick a văzut că aceste cuvinte erau adevărate. Venport nu dorea să fie Împărat.

Împăratul Roderick știa ce însemna pierderea Kolhar pentru Venport Holdings și știa că compania era aproape falimentară după confiscarea activelor lor financiare din Imperiu; distrugerea stocului lor de condimente nu făcuse decât să agraveze situația. Aceste nave VenHold deasupra Arrakis și activele sale de pe teren ar putea fi tot ce îi mai rămăsese Directorului.

Roderick și-a evaluat dușmanul, judecând că Josef Venport nu era încă învins, dar aproape, și pe marginea disperării. Împăratul intenționa să își valorifice avantajul. „Și cum propui să repari lucrurile?”

„Manford Torondo și Butlerienii săi au comis crime grave, iar eu am încredere că vor fi pedepsiți. Dar cine va face pedepsirea?” Ochii mogulului de afaceri s-au micșorat. „Pot ajuta cu asta, Sire. Să găsim o modalitate de a rezolva diferențele noastre și să ne întoarcem la afaceri ca de obicei.”

Afaceri ca de obicei! Roderick s-a străduit să-și păstreze expresia de dezgust de pe față. *Omul se comportă de parcă ar vrea să fie prieten!* A rămas tăcut.

Venport a insistat: „Cum putem încheia această dușmănie, Sire? Te rog, dă-mi ideile tale, și voi face tot ce îmi stă în putință pentru a îndeplini condițiile tale.”

Un Josef Venport puternic nu ar fi făcut niciodată o astfel de ofertă. Roderick și-a îndreptat umerii și l-a privit pe Directeur direct în ochi. „ Rezolvă-mi problema Butleriană—complet și imediat. Atunci, și doar at unci, vom vorbi.”

Știa că Venport nu avea suficiente nave sau arme pentru a face față mulțimilor butleriene. Chiar dacă Manford nu mai avea atomice de folosit împotriva Venport, fanaticii puteau suporta pierderi teribile și totuși să o numească victorie. Dar ei ar fi fost slăbiți... poate suficient de slăbiți până când flota lentă a amiralului Harte ar fi sosit.

Răspunsul lui Venport l-a surprins, totuși. "Ar fi o plăcere pentru mine să mă ocup de asta pentru tine, Sire. Consideră că este făcut. Vom distruge Lampadas, exact așa cum Manford a obliterat Kolhar. Cu excepția faptului că nu vom folosi atomice ilegale."

Josef s-a ridicat în picioare, a mers la Împărat și i-a întins mâna, dar Roderick i-a dat doar un semn scurt din cap. "Vom vorbi din nou—dacă reușești."

Deși răspunsul la o insultă poate oferi o anumită satisfacție, o răzbunare așteptată de mult și atent planificată este mult mai satisfăcătoare.

—DIRECTOR JOSEPH VENPORT, conversație privată cu soția sa, Cioba

Acum că avea binecuvântarea Împăratului—mai degrabă, comanda sa—de a distruge pe Manford Torondo și pe urmașii săi barbare, Josef se simțea îndreptățit, precum și reîncărcat. A pariat că Roderick va fi adevărat la cuvântul său, iar dacă aceasta era prețul pentru a lăsa conflictul personal în urmă, Josef ar plăti cu plăcere. El dorea deja să eradică dăunătorii butlerieni din motivele sale. Intenționase să meargă după ei cu sau fără sancțiunea Imperială.

În mod evident, Împăratul și-a dat seama de necesitatea eliminării fanaticilor, chiar dacă a folosit VenHold pentru a se ocupa de munca murdară. Aceasta era cu adevărat o soluție perfectă, dar Împăratul nu avea idee ce fel de arme ar putea aduce VenHold împotriva butlerienilor.

Conform lui Draigo, forța lor de forme de războinici cymek era pregătită să lanseze din Denali—mai mult de o sută de mașini de luptă cu creiere Navigator perfect configurate—fără a menționa cele patruzeci de nave robot refăcute, care erau de asemenea pregătite să fie puse în serviciu. Josef intenționa să staționeze aceste noi nave de război la Arrakis, refuzând să-și slăbească controlul aici în timp ce mergea la Lampadas. Nimeni nu ar îndrăzni să-l conteste.

Și după atacul lor atomic asupra Kolhar, Manford și sălbaticii săi se întorseseră acasă pe planeta lor primitivă, unde erau complet vulnerabili.

Da, acest plan se contura într-adevăr frumos. Odată ce se întorceau în grațiile bune ale Împăratului și cancerul antitehnologic fusese excizat, Imperiul ar fi fost din nou puternic. VenHold și *Josef* ar fi fost din nou puternici! Atunci ar fi putut să se întoarcă și să-și reia producția de mirodenii cu o vigoare deosebită.

În primul rând, însă, diavolul Manford trebuia să moară, iar aceasta era o sarcină pe care Josef o anticipa cu mare plăcere.

Părăsind Arrakis, flota VenHold a sosit la Denali, baza din care Josef urma să lanseze atacul său surpriză asupra Lampadas. Deoarece laboratorul

domurile nu puteau susține miile de locuitori suplimentari, majoritatea personalului său a rămas la bordul navelor orbitale în timpul celor două zile de pregătire. Josef a călătorit pe suprafață pentru a se întâlni cu Draigo, Ptolemeu și Administratorul Noffe, astfel încât să poată finaliza asaltul împotriva lui Manford Torondo.

Erau mai mult decât pregătiți.

De asemenea, dorea să o vadă pe Anna Corrino, ultima sa carte de negociere. Dacă totul mergea bine cu această operațiune și Împăratul Roderick era adevărat la cuvântul său, Josef nu ar avea nevoie nici măcar de ea. Fratele ei încă nu știa că o avea acolo, în siguranță, dar ținută ostatică... la fel cum Cioba era pe Salusa Secundus. Odată ce Manford era distrus, dacă Roderick își făcea datoria și rămânea adevărat la cuvântul său, Josef ar fi fost bucuros să-i returneze sora, nevătămată.

Toți ar fi din nou prieteni.

Dacă împăratul l-ar trăda, Anna ar fi un scut uman excelent, ca ultimă soluție.

Când naveta a aterizat în întuneric în fața domurilor de laborator grupate, a simțit un fior de frică și excitație să vadă cinci cymekuri înfricoșătoare pășind zgomotos spre ei prin ceața corozivă verzuie. Pe măsură ce un manșon de mediu sigilat conecta naveta la domurile de laborator, Josef a privit cum imensele mașini patrulau. Fiecare dintre războinicii mecanici reproiectați de Ptolemeu era mai bine blindat decât modelele anterioare, purtând mai multe arme decât orice cymek care a luptat în timpul Jihadului Serenei Butler. Acestea erau invincibile.

Josef a zâmbit imaginându-și cum ar reacționa Manford Torondo la vederea unei mari forțe de astfel de mașini de luptă aterizând pe ușa lui….

În timpul întâlnirii de detentă, a avut impresia că Roderick îl considera slab și rănit, poate chiar învins, dar Josef avea să-l surprindă. Împăratul nu avea idee despre această instalație Denali sau despre armata cymek care aștepta să fie dezlănțuită.

Venport a intrat în dom purtând haine de afaceri formale, iar Draigo era acolo să-l întâmpine. „Directeur, formele de mers cymek sunt gata, la fel și creierele Navigator pentru a le conduce. Suntem pregătiți să atacăm Butlerienii, la comanda dumneavoastră.”

„Comanda este dată,” a spus Josef, sunând mulțumit, „în numele Împăratului însuși. Roderick recunoaște în sfârșit adevărata amploare a amenințării reprezentate de fani. Pregătiți capsulele de aterizare cymek și începeți să încărcați creierele Navigator. Ne pregătim navele de război în orbită. Acesta va fi un atac total, necontrolat, fără milă și fără supraviețuitori—nu după ce au făcut acele monștri lui Kolhar. Vreau să lansăm spre Lampadas cât mai curând posibil. Jumătate-Manford este acolo acum, lăudându-se cu victoria sa. Aceasta este șansa noastră.

să-l ștergem.”

Mentatul a dat din cap. „Știm că a folosit atomice - așa că trebuie să luăm în considerare că ar putea avea mai multe când ne vom confrunta cu el. Dar bănuiesc că va fi ezitant să folosească atomice aproape de propria sa lume natală. Ar strica cuibul său.”

„Și eu mă gândeam la același lucru.”

„De asemenea,” a spus Draigo, „cele patruzeci de nave de război cu mașini de gândire refăcute au fost deja trimise pe Arrakis, așa cum ai ordonat, unde vor rezista ferm împotriva oricărei incursiuni. Operațiunile tale de acolo sunt în siguranță.”

„Excelent. În curând vom relua producția completă de mirodenii, vom extinde rutele comerciale cu mai multe nave Navigator și ne vom bucura de înalta considerație a Împăratului... într-un Imperiu fără proștii Butlerieni.” S-a lăsat purtat de un zâmbet satisfăcut. „Poate că suntem la începutul unei noi ere de aur, după toate.”

În timp ce Mentatul discuta cu Noffe și Ptolemy, Josef a mers să o vadă pe Anna Corrino. Avea nevoie ca ea să facă ceva pentru el, ca asigurare. În timp ce aștepta în biroul principal de administrare, Josef a revizuit prima incursiune Lampadas, în timpul căreia doar trei cymek au cauzat atât de multă distrugere. Își putea imagina doar ce forță puternică ar putea face împotriva unei lumi pline de primitivi neînarmați.

Două figuri au apărut la ușa sălii de așteptare, frumoasa tânără Anna Corrino și un bărbat muscular care arăta ca o reproducere idealizată a directorului Albans. Surprins, Josef s-a ridicat în picioare. „Ești Erasmus? Acesta este noul tău corp?”

Bărbatul și-a ridicat brațele și și-a flexat degetele, ca și cum s-ar mira încă de sine. „Sunt, și este.”

Anna Corrino a apucat brațul însoțitorului ei. „Erasmus este unul dintre noi acum. El este iubitul meu și dragostea mea adevărată. Îți mulțumesc că m-ai ținut în siguranță aici cu el, Directeur Venport.”

Josef i-a oferit tinerei o zâmbet liniștitor. Daunele mentale principale ale Annei au avut loc pe Rossak, la școala Sisterhood. După aceea, ea a fost trimisă să fie antrenată printre Mentati, în speranța că directorul Albans ar putea să-i reshapeze gândurile și să o facă din nou normală. Când Draigo Roget a dus-o la adăpost pe Denali, Anna a fost speriată, dar el a reușit să o convingă că domurile de laborator erau un sanctuar împotriva turbulențelor din Imperiu. Anna părea să nu înțeleagă valoarea ei ca ostatică.

Acum s-a apăsat de corpul biologic al lui Erasmus. „Suntem atât de fericiți acum.”

Josef i-a zâmbit înapoi. „Bine, atunci este ceva ce am nevoie să faci pentru mine. Cred că fratele tău este îngrijorat pentru tine. Ai putea să înregistrezi un

mesaj pentru mine? Ar trebui să-l liniștim.” *Pentru asigurare.*

„Fratele meu?” Sprânceana Annei s-a încrețit, de parcă încerca să-și amintească. „Care dintre ei—Roderick? Sau Salvador?”

Josef și-a păstrat vocea lină și blândă. „Îmi pare rău, Salvador a suferit un accident nefericit. Este mort.”

„Oh, asta e adevărat—am uitat. O vierme de nisip l-a înghițit.” Ea a ridicat din umeri. „Salvador mi-a stricat aventura amoroasă cu Hirondo și m-a trimis la școala Surorilor.”

„Roderick este Împărat acum,” a spus Josef. „Sunt sigur că vrea să știe că ești în siguranță. Mi-ar plăcea foarte mult să înregistrezi un mesaj holo pentru a-l liniști. Ai putea să faci asta pentru mine?”

„Desigur, atâta timp cât nu trebuie să plec de la Erasmus.” Ea și-a înfășurat mâinile în jurul brațului companionului ei.

„Nu, vreau să rămâi în siguranță aici, atât timp cât este necesar.”

Fruntea lui Erasmus s-a încrețit în timp ce analiza implicațiile. În cele din urmă, s-a uitat la Josef. „Înțeleg. Are dreptate, Anna, este foarte important să spunem ce are nevoie să audă fratele tău. Te voi ajuta să faci înregistrarea astfel încât să conțină exact cuvintele potrivite.”

„Îți mulțumesc. Înregistrează-l cât mai curând posibil.” Josef s-a uitat în ochii umani ai robotului independent, iar o înțelegere ciudată a trecut între ei. Erasmus era probabil suficient de viclean pentru a dezvolta o înregistrare mai eficientă decât orice ar fi construit Josef, și era evident că Anna ar face orice pentru el. „O voi revizui când ai terminat,” a adăugat Josef.

Întreptându-se spre ei, Draigo a ajuns la ușa biroului, însoțit de două căruțe cymek care transportau recipiente cu creiere. „Călăreții sunt încărcați și expediați acum în orbită, Directeur. Toate creierele Navigatorilor au fost informate despre planul de atac împotriva Lampadas. Ptolemy și Noffe sunt dornici să plece.”

Anna s-a luminat. „Îl vei omorî pe Manford Torondo?”

„Cu siguranță o vom face,” a promis Josef.

„Mă bucur. Este un om monstruos și crud. I-a tăiat capul lui Director Albans. De fapt, Sabia lui a făcut-o, dar Manford a dat ordinul, așa că el este responsabil.” Ea s-a încruntat, retrăind evenimentul. „Dacă îi omori pe Manford și Anari, ar fi cel mai bine.”

„Intenționăm să o facem,” i-a asigurat Josef. Anna părea mulțumită de răspuns.

Pentru fiecare om de știință care își dedică viața ajutării umanității, există zece mii de proști care sunt la fel de dornici să distrugă.

— PTOLEMY, Arhivele Zenith

Senzorii navei de război erau conectați direct la creierul lui Ptolemy prin intermediul unui thoughtrode, astfel încât el a putut studia întreaga planetă în timp ce flota VenHold se apropia de Lampadas. Manford Torondo era acolo, omul care a provocat atât de multă durere, suferință și *ignorance* rasei umane.

Ultima dată aici, când Ptolemy era însoțit doar de alți doi cymek, aceștia au coborât pentru a provoca haos și a ucide o singură țintă. Deși acest obiectiv a eșuat, au învățat multe despre vulnerabilitățile planetei. Acum, această operațiune de amploare, sancționată imperial, ar urma să lanseze un atac frontal asupra fanaticilor periculoși—folosind walker-e cymek și nave de război avansate.

Nu ar fi fost milă, nu ar fi fost negocieri de pace, nu ar fi fost prizonieri luați. Infestarea butleriană ar fi fost exterminată în cuibul lor.

Directorul Venport a spus-o cel mai bine. Aceasta era o sentință care trebuia executată pentru a garanta viitorul civilizației umane. Cymekii titanic și majoritatea Flotei de Spațiu VenHold ar fi fost suficienți pentru a face treaba.

Pe măsură ce navele se apropiau, Ptolemy, Noffe și creierele Navigatorilor melancolici s-au instalat în walkerii cymek gigantici, fiecare fiind un arsenal în sine. Când cilindrii de conservare au fost blocați la locul lor, creierele cymek au testat thoughtrodes. Walkerii asemănători păianjenilor ar fi fost o armată agilă și de neoprit, pregătită să distrugă orașul Empok.

Pe măsură ce capsulele de aterizare cymek se pregăteau să fie lansate, Ptolemy se întreba dacă va simți plăcere odată ce își va răzbuna Dr. Elchan, sau doar un sentiment de încheiere știind că în sfârșit a făcut ceva pentru prietenul său și pentru toți ceilalți pe care fanaticii i-au rănit.

Când containerele blindate au fost încărcate în baia de lansare, senzorii externi ai lui Ptolemy i-au arătat modulele adiacente care conțineau Administratorul Noffe și ceilalți cymek Navigator. Aceștia aveau să-i zdrobească pe Butlerieni ca pe un ciocan. Ptolemy și-a rotit senzorii optici pentru a-l observa pe Directeur Venport.

intra în gol. Liderul de afaceri stătea mândru lângă modulele cymek, cu Draigo Roget îmbrăcat în negru alături de el.

„Vei lansa imediat ce intrăm în orbită planetară”, a spus Directeurul. „ Forțele Cymek se vor ocupa de bătălia de la sol, în timp ce flota noastră va avea mâinile pline luptând împotriva navelor de război barbare.”

„Aceste vechi nave butleriene nu sunt o potrivire pentru scuturile sau armele noastre”, a spus Draigo, nu într-o manieră lăudăreață, ci doar afirmând o analiză Mentat. „Dar va fi o provocare tactică, având în vedere dimensiunea flotei lor. Ne asumăm totul în acest sens.”

„Cu binecuvântarea Împăratului”, a spus Venport.

În timp ce se asigura că Arrakis era bine apărat, Venport lăsase în ur mă doar un echipaj de schelet la Denali, deoarece avanpostul de cercetare secret era sigur în izolarea sa. Odată ce au eliminat amenințarea butleriană, motivul de existență al stației de cercetare va dispărea, iar Ptolemeu aștepta cu nerăbdare ziua în care el și Administratorul Noffe se vor putea c oncentra pe alte lucrări științifice pentru a ajuta umanitatea.

„Vom îndeplini misiunea, Directeur,” a spus Noffe prin difuzorul capsulei. „Având în vedere nivelul de rezistență pe care Lampadas este capabil să-l opună, nu vom eșua.”

„Mi-aș dori să pot fi acolo jos,” a mormăit Venport, „dar voi face partea mea de distrugere de aici sus.”

Alarmele au sunat când flota VenHold a intrat în orbita Lampadas. Navele de război butleriene antice s-au grăbit să răspundă la sosirea neașteptată. Au început să tragă într-o rafală haotică fără nicio coordonare tactică. Exploziile au răsunat prin carena transportatorului VenHold, iar senzorii lui Ptolemeu au detectat descărcări de energie, dar niciuna dintre atacurile inamicului nu a pătruns scuturile. Apărătorii lui Manford erau ca un copil care face o criză de nervi, devenind din ce în ce mai disperat când nu obținea ceea ce dorea.

Draigo a spus: „Ar trebui să lansăm cymekii acum, Directeur.”

Ochii lui Venport străluceau de anticipație. „Da, trebuie să facem asta.” ”

Conectat la colegii săi cymek prin senzori externi, Ptolemy a privit cum modulele blindate ieșeau din ușile de la alte transportoare, căzând prin intervale temporizate în scuturile Holtzman. În cele din urmă, Ptolemy a simțit cum propriul său modul a fost lansat.

Accelerând prin atmosferă ca un meteorit, Ptolemy a scanat în sus pentru a observa flota VenHold începând confruntarea cu navele butleriene. Deja, trei dintre vasele inamice erau avariate sau distruse.

Și era doar începutul.

* * *

ANARI IDAHO a intrat în biroul lui Manford, cu ochii neobișnuit de mari de panică. „Venport a venit după noi—suntem sub atac din partea flotei sale! Au deschis foc asupra navelor noastre în orbită.”

Surprins, Manford a ascuns rapid jurnalul Erasmus pe care îl citea în spatele unui teanc de alte hârtii. Valul său de vinovăție a dispărut când a văzut expresia ei de urgență. „Venport?” a spus el. „Dar l-am obliterat pe Kolhar—ce ar putea să mai aibă de luptat?” S-a încruntat. „Nu știam că este încă în viață.”

Deacon Harian a pătruns în cameră, cu fața înroșită. „Se pare că avea mai multe resurse decât doar Kolhar, iar acum intenționează să-și ia revanșa.”

Anari a dat din cap. „Navele lui Venport au lansat mai mult de o sută de proiectile blindate prin atmosferă, exact ca cele pe care le-am văzut înainte. Cred că sunt cymek și sunt pe drumul spre Empok.”

Ca și cum pentru a-i confirma afirmația, proiectilele au început să se prăbușească în jurul orașului, iar Manford a simțit un fior îngrozitor. *Am folosit arme atomice împotriva lui, iar acum el îndreaptă mașini gânditoare împotriva noastră.*

Anari s-a aplecat pentru a-l prinde. „Lasă-mă să te duc în siguranță în tunelurile adânci, Manford. Te voi închide într-o cameră blindată și te voi păzi eu însumi. Îi vom trimite dublura ta în afară—”

„Nu o vei face!” S-a eliberat din strânsoarea ei. „Mașinile demon sunt cei mai mari dușmani ai noștri, și nu mă voi ascunde în timp ce monștrii lui Venport distrug lumea mea. Acum este momentul să îmi ghidez urmașii—îi voi aduna!”

Cu o voce severă, Deacon Harian a spus: „Lider Torondo, acesta este motivul pentru care dublura ta există. Lasă acel om de sacrificiu să își asume riscul. Anari îl poate duce în luptă.”

Manford devenea din ce în ce mai furios. „Milioane dintre urmăritorii mei au venit la Lampadas pentru *mine,* pentru a fi armele mele în lupta pentru sufletul uman. Acum este momentul în care am cea mai mare nevoie de ei și nu îi voi lăsa să fie conduși de un fals. Destul! Nu va mai exista nicio discuție.”

Afara, în străzi, mulțimea răcnea ca o bestie. Unii au fugit în panică f ără un loc sigur unde să meargă, în timp ce alții au încercat să formeze o apărare solidă împotriva cymekilor care ieșeau din capsulele lor de prăbușire. Manford putea auzi explozii și sunetele grele de zgomote mecanice, pistoane zumzăind și pași grei—prea aproape. Uriașii călcători au început să marcheze.

„Du-mă afară, Anari. Credința mea este suficient de puternică pentru a înfrunta acești demoni.”

Ea părea sfâșiată. „Dar am jurat să te protejez, Manford.”

„Atunci nu permite să-mi vină niciun rău.”

Gândurile și loialitățile lui Anari se balansau, iar în cele din urmă și-a asigurat

harnessul de umăr în poziție și l-a ridicat pe acesta. Apoi a apucat sabia și l-a dus în luptă.

* * *

CU MENTATUL alături, Josef s-a întors pe puntea navei sale amiral, pe care Norma însăși o ghidase către Lampadas. Ca păsările de pradă, mai mult de două sute de nave VenHold sosiseră pe planeta Butlerian. Acum, vasele inamice care stăteau împotriva lor erau exact ceea ce Josef se așteptase, aceleași vase amestecate care apăruseră neașteptat la Salusa Secundus … aceleași care bombardaseră Kolhar cu atomice.

Le-ar arăta fanaticilor că entuziasmul imprudent nu putea compensa deficitul combinat de scuturi inadecvate și arme învechite. Împăratul Roderick ar fi fost mulțumit … așa cum ar fi fost și Josef.

Până când el și Draigo au ajuns la pod, cymekii fuseseră desfășurați pe Lampadas, iar deasupra lor bătălia spațială era deja în desfășurare. Josef se aștepta să încheie rapid ciocnirea; era sarcina lui să se ocupe de navele barbare din orbită.

Butlerienii au tras cu arme de proiectile asupra flotei VenHold, iar Josef a încruntat din sprâncene, deranjat, pe măsură ce puntea podului vibra din cauza explozilor care loveau scutul navei sale. După ce a observat navele ragtag, numărate cu mult mai puțin, apropiindu-se ca niște câini de pază mici și prea încrezători, a spus: „Tăiați-i în fâșii."

Cu o concentrare de tip Mentat, Draigo a studiat pozițiile navelor de război, a făcut o evaluare rapidă și a emis instrucțiuni. Cu propoziții scurte și staccato, a dirijat navele specifice VenHold să ocupe poziții desemnate și să deschidă focul. În mai puțin de cincisprezece minute, șapte nave inamice fuseseră distruse, iar alte trei avuseseră daune atât de severe încât s-au îndepărtat de luptă.

Nu, aceasta nu ar dura mult. Josef a tras o respirație adâncă, mulțumită.

Deși nu a emis comenzi suplimentare pentru moment, s-a așezat în scaunul căpitanului, observând și bucurându-se. Jos, pe suprafață, Ptolemeu și noii cymek ar trebui să aibă o vreme ușoară tăind savanții.

Lângă el, Draigo a dat un suspin surprins, iar echipajul de comandă a strigat. Într-o tactică neașteptată, patru nave butleriene au pornit cu viteză maximă s pre un mare transportator VenHold într-un atac sinucigaș. Butlerienii au tras o rafală de arme cu proiectile, lovind și lovind scuturile VenHold într-un efort frenetic, până când apărarea navei unice a fost copleșită. Când scuturile VenHold au cedat în cele din urmă, trei dintre navele inamice s-au retras în ultimul moment, în timp ce a patra a continuat înainte, accelerând ca un berbec. A intrat în folderul spațial, iar exploziile au împrăștiat resturile ambelor nave.

Josef a privit cu neîncredere. După o evaluare de moment, Draigo a spus: „Ne îndreptăm spre vizuina unui nebun—nu sunt surprins că ar încuraja utilizarea tacticilor de sinucidere împotriva noastră.”

Pielea lui Josef s-a făcut ca de găină în timp ce se uita în jur. „Ar putea fi mai rău decât atât. Semi-Manford era dispus să folosească arme atomice împotriva noastră la Kolhar. Ce se întâmplă dacă le folosește din nou? Am crezut că nu le va folosi pe Lampadas, nevrând să-și murdărească propriul cuib. Dar s-ar putea să ne fi înșelat.”

Răspunsul Mentatului a fost rapid și rece. „Vom afla destul de curând.”

Josef s-a aplecat înainte. „Puneți toate navele noastre în alertă maximă pentru a observa lansările de focoase și pregătiți-vă pentru acțiuni de evaziune, dacă este necesar. Nu ne va surprinde. Între timp, închideți rândurile și deschideți focul. Distrugeți cât mai multe dintre acele nave pe care le puteți. Nu pot lansa arme atomice dacă navele lor sunt distruse.”

De îndată ce flota VenHold și-a îndreptat armele împotriva forțelor fanaticilor, navele butleriene, aflate în inferioritate numerică, au căzut, una după alta, măcelărite ca niște carne de tun. Cu fiecare vas pe care îl distrugea, Josef își nota o altă fărâmă de răzbunare pentru ceea ce acești sălbatici făcuseră la Kolhar.

În plus față de armele atomice, barbarilor le-au găsit modalități de a dezvălui și mai multe aspecte ale nebuniei lor și au demonstrat brusc o astfel de tactică: navele antice fuseseră echipate cu lasgunuri de stil vechi, un tip de ar mă energetică din vremea Jihadului. Lasgunurile erau cunoscute pentru interacțiunea violentă cu scuturile Holtzman, rezultând într-o eliberare de energie echivalentă cu un mic warhead atomic. Astfel, lasgunurile fuseseră eliminate din orice scenariu în care scuturile ar putea fi prezente. Nimeni nu dorea să își asume riscul distrugerii reciproce complete.

În afară de Butlerieni.

O navă fanatică a tras un fascicul laser direct asupra unei nave VenHold puternic blindate—intenționat—iar interacțiunea dintre scutul laser și nava a declanșat o undă de șoc de vaporizare care a dezintegrat atât nava VenHold, cât și atacatorul său Butlerian.

Îngrozit, Josef a scos un strigăt fără cuvinte, ridicându-se în picioare. „Asta e nebunie!”

În tumultul de pe puntea sa, chiar și Draigo abia putea să-și păstreze calmul. „Lasere, Directeur! Dacă toate navele Butleriene sunt echipate cu ele, nu vor avea nevoie nici măcar de arme atomice împotriva noastră.”

Josef a scos cuvintele cu greu. „Sunt complet nebuni!”

O a doua navă inamică a tras un fascicul laser, declanșând o altă detonație orbitoare care a distrus o navă de război VenHold, în timp ce se elimina si multan pe sine. A fost o distrugere totală reciprocă, o navă Butleriană pentru fiecare navă VenHold… și fanaticii erau dispuși să accepte pierderile.

Mentatul era rece și analitic. „Îi depășim numeric, Directeur. Dacă continuă cu epuizarea până nu mai rămâne nimic din forțele lor, o parte din flota noastră va rămâne totuși.”

„Dar asta nu este acceptabil pentru mine. Am pierde jumătate din flota noastră înainte de a-i distruge pe inamic.” A clătinat din cap. „Este nebunie. Nu ne putem apăra împotriva unor astfel de atacuri. Nu voi accepta această modalitate de a câștiga!”

O altă explozie de lasgun, încă două nave anihilate.

Mentatul a făcut o proiecție rapidă. „Atunci singura noastră cale de a supraviețui este să încetăm să folosim scuturile noastre, Directeur.”

„Asta ne-ar lăsa complet vulnerabili!”

„Vulnerabili la *daune*, Directeur. Dar o interacțiune între scut și lasgun garantează anihilarea. Dacă ne lăsăm scuturile, eliminăm cel mai mare avantaj al lor.”

Flota VenHold s-a dispersat într-o retragere parțială urgentă, împrăștiind navele mai departe pentru a reduce daunele colaterale cauzate de exploziile pseudo-atomice. Josef și-a strâns pumnii. „Naiba, lăsați scuturile, dar treceți la atac. Folosiți toate armele pe care le avem, cu toată forța. Vreau să-i fac pe barbari să se ofilească.”

* * *

CU RUMOARE de pistoane și hidraulice, și sunetul armelor care se blochează în poziții de tragere, Ptolemeu s-a ridicat pe picioarele sale segmentate. A simțit scânteierea electrafluidului care îi menținea creierul funcțional. Era puternic și alert în timp ce pășea în bătălie. Se simțea *invincibil.*

Manipulându-și picioarele multiple, a încărcat în Empok, unde a văzut mulțimi de oameni ca furnicile dintr-un cuib agitat. Fiecare membru al acelei mulțimi era dușmanul său, fiecare prost care s-a lăsat păcălit de chemarea lui Manford Torondo. Ignoranța lor în expansiune era o armă de distrugere în masă.

Ptolemeu nu putea uita fanii vicioși care îl înconjuraseră în laboratorul său de pe Zenith, distrugându-i experimentele și distrugându-i cercetările; și cu un simplu semn de la Manford Torondo, ei l-au ars pe Dr. Elchan de viu. Liderul fără picioare sunase dezgustător de patern când i-a vorbit lui Ptolemeu după aceea: „A fost necesar să înveți lecția ta.”

Acum, Ptolemeu intenționa să învețe o lecție de-a lui.

În întreaga oraș, a văzut coloane de fum ridicându-se în timp ce alți cymek atacau. Exploziile au nivelat clădiri, lăsând doar ziduri prăbușite, foc și praf ridicându-se. Tunurile cu flacără au aprins întregi cartiere. Senzorii săi auditivi au captat țipete de durere, strigăte furioase și panica delirantă a fanaticilor. Ptolemeu avea opțiunea de a reduce distragerea, dar a găsit-o ciudat de stimulatoare.

Înaintând, a lansat o salbă de proiectile explozive către casele individuale. A urmărit mulțimile agitate și le-a stropit cu furtunuri cu acid, lăsând sute de oameni zbătându-se și fumegând pe străzi, pielea lor topindu-se. Un bărbat a clătinat, zgâriind jeleul care curgea din orbitele sale oculare care se scurgeau; a căzut în genunchi, vomitând acid, în timp ce întregul său corp s-a prăbușit într-o dărâmătură de carne fumegândă.

Tunurile cu flacără ale lui Ptolemeu au incinerat sălbaticii, iar unii dintre ei au continuat să alerge pe distanțe surprinzătoare înainte de a se prăbuși într-un morman înfiorător de fum. Exploziile sale de căldură erau atât de țintite și intense încât craniile au explodat pe măsură ce creierul din interior s-a fiert în aburi. Apoi a lărgit duza și a cosit mulțimi de sute de oameni deodată.

Răsucindu-și turela, Ptolemeu a văzut zeci de cymek provocând haos similar. Nu departe, walker-ul lui Noffe a distrus un turn de ceas cu un zgomot asurzitor, apoi a trecut prin dărâmături pentru a zdrobi un depozit și o școală înainte de a se furișa peste ruine.

Spre uimirea lui Ptolemeu, a văzut însă mai mult de o mie de Butlerieni alergând *spre* unul dintre cymek, fără să le pese câți au fost măcelăriți pe drum. Doar un procent mic din mulțime a ajuns la corpul walker-ului, unde s-au folosit cârlige și frânghii pentru a se atașa, urcându-se pe gigantul cymek ca niște paraziți.

Ptolemeu și-a dat seama că roiuri de oameni alergau și ei spre el. I-a bombardat cu explozibili, i-a incinerat cu foc, le-a ars carnea cu acid. O orificiu rotund de pe trunchiul său a vărsat fum toxic și toxine nervoase. În forma sa imensă, a tunat înainte, ucigând tot ce îi stătea în cale.

A fost captivant.

Totuși, fanii au alergat spre cymek, aruncându-și viețile fără niciun scop. Butlerienii proști continuau să vină, iar Ptolemeu a ucis mii dintre ei.

Cu toate acestea, zeci de mii au umplut pierderile și au continuat să vină.

Moartea nu diminuează puterea celor cu adevărat credincioși. Forța unui martir este de o mie de ori mai mare decât forța unui simplu urmaș.

—MANFORD TORONDO, Lampadas rallies

Cymekii au mărșăluit înainte ca niște monștri din cele mai mari coșmaruri ale omenirii, distrugând clădiri în ruine, măcelărind mulțimi ca și cum ar fi fost insecte în masă.

Chiar și așa, Manford a ieșit să se confrunte cu ei. Cu curaj, a călărit sus pe umerii Maestrului său de Sabie. Nu a arătat frică, pentru că frica era o slăbiciune—și mii de urmași ai săi se îngrămădeau în jurul lui. Nu au fugit de mașinile mortale, ci, dimpotrivă, s-au grăbit provocator spre ele. Cu atât de multă credință și forță în jurul său, Manford nu s-a simțit slab. Deloc.

Purtând un amplificator de voce puternic, a strigat mantra familiară pentru a-i mobiliza: „Mintea omului este sfântă!” Ei au preluat apelul și l-au transformat într-un strigăt de luptă.

Mai mult de o sută de cymek au dezlănțuit o serie de arme teribile împotriva urmașilor săi viteji: foc, acid, fum toxic, proiectile explozive. Mii de victime zăceau împrăștiate prin oraș, fumegând, corpuri topite, forme neidentificabile, fără nume. *Credincioșii. Martirii. Cei binecuvântați.* Singurul scut pe care îl aveau Butlerienii era numărul lor și credința lor puternică - ceva ce chiar și mașinile de gândire demonice nu puteau înfrânge.

De pe umerii lui Anari, Manford și-a agitat brațele și a strigat la Butlerienii săi să înainteze. Mulțimea a inundat înainte fără ezitare, știind că viețile pe care le cheltuiau în fața monștrilor mecanici nu erau un efort irosit, ci mai multe scântei într-o conflagrație în creștere. Chiar și î nconjurat de explozii, strigăte teribile, fum și sânge și teroare, Manford se simțea complet viu și energizat. „Dărâmați acești demoni ai mașinilor!”

Anari și-a ridicat sabia în fața ei și a pășit înainte. În timpul antrenamentului ei pe Ginaz, ea și colegii ei Swordmasters au exersat împotriva mek-urilor de luptă, dar acestea fuseseră roboți programați mult mai mici, cu

mințile computerelor. Faptul că cymekii erau conduși de creiere umane trădătoare făcea acești dușmani mult mai răi, mult mai periculoși.

Mașinile de luptă teribile au distrus tot ce le stătea în cale și au continuat, dar Manford avea peste un milion de susținători aici. Orice număr de sacrificii era acceptabil, atâta timp cât cymekii erau distruși și Venport era învins.

Swordmasterii suplimentari din mulțimile de acum s-au alăturat luptei, luptători antrenați care conduceau nenumărați credincioși în cea mai mare ofensivă î mpotriva cymekilor, un val de arme simple și carne lovind împotriva mașinilor de luptă. Oameni sălbatici și disperați se agățau ca insectele de formele războinicilor din apropiere; se cățărau pe picioarele segmentate pentru a ajunge la turetele principale.

Diaconul Harian a însoțit o pereche de Swordmasteri, strigând în timp ce conduceau o mulțime de mii pe o stradă laterală și pe acoperișuri. Au interceptat și atacat un walker cymek care se apropia cu un zgomot. Tunurile sale cu flacără și proiectilele de artilerie au distrus clădirile din apropiere, dar nu au ucis toți oamenii—cel puțin nu încă.

Cei doi Maestri ai Sabiei au condus atacul apropiat, aruncând frânghii și cârlige de grappling pentru a putea invada mașina de război. Membrii mulțimii purtau arme improvizate: bare de metal, bâte și țăruși metalici; unii aveau chiar și explozibili mici. Cei care au reușit să se apropie suficient au putut să se strecoare sub tunurile cu flacără și proiectilele de artilerie. La început, doar câțiva au reușit, dar apoi zeci de faniști au ajuns în miezul walker-ului cymek, escaladând laturile sale metalice. Pe măsură ce numărul lor a crescut, au detonat explozibili la articulațiile articulate ale walker-ului, exploatând punctele slabe.

Una dintre picioare s-a rupt la articulație, iar imensul aparat a gemut și s-a prăbușit. Pe pământ, walker-ul schilodit se zbătea într-un semicerc în timp ce încerca să se stabilizeze. Profitând de ocazie, Deacon Harian și cei doi Maestri ai Sabiei au demontat un al doilea picior cu explozibili la articulații, ceea ce a menținut mașina pe pământ. Deși încă trăgea proiectile detonante în direcții aleatorii disperate, suficienți dintre atacatori au supraviețuit pentru a deschide turnul său și a expune creierul dezmembrat în canistra sa de protecție. Au s muls gândrodele libere și au desprins canistra creierului. Fără ghidare, corpul walker-ului s-a oprit pur și simplu în loc.

Diaconul Harian a ridicat canistra cu creierul și a aruncat-o cu bucurie pe pământul de mai jos, unde mulțimea furioasă a zdrobit creierul Navigatorului gol într-o pulpă de reziduuri biologice.

În timp ce Manford o ghida pe Anari în mijlocul atacului, a văzut un alt grup de Butlerieni ingenioși folosind vehicule grele de teren pentru a trage cabluri de oțel. Zeci dintre ei s-au aruncat sub o altă formă de walker și au folosit cablurile ca pe niște pânze pentru a încurca și a împiedica mașina. Când cymekul era

încetinit suficient, Butlerienii s-au năpustit înainte și l-au copleșit, în ciuda pierderilor grele.

Ca o ultimă apărare, cymekul încurcat a scuipat nori defensivi de gaz toxic care s-au așezat peste horda care venea, ucigându-i pe cei credincioși. Dar când brizele au dispersat fumul, o nouă mulțime a avansat, iar suficienți dintre ei s-au cățărat pe cymek pentru a distruge creierul său călăuzitor.

Văzând distrugerea a două cymekuri, Anari și-a fluturat sabia, lăsând s ă iasă un strigăt de luptă fără cuvinte, în timp ce Manford striga ordine de pe umerii ei. O val de Butlerieni a urlat alături. Ea a pornit înainte, purtându-l pe Manford în căutarea unui alt inamic. Gâtul lui era iritat, vocea îi era răgușită de la strigăte.

Călare pe umerii ei robusti, Manford putea simți spiritul Raynei Butler în interiorul său și a atins pictura cu iconul ei pe care o păstra în cămașa sa. Știa că vor câștiga aici astăzi. Chiar dacă victoria ar costa viețile a mii de Butlerieni pentru fiecare cymek distrus, ar plăti acest preț fără ezitare.

Da, avea atâția urmăritori de cheltuit.

Anari trebuie să simtă energia din interiorul ei. A alergat înainte, conducând mulțimi de Butlerieni înfuriati pe o stradă lată și în jurul unei colț, unde s-au confruntat cu un alt cymek impozant. Mașina demon s-a ridicat pe picioare metalice segmentate.

Cu un zâmbet, Manford s-a confruntat cu dușmanul său.

* * *

ÎN SPAȚIU DEASUPRA, bătălia a continuat, cu Butlerieni sinucigași folosind lasgunuri împotriva scuturilor Holtzman înainte ca Josef să poată răspândi vestea printre flota sa să renunțe la acele apărări. Interacțiunile dintre lasgun și scuturi au declanșat o succesiune de explozii pseudo-atomice, care au distrus încă șapte nave VenHold și un număr egal de ale lor, înainte ca mesajul frenetic al lui Draigo să circule. „Navele VenHold, renunțați la scuturi! Renunțați la scuturile voastre Holtzman!”

Josef a condamnat tacticile barbare, dar nu a fost surprins de ele. De îndată ce toate scuturile au fost coborâte, a observat: „Nu mai suntem vulnerabili la anihilarea instantanee, dar vom fi totuși loviți de bombardamentul armelor lor convenționale.”

„Matematic, Directeur, numărul nostru de nave și armament este mult mai bun decât al lor, iar carenele noastre sunt suficient de puternice pentru a rezista la o cantitate considerabilă de daune,” a spus Mentatul. „Ar trebui să reușim totuși.”

„Nu-mi pasă ce este necesar pentru a finaliza sarcina,” a mârâit Josef. „Distruge acele nave de război înainte ca inamicul să-și imagineze că a realizat un fel de

['victorie.”', '“Sunt fericit să fac asta, Director.” Mentatul a ghidat nava lor amiral înainte, în timp ce transmitea restului navelor spațiale pe măsură ce se apropiau de Butlerieni. În ciuda tehnologiei lor limitate, navele inamice au cauzat o cantitate inordinară de daune atacatorilor VenHold, dovedindu-se mai greu de distrus decât se așteptase.', 'Draigo a încruntat din sprâncene, privind ecranele. “Îmi pare rău, au un avantaj, Director. Deoarece Butlerienii știu că nu vom folosi tactici sinucigașe sau nu le vom trage cu lasere, ei și-au menținut propriile scuturi, în timp ce noi suntem vulnerabili.”', '“Atunci să creștem bombardamentul nostru,” a spus Josef. “Să copleșim scuturile lor. Avem puterea.” “T', 'a sarcină este mai dificilă, Director, dar nu într-o măsură imposibilă.']

['victorie.”', '“Sunt fericit să fac asta, Directeur.” Mentatul a ghidat nava lor amiral înainte, în timp ce transmitea restului spațialilor pe măsură ce se apropiau de Butlerieni. În ciuda tehnologiei lor limitate, navele inamice au cauzat o cantitate inordinară de daune atacatorilor VenHold, dovedindu-se mai greu de distrus decât se așteptase.', 'Draigo a încruntat din sprâncene, privind ecranele. “Îmi pare rău, au un avantaj, Directeur. Deoarece Butlerienii știu că nu vom folosi tactici sinucigașe sau nu le vom trage cu lasere, ei și-au menținut propriile scuturi, în timp ce noi suntem vulnerabili.”', '“Atunci crește bombardamentul nostru,” a spus Josef. “Copleșește-le scuturile. Avem puterea.” “T', 'a task este mai dificilă, Directeur, dar nu într-o măsură imposibilă.']

['victorie.”', '“Sunt fericit să fac asta, Directeur.” Mentatul a ghidat nava lor amiral înainte, în timp ce transmitea restului spațialilor pe măsură ce se apropiau de Butlerieni. În ciuda tehnologiei lor limitate, navele inamice au cauzat o cantitate neobișnuită de daune atacatorilor VenHold, dovedindu-se mai greu de distrus decât se așteptau.', 'Draigo a încruntat din sprâncene, privind la ecrane. “Îmi pare rău, au un avantaj, Directeur. Deoarece Butlerienii știu că nu vom folosi tactici sinucigașe sau nu le vom trage cu lasere, ei și-au menținut propriile scuturi, în timp ce noi suntem vulnerabili.”', '“Atunci crește bombardamentul nostru,” a spus Josef. “ Copleșește-le scuturile. Avem puterea.” “T', 'a task este mai dificilă, Directeur, dar nu într-o măsură imposibilă.']

['victorie.”', '“Sunt fericit să fac asta, Directeur.” Mentatul a ghidat nava lor amiral înainte, în timp ce transmitea restului spațialilor pe măsură ce se apropiau de Butlerieni. În ciuda tehnologiei lor limitate, navele inamice au cauzat o cantitate inordinară de daune atacatorilor VenHold, dovedindu-se mai greu de distrus decât se așteptase.', 'Draigo a încruntat din sprâncene, privind la ecrane. “Îmi pare rău, au un avantaj, Directeur. Deoarece Butlerienii știu că nu vom folosi tactici sinucigașe sau nu le vom trage cu lasere, ei și-au menținut propriile scuturi, în timp ce noi suntem vulnerabili.”', '“Atunci crește bombardamentul nostru,” a spus Josef. “Copleșește-le scuturile. Avem puterea.” “T', 'a task este mai dificilă, Directeur, dar nu într-o măsură imposibilă.']

['victorie.”', '“Sunt fericit să fac asta, Directeur.” Mentatul a ghidat nava lor amiral înainte, în timp ce transmitea restului spațialilor pe măsură ce se apropiau de Butlerieni. În ciuda tehnologiei lor limitate, navele inamice au cauzat o cantitate inordinară de daune atacatorilor VenHold, dovedindu-se mai greu de distrus decât se așteptase.', 'Draigo a încruntat din sprâncene, privind ecranele. “Îmi pare rău, au un avantaj, Directeur. Deoarece Butlerienii știu că nu vom folosi tactici sinucigașe sau nu le vom trage cu lasere, ei și-au menținut propriile scuturi, în timp ce noi suntem vulnerabili.”', '“Atunci crește bombardamentul nostru,” a spus Josef. “Copleșește-le scuturile. Avem puterea.” “T', 'a sarcină este mai dificilă, Directeur, dar nu într-o măsură imposibilă.'] ”

Folosindu-și armamentul superior, navele VenHold au fost necruțătoare, lovind și lovind fanaticii. Pe o navă butleriană după alta, apărările s-au prăbușit sub bombardament - iar valuri de foc de armă le-au distrus. Flota lor s-a micșorat.

Chiar și așa, știind că navele atacatoare ale lui Josef nu aveau scuturi, butlerienii au avansat într-o frenezie oportunistă crescută. Navele lor de război de model vechi puteau rezista câteva minute de lovituri constante înainte ca scuturile lor să cedeze. Barbarii și-au grupat navele și au avansat cu viteză maximă, ca o salvă de obuze gigantice. Au lovit carenele neprotejate ale VenHold și au distrus încă trei nave ale lui Josef.

Gâtul i s-a uscat, iar pulsul îi bătea în temple. „Toți sunt nebuni!”

„Directorul”, a strigat timonierul. „Vasele care se apropie!”

Josef s-a uitat în sus pentru a vedea trei vase sinucigașe care se îndreptau spre nava sa amiral. „Acțiune evasivă—scoateți-ne din calea lor. Dar continuați să trageți. Distrugeți-le scuturile.”

Vasele inamice care se apropiau străluceau ca niște comete, în timp ce scuturile lor deflectau focul armelor, și accelerau orbește spre nava amiral a lui Josef. S-a pregătit, realizând că nava sa nu putea să se miște din calea lor la timp.

„Bunico!” a strigat el la tancul ei. Știa că ea urmărea câmpul de luptă în schimbare. „Acum!”

Dintr-o dată, datorită Normei, folderul său spațial era într-un alt loc, tras lateral pe cealaltă parte a câmpului de luptă spațial. „Prea mulți Navigatori pierduți, prea multe dintre navele noastre avariate,” a spus ea. „Trebuie să distrugem acest inamic.”

A expirat un lung și rece oftat de ușurare. „Da, bunico. Cu siguranță merită să fie distruși. Încerc să fac exact asta.”

Chiar dacă butlerienii s-au dovedit a fi mai greu de ucis decât se aștepta, el nu se va retrage până când treaba nu va fi terminată.

* * *

PE TERRA, indiferent de câți dintre sălbatici Ptolemeu a gazat, a ars sau a împușcat, ei continuau să vină. A avut puțină satisfacție din teroarea sa, dar a continuat înainte, sfâșiind o lățime mare de distrugere prin Empok.

Fanaticii butlerieni erau ca o plagă, iar numărul lor părea infinit. De unde au venit toți? Zeci de mii, sute de mii, poate un milion sau mai mult. Ei avansau ca niște gândaci, înghesuind cymekii fără nicio considerație pe ntru pierderile îngrozitoare pe care le sufereau. Străzile erau pline de cadavre.

Cu necredință, Ptolemeu i-a privit cum se cățără peste morții lor și doborau unul dintre cymekii Navigatorului, demontându-i corpul, zdrobind canistra cu creier. Cu și mai multă groază, i-a privit cum doborau alți walker-i cu bare de distrugere, wedge-uri, unelte de tăiat pentru a demonta o singură articulație sau un cablu protejat. Unii atacatori foloseau explozibili primitivi în locuri vulnerabile cheie, în timp ce alte roiuri furioase pur și simplu foloseau numere uluitoare și energie fanatică necontrolată. Ei se năpusteau asupra cymekilor, inclusiv Administratorului Noffe!

În alarmă, Ptolemeu și-a făcut drum spre prietenul său asediat, intenționând să prăjească acești dăunători cu miile, dar era prea departe pentru a ajunge la el la timp. Walker-ul lui Noffe s-a oprit sub greutatea zecilor de mii de Butlerieni, mulți dintre ei purtând arme crude, și apoi au ajuns la canistra de creier a administratorului.

Noffe sacrificase deja atât de mult, iar acum, în această luptă crucială pentru viitorul umanității, mulțimea l-a doborât. Prin legătura de comunicație, Ptolemeu a auzit țipetele mentale panică ale lui Noffe până când barbarilor nemiloși le-au tăiat contactul cu thoughtrode-ul și au zdrobit canistra sa de conservare.

Aceste țipete sunau foarte asemănător cu cele ale lui Elchan....

Acum, pe măsură ce Ptolemeu se avânta înainte, furios și nevrând să se oprească, a dat peste o mulțime și mai mare, în expansiune. Mulțimea era ca un organism fără minte cu un singur scop mortal. Oamenii se îngrămădeau din străzi laterale și artere, se cățărau pe rămășițele clădirilor în flăcări și se aruncau de pe acoperișuri asupra cymek-urilor.

Confruntat de această nouă mulțime, senzorii optici îmbunătățiți ai lui Ptolemeu au observat un bărbat familiar călărind pe umerii unei Maestre a Sabiei. Liderul butlerian părea încrezător și arogant, de parcă ar fi avut situația

sub control. Răcnetul mulțimii era asurzitor, dar Ptolemeu și-a concentrat toată ura asupra lui Manford Torondo.

Liderul butlerian striga cu o voce ragusită care suna ca un țipăt subțire și nesemnificativ, dar avea un amplificator de voce. „Te vom distruge, demon—și pe toți frații tăi mecanici! Credința noastră este un scut pe care nu-l poți înțelege."

Răspunsul poporului său era asurzitor, primar.

Cu ani în urmă, ca un om de știință harnic în laboratorul său original, Ptolemeu se simțea nesemnificativ și neputincios, incapabil să se apere. Acum se simțea mai puternic ca niciodată. Corpul său cymek era aproape invincibil, armele sale puternice, iar furia sa nestăvilită.

Ptolemeu și-a amplificat vocea, deși se îndoia că liderul butlerian își va aminti de el. „Manford Torondo, tu și adepții tăi trebuie să plătiți pentru cri mele voastre împotriva umanității—și eu sunt cel care va cere această datorie!"

Manford a avut timp să strige cu o voce disprețuitoare. „Vorbești despre umanitate? Tu, un monstru?"

O singură explozie din tunul cu flacără al lui Ptolemy sau un spray de acid caustic ar fi nivelat întreaga mulțime și ar fi incinerat fanaticul fără picioare. Dar în schimb, el voia să-l facă pe Manford să se simtă la fel de neputincios cum l-a făcut pe el să se simtă în acea noapte teribilă cu mulți ani în urmă. Aceasta era o vendetă prea personală pentru ca Ptolemy să folosească o armă de distrugere în masă.

Simțind o bucurie, Ptolemy a avansat rapid cu corpul său mecanic cu o grație rapidă, asemănătoare unei păianjeni, posibilă datorită electrozilor avansați pe care el și Dr. Elchan îi dezvoltaseră cu mult timp în urmă. Asta era potrivit. Senzorii optici ai lui Ptolemy erau concentrați pe liderul butlerian și pe Maestrul său de Sabie. A lovit lateral cu una dintre picioarele sale cu gheare, aruncându-l pe Anari Idaho deoparte ca pe o jucărie mică.

Aceasta l-a aruncat pe Manford din hamul său, aruncându-l violent la pământ. Ptolemeu s-a întins înainte și l-a apucat pe liderul urât de el de trunchi, chiar dacă omul vile încerca să scape fugind pe mâini.

În aer, Manford se zbătea și își agita brațele, arătând atât de slab, atât de neajutorat. Ptolemeu l-a ridicat sus chiar când butlerienii strigau de f urie și panică. Cu ajutorul îmbunătățirii sale vizuale, Ptolemeu a înregistrat expresia de dezgust de pe fața lui Manford. Își dorea să fie frică în loc, dar și-a dat seama că asista la bravura fanaticismului, dorința lui Manford de a deveni martir. Ptolemeu nu-i păsa de asta, voia doar ca omul să fie mort.

„Pentru viitorul umanității", a strigat Ptolemeu prin difuzorul său. „Pentru sângele tuturor victimelor voastre!" A ridicat mâna sa a doua cu gheare, ținându-l pe Manford Torondo cu ambele brațe mecanice în fața furiei

mulțime, ținându-l deasupra lor. Liderul fanatic a strigat ceva, dar cuvintele lui au fost acoperite de urletele Butlerienilor.

„Și pentru Elchan!”

Era ca un copil pregătit să smulgă aripile unei muște.

* * *

FOARTE ÎN JOS, ÎNCĂ ținându-și sabia, Anari s-a ridicat în picioare, tusea sânge și se uita în sus cu groază. Știa că ceva era rupt în interiorul ei, dar nu-i păsa de propria durere. A strigat, stropind roșu din gura ei. „Nu, nu Manford!”

De parcă ar fi fost paralizați cu toții dintr-o dată, zeci de mii de Butlerieni au răsuflat într-un instant de tăcere îngrozitoare.

În ultima secundă, Manford s-a uitat în jos la loialul său Maestru al Sabiei și companion, cu o expresie de dragoste profundă și o acceptare beatifică a soartei sale. Loialul său Maestru al Sabiei și-a amintit ceva ce îi spusese odată: *Puterea unui martir este de o mie de ori mai mare decât puterea unui simplu urmaș.*

Apoi, cymekul l-a sfâșiat pe Manford și a aruncat rămășițele sângeroase—torso, brațe, măruntaie, cap—în direcții diferite.

O persoană care este dispusă să admită înfrângerea este pur și simplu nepricepută în redefinirea situației.—
DIRECTEUR JOSEF VENPORT, adresare către oamenii de știință supraviețuitori de la Denali

După o lungă călătorie lentă, flota amiralului Harte de nave FTL de stil vechi a ajuns l a marginea sistemului Lampadas, nevăzută. Conform ordinelor sale de la Împărat, Harte a ordonat navelor sale să se retragă și să aștepte în tăcere comunicațională, pregătind o capcană care urma să fie declanșată când momentul era potrivit.

Echipa sa a desfășurat sateliți de recunoaștere acoperiți cu tehnologie stealth, boy-uri de recunoaștere și nave de patrulare blindate pentru a monitoriza Lampadas și flota butleriană care se întorsese din atacul asupra Kolhar. A fost surprins să vadă atât de multe dintre navele lor de război intacte după atacul asupra sediului fortificat al VenHold. Atât Împăratul Roderick, cât și Harte presupuseseră că butlerienii vor fi decimați, dacă nu complet distruși. Flota sa urma să fie nu mai mult decât o operațiune de curățare.

Dar forțele lui Manford Torondo se întorseseră acasă, arătând doar ușor zgâriate - și mult prea puternice pentru ca navele lui să lupte într-o bătălie directă. Și dacă ar ataca butlerienii și ar eșua în a-i eradica complet, fanaticii ar riposta în moduri de care Imperiul s-ar putea să nu supraviețuiască. Nu, era mai bine să fie prudent până când ar înțelege situația completă.

Și astfel flota lui a monitorizat planeta, adunând informații, căutând o oportunitate. Navele lui, oprite, au stat în întunericul exterior timp de zile.

Pe nava amiral, s-a întâlnit regulat cu echipa sa de specialiști tactici și experți în combaterea spațială. Harte avea toate informațiile avansate de care avea nevoie, inclusiv date cuprinzătoare despre abilitățile și slăbiciunile flotei butleriene. Împăratul îi dăduse o mare libertate în ordinele sale, instructându-l să caute o oportunitate - și dacă aceasta apărea, să se arunce asupra ei.

Apoi, o astfel de oportunitate a apărut. Flota VenHold Spacing a sosit pe neașteptate și a lansat un atac pe scară largă împotriva Butlerienilor pe Lampadas.

„Posturi de luptă!” a strigat amiralul Harte. Pe vasele sale de război adunate, ofițerii au alergat la posturile lor; rețelele de arme s-au activat, lansatoarele de artilerie

încărcat.

Dar Harte le-a spus să aștepte. Au rămas tăcuți în poziție, observând ciocnirea din orbita Lampadas.

Supravegherea pe distanțe lungi a arătat bătălia spațială în escaladare. Detonările au vaporizat perechi de nave de război deodată, atât Butleriene cât și VenHold; unele dintre navele lui Manford s-au angajat în atacuri sinucigașe, izbind și distrugând vasele opuse atât de ușor încât Harte nu a avut de ales decât să concluzioneze că flota VenHold era, dintr-un motiv incomprehensibil,*fără scut*.

Navele VenHold s-au luptat înapoi cu o mare furie, distrugând o navă Butleriană după alta. Amiralul s-a așezat înapoi cu o satisfacție uimită în timp ce cei doi dușmani ai Imperiului se sfâșiau între ei. „Fac ceea ce t rebuie să facem noi," i-a spus el adjutantului său.

Ca spectatori la un eveniment sportiv, echipajul lui Harte a observat bătălia timp de ore întregi. Flota lui Manford a fost decimată, iar navele VenHold—care se clătinau în ciuda victoriei lor—au suferit daune severe pentru că au refuzat să folosească scuturile.

Harte și-a îngustat privirea. Doar câteva nave butleriene pluteau în orbită, echipajele lor fiind fără îndoială rănite și slăbite, iar navele Ven Hold avariate erau complet vulnerabile. Nu putea rata o astfel de ocazie.

Harte a simțit cum furia îi crește împotriva lui Josef Venport, omul care a ținut navele amiralului ostatici timp de luni de zile... omul care a asediat Salusa și a încercat să-l răstoarne pe Împărat. Venport era un dușman al Imperiului, la fel cum erau și butlerienii.

Când a trimis această flotă lentă și tăcută din Salusa Secundus, Roderick Corrino i-a dat lui Harte autoritate deplină de a acționa, iar acum decizia lui era clară. Ocazia de a-l termina pe Venport era chiar în fața lui. "Atacați!" a strigat Harte în sistemul de comunicație al flotei. "Intrați cu armele în flăcări."

Menținând comunicațiile în tăcere ulterior, flota sa surpriză a accelerat spre Lampadas din marginea sistemului solar. Navele VenHold ar fi putut s ă le detecteze pe senzorii de lungă distanță, dar Harte era încrezător că nimeni nu se uita în direcția lui. Îl va surprinde pe Directeur Venport complet.

Și dacă vreo navă Butleriană ar mai fi luptat, grupul de luptă al lui Harte ar „distruge accidental" aceste nave, ca daune colaterale neintenționate. Împăratul a făcut clar că era necesar să fie eliminați atât Josef Venport, cât și Manford Torondo pentru a construi un Imperiu puternic. Preferința lui Harte ar fi să nu lase supraviețuitori de niciun fel.

Împăratul Roderick îi va oferi o medalie.

Venind din spate, în mare parte neobservat, flota sa de nave Imperiale restaurate

navele de război și-au făcut drum prin rămășițele zdruncinate ale bătăliei spațiale. Cu puterea lor de foc combinată, navele lui Harte au distrus zece vase VenHold neprotejate în primele două minute.

Liniile de comunicație au explodat în viață cu rămășițele flotei butleriene declarând: „Suntem salvați! Imperiștii au venit să ne salveze!” Harte a ignorat ironia, iar apoi Directorul Venport a cerut să știe cine sunt acești noi atacatori.

Umberto Harte a avut o mare plăcere în a-i răspunde lui Venport. „Este un vechi prieten, Director. Îți amintești de amiralul Harte? Prin ordinul împăratului Roderick Corrino, viața ta este pierdută ca criminal și trădător al Imperiului.” S-a întors către ofițerii săi de arme. „Continuați să trageți până când treaba este terminată.”

* * *

CÂND CYMEK a aruncat bucățile corpului mutilat al lui Manford în stradă, Anari a strigat și a plâns la vederea groaznică. S-a lăsat în genunchi și și-a lovit pumnul în pământ, ignorând durerea coastelor ei zdrobite și sângerarea internă. Durerea ei a aprins o torță de furie și răzbunare.

Pentru Manford!

Întărită de amintirea liderului lor iubit, s-a ridicat în picioare. Ochii ei erau strălucitori și aprinși, expresia ei fixată ca o mască. Cu ani în urmă, își dăduse viața lui Manford, jurând să-l protejeze. A eșuat în fața stăpânului ei, cea mai gravă dintre toate eșecurile posibile—el era mort.

A scos un urlet fără cuvinte, gesticulând cu sabia ei. Anari nu avea nevoie să dea instrucțiuni. A strigat pur și simplu: “Pentru Manford!”

Zeci de mii de butlerieni pasionați au avansat strigându-i numele. Din întreaga oraș, sute de mii s-au alăturat lor. Transpirați, cu ochii sălbatici, unii ardeau și sângerau din cauza luptei cu cymekii; un bărbat avea un braț rupt cu un os sfărâmat ieșind din piele, dar părea să folosească durerea ca pe o euforie și se clătina înainte strigându-și provocarea. Mulțimea înfierbântată a alergat în luptă fără a le păsa de propria supraviețuire, cântând: „Manford! Manford! Manford!”

Împotriva unor astfel de numere, chiar și cea mai puternică armură și armele avansate cymek nu puteau face nimic. Fanaticii strigători s-au avântat pe walkerul cymek al lui Ptolemy și s-au cățărat pe membrele metalice acoperite de sânge. Au rupt picioarele cu chei și unelte de tăiat, au demontat cabina, au aruncat în aer turnul și au smuls canistra cu creierul lui Ptolemy.

Urlând și strigând, au ridicat cilindrul transparent, l-au apucat și l-au trecut dintr-un set de mâini în altul. Erau plini de sânge, degetele lor erau sfâșiate, unghiile smulse din cauza zgârieturilor pe mașina metalică. Dar acum îl aveau pe inamic, premiul lor, cel care l-a ucis pe Manford.

Au ridicat canistra lui Ptolemeu sus. Era deconectată de la senzori și de la difuzor, așa că nu putea nici măcar să strige. Cu un răcnet răsunător de victorie, au spart sigiliul, au turnat fluidul electric albastru și au aruncat creierul roz gol pe pământ.

Mii de picioare brutale au călcat până când Ptolemeu nu a mai fost decât o pată subțire împrăștiată.

* * *

PE MĂSURĂ CE VALUL ÎN CREȘTERE AL INDIGNĂRII FANATICE A CRESCUT ÎN EMPOK, mulțimile au înțeles cum să își atingă victoria supremă. Ca și cum ar fi fost posedat de spiritul lui Manford însuși, Anari a condus adepții furioși în valuri repetate de distrugere. Toți știau ce să facă. În furia lor dreaptă, nimic nu îi putea opri.

Sute de mii de butlerieni au doborât fiecare dintre cymekii care se războiau. Fanaticii au plătit un cost inimaginabil de mare în sânge—dar au câștigat.

Lăsând haosul să continue de unul singur, Anari s-a întors și a plâns peste rămășițele sfâșiate ale corpului lui Manford. S-a blestemat pentru că nu a reușit să moară în locul lui. *Ea* ar trebui să fie cea sfâșiată. Manford ar trebui să fie încă în viață!

Acum, în mizeria ei teribilă, înțelegea exact cum se simțise Manford când ținea rămășițele mutilate ale iubitei sale Rayna în urma exploziei bombei asasinului. Totuși, Manford folosise acea durere și furie pentru a deveni o nouă flacără strălucitoare, următorul lider al Butlerienilor.

O poziție pe care nu o mai putea ocupa.

Anari a atins cămașa îmbibată în sângele lui Manford, a simțit un obiect dur și plat în interior și a scos pictura icoanei pătată a Raynei Butler, înconjurată de un halou de puritate. El a prețuit aceasta, a purtat-o cu el în fiecare moment de veghe. Anari Idaho a strâns icoana la piept, simțind o căldură a iubirii și știind exact ce ar dori Manford și Rayna să facă acum.

Butlerienii aveau nevoie de un nou lider.

* * *

ȘOCAT DE sosirea surprizătoare a navelor imperiale, Draigo Roget s-a grăbit spre consola tactică pâlpâitoare a navei amiral. „Suntem trădați, Directeur.” Flota lui Harte a atacat din neant, deschizând focul asupra navelor lor neprotejate. „Împăratul ne atacă.”

„Dar noi suntem aici la ordinele lui Roderick!”

Mentatul a spus: „Ne-au lovit exact când eram cei mai vulnerabili. O trădare magistrală.”

Realizarea l-a îmbolnăvit pe Josef. „Împăratul i-a trimis aici să ne zdrobească în timp ce scuturile noastre erau jos și spatele nostru întors. Puneți acele scuturi înapoi!”

Atacul lui Harte a cauzat daune enorme navei amiral a lui Josef în momentele scurte înainte ca echipajul să poată reactiva scuturile Holtzman. Între timp, pe transmisiile live de la armata sa cymek de mai jos, a fost șocat să vadă o mașină de război după alta ieșind din funcțiune, distrusă de hoarde de sălbatici.

Josef a ordonat navelor sale de război să ignore mizeriile patetice ale flotei lui Manford și să deschidă focul asupra vaselor imperiale în schimb. Ele au răspuns, dar Draigo a dat o evaluare sumbră de Mentat. „După bătălia spațială, armele noastre sunt în mare parte epuizate, Directeur. Chiar și scuturile noastre restaurate sunt mult mai slabe decât ar trebui să fie. Am suferit daune mari.”

Sub focul concentrat imperial, o altă navă VenHold a căzut, carena ei fiind sfâșiată și motoarele distruse; nava muribundă a derivat, o epavă întunecată în spațiu printre celelalte resturi.

Josef a smuls cuvintele din gât. „Aceste—pierderi—sunt—*inacceptabile!*”

Vocea Normei Cenva răsuna peste statică și scântei pe puntea navei amiral. „Prezicerea mea nu m-a avertizat despre acest atac. Acum prea mulți dintre Navigatorii mei sunt pierduți și trebuie să ne retragem.”

Josef știa că avea dreptate. Amiralul Harte intenționa să-i distrugă—și avea armamentul necesar pentru a face asta. Scuturile lor se slăbeau, iar armele lor epuizate nu erau la înălțimea acestei mari forțe neașteptate. Fuseseră înșelați de Împăratul însuși.

Cel puțin vasele lui erau mai rapide, deoarece navele lui Harte nu aveau motoare Holtzman. „Spune-le Navigatorilor tăi, Bunico! Retrage orice nave au mai rămas.”

„Se vor aștepta să mergem pe Arrakis, Directeur,” a spus Draigo.

„Arrakis este bine protejat—nu, ar trebui să mergem la fortăreața noastră Denali, unde nu ne vor găsi niciodată. Bunico, stabilește cursul nostru.”

Flota imperială a continuat să tragă, provocând din ce în ce mai multe daune, iar Josef avea nevoie să câștige doar câteva momente în plus, în timp ce motoarele Holtzman acumulau suficientă putere pentru a plia spațiul.

Avea un ultim as în mânecă. Ar fi fost o chestiune strânsă.

A transmis o ultimă lovitură menită să-l facă pe Împărat să se gândească de două ori. „Amiral, ar trebui să știți că Anna Corrino este în siguranță în custodia mea. Viața ei este în mâinile mele. Considerați-vă următoarele acțiuni cu extremă atenție. Dacă nu încetați imediat să trageți, Împăratul nu își va mai vedea niciodată sora.”

Pe ecranul de comunicație, Harte era furios, dar a oprit bombardamentul continuu de arme. „Directeur, cer—”

Navele Imperiale s-au retras pentru doar un moment, și a fost suficient timp. Motoarele Holtzman ale navei amiral vibrează în timp ce Josef se întoarce pentru a se confrunta cu rezervorul Navigator. „Acum, Bunico.”

Toate navele VenHold rămase au dispărut.

Simțul echilibrului unei persoane este măsurat de modul în care face față neașteptatului. Abilitatea și voința de a supraviețui în fața provocărilor neprevăzute este una dintre cele mai admirabile trăsături umane. Mașinile gânditoare nu pot începe să o înțeleagă.

—GHAN MUMBAI, filozof al Jihadului

Sub ruinele lui Corrin, unde își făcuse noua casă, Vor s-a trezit auzind țipete—multe persoane în agonie teribilă. A fost imediat alert. Oare Valya Harkonnen venise aici cu asasini?

Țipetele! Pe măsură ce a ieșit în fugă din camera de dormit într-un t unel de legătură, a experimentat o amintire vie din primul secol al Jihadului: A avut loc o explozie sub punte în timpul unei bătălii spațiale, iar incendiile de retur au cauzat închiderea ușilor de urgență ale compartimentului motor. Vor și colegii săi soldați au încercat fără succes să elibereze inginerii prinși, iar ei au auzit țipetele bărbaților și femeilor care erau prăjiți de vii timp de zece dintre cele mai lungi minute din viața lui....

Asta suna la fel de terifiant.

Reflexele lui s-au activat, Vor a alergat spre țipete fără să se gândească la propria siguranță. A supraviețuit nenumăratelor provocări din viața sa, dar a supraviețui pur și simplu nu era suficient. Vorian Atreides fusese programat să ajute pe alții.

În tunelurile slab iluminate, numeroase uși duceau la compartimente de dormit, iar mai mulți dintre ciobanii adunați au început să apară pe măsură ce el alerga pe lângă ei. Vor nu le-a răspuns întrebărilor strigate, întrebându-l ce se întâmplă, nu putea să-și ia timpul să răspundă. A continuat să alerge spre țipete, mintea lui frământându-se cu propriile întrebări. Oare Harkonnenii au lansat un atac militar asupra Corrin? Vor lovi întreaga așezare doar pentru a ajunge la el?

Dar ar fi Tula sau Valya atât de distrugătoare? Nu credea asta.*Ar vrea să mă prindă. Personal.*

Strigătele continuau afară și i-a venit în minte că aceasta ar putea fi o capcană, concepută pentru a-l atrage afară. A ignorat îngrijorarea.

În față, o strălucire ciudată scintila de unde o scară cobora în tunelul principal mai mare și mai adânc. S-a uitat în jos pentru a vedea un râu de lichid argintiu.

curgând prin tunelul inferior ca un sânge metalic în mișcare, o substanță vie care pulsa ca o amibă fără minte … și vânătorii frenetici erau prinși în fluxul puternic. Ca victimele înecate, își agățau brațele și strigau după ajutor. Unii purtau costume de protecție, dar cei mai mulți erau vulnerabili. Mercurul malefic îi înghițea. Chiar și în timp ce se străduiau să scape, fluxul puternic părea să lupte înapoi, tragându-i sub apă.

Sufocându-se cu gustul gros și amar din aer, Vor s-a grăbit pe scări pentru a ajunge la vânătorii prinși. Operațiunile lor de extracție a rezonanței au reușit cumva să distrugă fluxul metalic și l-au lăsat necontrolat. Acum părea să fie într-o furie fără minte.

O femeie slabă într-un costum de protecție plutea spre el în curent, luptându-se să rămână deasupra suprafeței; fața ei era acoperită de o mască de respirație pe jumătate. Echipamentele pătrățoase pluteau alături de ea, un set de manipulatoare de rezonanță pe care oamenii lui Korla le foloseau pentru a extrage flux metalic din ruine. O echipă de minerit profund trebuie să fi declanșat această reacție neașteptată, iar Vor nu știa cum s-ar putea opri vreodată.

Femeia disperată a strigat ceva ce a fost amortizat de masca ei. Ea s-a întins către Vor, iar el a prins-o de mâna acoperită cu mănușă. Deoarece era acoperită cu un film de metal lichid, priza lui aproape că a alunecat, dar el a strâns mai tare și a folosit cealaltă mână pentru a o prinde de cot. A ridicat-o pe scări, unde ea a tremurat, picurând un lichid argintiu și vomitând.

Un alt bărbat s-a luptat împotriva inundației metalice care se îngroșa, încercând să ajungă la Vor. Dar o valvă de metal lichid a ajuns să-i înghită capul și l-a tras sub suprafața strălucitoare și tremurândă. Strigătele bărbatului au căzut în tăcere.

Încă doi recuperatori au fost purtați de flux, încă luptându-se, urmați de o femeie moartă plutind cu fața în jos, toți fiind bine dincolo de raza lui de acțiune. Metalul lichid a tras corpurile în curentul puternic, le-a ridicat și s-a comprimat în jurul lor ca o pumn strâns. Bărbații au strigat, dar vocile lor au fost copleșite de sunetul oaselor care se rup.

Respirând adânc pe scările precariante, femeia pe care Vor o salvase a spus: „Am dat peste o mare venă de flowmetal, iar rezonatoarele noastre au început o cascadă. A rupt baricadele subterane și a inundat—mult mai mult decât puteam gestiona. Uneori, nenorocita asta pare vie!”

Deoarece aceasta fusese odată orașul central al minții eterne Omnius, Vor și-a dat seama că poate flowmetalul *era* viu, într-un mod straniu, mecanic. Alte două corpuri au plutit pe lângă, deja zdrobite de flowmetal, brațele și picioarele lor răsucite în unghiuri nenaturale.

Râul argintiu, strălucitor, făcea un zgomot de frecare și măcinare în timp ce se revărsa prin tunel ca o forță a naturii, și în câteva minute era

trecând, lăsând în urmă epave și cadavre. Tunelul era acum gol, cu excepția petelor care se scurgeau și se agățau de pereți și a bălților strălucitoare de pe podea. Vor simțea o mare tristețe că nu a putut salva mai multe dintre victime.

Lângă el, femeia salvată tremura de epuizare și frică. Vor s-a uitat înapoi să vadă alți oameni obosiți adunați în vârful scării, doar privindu-l. Korla stătea cu ei, purtând salopeta ei zgâriată și capa din flowmetal.

Femeia salvată s-a uitat cu o repulsie înfricoșată la flowmetalul care îi păta ținuta, apoi a dat din cap. „Mulțumesc. Eu sunt Horaan Eshdi."

„Și eu sunt Vorian Atreides."

„Poate că ești cu adevărat el," a strigat Korla. „Vorian Atreides cel adevărat ar fi putut face ceva de genul acesta." Expresia ei s-a întunecat. „ Aceasta este cea mai gravă catastrofă cu care ne-am confruntat, dar nu este prima. Anul trecut, un alt val de metal flux a prăbușit o întreagă secțiune a tunelurilor, omorând doisprezece dintre noi."

Pe măsură ce răscumpărătorii s-au regroupat, Vor a fost uimit să audă numele său chemat prin intermediul comunicației pe care fiecare dintre muncitori o purta - o voce masculină familiară. „Chem așezarea din față. Vorian Atreides? Vorian! Știu că ai venit aici. Îți văd nava."

„Există un mic transport pe cale să coboare din orbită." Korla și-a verificat comunicația, s-a încruntat la Vor. „A aterizat de curând."

Grupul de răscumpărători a ieșit la suprafața lumii devastate, unde noaptea avea o nuanță roșiatică din lumina reflectată a soarelui roșu Corrin. În jurul lor, orașul distrus părea să se miște și să se schimbe, ca bolovanii într-un flux lent de lavă strălucitoare.

Korla s-a uitat în jurul ei, a văzut luminile navetei aterizate și a strigat în comunicare: „Cine sunteți? Identificați-vă acolo."

Vor a putut distinge o siluetă îmbrăcată care își croia cu grijă drumul peste terenul instabil. Un răspuns a venit prin comunicare: „Numele meu este Willem și îl caut pe Vorian Atreides. Voi oferi o recompensă mare oricui mă poate îndruma către el."

La oferta recompensei, sistemul de comunicare s-a umplut cu voci „ utile" de recuperatori. Vor s-a rigidizat, îngrijorat că Willem își lăsase siguranța pe Chusuk. Voia ca tânărul să stea departe în timp ce el se confrunta cu Harkonnenii și punea capăt feudelor de zeci de ani. Era atât de teribil pentru Willem să fi rămas în urmă cu Prințesa Harmona? Dar Vor ar fi trebuit să știe că Willem nu va fi niciodată mulțumit cu un rol pasiv și confortabil pe margine. A suspinat.

Tânărul i-a făcut cu mâna, mergând cu greu peste dărâmături spre grup

de răpitori, și Vor și-a dat seama că era bucuros să-l vadă oricum. Când s-au întâlnit, a spus: „E periculos aici."

Entuziasmul lui Willem nu s-ar lăsa clintit, totuși. „Asta nu e prea mult un bun venit! Am venit de departe să te văd. M-ai abandonat pe Chusuk."

„Pentru a te recupera după rănile tale—cu o femeie frumoasă."

Willem părea jenat. „Sunt complet recuperat. Și Harmona mă așteaptă, așteptând să terminăm munca pe care trebuie să o facem."

„Am lăsat un mesaj pentru tine să stai departe."

„Am decis să-l ignor." Willem a zâmbit. „Și dacă ai fi fost în locul meu, ai fi făcut exact același lucru. Trebuie să fiu aici cu tine—dacă vin după ti ne. Îi atragi pe Harkonneni aici."

Instinctiv, Vor a ridicat privirea spre cerul stelar, cu nuanțe roșii, dar nu a văzut niciun semn al vreunei nave care se apropie. Dacă Willem l-a găsit atât de repede, atunci poate că Harkonnenii nu sunt departe.

Tânărul și-a coborât vocea. „Îi întinzi o capcană, nu-i așa?"

„Da, dar este responsabilitatea mea să o declanșez. Ai un viitor și poți avea încă o familie. Am făcut aranjamente pentru tine pe Salusa Secundus, la Curtea Imperială. Împăratul îți va oferi personal o poziție—tot ce trebuie să faci este să te prezinți." Vocea lui a căpătat un ton implorator. „Du-te și trăiește-ți viața, o viață normală. Lasă-mă să mă ocup de asta."

Cu o mișcare încăpățânată a capului, Willem a spus: „Nu singur. Întotdeauna mi-ai vorbit despre onoarea Atreides. Nu te voi abandona. Nu aș putea trăi cu mine însumi dacă aș face asta."

Vor l-a privit timp de multă vreme. Acest tânăr era, până la urmă, un Atreides, iar Vor îl făcuse să înțeleagă toată onoarea și tradiția acelui nu me. Willem făcea exact ceea ce ar fi făcut el însuși. Cum ar fi putut Vor să-l trimită departe?

„Bine, atunci pot folosi ajutorul tău."

Morțile și rănile în masă care au avut loc în acest loc au fost tragice, dar necesare. Trebuie să mergem mai departe de aici. Imperiul meu este acum un loc mai bun.

—ÎMPĂRATUL RODERICK CORRINO, observând câmpurile de luptă din Lampadas

Odată cu moartea lui Manford Torondo și subjugarea Lampadas, coloana vertebrală a mișcării butleriene fusese ruptă. Exact așa cum sperase Împăratul.

De îndată ce curierul rapid a sosit pe planeta capitală, Roderick a comandat un spațiu EsconTran pentru a transporta barca sa ceremonială ornate și anturajul imperial, împreună cu o forță puternică de trupe de menținere a păcii care ar rămâne în urmă pe Lampadas. Se va întâlni cu amiralul Harte, în timp ce ultimii câțiva fani încă se recuperau după înfrângerea lor totală.

Cei mai mulți dintre butlerienii supraviețuitori erau pe Lampadas, dar știa că mai erau și alții în jurul Imperiului, mici grupuri aici și acolo, și câțiva oficiali planetari care fuseseră simpatizanți—și ar putea încă provoca probleme. Văzuse rapoartele de informații. Dar orice fani rămași nu ar fi nimic comparativ cu ceea ce fuseseră sub Manford Torondo. Ar putea fi câteva incendii de stins, dar nu mai mult.

Roderick a făcut anunțul triumfător din Palatul Imperial înainte de a pleca, încurajând comercianții independenți și curierii să disemineze vestea în întreaga Imperiu. Mișcarea barbară acum se va prăbuși, iar amiralul Harte va ține nucleul fanaticilor supraviețuitori blocați pe Lampadas între timp. Cât timp va dura până când restul liderilor planetari își vor renunța jurămintele antitehnologie și se vor deschide din nou către comerțul nelimitat?

Totul era așa cum ar trebui să fie. Manford Torondo era mort. Josef Venport era învins. Și Roderick Corrino era Împărat. Avea un imperiu de reconstruit și noi consorții comerciale interstelare de dezvoltat.

După ce a făcut înțelegerea cu Directeur, nu intenționase ca amiralul Harte să atace forțele VenHold nepregătite din spate. Părea o mișcare înșelătoare, chiar și lipsită de onoare, iar Josef Venport cu siguranță credea că Împăratul l-a trădat, dar Harte fusese complet izolat de

comunicare. Nu existase nicio modalitate de a-l opri.

Dar acum Roderick știa despre propria trădare adăugată a lui Venport, că el o răpise pe Anna. Amiralul Harte transmisese amenințarea uluitoare pe care Venport o emisese chiar înainte de a scăpa din nou de justiție. Toate lunile în care Roderick s-a îngrijorat pentru sora sa, s-a temut pentru viața ei, fiind sigur că a fost ucisă... și Venport a știut tot timpul!

El are sora mea! Ultimul măr al discordiei, ultimul cuțit care fusese înfipt în partea Împăratului. Asta nu putea fi tolerată.

În primul rând, el și forțele sale imperiale se vor asigura că butlerienii supuși sunt sub control adecvat, cu lumea lor natală închisă astfel încât f anii să nu mai poată provoca alte probleme. Apoi, el se va apuca să găsească unde s-a ascuns Directorul Venport.

Când anturajul său a sosit în sistemul Lampadas, Roderick a mers cu amiralul Harte pe suprafața devastată de război, unde supraviețuitorii tocmai începuseră să strângă cioburile. În Empok devastat, au fost întâmpinați pe câmpul de aterizare distrus de o gardă imperială de culoare, în uniforme impecabile, purtând bannere strălucitoare. Era într-un contrast puternic cu distrugerea din jurul lor, cu orașul în ruine și clădiri arse sau distruse în moloz.

Împăratul și Harte, care era rece și profesionist, stăteau privind prestația clară a gardienilor, în timp ce urmașii rămași ai lui Manford păreau șocați. Roderick Corrino era împăratul lor, iar acești oameni din Lampadas puteau să-și dedice energiile pentru a-și oferi serviciile Imperiului. Nu mai aveau nevoie de liderul Torondo.

Amiralul era impecabil în uniforma sa de ceremonie, purtând o pieptărie plină de panglici colorate. Roderick intenționa să-i ofere mai multe co mmendatii odată ce se vor întoarce toți la Salusa, dar misiunea nu era încă finalizată. Grupul de luptă imperial încă trebuia să curețe rămășițele flotei lui Josef Venport și să o găsească pe Anna — oriunde ar fi fost.

Roderick trimisese deja o navă de recunoaștere la operațiunile de mirodenii de pe Arrakis. Deși Directorul își crescuse vizibil apărarea cu un cordon de nave de război impresionante, capabile să reziste oricărei acțiuni imperiale, Josef Venport nu era acolo — nici Anna. Sondajul rapid și clandestin a făcut evident că Forțele Armate Imperiale nu puteau lupta împotriva acelor crucișătoare intimidante — nu încă. Și deși industria de mirodenii era valoroasă, Împăratul avea un obiectiv mult mai important.

El are sora mea! Directorul trebuie să se ascundă în vreo altă ascunzătoare, iar Roderick îl va rădăcina de acolo, odată ce va descoperi unde este.

Comandantul gărzii de onoare s-a separat de restul trupelor și a pășit în fața Împăratului, menținând un salut lung, în timp ce cei doi purtători de steaguri învârteau banner-urile lor Corrino roșii și aurii. Bătutul

Supraviețuitorii butlerieni priveau fără entuziasm. Aerul era plin de fum, praf și sânge.

Roderick a răspuns salutului cu o mișcare scurtă și concisă, la fel ca amiralul Harte. Când performanța gărzii de onoare s-a încheiat, amiralul l-a condus în orașul devastat. Soldații imperiali au ajutat supraviețuitorii să stingă ultimele câteva incendii și să împrăștie reziduurile toxice pulbere din norii de otravă aruncați de walkerii cymek.

Efortul principal a fost să adune și să îngroape corpurile, căci cadavrele depășeau cu mult numărul celor vii. Cymek-urile distruse erau nemișcate, monștri mecanici uriași învinși de forța pură și fanaticismul nenu măraților martiri.

Împăratul a simțit un fior pe spate în timp ce își dădea seama câți Butlerieni și-au dat viața aici. Simpatia sa momentanee pentru victime a f ost temperată de realizarea puterii necontrolate pe care mișcarea o exercitase. Acești oameni l-au ucis pe Nantha și au folosit arme atomice, în ciuda interdicțiilor stricte din Imperiu. Manford cu siguranță s-ar fi întors împotriva lui în curând.

Da, a fost bine că au fost învinși.

Împăratul și amiralul au ajuns la locul unde liderul Butlerian a murit, iar walkerul cymek distrus care l-a ucis acum arăta ca un dragon învins. Fanaticii supraviețuitori construiau un altar haotic din dărâmături, dar fără îndrumare. Roderick putea simți disperarea lor, dar și fervoarea lor rămasă, ceea ce îl făcea să se simtă neliniștit.

Manford a vorbit întotdeauna despre puterea unui martir și, dacă era posibil, Împăratul nu avea nicio intenție de a-l lăsa pe om să devină unul. Ce urma, încă o statuie ridicată lângă cea a lui Nantha? A jurat să stingă această scânteie înainte de a deveni o flacără, pentru a se asigura că Butlerienii rămân distruși.

Murdară și acoperită de funingine, Anari Idaho s-a îndepărtat de mormanul de moloz care creștea la locul sanctuarului. Soldații imperiali au cerut să-și predea sabia în fața Împăratului, dar ea s-a rigidizat, evident jignită. „Sunt un Maestru al Sabiei din Ginaz. Nu mi-am cedat niciodată arma înainte, nici măcar în fața Imperialului.”

„Dar tu o vei face astăzi”, a insistat amiralul Harte.

După o lungă și ezitantă confruntare, ea și-a înmânat sabia unui soldat imperial, apoi s-a întors spre Roderick cu mândrie, de parcă ar fi fost egalul său. „Domnule, după o astfel de tragedie, adepții noștri sunt mulțumiți că ați venit să comemorați căderea liderului nostru binecuvântat. Manford s-a confruntat cu demonii care ne bântuie pe toți, iar în cele din urmă lupta sa nobilă l-a distrus. Dar nu și amintirea sa.”

Roderick a încruntat din sprâncene la afirmația și atitudinea ei. „Manford a murit, la fel ca

o mulțime mare aici pe Lampadas, iar următoarea mea prioritate este să aplic justiția împotriva Directorului Venport.” La privirea ei de satisfacție, el a continuat cu o voce mult mai severă: “Dar nu am venit aici pentru a marca moartea Liderului Torondo. Am venit să impun ordine și să accept dizolvarea formală a mișcării voastre.”

Anari s-a clătinat înapoi la răspunsul neașteptat. Furia a strălucit în ochii ei. “Predare, Majestate? Dar noi am luptat întotdeauna de partea voastră—de partea umanității.”

“Butlerienii au schimbat asta când au folosit atomice interzise pentru a distruge Kolhar. Asta singură poartă o sentință de moarte conform legii Imperiale. Manford nu mai este în viață pentru a se confrunta cu tribunalul de crime de război pe care intenționez să-l țin pe Salusa Secundus, dar adepții săi au comis multe crime împotriva umanității.”

Anari a tremurat de furie, iar soldații Imperiali s-au tensionat, pregătiți să o doboare pe Maestra Sabiei dacă ar fi făcut o mișcare împotriva lui. „Crime *împotriva* umanității, Stăpâne? Fiecare acțiune a noastră a fost pentru *binele* umanității, pentru a salva sufletul uman de tentația mașinilor gânditoare.”

„Și pentru binele umanității, trebuie să întărim Imperiul. Deoarece acești oameni au suferit atât de mult, voi renunța la necesitatea unei ceremonii f ormale de predare din partea voastră, dar știți acest lucru: nu voi *permite* niciodată ca Butlerienii să devină din nou o mulțime necontrolată. Ultimii dintre voi vor rămâne aici pe Lampadas și vor fi supravegheați îndeaproape.”

Roderick a făcut un gest către amiralul Harte, iar ei au continuat inspecția, lăsând-o pe Anari în urmă la un altar improvizat pe care Împăratul ar ordona să fie distrus, și apoi ar găsi o modalitate de a împiedica oamenii să-l restaureze.

Maestrii sabiei au fost întotdeauna onorabili, iar Anari Idaho a fost perfect loială stăpânului ei. Poate că Roderick ar trebui să o trimită la Ginaz, unde ar putea continua să servească, dar să nu mai cauzeze probleme.

Capitala Butleriană era un pârjol, iar Roderick putea doar să își imagineze bătălia feroce care avusese loc aici. Se cutremura la gândul puterii acelei mulțimi. Sanctuarul în creștere din jurul locului morții lui Manford îl făcea să se simtă neliniștit și avea de gând să acționeze rapid pentru a-l opri.

Personalul său a primit ordine. „Pentru a-mi arăta generozitatea imperială, voi trimite echipe de construcție pentru a reconstrui Empok, finanțate din propriul meu tezaur.” Știa că Haditha ar aproba. „Vom distruge vechiul oraș, vom arde toate rămășițele. Nu vreau să rămână nimic din locul unde a căzut Manford: fără memoriale, fără statui, fără punct de adunare. Vor avea un întreg nou oraș de clasă imperială pe acest loc.”

Amiralul Harte a dat din cap.

„Și munca nu s-a terminat. Încă trebuie să forțăm capitularea necondiționată a Directorului Venport—și să o aducem pe Anna înapoi. Continuă investigația și interogatoriile, Amiral. Trebuie să știu unde a mers.”

Căderea de la triumful complet la înfrângerea abjectă este o distanță mare, dar poate dura foarte puțin timp.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, jurnal personal, laboratoarele Denali

A fost o retragere completă—Josef nu putea să se gândească la alt mod de a o spune, nu avea cum să o cosmetizeze. Nu putea să o eticheteze ca o „întârziere comercială" sau „disruptie a activităților comerciale." Acesta era complet diferit.

Universul înnebunise, totuși el refuza să admită înfrângerea.

Fusese lovit de atacuri sinucigașe fanatice Butleriene, maniaci care foloseau atomice, care trăgeau cu lasere în navele protejate. Și apoi, chiar după ce îi zdrobise pe fani, *navele Imperiale* l-au atacat în cea mai joasă formă de trădare. Trădat de Roderick Corrino—omul pe care Josef îl plasase personal pe tronul Imperial. *Ar fi trebuit să știu să nu am încredere în el.*

A fost o pastilă amară de înghițit. Josef își dedicase eforturile și averea pentru *salvarea* civilizației, iar acum încercau să-l distrugă din toate părțile. La naiba cu ei toți! Va găsi o modalitate de a reveni în termenii săi.

După atacul rușinos și trădător al amiralului Harte, navele rămase ale VenHold s-au retras, grav avariate. Zeci de vase distruse ale lui Josef fuseseră lăsate în jurul Lampadas, deoarece nu reușise să recupereze vasele avariate din orbită. O altă pierdere teribilă...

Când flota sa s-a regrupat în jurul locului sigur de la Denali, Josef a ordonat inginerilor săi să facă cât mai multe reparații posibil. Laboratoarele secrete de la Denali fuseseră concepute pentru cercetare și dezvoltare mai degrabă decât pentru asamblare grea, dar erau singura opțiune pe care o avea. Facilitățile industriale principale Kolhar nu erau nimic mai mult decât zgură radioactivă.

Dar oamenii săi au fost întotdeauna inovatori, încălcând reguli și realizând lucruri neașteptate. Vor face asta din nou. Avea nevoie ca flota sa să fie din nou în formă și pregătită pentru luptă.

Stând lângă un Draigo Roget palid la bordul navei amiral, Josef continua să-și clatine capul cu dezamăgire. Acesta era punctul cel mai jos din întreaga sa viață și carieră. „Împăratul a făcut o înțelegere cu mine. Am distrus Manford exact

am-a instruit să fac. Voiam să reunesc Imperiul.

„Aparent, împăratul Roderick avea planurile lui”, a spus Draigo.

Josef simțea cum îi arde fața. „Cel puțin acum știe că o țin pe sora lui ostatică. A făcut întotdeauna această neînțelegere personală, iar eu tocmai am făcut-o și mai personală. Dacă nu ajunge la un acord acum, poate că o voi tri mite înapoi la Salusa, bucată cu bucată... pentru a-i plăti pentru această trădare.”

Dar era o amenințare goală și știa asta. Anna era ultimul său atu, singura pârghie rămasă pe care o putea folosi pentru a-l mișca pe Roderick.

A simțit un fior când și-a amintit că Cioba era de asemenea ținută pe Salusa. Ce ar face împăratul cu ea dacă s-ar întâmpla ceva Annei? Josef știa că soția sa era incredibil de ingenioasă, nu doar datorită antrenamentului ei în Sisterhood, ci și din cauza sângelui ei de vrăjitoare. Era sigur că Roderick Corrino o va subestima și spera că Cioba se va salva. Se îngrijora pentru ea.

Nu cu mult timp în urmă, Josef se aștepta să se întoarcă aici victorios, cu problema butleriană rezolvată și VenHold restabilit în bunăvoința Împăratului. De îndată ce Josef a restabilit afacerile ca de obicei în I mperiu, fără fanii antitehnologiei, el a considerat chiar să ofere avansuri științifice Denali-ului în numele progresului și prosperității pentru toată umanitatea. Ar fi livrat-o pe Anna Corrino nevătămată, o monedă de sc himb care nu mai era necesară, o ofertă de pace. Asta ar fi trebuit să pună capăt disputei.

Dar Josef a ucis un fanatic irațional doar pentru a fi trădat de altul. Era timpul să reevalueze și să abordeze o strategie complet diferită.

Vasele sale rămase orbitau deasupra atmosferei toxice a Denali-ului. Gâtul lui Josef se simțea iritat de la strigătele sale de indignare, iar chiar și Mentatul său a rămas acum tăcut, făcând proiecții interne, încercând să găsească o modalitate alternativă de a recâștiga prominența pierdută a Venport Holdings. Josef a răscolit propria minte, pentru că întotdeauna a fost capabil să găsească soluții. Dar acum a venit cu mâinile goale.

Norma Cenva înota în gazul portocalie din rezervorul ei, arătând agitație. „Prezicerea mea este defectuoasă—nu am văzut atacul venind. Acum undele de șoc clamează în mintea mea. Navigatorii mei… atât de mulți răniți sau uciși! Trebuie să protejăm operațiunile de mirodenii de pe Arrakis. Împăratul va căuta să le captureze.”

Pe măsură ce Roderick înțelegea magnitudinea eșecului VenHold, el se va mișca cu adevărat împotriva forțelor de apărare de pe planeta deșertică. Asta a încercat să facă Salvador în primul rând, și a murit în încercare.

El a dat din cap cu grimă. „Ai dreptate, Bunico. Fără mirodenii și fără Navigatorii noștri, nu aș putea niciodată să reconstruiesc Venport Holdings.” El s-a întors

către Draigo. „Mentat, numără activele noastre rămase și determină cât de mult mai putem aloca pentru a proteja Arrakis. Trimite ce putem pentru a apăra mirodenia—tot ce nu este absolut vital pentru supraviețuirea noastră aici. Nu-l voi lăsa să aibă melanjul. Atâta timp cât nu pierdem Arrakis, pot face ca VenHold să fie din nou puternic.”

„Protejează-mi Navigatorii,” a spus Norma din rezervorul ei. „Protejează mirodenia.”

Mentatul și-a oferit evaluarea. „Propun să trimitem jumătate din navele noastre de război funcționale să rămână ferme la Arrakis.”

„Nu va lăsa asta Denali vulnerabil?”

„Vom păstra în continuare cincizeci de nave aici, dar secretul acestei instalații este cel mai mare scut al său.”

A dat din cap. „Da, aceasta este cea mai bună mișcare.”

Directorul a recunoscut întotdeauna că afacerea în sine era un război. A purtat multe bătălii comerciale și a învins nenumărați adversari. Acum, cu cel mai slab zâmbet, își amintea cum a capturat Șantierele Navale Thonaris de la rivalul său de transport maritim, Celestial Transport.

Acum, Josef a suferit o înfrângere masivă după alta. Era el de vină? Era din cauza mândriei sale, a orgoliului său extrem? Activele sale financiare fuseseră furate de Împărat, iar Norma însăși blocase o victorie ușoară la Salusa Secundus într-o încercare eșuată de a salva banca de mirodenii de pe Arrakis. Chiar și așa, Josef a fost de acord să facă așa cum a cerut Împăratul, distrugând sălbaticii butlerieni, doar pentru a pierde și mai mult în proces când forțele Imperiale s-au întors împotriva lui.

Acum că avea timp să reflecteze, Josef a văzut cum a fost pionul Împăratului. Roderick a manevrat cu abilitate Venport Holdings împotriva Butlerienilor, lăsându-i să se sfâșie între ei, ceea ce a lăsat Casa Corrino ca adevăratul învingător. Trebuia doar să termine tot ce a mai rămas după bătălia de la Lampadas.

Încercând să privească situația obiectiv—ceea ce nu era deloc ușor în circumstanțele date—Josef putea aproape să admire planificarea și execuția abilă a bărbatului. Dar asta nu era încă sfârșitul.

Cu toate acestea, încă simțea neliniști îngrijorătoare, iar mintea lui continua să își imagineze moduri prin care Roderick ar putea încă să îi facă rău. Denali era sigur, ascuns și protejat—dar chiar și așa….

„Nimeni nu știe de existența acestei planete,” a spus Josef. „Dar nu putem fi prea încrezători. Amiralul Harte are acces la epava navelor VenHold pierdute în orbita Lampadas. Experții Împăratului ar putea să le cerceteze, să scaneze înregistrările foldspace, să studieze jurnalele automate, măsurile noastre de securitate.” A fixat privirea asupra Mentatului. „Undeva printre toate acele indicii, ce-ar fi dacă descoperă locația Denali?”

Draigo a rămas tăcut în timp ce procesele sale de gândire sofisticate se desfășurau

prin datele disponibile. „Împăratul are proprii săi Mentati.” În cele din urmă, a dat din cap. „Aceasta este o preocupare validă, Directeur. Ar trebui să ne pregătim pentru ce e mai rău. Este aproape o certitudine, dar forțele Împăratului ar putea totuși să vină.”

Neliniștit, Josef a dat ordine pentru ca tot personalul să repare navele sale rămase, salvând sisteme de arme, reconstruind motoare Holtzman și scuturi. Trebuia să se pregătească pentru următoarea sa mișcare... de î ndată ce își dădea seama ce ar fi aceea.

* * *

OAMENII DE ȘTIINȚĂ DE LA DENALI au fost șocați să audă despre înfrângerea tuturor cymek-urilor și despre moartea lui Ptolemy și Noffe. Într-o întâlnire de urgență, Josef și-a convocat cercetătorii principali pentru a putea inventaria apărările disponibile, în cazul în care Denali ar fi atacat. Cercetătorii Tlulaxa, care au făcut o treabă excelentă în creșterea unui corp biologic pentru Erasmus, erau mulțumiți de progresele realizate de-a lungul anilor, dar nu puteau oferi nimic la o scară care să reziste unui atac imperial asupra planetei.

Josef l-a desemnat pe Draigo să gestioneze oamenii de știință și să inventarieze proiectele aflate în desfășurare în domele de cercetare. Cu excepția câtorva mașini de patrulare lăsate în urmă, armata cymek fusese distrusă, iar instrucțiunile Directorului erau să se concentreze doar pe proiectele cu cel mai bun potențial distrugător.

Împăratul ar putea veni.

Eforturile recente ale lui Denali au fost dedicate dezvoltării și construirii cymek-urilor Navigator—o armată de forță brută concepută pentru a combate Butlerienii primitivi de pe Lampadas, nu pentru a lupta împotriva unei flote i mperiale bine organizate. Acum, echipele de cercetare se agită să găsească o modalitate de a proteja această facilitate. Într-o altă ocazie, Josef ar fi fost bucuros să-i vadă atât de motivați. De data aceasta, însă, era disperare, și nu-i plăcea sentimentul.

Un Erasmus dornic s-a apropiat de Josef, oferindu-se să ajute. „Pot să revizuiesc imaginile de luptă transmise de cymek-uri?”

Josef i-a aruncat o privire curioasă și sceptică. „De ce ar fi relevant? A m pierdut toți cymekii pe Lampadas și mai avem doar câțiva cymeki aici, nu suficienți pentru a face față Forțelor Armate Imperiale.”

Robotul l-a privit cu noile sale ochi biologici. „Doresc să observ măcelul pentru că i-am văzut pe Butlerieni executându-l pe Directorul Albans, prietenul meu și fostul meu tutore. Ar fi inspirațional să-i văd murind.”

„Înțeleg complet.” Josef i-a acordat lui Erasmus acces total la laboratoare și clădiri de suport, sperând că ar putea sugera o strategie inovatoare pe care nici măcar Draigo Roget nu o luase în considerare. Văzând strălucirea din ochii lui Erasmus, știa că robotul înțelegea că, dacă Denali cădea, el însuși

ar fi cu siguranță distrus. Josef a insistat: „Trebuie să găsim o altă armă pe care o putem folosi pentru a-l înfrunta pe Roderick.”

Erasmus a spus: „Poate că există ceva ce putem folosi.”

Josef și-a ridicat sprâncenele. „Cercetătorii mei au dat peste ceva fără să-mi spună?”

„Când cele patruzeci de nave cu mașini de gândire au fost aduse aici, sute de roboți de luptă au fost aruncați pe suprafața Denali. Unele dintre ele au început deja să corodeze și să devină nefuncționale, dar am văzut altele și ar putea fi reparate. Pot să le reprogramhez de la distanță.” Ochii lui strălucitori aveau o expresie ciudată, intensă. „Dacă trupele Imperiale ar trebui să debarce și să facă un atac terestru, acele meks de luptă ar putea fi ultima noastră linie de apărare.”

Mentatul a subliniat: „Dacă trupele imperiale pătrund în apărările noastre orbitale și încep un atac terestru, Directeur, atunci deja am pierdut.”

„Și dacă se întâmplă asta,” a spus Josef, „nu avem nimic de pierdut, și vreau cu disperare roboții, doar în caz.” S-a întors către Erasmus. „Fă-o. Fă ce poți.”

Anna Corrino a alunecat în cameră, zâmbind, atenția ei concentrată asupra iubitului ei Erasmus. Părea complet oblivioasă la tensiune. În timp ce Erasmus revizuia imaginile violente ale masacrului cymek din Empok, ea s-a apropiat pe la spate și l-a sărutat pe ceafă. „Mi-a fost atât de dor de tine.”

Josef o privea. În ciuda tuturor apărărilor lui Denali, această tânără ar putea fi cel mai bun atu pe care îl mai avea.

Nu cerșești universului milă.

—TERF BRAKHERN, un minstrel rătăcitor al Jihadului

Deși era Maica Superior cu responsabilitate pentru întreaga Sororitate, Valya era de asemenea un comandant militar Harkonnen într-o misiune personală vitală. Atât de mult din viața ei fusese concentrată pe un singur bărbat, o singură țintă, încât fața lui odioasă îi apărea în coșmaruri.

Vorian Atreides.

Acum, datorită unui raport direct de la Adevăratul Spion Fielle, precu m și unor zvonuri suplimentare, Valya știa unde se ascunsese vulpea Atreides: în vechile rămășițe ale imperiului mașinilor gânditoare, pe Corrin—planeta unde el și-a trădat și discreditat strămoșul, Abulurd Harkonnen. Era o insultă particulară.

Dar bărbatul nu se putea ascunde de ea. Valya îl găsise. Pentru Vorian Atreides, nu exista refugiu, nicăieri. Gardienii de corp ai Tulei lăsaseră treaba neterminată pe Chusuk, pentru că acele Surori nu înțeleseseră adevărata importanță a acelui dușman. Valya nu va face acea greșeală.

Ea ar fi putut să trimită o echipă de asasini anonimi pentru a-l vâna — erau destui asasini pricepuți pe Wallach IX pentru a se ocupa de problemă cu ușurință. Cu abilitățile lor combinate de luptă, ar fi putut să-l copleșească, indiferent cât de mult s-ar fi luptat el. Dar această misiune nu era ceva ce Valya Harkonnen dorea să delege. Trebuia să fie acolo personal, să vadă rănile fatale ale lui Vorian cu ochii ei, să-și înmoaie degetele în sângele lui cald și să-l vadă murind.

Și Tula ar trebui să fie acolo de asemenea, pentru a fi martor la satisfacția mult așteptată pentru familia ei. Ar fi recompensa surorii ei pentru serviciul remarcabil în uciderea lui Orry Atreides … un tânăr care nu avea nicio importanță, cu excepția faptului că uciderea lui l-a afectat profund pe Vorian.

Operativele ei de pe Salusa interceptaseră un comerciant din Corrin care venise s ă livreze salvare valoroasă din lumea mașinilor; când a fost presat pentru informații, comerciantul a încercat să convingă Surorile din Curtea Imperială să-i plătească pentru informațiile pe care le doreau despre Vorian Atreides. Surorile

i-a dat o mică sumă și a promis mult mai mult, deoarece l-au trimis imediat la Valahia IX pentru a putea vorbi cu Maica Superior.

Negustorul zâmbitor i-a oferit Valyei toate detaliile de care avea nevoie, recunoscând că Vorian Atreides se afla într-adevăr în așezarea de pe Corrin, inclusiv un schiță a complexului sistem de tuneluri unde trăiau războinicii … unde ținta ei se ascundea. Și mai bine, a aflat că fratele lui Orry, Willem, s-a alăturat acum lui Vorian acolo. Bine, asta ar încheia frumos toate firele vendetei ei.

Ca un test final de loialitate, Valya a ordonat surorii Ninke să se debaraseze de negustorul vorbăreț, deoarece nu putea risca ca cineva să-l avertizeze pe Vor că vin. Fosta soră ortodoxă a trecut testul cu abilitate și discreție.

Acum Valya avea tot ce avea nevoie.…

După o atentă considerație, ea a desemnat-o pe sora Deborah ca alternativă pentru a conduce școala și apoi a ales cu grijă surorile care o vor însoți în misiunea ei către Corrin. Nu ar fi o operațiune militară masivă, ci o lovitură chirurgicală cu un singur scop în minte. Amenințarea pe care o reprezenta acest om nu trebuia minimizată, dar era încrezătoare în sine și în surorile ei.

Apoi a folosit fondurile școlii pentru a închiria un spațiu compact, care a plecat în liniște de pe Wallach IX.

După ce a ajuns pe Corrin, spațiu a rămas deasupra planetei moarte, în ti mp ce trei mici navete au coborât și au zburat pe partea de noapte. Fiecare vehicul transporta cinci luptători experți, adepți ai stilului de luptă consolidat pe care l-a dezvoltat personal; patru dintre ei erau de asemenea Adevărători.

Atreides nu aveau nicio șansă. Trei echipe, împreună dar separate, fiecare sprijinind celelalte, fiecare căutând modalități alternative de a ucide ținta și de a bloca orice evadare. Valya a condus o echipă, însoțită de o Ninke surprinzător de determinată și o Tula ciudat de reținută, care fusese destul de moody în ultima vreme. Valya a insistat să aibă curaj, spunând: „ Totul va fi bine din nou odată ce el va fi mort.”

„Nu, nu va fi”, a replicat Tula. „Ai spus tu însuți că nu va mai fi niciodată ca în vremurile vechi. Noi, Harkonnenii, am pierdut prea mult.”

„Dar nu ne-am pierdut onoarea. Vom distruge acești nenorociți—ține minte cuvintele mele, Tula. *vom* câștiga.”

Femeia mai tânără părea palidă. „Mai avem onoare dacă câștigăm așa—făcându-ne că ne strecurăm pentru a ucide bărbați care doar încearcă să stea departe de noi?”

Valya a dat din cap solemn. „Dacă nu facem nimic, ne vom fi pierdut onoarea. Trebuie să înțelegi asta.”

„O parte din mine înțelege, iar o parte nu.” Tula s-a uitat în altă parte, apoi înapoi la Valya.

„Ai vrut asta de atât de mult timp.”

„De când eram un copil mic, cu ani înainte ca Vorian să-l ucidă pe Griffin.” Valya era deranjată de lipsa de entuziasm a surorii sale. Chiar și așa, știa că ea și colegii ei comando puteau înfrunta inamicul. Când se vor întoarce pe Wallach I X, se va asigura că Tula va urma un antrenament riguros de ștergere a vinovăției. Fata trebuia să fie vindecată de această prostie.

Pe măsură ce au aterizat în afara ruinelor întunecate ale fostei capitale a mașinilor, senzorii navetei au cartografiat așezarea principală a războinicilor, cea mai mare concentrare de locuitori de la suprafață. Conform comerciantului și schițelor sale, acolo era locul unde Vorian se ascunsese. Valya a privit intens prin întunericul verde al lentilelor sale de îmbunătățire a luminii.

Cele trei echipe de femei au apărut la puncte de întâlnire separate în afara așezării de recuperare, astfel încât să poată traversa peisajul și să se convergă fără avertisment. De îndată ce au debarcat, echipele s-au mișcat prin noapte, apropiindu-se de orașul distrus. Cinci luptători mortali în trei echipe împotriva unei perechi de victime: redundanță pentru a se asigura că au succes. Valya purta un pumnal la brâu, pentru ultimele retușuri.

Conducând propria echipă, și-a pus o mască de protecție pe față, la fel ca și ceilalți, completând etanșeitatea costumelor lor negre lucioase. Tula era în spatele ei, tăcută și pregătită, la fel ca și sora Ninke, Adevărul Cindel și o tânără soră Gabi, dură și plină de viață. Valya și-a confirmat co nexiunea cu celelalte două echipe de câte cinci femei pe comunicația ei privată, iar acestea au avansat aproape fără zgomot, ca umbre mortale.

Apropiindu-se de locul unde știau că Vor s-a adăpostit, conform informațiilor de la comerciantul Corrin mituit, Valya și echipa ei au dat peste o navă aterizată, o mică ambarcațiune personală de design vintage. Valya a apelat la informațiile pe care comerciantul le-a oferit și a confirmat că această navă aparține lui Vorian Atreides. Ambarcațiunea lui personală.

Semnalizându-le Surorilor să se oprească, au înconjurat nava cu prudență, scanând-o. Nu credea că bărbatul va dormi în interior, dar totuși simțea un fior să știe că era *a lui,* că a fost aici. „Aceasta este ceea ce Vorian Atreides va folosi pentru a scăpa de noi dacă nu-l omorâm în tuneluri. Va încerca să scape.” A f ăcut o pauză, și-a trecut ochii întunecați peste exteriorul ambarcațiunii, fixându-se asupra motoarelor, apoi le-a îndrumat pe Surorile ei să deschidă cabina, ocolind cu ușurință interblocările minime ale hatch-ului de acces.

„Trebuie să ne asigurăm că nu supraviețuiește dacă încearcă să scape de noi”, a spus Valya. A dat din cap către Ninke și Gabi. „Presupun că știți cum să sabotați motoarele? Este una dintre abilitățile pe care cred că amândouă le-ați învățat.”

Cele două femei au început să lucreze - s-a făcut destul de ușor.

Mai târziu, în timp ce se alunecau prin noaptea roșie spre intrarea în așezarea subterană, orașul de mașini ruinat s-a mișcat ușor și a rumbleat. „ Fii atentă," a spus Valya cu o voce șoptită. „Ruinele par instabile."

„Trebuie să găsim vizuinele unde se ascund," a spus Ninke cu o voce nervoasă. „Le vom săpa afară și le vom înjunghia prin inimă."

Valya a apreciat intensitatea și dedicarea ei. Ea și celelalte surori comando nu știau—nici nu aveau nevoie să știe—detaliile dușmăniei de sânge Harkonnen-Atreides. Din punctul de vedere al surorilor, Mama Superior a emis instrucțiuni, iar ele le vor urma.

În timp ce se alunecau printre mormanele de moloz și siluetele ascuțite ale structurilor odată înalte, sora Gabi a alunecat brusc și s-a zbătut. Structura de bază s-a mișcat, s-a ridicat și a prins tânăra femeie. O băltoacă de metal lichid s-a învârtit în zgura de la picioarele Gabi, iar un val de argint a izbucnit ca sângele arterial al unei mașini. Sora bine antrenată a rămas tăcută în timp ce se străduia să se elibereze, folosindu-și antrenamentul corporal pentru a-și controla țipetele în timp ce substanța mobilă și mercurială o trăgea în jos până la talie. Celelalte comando-uri au alergat să o ajute.

Luptând din greu, Gabi s-a agățat de o extrudare de metal negru în dărâmături. Ninke a prins-o de braț și a tras, încercând să o scoată.

Niciunul dintre ei nu a făcut vreun sunet care să atragă atenția. Chiar și Gabi, în ciuda perspectivei morții, nu a strigat când metalul fluid s-a strâns în jurul șoldurilor ei, zdrobindu-i corpul. O explozie de sânge a ieșit din gura ei deschisă, iar expresia ei s-a transformat în agonie și groază—încă tăcută—î nainte ca metalul fluid să se miște din nou, tragând cu putere și înghițind-o.

După ce Gabi a dispărut, piscina de mercur a devenit liniștită, întărindu-se într-un zgură nedefinită care nu arăta nici măcar o undă de mișcare.

Supraviețuitorii priveau, iar Tula părea bolnavă. Adevărul Cindel și sora Ninke erau amândouă îngrijorate și hiperalertă. Valya le-a dat un moment, apoi s-a întors și a îndemnat grupul să înainteze cu nerăbdare. „ Mai suntem încă patru dintre noi și două alte echipe. Nu vă lăsați garda jos," a spus ea. „Vorian Atreides este periculos și el."

Niciun secret nu este păstrat pentru totdeauna, iar un loc de ascunzătoare este adesea expus prin prea multă încredere în sine.

—Axioma sororității

Urmând comanda lui Roderick ca fugarul Directeur Venport să fie găsit cu orice preț, experții imperiali au cercetat epava navelor VenHold, sperând să găsească indicii. În zilele de după bătălia spațială deasupra Lampadas, trupele amiralului Harte au adunat orice membri supraviețuitori ai echipajului VenHold și au confiscat câțiva Navigatori care au rămas în viață, dar slăbiți în rezervoarele lor avariate. Navigatoarele capturate au murit curând după aceea, fără a dezvălui vreo informație.

Jurnalele sofisticate din fișierele de navigație ale navelor conțineau o bogăție de date despre foldspace, dar bazele de date s-au autodistrus la inspecție, ucigând mai mult de douăzeci dintre cei mai buni tehnicieni criminaliști ai lui Harte. Totuși, una dintre navele distruse a fost avariată suficient încât rutinele de purjare să eșueze atunci când au fost activate, lăsând astfel unele informații pentru anchetatori să le cerceteze, să studieze și să sape mai departe. Din aceasta, au reușit să deducă un set de coordonate misterioase pentru un sistem nesemnificativ care nu conținea planete locuibile cunoscute. Sistemul Denali.

Dar Roderick avea nevoie să fie sigur.

Membrii echipajului captivi VenHold păreau o sursă mai probabilă de informații viabile. Salvador se bucurase de jocul torturii, folosindu-și practicanții pricepuți pentru a descoperi revelații nevoite, dar Roderick a fost reticent să folosească aceleași tactici. Acum, însă, a decis să facă tot ce era necesar pentru binele Imperiului. Și pentru sora sa.

Mai întâi, a trimis-o pe Fielle să interogheze prizonierii, sperând că Adevărul ar putea învăța ceva important. Pe nava amiral Harte, cu doar o oră în urmă, ea terminase de întrebat toți prizonierii. Angajații Venport au refuzat să vorbească, iar chiar și cel mai bun Adevăr nu putea determina adevărul sau minciuna tăcerii.

Când Fielle s-a dovedit a fi nereușit, Roderick a fost de acord să trimită echipa de interogatori Scalpel condusă de Robér Cecilio. Într-o cameră de sub punte pe nava amiral a lui Harte, Cecilio și echipa sa lucrau cu sârguință asupra angajaților. The

expertul în durere părea că vrea să compenseze eșecul său de a învăța ceva de la Navigatorul captiv pe care l-a sondat în Zimia.

Roderick a rămas la bordul barjei sale luxoase, nevrând să vadă ce făceau, dar imaginația lui îl deranja prea mult. Neputând să mai aștepte, s-a dus la nava lui Harte, unde a fost condus pe punțile securizate. Însoțit de amiralul Harte însuși, a mers cu reluctanță spre o ușă închisă la capătul unui coridor. A auzit țipete mufflate, dar a respirat adânc și a continuat. Trebuia să știe.

Se simțea bucuros că Haditha nu era aici.

De parcă l-ar fi așteptat, Robér Cecilio a pășit în coridor, închizând ușa în urma sa. „Stăpâne, mi-ai spus că viteza este mai importantă decât subtilitatea. Am fost încântat să acționez fără nicio restricție de data aceasta."

Împăratul l-a evaluat pe omul îmbrăcat în negru, apoi a privit spre ușa închisă. Nu putea auzi zgomote de cealaltă parte acum, se întreba dacă vreunul dintre prizonierii VenHold mai era în viață. „Da, și rezultatele? Știi unde se ascunde?"

„Sunt încrezător că primii cinci prizonieri nu aveau informații de dezvăluit, dar câțiva alții au oferit în cele din urmă un nume de sistem stelar și coordonate astronomice. O planetă numită Denali. Ei spun că este locul unei facilități de cercetare VenHold de top-secret."

Aceasta a confirmat informațiile din baza de date de navigație semi-deteriorată din una dintre navele VenHold blocate.

A trecut pe lângă interogatorul Scalpel, a intrat în camera sigilată. Camera mirosea a sânge, urină și teroare, dar era și mai îngrozit să-l vadă pe angajatul VenHold: era oribil de distrus, cea mai mare parte a pielii îi era scoasă, articulațiile brațului și ale piciorului erau în toate locurile greșite. Cecilio s-a dus cu mândrie la victima inconștientă și l-a împuns, de parcă considera această epavă a umanității un trofeu. Pleoapele au clipeau, dar nu s-au deschis.

„Domnule, sunt convins că informațiile subiectului sunt precise - și consistente cu revelațiile de la alți trei prizonieri."

Deși Roderick a fost deranjat să vadă astfel de rămășițe mutilate ale unei ființe umane, a trebuit să reevalueze ce acțiuni considera necesare și acceptabile. Era o chestiune de priorități. „Mulțumesc, Cecilio." S-a întors către amiralul Harte. „Denali?"

„Domnule, am avut un asistent care a căutat în arhivele Ligii Nobililor. Denali apărea în vechile înregistrări ca o planetă mică cu o atmosferă toxică... posibil o veche bază cymek, dar neconfirmată. Niciodată nu a fost colonizată, nici măcar nu a fost observată, după cum arătau înregistrările."

Împăratul a dat din cap. „O planetă toxică pentru un om toxic." Acolo avea să meargă Roderick.

* * *

RODERICK A ÎNTOARCERAT UN comunicat imperial înapoi la Salusa, convocând majoritatea forțelor sale armate pe două transportoare foldspace pentru a putea aduce o flotă copleșitoare la Denali. Intenționa să stingă ultimul său mare dușman.

Când navele de război imperiale au sosit la Lampadas, Roderick a studiat un ecran în salonul principal al barjei sale, cu amiralul Harte stând lângă el. „O mână de nave va fi suficientă pentru a menține sub control fanaticii butlerieni rămași aici, Sire," a spus Harte. „Ei nu au nimic. Mai bine să ne dedicăm forța principală luptei cu Venport, care este încă o amenințare."

Forțele lui Harte deja confiscaseră orice nave butleriene avariate, dar funcționale și le-au pus în serviciul imperial. Fără Manford Torondo, fanaticii erau dezorganizați; Anari Idaho era un Maestru al Sabiei, nu un adevărat lider. Butlerienii erau acum mai puțini la număr și prea slabi pentru a reprezenta o mare problemă. Problema era în mare parte rezolvată.

Ironia face ca Josef Venport să fi făcut exact ceea ce promisese: A avut grijă de fani și l-a ucis pe comandantul lor. Iar Butlerienii, la rândul lor - cu asistența oportună și neașteptată a amiralului Harte - au cauzat daune semnificative amenințării VenHold. O acțiune împotriva Denali ar încheia totul, iar Venport nu ar ști ce urmează.

„Directorul nu este încă suficient învins", a anunțat Roderick. „Vom lăsa câteva dintre navele voastre FTL aici pentru a monitoriza Butlerienii de pe teren, dar eu iau restul flotei noastre pentru a termina treaba la Denali."

Harte l-a urmat pe Roderick afară din salonul principal luxos al barjei. „ Butlerienii vor dori să ni se alăture pentru a-și continua lupta împotriva Directorului. Deoarece cymekii săi l-au ucis pe liderul Torondo, îl urăsc mai mult ca niciodată."

„Interzic implicarea lor ulterioară", a spus Roderick. „Butlerienii nu mai dictează acțiunile mele. Vom obține propria noastră victorie, amiral—o victorie *Imperială*. Și apoi putem încheia această mizerie teribilă, odată pentru totdeauna."

Gloria iubirii.
Natura iubirii.
Nebunia iubirii.

—ERASMUS, încercări de poezie, Jurnale ale Laboratorului Nou, volumul 2

În interiorul domurilor laboratorului, Anna l-a urmărit pe Erasmus oriunde mergea. A găsit putere în a fi în orbita lui, dar prezența ei constantă îl deranja din ce în ce mai mult, mai ales acum că trebuia să se concentreze pe pregătirile urgente pentru apărarea Denali. Nu era surprinzător că ea părea să nu înțeleagă magnitudinea crizei, iar el nu avea timp să i-o explice acum.

În timpul observațiilor sale inițiale asupra Annei la Școala Mentat, el îi catalogase schimbările de dispoziție și obsesiile biologice. Acum că era cu ea fizic, dar și conversațional, înțelegerea lui asupra nevoilor tinerei crescuse. Ea îi oferise o mulțime de lucruri la care să se gândească, idei pentru cercetări subtile de urmărire, dar nimic din toate acestea nu era important acum. De fapt, o găsea iritantă, chiar dacă nu putea fi învinovățită.

În condiții normale, robotul independent ar fi avut plăcerea de a efectua și mai multe experimente asupra emoțiilor Annei, dar având în vedere criza actuală cu care se confruntă, astfel de studii esoterice erau o prioritate mai mică. Cu o probabilitate mare, cu insistența operativelor Împăratului, o flotă imperială răzbunătoare ar descoperi în curând Denali. Atunci ar fi în mari probleme.

Deoarece supraviețuirea lui Erasmus era în joc, nu-i plăcea incertitudinea.

Anna l-a urmărit de la un laborator la altul în timp ce el observa oamenii de știință lucrând cu o disperare mai mare decât înainte. Ea îl atingea adesea, zâmbind și vorbind, și era tot ce putea face pentru a se concentra. Din fericire, ea înregistrase deja mesajul video necesar pentru ca Venport să-l folosească ca pe un instrument de negociere, dacă ar fi avut vreodată nevoie să o folosească ca pe un scut uman.

În timpul Jihadului, Erasmus și Omnius au folosit multe mii de

scuturi umane la Bătălia de Corrin, dar nu s-a dovedit a fi un deterrent suficient. Anna era doar o persoană, și una deteriorată în plus. Știind asta, robotul independent a trebuit să găsească o altă modalitate de a-i salva.

Multe dintre mecurile de luptă abandonate luate din flota mașinilor gânditoare fuseseră lăsate pe suprafața Denali, la fel ca și walkerii cymek originali, iar Erasmus a selectat cele mai viabile dintre ele, pentru a șterge programarea lor de bază și pentru a reîncărca unele dintre sistemele lor de armament. În vremurile trecute, astfel de mecuri de luptă puteau provoca daune teribile populațiilor umane neapărate. Aici, la Denali, totuși, șansele unei bătălii pe teren erau mici, așa că nu a depus un mare efort în această direcție. Totuși, a avut multe dintre roboții încă funcționali trimiși în hangarele de echipamente în așteptare, doar pentru cazul în care.

Mașinile nu erau întărite împotriva atmosferei corozive, dar el s-a pregătit cât mai mult posibil, apoi și-a dedicat atenția posibilităților de scară mai mare. Avea o planetă de apărat și toate resursele Venport Holdings. Îi amintea de vremea când Omnius îi permitea să se ocupe de orice cercetare care îl interesa. Era bine să aibă din nou un corp.

De asemenea, a supravegheat dezvoltarea frenetică a rachetelor mici, auto-țintite, care puteau să zboare în orbită și să plutească lângă o navă ina mică, apoi să treacă lent prin scuturile acesteia fără a fi împiedicate; odată ce treceau prin barieră, se accelerau pentru a exploda în corpul navei. Aceasta părea o abordare promițătoare, dar dezvoltarea unui arsenal util de astfel de arme ar necesita teste extinse și iterații de prototipuri. Și Denali nu avea timp.

Cu toate acestea, Erasmus a revizuit planurile și a sugerat modificări. Unul dintre cercetători era clar suspicios față de el pentru că era o fostă mașină de gândire, dar Erasmus a încruntat din sprâncene cu fața sa umană, formând o expresie care devenea din ce în ce mai naturală pentru el. „Îmi discreditezi, dar te provoc să-ți folosești logica. Chiar dacă aș fi la fel de rău cum crezi că sunt, î mi revine datoria să ajut la salvarea noastră tuturor—inclusiv pe mine. Am la fel de mult de pierdut aici ca oricine altcineva.”

Omul de știință a murmurat: „Dar ce se întâmplă după aceea?” Ignorând robotul, și-a întors atenția înapoi către un post de lucru de lângă el, unde un al doilea designer modifica un mecanism electronic de detonare. Erasmus s-a aplecat mai aproape pentru a vedea.

Simțindu-se ignorată, Anna s-a agățat de brațul lui. „Hai, este ceva important ce vreau să-ți arăt.”

Chiar și în timp ce Anna vorbea cu el despre lucruri neimportante, el folosea o parte din creierul său pentru a încărca și a memora nu doar designul rachetei care pătrunde sc uturile, ci și mai multe alte concepte promițătoare care, din păcate, erau încă în stadiul de schiță. Nu era timp pentru a le dezvolta și implementa. Cu excepția cazului în care

Împăratul a durat mult mai mult decât se aștepta, aceste sisteme alternative de arme nu vor fi niciodată construite înainte să fie prea târziu.

Din fericire, Erasmus putea procesa mai mult de o problemă deodată. Ținând în minte proiectele pe care trebuia să le revizuiască, a urmat-o pe Anna așa cum a fost solicitat. Mergând pe coridoare, ea i-a povestit despre copacul ei de fogwood de pe Salusa și despre o bătrână pe nume Orenna care a fost ca o mamă pentru ea. A continuat să vorbească despre amintiri din copilăria ei, inclusiv o masă preferată pe care o mâncase pentru sărbătoarea zilei ei de naștere de nouă ani.

Erasmus a respins toate comentariile ei în timp ce își continua analiza militară.

Când au ajuns în camerele lor private, Anna a sigilat ușa, și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui și l-a sărutat pe buze. „Am fost cu tine toată ziua, dar tot te simt lipsit! Vreau să simt corpul tău împotriva al meu.” Râzând, ea i-a dat jos tunica și a aruncat-o. „Putem folosi acele manuale pe care ți le amintești de pe vechea Pământ.” Ea și-a trecut palmele peste pieptul lui muscular.

Erasmus a răspuns la săruturile ei, dar a rămas concentrat asupra cât de curând împăratul Roderick ar putea descoperi locația Denali și cât de repede aceste facilități ar putea produce un număr semnificativ de rachete capabile să penetreze scuturile.

Dezamăgit că nu o dezbrăca, Anna și-a dat jos propria îmbrăcăminte și a stat goală în fața lui, așteptând să o admire. El știa ce aștepta ea, așa că, cu o parte distantă a minții sale, a formulat cuvinte pentru a-i spune ce voia să audă. „Ești foarte frumoasă, Anna, și sunt încântat să te am ca iubită.”

Încântată, l-a tras pe pat cu ea, și deși a acționat conform așteptărilor, cea mai mare parte a minții sale computaționale era dedicată analizei și proiecțiilor continue. A dezvoltat o altă modificare posibilă a designului rachetelor lente și a luat în considerare, de asemenea, un set îmbunătățit de instrucțiuni autonome pentru meks-urile de luptă pe care le-a reprogramat recent în afara domurilor. Fiecare mic detaliu a contribuit la apărarea Denali.

În timp ce Anna se îngrijea de el, el trecea prin mișcările fizice obligatorii, dar ea părea să simtă distanța lui. Stând deasupra lui, și-a pus mâinile pe umerii lui și s-a aplecat aproape, astfel încât el a fost forțat să o privească. „Fă dragoste cu mine!” a insistat ea, chiar dacă el făcuse asta în ultimele treizeci de minute. „Vreau toată atenția ta, exact așa cum eu sunt concentrată pe tine. Suntem făcuți unul pentru celălalt.”

Dar el era frustrat de intervenția ei și a făcut-o să se rostogolească de pe el. „ O flotă imperială ar putea veni să ne distrugă, iar eu sunt ocupat să-mi pregătesc apărările. Tu și cu mine am experimentat raporturi sexuale în numeroase variante. Am catalogat deja experiențele și am sortat datele. Există

nu este nevoie să continuăm asta. Alte lucruri sunt mult mai importante. Care este scopul de a repeta un experiment de atâtea ori, mai ales unul de succes?

Ea s-a dat jos din pat și l-a privit cu ochii mari care s-au umplut repede de lacrimi. „Un *experiment*? Nu este nevoie să continuăm asta? Ce vrei să spui?”

Erasmus nu putea înțelege. „Nu ai fost mulțumit? Cred că m-am descurcat suficient de bine. Am terminat pentru acum. Alte preocupări sunt mult mai importante.”

Ea și-a ridicat vocea la un strigăt. „Am terminat pentru acum? Un experiment? Asta sunt eu pentru tine? Nu înțelegi? Te iubesc, Erasmus.”

„Desigur, sunt sigur că așa este.”

Genunchii Annei s-au îndoit, iar ea a căzut la podea. „Nu simți nimic pentru mine? Ți-am dat întreaga inimă și suflet, tot ce am. Am crezut că ești iubitul meu perfect, dar eu ... eu sunt doar un *experiment* pentru tine?” A șters lacrimile din ochi și și-a apucat hainele în timp ce se clătina spre ușă. „Alte lucruri sunt mai importante? Cu noul tău corp, am crezut că vrei să ai emoții umane.”

„Da, aceasta este una dintre prioritățile mele, dar în acest moment, nu pot fi întârziat de nevoile biologice. Mintea este superioară corpului. Nu poți înțelege asta?”

Ea a replicat: „Am crezut că simți o dragoste profundă pentru mine—dar tot ce ai învățat a fost cum să minți mai bine!”

Erasmus a reflectat la izbucnirea ei pentru un moment. „Cum am mințit?” A accesat amintirile sale despre execuția lui Gilbertus, comparând experiențele, amintirile, sentimentele sale față de Anna, așa cum erau ele. Nu le înțelegea pe deplin. Avea o afecțiune clară pentru ea, dar ea simțea cu siguranță mult mai puternic față de el.

Lacrimile i s-au adunat în ochi și au curs pe obraji. Nu s-a obosit să le șteargă și le-a permis pur și simplu să curgă. El a găsit acest lucru curios, dar doar pentru un moment înainte de a-și îndrepta atenția în altă parte, așa cum trebuia să facă.

Se întreba dacă acesta era locul unde ar trebui să se ceară iertare de la ea. A decis că va trebui să se ocupe de asta mai târziu, când va fi o prioritate.

Într-o coincidență fericită, două alte idei despre reprogramarea robotului s-au conectat în timp ce gelcircuitul său continua să proceseze. O soluție posibilă! „Nu pot să-mi pierd timpul cu interacțiunile noastre personale chiar acum.” A apucat hainele sale. „Trebuie să vorbesc cu oamenii de știință în arme.”

Plângând necontrolat, Anna a ieșit în fugă în coridor și a alergat spre unul dintre hangarele cymek acum goale. A presupus că se va aduna lângă

să plângă până când i s-au făcut obrajii roșii și ochii umflati. Putea să se ocupe de asta mai târziu. Acum, emoțiile capricioase ale Annei îi aminteau de Serena Butler cu decenii în urmă și de bebelușul ei care plângea constant.

Fără ca Anna să-l mai distragă, avea spațiul și intimitatea de care avea nevoie și capacitatea de a se concentra asupra chestiunilor vitale.

După ce a depus o mare cantitate de efort în căutarea unui lucru, cineva poate descoperi că realitatea este destul de diferită de ceea ce se aștepta.

—Avertismentul Școlii Mentat

Vorian Atreides știa că cea mai bună modalitate de a evita atacatorii era să rămână constant în mișcare. Un om vânat ar trebui să doarmă în o casă sigură diferită în fiecare noapte și să se mute de la un loc de muncă la altul, de pe o planetă pe alta.

În acest caz, totuși, Vor era atât vânătorul, cât și vânatul. Voia ca asasinii Harkonnen să vină aici și avea nevoie să-și omoare dușmanii înainte ca aceștia să ajungă la el. Sosirea lui Willem a complicat situația, dar se putea baza și pe tânărul său companion. Willem era dornic să lupte alături de el. Prea des în viața sa, Vor încercase să o facă singur. Acum, cei doi lucrau și planificau împreună.

Erau pregătiți.

Scavengerii lui Korla aveau puține sisteme sofisticate în avanpostul lor din dărâmături, dar oamenii erau conștienți de securitate, păzind propriile bunuri. Pentru a menține pacea între lucrătorii ei, Regina Gunoiului a instalat senzori și alarme în întreaga rețea subterană, chiar și în secțiunile afectate de instabilitatea recentă a metalului lichid. Oamenii ei trebuiau să se îngrijoreze mai mult de furtul între ei decât de orice amenințare externă, deoarece puțini vizitatori veneau la Corrin. Totuși, aici era puțin de valoare portabilă, cu excepția a ceea ce ei înșiși excavau.

Dintr-o abundență de precauție, imediat ce Willem s-a alăturat lui, Vor a început să aleagă noi și secrete locuri pentru ei, fără a petrece mai mult de o noapte în fiecare loc înainte de a se muta. Pe o planetă sălbatică și necontrolată ca aceasta, era greu de spus câți oameni știau unde se aflau în orice moment dat.

Vor intenționa ca Valya și Tula Harkonnen să-l găsească - dar în termenii săi. Nu voia să fie surprins, așa cum fuseseră ei pe Chusuk. Vor și Willem au fost norocoși că au supraviețuit acelei întâlniri; data viitoare, trebuia să vadă inamicul venind.

Fără a-l notifica pe Korla sau pe altcineva, Vor a folosit un instrument specializat pentru

deblochează o cameră pe care știa că este neocupată—acasă la unul dintre minerii morți din recentul inundație de metal lichid. A lăsat fostele lor cazări încuiate astfel încât un observator casual—sau un asasin dedicat—să creadă că încă locuiesc acolo.

După ce ceilalți răscumpărători au adormit, el și Willem și-au luat bunurile modeste și s-au mutat în tăcere în întuneric. Vor a lăsat de asemenea dispozitive de monitorizare mici pe pereții tunelului, în special chiar în afara fostei sale camere, c are l-ar alerta la orice manipulare. A petrecut câteva săptămâni pregătindu-se pentru atacul eventual, construind apărări secrete, chiar implantând explozibili mici dar puternici în locuri neobservabile, ca o surpriză suplimentară.

Simțindu-se temporar în siguranță în noua lor cameră ascunsă, Vor s-a așezat pe o bancă de perete, luând prima tură de observație în timp ce Willem prindea puțin somn pe unul dintre paturi. După trei ore, îl va trezi pe tânărul bărbat, iar ei își vor schimba locurile. Întunericul din jurul lor era iluminat doar de strălucirea slabă a unui display holo care transmitea o proiecție a tunelurilor. În prezent, arăta doar pasaje întunecate și goale și numeroase camere sigilate unde răscumpărătorii dormeau.

Vor a verificat kitul de arme asigurat la talie; Willem avea unul de-al său într-un alcov de depozit lângă patul său. Fiecare kit conținea un cuțit, o pușcă cu proiectile, unelte compacte și o bară de forțare.

Vor îi plăcea această cameră pentru că era una dintre cele câteva care aveau o trapa de evacuare de urgență pe peretele din spate. Când și-a făcut drum în interior și a verificat ieșirea din spate, a fost destul de mulțumit. Tapa din spate ducea într-un tunel adiacent și sus, spre suprafața pustie.

Pe pat, Willem a căzut într-un somn agitat, dar Vor a rămas alert, privind la holoproiecția nemișcată a tunelurilor. Privea.

* * *

AFARĂ, MEMBRII RĂMAȘI ai echipelor Sisterhood s-au strecurat invizibil prin întunericul roșiatic, convergând spre așezarea de recuperare. Femeile descoperiseră numeroase căi de acces în așezarea labirint, dar acum se concentrau pe un sistem de ventilație rar folosit care le oferea acces la tuneluri.

Când Valya, Tula și alte două surori comando au trecut printr-o trapă neagră în camerele adânci și protejate de dedesubt, Tula a intrat înaintea surorii sale. Valya a aruncat o privire înapoi în noaptea sumbră, apoi a intrat și a închis ușa în tăcere în urma lor. Echipa a coborât în complex, ajungând în coridoarele camerelor de dormit baricadate.

Folosind degete agile, sora Ninke a folosit unelte pentru a deconecta sist emul de alarmă rudimentar de la prima ușă sigilată. După ce a terminat, a pășit

înapoi la lăsa unul dintre ceilalți comando să-l deschidă cu grijă. Chiar și cu sistemele de securitate dezactivate, vechea ușă recuperată scârțâia.

În camera slab iluminată, două figuri s-au mișcat, bărbați care au reacționat la zgomotul neașteptat, dar nu suficient de repede. Într-o blurare, Cindel a căzut peste primul bărbat cu daghera ei, în timp ce Valya a trecut pe lângă ei și l-a ucis pe al doilea bărbat. Bărbații abia au scos vreun sunet. Valya nu își putea permite ca acum să sune o alarmă.

Iluminând cu o lanternă mică, Tula a îndreptat o rază de lumină spre fețele celor două victime, dar amândoi erau bărbați mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare. Niciunul nu era un Atreides, dar Valya nu se aștepta ca misiunea să fie atât de ușoară.

Mergând prin cameră, ea a deschis ușa opusă care ducea în complexul mai mare. Pe coridor, a zărit alte figuri stealth care se mișcau. Bine, altă echipă de comando a ei intrase deja, iar câteva momente mai târziu a primit un semnal care confirma că a treia echipă a intrat și ea. Au început căutarea completă.

Acum puteau toți să vâneze, iar în curând sarcina ar fi fost finalizată. Vor găsi rapid cei doi Atreides.

* * *

DUPĂ CE A STAT FĂRĂ MIȘCARE, treaz, dar lăsându-se dus într-o stare meditațională, Vor a revenit la o conștientizare completă când a văzut o sclipire de mișcare pe imaginea holo. Forme elegante și întunecate se mișcau prin enclavă—unde cu siguranță nu aparțineau. L-a împins pe Willem, i-a pus o mână peste gura tânărului când s-a trezit și a arătat spre ecran.

Willem a luat în tăcere kitul său de arme din nișă. Vor avea deja al său. Amândoi erau pregătiți. Cei doi bărbați au observat formele feminine alunecând ca uleiul prin tuneluri pentru a se reuni în afara camerei anterioare a lui Vor. Siluetele întunecate s-au oprit, s-au regroupat și apoi și-au forțat drumul în interior.

Vor și-a strâns armele, știind că încăperea era goală. La câteva momente după, femeile îmbrăcate în negru erau din nou afară, adunate laolaltă în confuzie evidentă. Apoi au început din nou să vâneze.

„Fii pregătit," a șoptit el. Willem transpira și respira neregulat în timp ce încerca să se mențină calm. „Știam că vor veni."

Imaginile erau întunecate și indistincte, dar Vor a decis că o siluetă semăna clar cu Tula Harkonnen; dacă era Tula, atunci Valya ar putea fi cu ea, pentru a se asigura că atacul a fost de succes. Sperase la asta.

Privindu-i, a decis să acționeze pe cont propriu. Planificase pentru asta. Numărând secundele, a atins un declanșator pentru a activa explozibilele pe care le-a implantat în pereți. Răcnetul detonației a trimis unde de șoc prin tuneluri. Pe ecranul portabil, a văzut corpuri îmbrăcate în negru.

izbinderea în pereți … și apoi secțiuni ale tunelurilor instabile alunecând în colaps.

Korla și restul jefuitorilor ar trebui să fie trezi acum. Vor trebuia să preia controlul asupra crizei.

În proiecția pâlpâitoare de pe imagerul avariat, Vor a văzut câțiva dintre străini întinși nemișcați, în timp ce alții săreau departe. Nu se aștepta să-i omoare pe toți; acesta era doar primul pas, dar era pregătit să se ocupe de ei. A numărat trei corpuri, nu era sigur cine erau, dar spera ...

Willem s-a uitat la el cu ochii strălucitori. “Pentru Orry.”

Vor a dat din cap. “Să mergem.”

Una dintre femeile supraviețuitoare a descoperit imagerul implantat. A scanat dispozitivul, a urmat semnalul și apoi l-a scos din perete. Chiar înainte ca holo să se dizolve într-o fum de statică, Vor a văzut-o îndreptându-se în jos pe tuneluri spre locul său de ascunzătoare. Comando-urile au alergat pe coridor, îndreptându-se în direcția lui. Apoi ecranul a arătat doar static.

Blestemând, Vor a apucat brațul tovarășului său și l-a împins spre hatch-ul de evacuare din spate și afară în coridorul lateral. Willem a răsuflat greu în timp ce alergau, „Ai văzut ce au? Ce fel de arme au?”

„Nu știu exact, dar nu-mi place ce am văzut.”

Alarmele subterane au sunat; lumini strălucitoare de chihlimbar au pâlpâit în interiorul scărilor. Vor și Willem au fugit în tăcere. Ajungând la ultima ușă de la vârful scării abrupte, au ieșit afară pe suprafața plină de moloz. Sub cerul înstelat al lui Corrin, peisajul aspru părea și mai străin decât în timpul zilei. Vor l-a grăbit pe Willem spre cealaltă parte a unui morman de zgură, unde s-au ascuns. Nava lui nu era departe, afară în deschidere, dar nu avea intenția de a fugi acum că l-a atras pe Harkonnen aici.

În curând, a auzit o voce strigând. „Vorian Atreides, aceasta este Valya Harkonnen. Capcanele și trucurile tale nu ne pot opri. Destul cu fuga. E timpul să te confrunți cu justiția pe care o meriți - să aduci onoare înapoi în casa noastră și moarte casei tale.”

Vor și Willem au scos amândoi pistoale compacte cu proiectile din kiturile lor de arme și s-au pregătit să tragă.

„Ai putea continua să te ascunzi,” a strigat Valya, „sau ai putea ieși și accepta provocarea noastră. Știi că așa este destinat să fie, Atreides - noi împotriva voastră. Accepti, sau sunteți lași?”

În lumina lunii, Vor a zărit cele două femei Harkonnen în costume negre, în timp ce alte patru femei au apărut în spatele lor. Se întreba câte mai erau.

Putea să vadă cât de mult voia Willem să se lupte cu ei, câștige sau piardă. Vor simțea

la fel—dar ce se întâmplă cu celelalte surori comando de acolo? Valya adusese fără îndoială cele mai bune cu ea. Se îndoia că sora lui Griffin ar accepta cu adevărat un duel corect, fără întăriri care să intervină dacă el și Willem ar obține avantajul.

Și cei doi Atreides erau aici singuri.

Înainte să poată răspunde, Vor a auzit multe alte voci—bărbați și fe mei. În lumina lunii a văzut forma robustă a lui Korla din Corrin ieșind, îmbrăcată în capa ei strălucitoare din metal fluid. Mulți războinici furioși o însoțeau, bine înarmați cu puști de proiectile mari. Iluminatoarele lor puternice au scăldat zona stark în lumină strălucitoare.

„Cine naiba ești?" a cerut Korla lui Valya și însoțitorilor ei. Părul ei neîngrijit și ciufulit îi dădea un aspect și mai sălbatic decât de obicei. „Și de ce sunteți aici?"

Valya s-a uitat la ea cu dispreț. „Eu sunt Maica Superior a Surorilor. Am o vendetă legitimă împotriva a două fugitive pe care le adăpostești."

„Și eu sunt conducătorul acestei lumi, și nu ne pasă deloc de legile tale sau de vendeta ta," a răcnit Korla. „Aceasta este Corrin."

„Am lansat o provocare lui Vorian și tutorelui său. Atreides trebuie să plătească pentru crimele lui Vorian împotriva Casei mele. Eu și sora mea ne vom lupta cu ei în combat personală și vom rezolva această dispută aici și acum—fără intervenția ta."

Când Korla s-a întors, capa ei din metal fluid a pâlpâit și s-a agitat. „ Aceasta este lumea mea, și voi interveni în orice mod doresc."

Vor a ieșit din ascunzătoare cu Willem lângă el, atrăgându-le atenția. „ Korla din Corrin, dacă ne putem baza pe oamenii tăi să împiedice acele alte femei să ne atace, ne vom confrunta cu cele două care ne provoacă. Asta vor … și ceea ce *eu* vreau. Nu văd alt mod de a încheia această dușmănie amară. Harkonnenii m-au urât pe nedrept timp de opt decenii. Dar realitatea este aici, totuși, și sunt pregătit să fac față."

Korla a scos un sunet de dispreț. „Și ce a făcut el pentru a merita o astfel de furie? Este un iubit care te-a părăsit?"

Fața Valyei s-a umplut de dezgust. „El l-a ucis pe fratele meu, Griffin."

Știind că nu va avea niciun efect asupra urii ei, Vor a spus simplu: „Nu i-am făcut rău fratelui tău. El a fost prietenul meu. Am încercat să-l salvez."

Ea arăta bolnavă. „Minți, Atreides."

Surprinzător, sora Cindel, Adevărul, a făcut o față încruntată. Fruntea ei era încrețită. „Maica Superior … el spune adevărul. Nu există minciună în afirmația lui."

Vor și-a ridicat bărbia, rămânând acolo unde era. „Așa cum am spus, nu l-am ucis pe Griffin." Se aștepta pe deplin ca ea să-l acuze că a făcut acuzații false.

Abulurd Harkonnen al lașității la sfârșitul Jihadului Butlerian, dar dintr-un motiv oarecare nu a menționat asta.

Valya s-a clătinat, ca și cum ar fi încercat brusc să-și recupereze echilibrul, dar apoi propria ei determinare a făcut-o să se îndrepte. „Încă nu cred asta. Vorian Atreides mi-a otrăvit propriul Adevăr."

„Nu mă așteptam la altceva de la tine," a spus Vor. Nu putea nici măcar să se simtă dezamăgit. „Ești atât de hotărât pe răzbunare."

„Amândoi vom lupta împotriva ta!" a insistat Willem, privindu-l cu furie pe Tula. „Tu*ai* ucis *fratele* meu."

Regina Gunoiului s-a uitat în jur la oamenii ei. Chiar în spatele ei, Vor a observat-o pe femeia zveltă pe care o salvase din inundația de metal fluid. Ochii lui Horaan Eshdi străluceau în lumina iluminatoarelor. „Avem destul de puțină distracție aici," a spus Korla. „Să-i vedem luptând."

Scavengerii au murmurat în acord.

Vor a pășit înainte cu Willem alături. Valya și Tula Harkonnen stăteau împreună, cu celelalte femei îmbrăcate în negru aranjate în spatele lor ca arme pregătite. Vor credea că Surorile rămase ar putea reuși să înfrunte orice rezistență pe care scavengerii ar încerca să o opună, dar numărul de oameni și arme le-ar face cel puțin să se gândească de două ori. Lucrătorii lui Korla și-au strâns rândurile în jurul celorlalte Surori, chiar împingându-le înapoi.

Deocamdată, tabloul era sub comanda lui Vor.

Puneți pistolul său cu proiectile în toc, a șoptit lui Willem: „Sunt capabili să se miște într-o neclaritate și să folosească tehnici pe care nu le-ai văzut niciodată." A pășit spre Valya, bănuit că ea ascunde arme, dar și el avea ale sale. Nu se așteptase niciodată ca aceasta să fie o luptă corectă.

Curios, Tula a rămas în urmă, așa că Vor i-a făcut semn lui Willem să facă la fel, chiar dacă tânăra femeie ucigașă era cea pe care o vânau de la bun început. A auzit vocile joase ale mulțimii de scavengeri, dar celelalte Surori au rămas acolo unde erau, blocate de arena de luptă.

Vor nu a văzut niciun motiv să întârzie. Această confruntare se apropia de un punct culminant de ani de zile. Pe măsură ce zorile roșii ale dimineții colorau cerul, el și Valya s-au învârtit unul în jurul celuilalt încet și cu precauție, ghemuiți în poziții de luptă pe molozul fostului mare oraș al mașinilor.

Duelul îi consuma conștiința, îi ascuțea simțurile. Își observa duș manul cu o concentrare intensă, a văzut un mușchi tremurând într-unul dintre brațele ei, dar nu a reacționat. Ea îl testa. A distins ceea ce ar putea fi un pumnal ascuns la șoldul ei. Nu avea nicio îndoială că Valya l-ar folosi dacă ar vedea oportunitatea.

Valya s-a îndreptat spre el, iar el s-a furișat rapid pe lateral pentru a o lăsa să treacă, dar nu s-a întors să se confrunte cu locul unde credea că ar trebui să fie ea. În schimb,

amintindu-și de trucurile pe care Griffin Harkonnen le-a folosit în timpul luptei lor, s-a lăsat la pământ și a rostogolit în direcția Valyei înainte de a se ridica în picioare, sperând că a ales corect.

Cumva, Valya s-a materializat la câțiva pași în stânga lui. Pentru un moment care nu a durat mai mult decât o respirație prinsă, părea să aște pte ca el să facă următoarea mișcare.

În spatele lui, spre îngrijorarea lui, și-a dat seama că Willem și Tula își începeau propria luptă. Vor se luptase cu Tula o dată la o han pe Caladan, imediat după ce ea l-a ucis pe Orry. Vor a supraviețuit cu greu confruntării. Acum se temea pentru viața lui Willem, dar nu putea să-și abată atenția de la propriul său adversar.

În timpul ezitării sale, Valya s-a aruncat în aer și l-a lovit în mijlocul pieptului. Vor a clătinat înapoi. Când ea a sărit spre el pentru a finaliza atacul, el i-a lovit sărăcia picioarelor de sub ea. Valya a căzut la pământ cu o expresie de surpriză și iritare pe față.

Cufărul lui Vor striga de durere, dar și-a păstrat expresia neutră și ochii alertați în timp ce ea sărea în picioare, pregătită să-l urmărească din nou. Privind de la vulnerabilitatea ei aparentă, a vorbit cu o voce ciudată, groasă: “ Când mă voi apropia de tine de data aceasta, *mușchii tăi se vor îngheța.*”

La tonul ei înfricoșător și autoritar, Vor a descoperit brusc că nu se putea mișca. Era ca și cum corpul său s-ar fi transformat în piatră, o senzație înfricoșătoare și necontrolată. Totuși, concentrându-se, a reușit să scape de orice stranie stăpânire pe care ea i-a impus-o. Realizând că atacul era doar în mintea lui, l-a forțat deoparte. Privirea de încredere a Valyei a dispărut când l-a văzut alunecând spre stânga, din nou în mișcare și pregătit să contracareze.

Chiar atunci, zgomotul ascuțit al unei arme cu proiectile a răsunat, iar Valya și-a văzut sora căzând. S-a întors și a scos un strigăt brusc. “Nu!”

Tula se zbătea pe pământ, iar Willem se înălța deasupra ei, cu arma sa de proiectil trasă și fața întunecată de ură. Sângele curgea din umărul ei stâng, iar un braț atârna inutil. Tula s-a străduit să se ridice din nou în picioare, a scos un pumnal cu brațul ei bun și l-a înfruntat cu sfidare. Fața ei arăta furie și mândrie... dar și altceva, ceva mai blând?

„Ce fel de monstru pretinde că iubește un bărbat doar pentru a-l ucide?” a cerut Willem. „Fratele meu te-a iubit—o *Harkonnen*!”

Valya a sâsâit și a încercat să se arunce spre sora ei, dar Vor s-a aruncat asupra ei pentru a o opri să intervină.

Willem a ridicat din nou arma de proiectil.

Uneori, victoria este obținută într-un mod surprinzător, dar o îmbrățișez totuși, indiferent de metodă sau circumstanțe.

—ÎMPĂRATUL RODERICK CORRINO I, conversație privată cu Haditha

Când a ajuns deasupra planetei de cercetare întunecate, acoperită de ceață, Roderick a fost mulțumit de flota impresionantă pe care o adunase într-un timp atât de scurt. Venport nu s-ar fi așteptat la ei.

Transportoarele foldspace au apărut, iar roiul de nave de război imperiale a ieșit din imensele buncăre și a alergat spre Denali, umăr la umăr. Erau pregătiți să lupte.

De pe puntea navei amiral a lui Harte, Roderick a fost surprins să vadă că Directorul Venport a adunat o rețea defensivă neașteptat de robustă, având în vedere câte nave de război pierduse la Lampadas, precum și forța pe care o deviaseră pentru a-și proteja operațiunile de pe Arrakis.

Împăratul stătea cu mâinile la spate. „Se pare că nu a presupus că este în siguranță ascunzându-se aici, după toate."

Pe podul de lângă el, amiralul Harte a oferit un zâmbet mic. „Cea mai importantă parte, Sire, este că navele noastre sunt mai numeroase decât ale lor și avem o putere de foc generală mai mare. Va fi o provocare, dar îi vom înfrunta."

Roderick spera că amiralul avea dreptate. Era neliniștit că au lăsat Salusa mai vulnerabilă decât și-ar fi dorit, dar adevăratul său dușman, ultima spină în coasta sa, era chiar aici în fața lui. De îndată ce Venport Holdings va fi distrus, Roderick va putea crea o nouă rețea comercială pentru a desfășura comerț în întreaga Imperiu. Își imagina o eră de aur, fără rezistența butleriană la tehnologia comună și fără practicile de afaceri nemiloase ale lui Josef Venport.

Mult sânge fusese deja vărsat și nu ar fi fost o victorie ușoară. Cicatricile vor rămâne mult timp.

„Nu-i subestima," a avertizat Roderick. „Dacă Venport are laboratoare de arme acolo jos, s-ar putea să aibă surprize pentru noi." Acum că omul fusese trădat, rănit și împins într-un colț, ar fi fost furios, disperat și imprevizibil, și asta îl făcea în special

periculos.

Harte a spus: „Scuturile noastre sunt ridicate, Sire, iar navele VenHold din fața noastră au, de asemenea, scuturi Holtzman complete.” A făcut o pauză pentru a lăsa importanța să se instaleze. „La Lampadas, Sire, butlerienii au folosit lasgunuri pentru a trage asupra scuturilor. A fost o sinucidere pură... dar ce se întâmplă dacă Venport este suficient de disperat pentru a recurge la astfel de tactici?”

Împăratul a dat din cap. „Nici o șansă. Directorul poate fi nemilos, dar nu este nici irațional, nici sinucigaș.”

Ca o sfoară strângându-se în jurul Denali, flota imperială s-a apropiat. Navele VenHold au afișat aranjamente de porți de arme strălucitoare în timp ce se pregăteau să facă ultima lor apărare. Navele grupate au rămas nemișcate în orbită, iar Roderick a așteptat ca Venport să recunoască că a pierdut, deși Împăratul nu avea multe speranțe în acest sens.

El are pe Anna acolo jos. Roderick era sigur că Venport va încerca s ă folosească viața ei pentru a-și cumpăra propria.

Impatient, a deschis un canal larg. „Directeur Josef Venport, dacă te predai și îmi predai sora nevătămată, putem încheia asta fără alte pierderi de vieți.” Și-a dat seama că această situație era o întoarcere completă față de momentul în care navele VenHold au pus Salusa Secundus sub asediu. „Dacă dorești să-ți dovedești curajul luptându-ne, va fi o bătălie sângeroasă, dar cea mai mare parte a sângelui va fi al tău. Nu te înșela în privința asta, noi *vom* învinge. Ca un om de afaceri logic, ar trebui să știi când să-ți reduci pierderile.”

Venport a apărut în cele din urmă pe ecran, vorbind cu ei dintr-o cameră sigilată în domurile laboratorului de dedesubt. Era îmbrăcat impecabil, părul său roșcat perfect, dar Roderick a observat că fața lui părea oarecum obosită. Directeurul și-a îngustat privirea cu ochii săi albaștri, arătând o scânteie de f urie. „Manford Torondo era dispus să spună orice minciună, atâta timp cât îi satisface nevoile—mă așteptam la asta din partea lui. Dar ai încălcat și tu cuvântul tău, Roderick Corrino. Am avut o înțelegere. Am folosit forța militară a companiei mele pentru a zdrobi Butlerienii, iar apoi flota ta ne-a atacat când eram slăbiți. De ce ar trebui să am încredere în ceea ce spui după acea trădare?”

Roderick și-a strâns buzele într-o linie fermă. „Amiralul Harte a fost în afara contactului și opera sub ordine anterioare. Când flota sa a ajuns la Lampadas, nu era conștient de înțelegerea noastră. Atacul său asupra ta a fost cu adevărat rezultatul unei neînțelegeri nefericite. Nu am intenționat s ă se întâmple, și poate chiar aș fi fost dispus să mă cer scuze.” A îngroșat vocea. „Până când ai dezvăluit că ai ținut-o pe sora mea ostatică, că știai unde era tot timpul. Nu ar trebui să fii atât de pregătit să-mi arăți cu degetul, Directeur.” A ridicat vocea, vorbind cu autoritatea unui Împărat. „ Lasă-mă să vorbesc cu Anna. Acum.”

Venport părea neimpresionat. „Sora ta a înregistrat un mesaj pentru tine.

Ascultă-i propriile cuvinte.” Fără alte preambuluri, el a transmis o înregistrare.

Pe ecran, Anna zâmbea la imagist. Da, era ea, și părea să fie în interiorul uneia dintre domele Denali, cu o zonă de lucru cymek în spatele ei. Arăta sănătoasă, bine îngrijită, chiar mulțumită. Fruntea ei era încrețită într-o încruntare în timp ce se apleca mai aproape. „Acesta este un mesaj pentru f ratele meu. Dragă Roderick, sunt aici și sunt în siguranță. Directorul Venport mă ține în siguranță, mă supraveghează îndeaproape.” A zâmbit plăcut. „Mai important, sunt*fericită*. Iubitul meu este aici pe Denali! Totul este minunat, iar directorul Venport spune că pot rămâne cât timp vreau. De fapt, el insistă.” Ochii ei se mișcau rapid. „Deși îmi este dor de tine. Te rog să vii și să mă vizitezi.”

Înregistrarea s-a încheiat și a fost înlocuită de fața lui Venport. Cu o voce ascuțită, el a adăugat: „După cum puteți vedea, draga voastră Anna este în siguranță pentru moment. Ar trebui să-mi mulțumiți—unul dintre agenții mei a salvat-o când barbarilor au preluat Școala Mentat. Cu siguranță ar fi omorât-o, î n timp ce eu doar am ținut-o aici pentru protecția ei, arătându-i toate politețurile. Plănuiam să o livrez vouă ca un gest de bunăvoință, dar apoi ați început să mă distrugeți. Dacă sunt la fel de disperat cum credeți că sunt, atunci nu mă forțați să-i fac rău. Opriți-vă postura agresivă, retrageți-vă navele și veniți cu un grup neînarmat pentru a negocia o soluție la această criză.”

A întrerupt brusc transmisia.

Roderick s-a frământat, a spus offline: „Poate ar trebui să ne retragem și să-i dăm un moment să respire. Trebuie să ajungă să-și dea seama că cea mai bună opțiune a lui este predarea.”

Mama Reverendă Fielle a stat lângă ei, observându-l cu atenție pe Josef Venport. „El o are pe Anna Corrino ostatică și cred că până acum nu i-a f ăcut rău. În asta, nu detectez nicio înșelăciune. Ea este singura lui monedă de schimb, așa că nu o va răni, Sire. Poți să-l presezi mai tare.”

Amiralul Harte a fost de acord. „Este periculos pentru tine să arăți sl ăbiciune acum. Aceasta ar trebui să fie bătălia noastră finală împotriva celui mai periculos om din Imperiu, acum că Manford este mort. Venport nu îți va f ace rău surorii tale. Știe că dacă *ar face* asta, nu ar exista nimic care să ne oprească din a șterge tot ce are.” Harte avea o expresie hotărâtă pe fața lui înroșită și și-a ridicat un pumn strâns. „Putem înfrunta Venport Holdings, captura Directeurul și pune capăt amenințării sale la adresa Imperiului.” Și-a îndreptat forțat degetele. „Îmi cer scuze pentru că sunt atât de deschis, Sire. Decizia este a ta, desigur. Directeurul m-a ținut pe mine și trupele mele prizonier, așa că asta este și personal pentru mine. Prea personal, se pare.”

Roderick a dat din cap. „Totul este personal, Amiral. Și acel om a scăpat de prea multe ori ca să-l subestimez din nou.” Își amintea cum

Venport a intrat în Camera Imperială de Audiență pentru a-l felicita după încoronare—știind în tot acest timp că *el* l-a asasinat pe Salvador. Norma Cenva l-a dus deoparte în momentul în care crima lui a fost expusă, iar Venport putea scăpa la fel de ușor acum. Ca un vierme uns.

Dar Roderick nu i-ar permite.

Din nava amiral, care fusese odată nava grandioasă a Împăratului J ules, Roderick privea flota sa imperială mare. „După tot ce a făcut acel om, nu-i voi oferi o cale de a-și salva fața, și nu mă voi retrage și nu voi trimite o echipă neînarmată de parcă am negocia doar un acord comercial! Timpul de a fi rezonabil a trecut, și nu voi arăta slăbiciune. Venport s-a făcut la fel de mult un dușman al Imperiului ca Manford Torondo vreodată. Avem avantajul. Să terminăm asta."

Amiralul Harte s-a îndreptat, părea mulțumit. „Este chiar sub noi—putem distruge cu ușurință domurile laboratorului din orbită."

„Sora mea este acolo jos, amiral. Este o nevinovată și a fost întotdeauna. Nu putem doar să bombardăm domurile. În aceste circumstanțe, vreau o lovitură chirurgicală."

Harte a dat din cap. „Îți faci lucrurile mai dificile, Majestate, dar se poate face. În primul rând, însă, trebuie să neutralizăm navele sale de război din orbită."

„În acest sens, amiral, poți proceda cu toate resursele la dispoziția ta."

Școala Fraternității învață că dragostea este periculoasă, ceea ce mi s-a părut întotdeauna derutant. Evident, există o mulțime de lucruri despre această emoție pe care nu le înțeleg.

—ERASMUS, Notițele finale Denali

Alarmele de invazie au sunat în întreaga laborator, dar Anna deja fugea. Nu-i păsa de problemele politice sau de flotele spațiale. Lumea ei se prăbușise. Sirenele chemau pe toată lumea la posturi, iar transmisiile militare de la flota VenHold aflată în orbită avertizau despre un atac iminent. Personalul Denali alerga prin coridoare în panică.

Dar Anna era prea absorbită de propria ei nenorocire. Și-a apăsat mâinile pe urechi, și-a aplecat capul și a continuat să alerge, neinteresată de criză. În starea ei de spirit, tot zgomotul suna ca o râsă batjocoritoare, strigăte fără față care păreau să o provoace cu o răsucire nemiloasă a cuțitului.

Inima ei nu era doar frântă; era distrusă. Mintea ei era deja o construcție fragilă ținută laolaltă de pânze de păianjen și amintiri, iar acu m se strânsese pentru a se ascunde de realitatea pe care nu putea să o suporte. Își predase inima, sufletul, cea mai profundă esență lui Erasmus. Își dezvăluise pasiunea, împărtășind fiecare sentiment cu el. Și fusese păcălită, trădată.

Era în întregime vina ei. Era conștientă că Erasmus era rece și lipsit de sentimente, o mașină de gândire malefică, dar Anna se înșelase crezând că s-a schimbat. Îl salvase de la o distrugere sigură în timpul căderii Școlii Mentat și credea că el simțea ceva special pentru ea în schimb. Credea că a reparat spiritul întunecat al robotului și l-a vindecat cu dragoste, ajutându-l să înțeleagă ce înseamnă să fii ființă umană.

Dar el a privit tot ce a făcut și i-a dat ca fiind nimic mai mult decât un experiment. Un *experiment*! Ea s-a simțit atât de violată. El a spus că a terminat cu ea, că nu are timp pentru ea. Alte preocupări erau mai importante.

Când era o fetiță tânără pe Salusa, Împăratul Jules o forțase să asiste la execuții publice și private brutale—„pentru binele ei”, spunea el—dar acele experiențe terifiante o marcase mai degrabă decât să o întărească. Fratele ei, Salvador, o chinuise de asemenea, furându-i fiecare șansă la fericire.

ea ar fi putut să fi avut; apoi el a trimis-o departe la Surorile de pe Rossak, unde credea că are prieteni, unde sora Valya îi fusese tovarăşă. Dar Valya o manipulase și pe ea, o păcălise să ia otravă „agony” care i-a distrus mintea. A fost un alt experiment!

În propria ei familie, Anna crezuse odată că Roderick, cel puțin, o iubea cu adevărat, că era de partea ei. Totuși, el nu dorea să se ocupe de excentricitățile ei, așa că a trimis-o la Școala Mentat.

Prea mulți oameni îi luaseră inima Annei, o strânseseră într-o prindere de fier și apoi o abandonaseră.

Erasmus ar fi trebuit să fie cel mai apropiat prieten al ei, iubitul ei, dragostea ei adevărată. Se dedicase complet lui ca linia de viață care îi menținea mintea afectată unită. Izolată aici pe Denali, cel puțin îl avea pe el, și pentru o scurtă perioadă fusese un paradis pentru ea. Fusese extrem de fericită.

Dar acum totul era distrus în bucăți. Disprețul superficial al lui Erasmus i-a arătat că, din nou, fusese păcălită de inima ei blândă. Nu era mai bun decât Hirondo, iubitul pe care frații ei îl trimiseseră departe de ea pe Salusa Secundus.

Erasmus distrusese relația lor, iar Anna nu mai avea pe nimeni altcineva. Niciunul dintre oamenii de știință sau lucrătorii din laborator nu îi erau prieteni. Chiar și bătrâna doamnă Orenna de pe Salusa—cea mai apropiată persoană pe care Anna a avut-o vreodată ca o mamă—era moartă. Anna nu mai avea nimic… doar disperarea, lipsa de speranță și amintirile amare.

Câte ori putea fi distrusă înainte să fie suficient? Dacă această criză actuală ar distruge întreaga facilitate Denali, ar putea fi o binecuvântare pentru ea.

Pe măsură ce alarmele asurzitoare continuau să sune, Anna s-a clătinat departe cu lacrimi curgându-i pe față. Jale fierbinte, sfâșietoare îi răscolea pieptul, dar nimeni nu a acordat cea mai mică atenție suferinței ei.

În cele din urmă, a dat peste un hangar cymek gol. Cu excepția câtorva walker rămase care încă patrulau pe peisajul distrus din afara domurilor, armata cymek era dispărută. Manford Torondo și fanaticii săi distruseseră mașinile de pe Lampadas. Poate că Butlerienii veniseră acum la Denali, și asta era ceea ce reprezentau alarmele.

Știa că invadatorii ar dori să-l omoare pe Erasmus, așa cum uciseseră atât de multe alte mașini gânditoare. După ce a trecut prin ce a trecut, nu-i păsa dacă îl sfâșiau pe Erasmus și îi disecau creierul gelcircuitry. Gândul o îngrozea pentru un moment. Dacă îl salva, poate că s-ar schimba, poate că ar cere iertare. O flacără de speranță a sărit mai sus în interiorul ei, dar a căzut din nou. Fusese atât de proastă. Acum vedea asta clar. Nu a fost o greșeală.

El era un robot malefic, așa cum au susținut întotdeauna Butlerienii, și ea se simțea respinsă că s-a îndrăgostit de un astfel de monstru fără inimă, calculat. Erasmus îi provocase intenționat sentimentele pentru a crea emoții pe care să le studieze, de parcă ea ar fi fost unul dintre exemplarele din laboratorul său!

Alarmele continuau să țipe, iar muncitorii de la VenHold se grăbeau să apere Denali. Anna a jurat că nu va lăsa pe nimeni să o rănească din nou și nu putea să se gândească la o durere mai mare decât durerea brută și ascuțită care o sfâșia din interior. Acum avea de făcut o singură decizie, o alegere care era a ei și a nimănui altcuiva.

În interiorul hangarului cymek, se uita afară prin feroneriile largi, la cețurile verzi care se învârteau. În întuneric, ceața plutitoare părea atât de pașnică, atât de liniștitoare. O va îmbrățișa dacă va intra în contact cu ea. Va respira ceața în plămâni și se va îneca în îmbrățișarea ei letală.

Ea a mers la ecluza și s-a închis înăuntru. Alarma interioară de precauție a fost acoperită de zgomotul din dome.

Prințesa Anna Corrino a ignorat avertismentele, a deschis hatch-ul exterior și a ieșit în aerul toxic al Denali.

* * *

PE MĂSURĂ CE EVALUAREA flotei imperiale nou sosite și calcula armele lor în raport cu apărările VenHold disponibile pe navele ghidate de Navigator în orbită, Erasmus și-a dat seama că această facilitate era într-o situație gravă. Alarmele continuau să țipe. Sperase la mai mult timp pentru a lucra la dezvoltarea unor apărări noi și eficiente, dar cele mai interesante concepte nu erau mai mult decât specificații de design sau, în cel mai bun caz, prototipuri netestate.

Mintea lui computerizată s-a concentrat asupra problemei; Directeur Venport ar dori evaluarea lui cât mai curând posibil. La fel ca dragul Gilbertus, Draigo Roget l-a ajutat să înțeleagă situația politică generală din Imperiu, explicând că Venport Holdings avea mai mulți dușmani decât doar Manford Torondo.

Erasmus se bucurase să vadă gândurile curate și ordonate ale Mentat-ului - posibilitate pe care o știa, datorită tehnicilor logice pe care le dezvoltase el însuși pentru ca Gilbertus să le împărtășească. Oamenii de pe Denali erau aliați naturali, adunați pentru a dezvolta modalități de a lupta împotriva Butlerienilor, dar acum dușmanul lor era Împăratul însuși. Și toți ar trebui să lupte împreună pentru a supraviețui.

De-a lungul existenței sale, Erasmus a forjat o serie de alianțe neortodoxe; unele au fost eficiente, în timp ce altele l-au surprins în

modul greșit. Eșecurile—în special Serena Butler și tânărul Vorian Atreides—au fost de obicei cauzate de comportamentul uman imprevizibil. Speciile l or ignorau frecvent declarațiile simple pe care le numeau promisiuni. Împăratul Roderick Corrino încălcase o promisiune făcută lui Josef Venport, iar acum părea sigur că Denali va cădea.

Cercetătorii Tlulaxa crescuseră pentru Erasmus un nou corp, așa cum a fost solicitat, dar a fost nevoie de dulceata Annei Corrino pentru a-i arăta complexitățile și nuanțele de a fi uman. Anna l-a ajutat să înțeleagă sentimentele ciudate și esoterice cauzate de influențele biologice și schimbările chimice. După ce a analizat tânăra femeie pentru o perioadă foarte lungă de timp, în sfârșit a crezut că începe să înțeleagă.

Atât înainte, cât și în timpul Jihadului, ca robot într-un corp frumos din metal fluid, el studiase sute de mii de subiecți experimentali, construind o bază de date de observații. Dar acestea fuseseră întotdeauna analize externe, iar acum, cu această formă umană crescută din celulele lui Gilbertus, putea experimenta senzațiile direct.

Anna se aștepta la atât de mult de la el - mai mult decât putea oferi - și știa că era dezamăgită. Asta îl deranja și pe el, pentru că își dorea să poată înțelege acele emoții pe care le admirase atât de mult timp.

Din păcate, pur și simplu nu avea timp pentru ele acum. Prioritatea era evidentă: Denali era sub atac. A analizat aranjamentul navelor Imperiale și s-a pregătit să facă un raport rapid către Directeur Venport.

Navele VenHold care stăteau în apărarea lui Denali urmau să fie problematice, și-a dat seama. Norma Cenva nu și-ar sacrifica niciodată prețioșii Navigatori, nici măcar pentru supraviețuirea acestei facilități de cercetare. Era irațională în legătură cu creațiile ei și avea o influență semnificativă asupra lui Josef Venport. Asta însemna că navele de război disponibile nu erau de sacrificat, indiferent de avantajele strategice, ceea ce limita planurile robotului.

El a calculat că, dacă Directorul ar sacrifica toate spațiile mari VenHold într-un atac masiv, ar putea înfrunta sau, cel puțin, respinge flota i mperială, în ciuda numărului mai mic. Cel puțin, i-a permis să formuleze un plan în care oamenii de știință și personalul supraviețuitor de pe Denali—inclusiv el și, desigur, Anna—ar putea scăpa. Asta era esențial.

Dacă el și Anna ar scăpa, ar putea continua studiile lor în altă parte. Poate atunci el ar putea deveni o persoană cu drepturi depline, dar astfel de lucruri durează. În ultimele câteva luni, a învățat mai multe despre umanitate decât în întreaga sa existență anterioară. A îmbrățișat tristețea și vinovăția din cauza morții lui Gilbertus și o furie autentică față de Manford Torondo și Butlerieni—și, da, satisfacție, chiar bucurie, când a văzut imagini cu liderul Butlerian fiind sfâșiat.

Și apoi a fost Anna, cu grija și dragostea ei. Ea îl adora, ceea ce uneori era opresiv și enervant, dar avea intenții bune, iar el era cu siguranță atașat de ea. Nu, era mai mult decât atât. Intensitatea emoțiilor sale ar putea deveni, în cele din urmă, ceea ce ea numea dragoste. De fapt, i s-a spus că dragostea este un spectru, cu grade variate de sentimente în diverse situații. Credea că ar putea fi undeva pe acel spectru.

Într-o încercare disperată de a negocia cu Împăratul, Directorul Venport a difuzat înregistrarea veselă a Annei pe care Erasmus o creaseră cu atât de multă grijă pentru ea. Roderick trebuie să o iubească pe Anna la fel, dar dragostea din partea unui frate era o varietate diferită a acelei emoții particulare, deși Erasmus nu înțelegea foarte bine diferența dintre dragostea pasională pe care Anna o îndrepta către el și dragostea familială apropiată pe care o simțea pentru un frate. Sau dragostea respectuoasă pe care Gilbertus o avea pentru el.

Asta a fost un alt lucru de investigat când avea timp și oportu nitate, când nu erau întreruperi și alarme....

Într-o clipă de iluminare, Erasmus și-a dat seama că a rănit-o pe Anna cu respingerea sa bruscă—o rănise teribil—când ea doar dorea să iubească și să fie iubită la rândul ei. Asta nu era atât de mult de cerut. S-a oprit să-și revizuiască amintirile despre expresia ei distrusă, disperarea ei abjectă în timp ce fugise în coridoare. A o răni fusese neintenționat din partea lui și nu parte a vreunui experiment. Pur și simplu fusese preocupat de lucruri mai importante.

Cu toate acestea, fusese atât de devastată, încât Erasmus s-a simțit… trist? Vinovat?

În trecut, robotul ar fi arhivat pur și simplu acele observații pentru o evaluare ulterioară, dar nu dorea să o rănească pe Anna, nu voia să o facă tristă. Se întreba dacă acest incident ar fi putut să o afecteze ireparabil. Era un specimen atât de fragil.

Și ea devenise mai mult decât un simplu experiment, mult mai mult.

Poate că ar trebui să se explice ei, iar mai devreme ar fi mai bine decât mai târziu, mai ales dacă Denali cădea și forțele Imperiale preluau domurile laboratorului. Nu dorea să piardă acea ocazie. Deși avea sugestii defensive pentru Directeur Venport, a decis că prioritățile sale ar trebui acum să fie găsirea Annei Corrino. Nu părea logic, dar părea corect.

S-a întors în camerele lor, dar ea nu era acolo. Asta nu l-a surprins, pentru că ea fugise plângând. Probabil se ascundea undeva, iar toate alarmele stridente trebuie că o speriau. Ar fi vrut ca Erasmus să o consoleze, iar el învățase tehnici pentru a face asta. Se va scuza față de ea, ceea ce ar trebui teoretic să fie eficient.

Erasmus a căutat în diverse laboratoare fără succes și, în cele din urmă, a mers la hangarul cymek, doar pentru a-l găsi deschis și gol. Lumina de la ușa de aer a fost activată, arătând că fusese folosită în ultimele minute sau două. El

s-a încruntat, apoi a legat datele din imaginile de observație și a adus cele mai recente înregistrări. Pe ecran, a privit-o pe Anna cum se împiedica în hangar, plângând și dezorientată. Și-a strâns mâinile la cap. Arăta complet mizerabil.

Apoi, spre uimirea lui—nu, emoțiile păreau diferite de asta. Era groază? Sau necredință?—Anna a intrat în ecluza și a ieșit în atmosfera corozivă a Denali. Tonul de alarmă care semnala o utilizare neautorizată a ecluzei părea complet irelevant în mijlocul zgomotului de fundal urgent.

Erasmus fusese un robot pe întreaga sa existență, dar știa cât de delicată ar fi forma biologică a Annei. Ea nu putea supraviețui mult timp acolo, în acel amestec de gaze imposibil de respirat.

Ecluza se resetase, iar el și-a dorit să aibă corpul său puternic din metal fluid, sau chiar unul dintre meks-urile de luptă mai greoaie care odată îi păstraseră nucleul de memorie. A scanat imaginile exterioare și a văzut că Anna nu mersese mai mult de o sută de pași de clădire. A privit-o cum se prăbușește în genunchi, apoi se prăbușește și cade înainte.

Nu a fost timp să cheme ajutor. Erasmus a simțit o strângere de durere ciudată în piept... neliniște și frică. Nu era timp! Trebuia să acționeze.

A pășit în camera de decompresie, a sigilat-o și a început ciclul, ignorând alarmele. Anna era la doar câțiva pași distanță, dar era afară. Corpul său minunat, crescut din celulele lui Gilbertus, avea slăbiciunile sale, dar protejatul său avea o constituție puternică și ar trebui să reziste suficient de mult. Tlulaxa putea întotdeauna să-i crească unul nou, dar în acest moment trebuia pur și simplu să o salveze pe fragila Anna—să o ridice și să o ducă înapoi în camera de decompresie. Odată ajunsă în zona locuibilă, putea primi tratament la Centrul Medical Denali. Va reuși. Trebuie să supraviețuiască.

O putea vedea prin fereastra din ușa camerei de decompresie. Ea zăcea acoperită de ceațele verzi-gălbui, dar nu se mișca.

Ușa de aerisire s-a deschis în sfârșit, iar Erasmus a sărit afară pe suprafață. A alergat cu un ritm bun - știa cum să alerge. Se antrenase și își testase limitele mușchilor săi. Forma sa fizică, fără îndoială, ar fi fost afectată de aerul ostil, dar Dr. Danebh sau unul dintre ceilalți oameni de știință Tlulaxa ar putea rezolva asta. Nu era îngrijorat pentru el - era îngrijorat pentru Anna.

Dar acidul arzător din gura și nasul său era inconfortabil și foarte deranjant. Și-a ținut respirația în timp ce alerga, dar înainte de a o putea găsi, a trebuit să înghită mai mult aer. Imperativ biologic. Când a înghițit o respirație, era ca și cum ar fi înghițit un râu de foc. Vaporizările caustice i-au ars țesutul pulmonar cu o durere șocantă, iar ochii săi ardeau de parcă cineva ar fi aruncat o mână de ace fierbinți și ascuțite în ei.

Erasmus era șocat. Planul său de a alerga și de a o recupera pe Anna se destrăma rapid. Chiar și cu avansul său, după câțiva pași abia putea vedea. A tușit și a tras adânc aer în piept, ceea ce a făcut situația mult mai gravă. Pielea lui a început să se umfle și să ardă. Chiar și țesătura hainei lui a devenit maronie și a început să fumege, dar a continuat să lupte înainte. Trei pași suplimentari. Apoi încă doi—mai aproape de Anna. Putea aproape să întindă mâna și să o atingă.

Cu ceva dificultate, a ajuns lângă Anna. Erasmus s-a lăsat în genunchi lângă ea, ridicându-i corpul mic. Ea s-a zbătut și a tușit, corpul ei fiind zguduit de spasme. Ochii ei erau albaștri ca laptele și deja fuseseră arși în orbire de aerul acid.

Erasmus abia o putea vedea pentru că propria lui viziune era neclară și arzătoare, dar o ținea, o legăna.

A vorbit, cuvintele lui fiind aspre și brute. „Anna, nu am vrut să te rănesc." Fiecare respirație pe care o lua provoca din ce în ce mai multă daune, de parcă ar fi fost golit din interior. Nu știa dacă Anna îl putea auzi, dar totuși a rostit cuvintele. „Îmi pare teribil, teribil de rău. Ești iubirea mea. M-ai învățat ce este important în viață."

Când Anna a tușit, sângele întunecat și fumegând a picurat din gura ei. De parcă ar fi simțit că el era acolo, a întins mâna să-i atingă fața. S-a străduit să-i audă vocea, dar cuvintele ei erau puțin mai mult decât o respirație zgomotoasă și ezitantă. „Erasmus al meu—"

Anna Corrino a murit în timp ce el o ținea. Erasmus a tras-o mai aproape de corpul său biologic, știind că țesuturile sale corporale eșuau. Atmosfera mortală îi va mânca carnea, oasele, dar s-a gândit că creierul s ău, nucleul gelosferic, va supraviețui. Anna era deja o formă arsă și desfigurată, dar chiar și vederea lui asupra ei s-a topit într-un amestec neclar de culori, apoi în negru, pe măsură ce și-a pierdut ochii.

Erasmus s-a gândit doar la cât de frumoasă a arătat Anna când a făcut dragoste c u ea mai devreme, așa cum l-a învățat, atingerea delicată și persistentă a buzelor lor. Deoarece oamenii de știință ar trebui să crească un alt corp pentru el, poate că ar putea găsi suficiente celule viabile pentru a o clona și pe Anna.

Dacă mai rămânea ceva din Denali și laboratoarele sale de cercetare.

Dacă cineva l-ar fi găsit vreodată.

Când a încercat să se miște, Erasmus a descoperit că nu mai avea control asupra mușchilor. Membrele i-au cedat. A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut, întins pe pământ lângă Anna. Adânc în amintirile sale despre literatura și cântecele umane, s-a gândit la legendele îndrăgostiților sortiți să moară în brațele celuilalt. Și a apreciat ultimele cuvinte ale Annei către el.

Numele său.

Reevaluând acum, Erasmus a crezut că ar fi putut să o fi iubit cu adevărat pe Anna în cel mai bun și pur mod posibil; cumva, simulând dragostea, a atins mai mult decât așteptările sale, fără să-și dea seama. Acum înțelegea că dragostea l-a făcut să facă ceva imprudent, alergând aici în atmosfera mortală. Împotriva logicii, el presupusese că ar putea să se întoarcă pur și simplu la dom după ce o salva.

Anna spusese că Frăția învăța că emoția dragostei era periculoasă, iar acum el avea o bănuială despre de ce. Era mult mai mult de învățat despre multe lucruri, dar s-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia.

În jurul său, corpul său fizic fuma și făcea bule, acizii curățându-i carnea împrumutată, mâncând până la os, apoi uzându-i craniul și prăbușind structura care susținea sfera de gelcircuit. Prin toate acestea, gândurile lui Erasmus continuau să se învârtă, și el se gândea că acest destin nu era deloc ceea ce se așteptase.

Când cochilia biologică s-a dizolvat în cele din urmă, expunându-i nucleul de memorie la gazele distrugătoare, a fost șocat să simtă cum gândurile îi se topesc, se dispersează, se dezintegrează. În cele din urmă, acizii au distrus gelul, ștergând fiecare ultim vestigiu al lui Erasmus, până la ultima întrebare.

Valoarea unui ostatic este determinată de cât de mult este iubit sau necesar.—DIRECTORUL GILBERTUS ALBANS, înregistrările Școlii Mentat

Alarmele din domele Denali erau destinate să inspire un sentiment de urgență și determinare într-o criză, totuși rezultatul principal a fost să provoace panică. Josef a trebuit să-și strângă dinții și să se calmeze pentru a putea gândi clar. Nu putea să-și permită să pară intimidat în fața Împăratului.

Ca Director al Venport Holdings, avea cele mai bune minți la dispoziția sa; el reprezenta viitorul civilizației, triumful rațiunii asupra barbariei. Sperase că Roderick Corrino crede același lucru, dar acum știa că omul pur și simplu își desfășura propria vendetă personală.

În ciuda obstacolelor, în ciuda trădărilor din toate părțile, Josef știa că trebuie să existe o soluție. Trebuia să găsească o modalitate de a câștiga—și cu Anna Corrino ar putea cel puțin să-l forțeze pe Împărat să vorbească.

Josef se stabilisează în birourile care odată aparținuseră Administratorului Noffe ca un loc pentru a se concentra. Draigo stătea în atenție tăcută lângă el; chiar și Mentatul era în impas să sugereze o soluție ingenioasă.

„Trebuie să găsim o cale de ieșire din asta,” spuse Josef. „Cum ne pute m opune forțelor Imperiale? Cum luptăm? Există mai mulți genii consolidate pe Denali decât pe orice altă lume din Imperiu, și i-am adus aici dintr-un motiv.”

Mentatul îmbrăcat în negru a dat din cap. „Da, Directeur, și au un stimulent substanțial să-și amintească de ce sunt aici. Dar majoritatea genilor tale sunt teoreticieni, nu strategii militari. Ei dezvoltă idei.”

Biroul vechi al lui Noffe, construit pentru a acomoda administratorul Tlulaxa, era prea mic pentru Josef, dar s-a așezat la el oricum. „Suntem sub amenințare *în acest moment*— nu este timp de pierdut cu idei esoterice.”

Frustrat, Josef a oprit alarmele automate, iar o tăcere amenințătoare s-a așternut peste complexul de domuri. „Acea gălăgie nu ajuta. Oamenii mei sunt deja suficient de tensionați. Am nevoie ca toată lumea să se concentreze.” S-a uitat în jur, nerăbdător, iar stomacul i s-a strâns. „Unde este Erasmus? Trebuia să prezinte un raport. Mă așteptam să ofere soluții—pentru propria sa supraviețuire dacă

fără alt motiv.”

Draigo s-a încruntat. “Robotul este de obicei de încredere. Voi trimite cereri de informații.”

Pentru a o sută oară, Josef și-a dorit ca Cioba să fie aici. Soția lui era ca un timon pentru nava lui care deriva. Cu sângele ei de vrăjitoare și pregătirea din Sisterhood, ar fi putut găsi o soluție, iar cel puțin, prezența și îndrumarea ei l-ar fi putut inspira să vină cu o soluție viabilă. Dar ea era departe acum și voia să fie în siguranță. Era mai bine pentru ea pe Salusa. Era sigur că ar scăpa dacă i s-ar întâmpla ceva, și apoi s-ar întoarce în Sisterhood.

Oamenii de pe Denali nu aveau opțiunea de a scăpa, totuși. Aceasta ar trebui să fie ultima lor apărare.

În orbită, navele imperiale nu s-au dat înapoi. În schimb, ele se aflau într-o postură amenințătoare, cu toate armele activate. Înainte de a deschide focul, Roderick a transmis din nou. “Directeur Venport, cer să văd dovada vieții î nainte de a lua în considerare negocierile. Lasă-mă să vorbesc cu sora mea.”

Judecând după imaginea Împăratului de pe ecranul de comunicare, omul nu dormise recent. A lui Adevărată stătea lângă el, așa că Josef nu putea minți; din fericire, nu trebuia să o facă. „Stăpâne, sora ta este în siguranță și confortabilă aici — complet oblivioasă la evenimentele care au loc și la pericolul în care se află. Nu i-am spus cum m-ai trădat. Siguranța ei depinde acum de acțiunile tale.”

Ochii Împăratului erau injectați cu sânge. „Arată-mi-o, și s-ar putea să decid să nu te anihilez.”

Josef a observat forțele Imperiale apropiindu-se deasupra. Numeroase nave VenHold se pregăteau să le facă față, dar multe dintre vasele sale aveau încă nevoie de reparații după ce fuseseră avariate la Lampadas. Nu erau în condiții de luptă optime.

Josef trebuia să câștige timp. „Ușor de făcut, Stăpâne. O voi aduce pe Anna. Apoi putem în sfârșit să negociem o soluție acceptabilă.” A întrerupt transmisia și s-a uitat la Draigo. „Acolo, Împăratul și-a arătat slăbiciunea. Trimiteți-mi-o pe Anna Corrino.”

* * *

DAR TINERA nu putea fi găsită. Niciunde.

Draigo a trimis o convocare prin sistemul de intercomunicare al laboratorului, iar când ea nu a răspuns, a făcut o transmisie prioritară. „Oricine a văzut-o pe Anna Corrino, vă rugăm să ne informați. Este extrem de urgent.”

Încă nimic. Nu puteau găsi nici pe Erasmus. Căutările lor nu au dat niciun semn al robotului independent.

Josef și-a ridicat vocea. „Nu înțeleg. Acestea sunt dome autonome! Cum pot lipsi?”

Draigo a dublat eforturile de căutare, chemând toți oamenii de știință, inginerii și trupele de securitate să inspecteze fiecare coridor, să r ăscolească fiecare cameră. Mentatul s-a înconjurat de ecrane de afișare și a revizuit fiecare înregistrare de supraveghere, scanând prin înregistrări cu viteza accelerată a minții sale, absorbind multiple linii de input.

Anna Corrino nu era greu de observat în imaginile recente. Draigo a observat că părea distrusă, mergând neuniform și plângând. A privit-o cu m intră în hangarul cymek și trece printr-un aerodrom pentru a ieși în aerul liber - spre moartea ei sigură. Și mai surprinzător, Erasmus a alergat după ea la doar câteva minute după. Amândoi au ieșit afară neprotejați.

Draigo a considerat cele zece cymek-uri de patrulare care au rămas la Denali, forme de walker rămase care fie erau în reparație, fie nu erau pregătite să se alăture asaltului Lampadas. Dar corpurile de mașină erau suficient de funcționale pentru a mărșălui afară. A instruit cymek-urile de patrulare să circule în jurul domurilor și să găsească unde au fost văzuți ultima dată Anna și Erasmus.

Ajustând intrarea la ecranele sale, a privit cum marii walker-i căutau zona din imediata apropiere a domurilor, traversând terenul accidentat. Imagerii lor foloseau porțiuni diferite ale spectrului pentru a filtra fumul toxic și pentru a tăia prin întunericul sumbru.

În câteva minute, doi cymek-i au dat peste o pereche de pete în formă umană. Chiar și reziduurile fuseseră în mare parte mâncate de ceața acidă, lăsând doar siluete și fragmente de os. Cymek-ii au făcut imagini de înaltă rezoluție, mărind.

Gândurile și proiecțiile lui Draigo se învârteau înainte, dar el știa deja răspunsul teribil.

Unul dintre cymek-i s-a întins cu delicatețe, ca și cum ar fi testat dexteritatea mâinilor sale mecanice mari. A ajuns în petea mai mare și a scos o sferă argintie-albăstruie—sau ceea ce a mai rămas din ea: nucleul de memorie al lui Erasmus. Pe măsură ce cymek-ul o ridica, sfera s-a prăbușit și a început să se scurgă ca o substanță sintetică gelatinoasă-metalică care picura pe pământ.

Draigo și-a închis ochii. Ostaticul lor, singura lor monedă de schimb pentru a preveni o înfrângere sigură, era mort—împreună cu Erasmus.

* * *

CÂND A DESCHIS canalul către Împăratul Roderick în nava sa amiral, Josef știa că supraviețuirea sa, viitorul VenHold, operațiunile îndepărtate de condimente de pe Arrakis—tot ce avea—era în joc. Își făcuse calculele și a văzut că navele sale Navigator rămase încă puteau oferi o bună luptă, la fel și câțiva cymek de patrulare. Putea să se apere împotriva unui atac frontal al trupelor imperiale, dar doar pentru o vreme.

Nu ar fi fost suficient și nu ar fi putut să-l păcălească pe Roderick pentru mult timp.

În acest moment, trebuia să-l facă pe Împărat să-l creadă și trebuia să crea dă el însuși, astfel încât să poată minți și să câștige timp valoros. Sau, ar putea încerca să fie evaziv pentru ca Adevărul să nu-i detecteze minciuna, oferindu-i o șansă să găsească o cale de a scăpa. Poate că în timpul haosului ar putea zbura cu o navă privată, lăsând totul în urmă. Moștenirea Venport ar continua cumva, deși ar putea fi ascunsă în vălul istoriei.

Cu o expresie de piatră, s-a confruntat cu Roderick Corrino pe ecran. Împăratul părea extrem de nemulțumit când nu l-a văzut pe Anna acolo. „ Cer să-mi văd sora imediat."

„Aș dori să vă ajut, Domnule, dar ea este în prezent indisponibilă", a spus Josef cu o voce enervant de calmă. „Nu poate vorbi cu du mneavoastră." Era adevărul. Trebuia să fie atent la alegerea cuvintelor.

„Dacă nu o poți aduce, atunci bluffezi. Vom începe să tragem asupra navelor tale în orbită și vom continua până când Anna devine 'disponibilă.'" Împăratul s-a aplecat înainte pentru a semna.

„Așteaptă!" Josef și-a blestemat răspunsul abrupt, știind că a dezvăluit prea mult. A observat o subtilă sclipire în expresia Adevărului, în timp ce ea stătea lângă Roderick. „Sora ta este cea mai puternică pârghie a mea. Amândoi știm asta. Și Adevărul tău poate auzi că nu mint—Anna a venit de bunăvoie la mine. A vrut să fie aici. Nu am constrâns-o să vină aici în niciun fel."

Fielle s-a oprit, părea incomod. „Spune adevărul, Sire."

Josef a răbufnit: „Retrageți-vă navele și dezactivați-vă armele pentru a putea vorbi ca doi oameni de afaceri."

„Eu sunt *Împăratul*, și sunt aici pentru a face dreptate. Când va deveni Anna disponibilă?"

Josef a încercat să nu spună o minciună flagrantă, dar nu a putut să spună decât: „Nu pot spune."

Sora Fielle a intervenit, întrebând într-un ton aspru: „Va *putea* vreodată să vorbească cu noi?"

A încercat să se gândească la o modalitate prin care să răspundă cu sinceritate. „ Nu voi dezvălui mai multe despre situația mea. Retrageți-vă navele, Sire."

Roderick și-a ridicat vocea într-o cerere. „Este sora mea încă în viață?"

Pulsul lui Josef acum bătea repede. Simțea cum îi roșesc obrajii. Orice răspuns ar fi fost o minciună, iar orice ezitare ar fi dezvăluit și ea adevărul. S-a întins înainte pentru a termina transmisia tocmai când Fielle s-a întors către Împărat. „Din păcate, sora dumneavoastră este moartă, Sire. Comportamentul lui Josef Venport o confirmă, fără nicio îndoială."

Fața lui Roderick s-a căzut. Vocea lui a ieșit rece și goală. „ Demonule, Venport!"

Aproape imediat, bombardamentul a început.

Există mai multe moduri de a câștiga o bătălie decât poate învăța cineva. Și chiar mai multe moduri de a pierde.

—VORIAN ATREIDES

Tula fusese împușcată în umăr, iar în momentul de ezitare bolnavă al Valyei, Vor ar fi putut să sară asupra ei și să o doboare. Arma proiectilă a l ui Willem era îndreptată direct spre capul tinerei femei în timp ce ea stătea în fața lui, ținând un pumnal și sângerând. O mișcare a degetului său ar fi putut să o omoare.

Dar Tula s-a confruntat cu el, fără să clipească, fără să fie provocatoare, părea că nu îi este nici măcar frică. A așteptat cu un anumit curaj și noblețe, ca și cum ar fi fost pregătită să accepte soarta ei, oricare ar fi fost aceasta. Totuși, cu doar câteva luni în urmă, comisese un act odios și laș prin uciderea lui Orry.

Privind tabloul, Valya a înghețat de groază, realizând evident că dacă ar ataca acum pe Vorian, atunci Willem ar ucide-o pe sora ei. Pauza a durat doar câteva secunde, dar părea că se întindea la nesfârșit. Vor a simțit ceva neobișnuit în aer, ceva neașteptat. Era îngrijorarea acestei femei dure și vengeful o reflecție a dragostei ei pentru Tula? Era lidera Surorilor capabilă de o astfel de emoție?

„Dacă vrei să mă omori, Willem Atreides, nu te pot opri", a spus Tula, „ și înțeleg de ce o faci. Durerea teribilă a pierderii tale justifică răzbunarea t a… la fel cum durerea pierderii lui Griffin ne-a justificat acțiunile. I ndiferent cine l-a omorât."

Comentariul l-a surprins pe Vor. Harkonnenii și-au justificat ura față de el timp de generații, găsind un motiv după altul pentru a continua dușmănia împotriva unui om de paie din trecut. Nimic din toate acestea, însă, nu justifica măcelărirea unui tânăr nevinovat în noaptea nunții sale, doar din cauza numelui său.

„Dar dacă mă omori", a continuat Tula cu o notă ragged în vocea ei, „vei omorî și un Atreides. Vezi, eu port copilul lui Orry."

Willem s-a retras. „Minți!"

Vor a simțit o lovitură bolnavă. Era aceasta o trucă disperată pentru a-și salva propria viață?

Valya s-a uitat la sora ei cu groază. „Nu poate fi adevărat!”

Tula a zâmbit trist și și-a schimbat corpul, făcând-o să se încrunte de durere din cauza rănii sângerânde de pe umăr. S-a uitat la Valya și a spus: „ Dar este adevărat, dragă soră. De fapt, mi-a plăcut de Orry, așa că, deși am urmat comanda ta de a-l ucide, am făcut dragoste cu el mai întâi.” Vocea ei s-a blocat, dar s-a forțat să continue să vorbească. „Când m-am întors la Wallach IX, m-ai felicitat pentru ceea ce am făcut... dar tu nu l-ai întâlnit niciodată pe Orry, nu-i așa? Nu-l cunoșteai. Am văzut bunătatea evidentă în el. Dar, chiar și așa, am făcut ceea ce mi-ai poruncit să fac—pentru tine și pentru Casa Harkonnen.”

„Eu refuz să cred asta!” Valya s-a uitat la sora ei cu o repulsie completă.

Vor nu simțea nicio simpatie pentru lidera călugărițelor cu mână de fier, nici pentru tânăra Tula, naivă. Tot ce putea să gândească era patul stropit cu sânge și Orry, nevinovatul, măcelărit. „Nu ai arătat nicio regret când ți-ai scris cuvintele pe perete în sângele lui.”

„Valya mi-a spus ce să scriu”, a spus Tula. „Eu doar am livrat mesajul.”

Deși Willem încă îndrepta arma proiectil la ea, mâinile lui tremurau acum. Tula continua să se uite la sora ei, de parcă tânăra Atreides nu ar fi fost deloc acolo. Și-a apăsat o mână pe rana de pe umărul zdrențuit în timp ce spunea: „Valya, știi că nu mint când spun că sunt însărcinată. Și știi că este copilul lui Orry.”

Stând printre Surori, Cindel a dat din cap, dar Valya nici măcar nu s-a uitat în direcția Adevărului. Mama Superioară era palidă, cu ochii strânși, respirând repede. Vor s-a gândit că ar putea chiar să se năpustească și să o omoare pe Tula însăși—și ar fi trebuit să o oprească. Nu pentru a o proteja pe Tula… ci pentru copil. Un copil Atreides.

Ignorând-o pe sora ei și ceilalți comando femei, Tula a lăsat pumnalul pe pământul stâncos cu un zgomot ascuțit. S-a ridicat în picioare și s-a î ntors către Willem, și-a întins brațele. „Termin-o, dacă asta trebuie să faci. Pentru binele lui Orry, ia-mă ca pe un sacrificiu și apoi termină cu asta. Pentru Harkonnen și Atreides.”

„Spune adevărul,” a spus Valya, iar cuvintele l-au lovit pe Willem ca o palmă. „Ea *este* însărcinată cu copilul lui.” A strigat către cer, „Sora mea însărcinată cu un *Atreides*!”

Încă pregătit să sară, Vor i-a spus lui Willem un avertisment, care își ținea arma îndreptată spre capul Tulei, „Ai mare grijă să iei decizia corectă aici. Dacă o omori pe Tula, ai putea să omori copilul propriului tău frate.” Intuiția lui îi spunea de asemenea că Tula spunea adevărul și că nu era o capcană. Era prea real; expresiile și comportamentul ei erau prea reale. Era însărcinată. Vor nu dorea sânge Atreides pe mâinile lor—și Valya nu dorea să verse sânge Harkonnen.

A făcut un pas prudent spre tânăra Maică Superior, gândindu-se că ar putea exista o altă cale de ieșire din asta. „Eu sunt cel pe care-l vrei. Eu sunt cel pe care l-ai dorit întotdeauna. Am cauzat căderea lui Abulurd după Bătălia de la Corrin și l-am forțat la exil în Lankiveil. Am fost acolo când fratele tău Griffin a murit, chiar dacă eu nu l-am ucis. Încheie-ți vendeta împotriva Atreidelor aici și acum și îndreaptă-ți furia asupra mea în schimb. După asta, dă-i lui Willem libertatea de a-și trăi propria viață—astfel încât sora ta și copilul ei să poată fi în siguranță."

„De ce ar trebui să te ascult?" Ochii Valyei erau de oțel.

Vor i-a oferit un zâmbet rece. „Mai avem încă ceva de rezolvat." Nu simțea frică, nu acorda atenție celorlalte surori comando care veniseră aici să-i o moare, nu-i păsa de Korla sau de scavenzii fascinați care urmăreau scena acum. „ Te voi înfrunta aici—precum Griffin și cu mine ne-am înfruntat odată în si etch-ul de pe Arrakis, înainte de a pune deoparte diferențele noastre. Dar am nevoie de asigurări pentru siguranța lui Willem."

Regina Deșeurilor i-a întrerupt. „Voi face aranjamentele în numele lui. Vorian Atreides s-a descurcat destul de bine cu noi aici, a salvat chiar și câțiva dintre ai noștri. Vom avea grijă ca tânărul Willem să plece nevătămat, fără nicio intervenție din partea acestor femei."

Surorile aveau un folder spațial în orbită, iar cu *New Voyager*, Vor avea propria sa cale de ieșire de pe planetă, dacă supraviețuia. Korla se va asigura că Willem ajunge la Salusa Secundus—dar Vor trebuia să o înfrunte mai întâi pe Valya.

Willem și-a pus în sfârșit arma la brâu, iar Tula aproape că a căzut din cauza rănii sângerânde. În timp ce Vor și Valya continuau să se confrunte ca arme cu trăgaci sensibil, una dintre Surorile comando a aplicat un medpack de prim ajutor pe rana Tulei. Sora mai slabă și mai în vârstă s-a uitat în sus și a dat verdictul ei. „Are nevoie de mai multă îngrijire decât pot să-i ofer aici, Maică Superior Valya. Trebuie să o ducem înapoi la nava principală."

„Nu încă", a spus Valya. S-a întors din nou către Vorian. „Va dori să vadă asta. Trebuie să o vadă."

Lumea lui Vorian s-a concentrat asupra adversarului său mortal, iar el s-a a plecat, pregătit să lupte pentru viața sa. A reconsiderat înțelepciunea acestui lucru, pentru că știa că, chiar dacă îl învingea pe Valya Harkonnen aici, chiar dacă era o luptă corectă în fața martorilor, era sigur că ea va dori răzbunare după toate … că s-ar putea să nu-l lase niciodată pe Willem să-și trăiască viața în pace.

„Eu sunt cel pe care îl învinuiești pentru tot ce a mers prost cu Casa Harkonnen", a spus Vor cu o voce puternică, subliniind ideea. „Sunt responsabil pentru tot—nu aceasta este concluzia la care ai ajuns? Dacă viața mea este singura plată pe care o vei accepta pentru acea datorie, atunci vino și ia-o."

El a văzut doar un singur mod în care Harkonnenii ar ceda vreodată. A fost pregătit pentru asta de la bun început.

Într-o mișcare fulgerătoare, Valya a sărit și l-a lovit, trăgându-l de pe picioare. El s-a ridicat înapoi, dar ea era o dervișă, dezlănțuind ani de ură și vină acumulate. El a contraatacat, dar abia putea să-i lovească. Când a r eușit să-i dea o lovitură puternică în zona mijlocului, ea a ignorat-o și și-a intensificat atacul. Abilitățile ei de luptă erau mult superioare celor ale lui Griffin și, evident, superioare propriilor sale abilități.

Trecând printr-o tuse de sânge, Vor a privit în sus și a văzut o strălucire ucigașă în ochii întunecați ai Valyei. A vorbit prin buze sângerânde: „Când mă vei ucide, vei fi în sfârșit mulțumită? Vor fi fiecare dintre Casele noastre întregi din nou?” Trebuia să o facă să vadă nebunia obsesiei ei. Era ca un om pe patul de moarte, încercând să îndrepte o viață întreagă de greșeli, reale sau percepute.

„Oprește-te, Valya”, a implorat Tula. Arăta cu pielea gri, iar jumătatea dreaptă a costumului ei întunecat era îmbibată cu sânge.

Dar Valya a venit din nou spre el.

Din lovitură în lovitură, Vor a văzut statică roșie în jurul viziunii sale. Capul îi suna în timp ce ea își lovea palmele deschise de tâmple, dar acestea nu erau lovituri mortale. În vuietul din urechile sale, putea auzi strigătele scavenților Corrin, chemându-l să o înfrunte. Era sigur că Valya intenționa să-l omoare. Dacă doar ar permite, ar putea încheia această dușmănie. A avut o viață lungă și era obosit în atât de multe feluri.

Valya l-a trântit la moloz, s-a aruncat peste forma lui întinsă, lovindu-l. A folosit toate abilitățile sale pentru a bloca încercările ei repetate de a-i da o lovitură mortală, dar energia lui se diminua. Durerea a izbucnit dintr-o duzină de răni diferite, fiecare dintre ele fiind aproape crippling.

Pe de o parte, Willem striga cu dezamăgire.

Valya știa cele mai letale locuri pentru a lovi un corp uman. O făcea intenționat, încercând să-l facă să sufere, fără a-l omorî. În cele din urmă, el a simțit cum întregul ei corp se schimbă și ea s-a pregătit pentru lovitura finală. Ea urma să lovească ca un ciocan și să-i zdrobească craniul.

Și Vor era pregătit pentru

asta.

Adevărul și onoarea sunt aliații celor drepți. Disperarea și înșelăciunea sunt aliații celor moral slabi.

—ANARI IDAHO

Salva bruscă a împăratului Roderick a surprins echipajele de la bordul navelor VenHold avariate. Proiectilele cinetice s-au izbit de scuturile îmbunătățite, și chiar dacă nu au reușit să pătrundă, avalanșa de obuze explozive a suprasolicitat unele dintre generatoarele de scut care fuseseră î n reparare încă din bătălia de la Lampadas.

Pe măsură ce barierele se clătinau, împăratul Roderick stătea pe puntea sa de comandă, flancat de Adevăratul Fielle și amiralul Harte. „Continuați bombardamentul asupra acelor nave. Sistemele lor vor ceda în curând, dacă putem continua să tragem." S-a întors către Harte. „Cu inventarul nostru de proiectile, cât timp putem susține bombardamentul la această intensitate?"

Amiralul a întrebat un tânăr ofițer de pe punte, care a răspuns: „Am planificat pentru asta, Sire. Navele noastre poartă armament care este disproporționat față de modelul lor. Putem continua la această rată constantă timp de șapte ore. Nu pot spune dacă va fi suficient."

„Vom avea răspunsul nostru mai devreme de șapte ore." Împăratul a simțit o durere furioasă în interior care i-a ascuțit concentrarea într-o lamă de călău. Anna... o fată atât de nevinovată, naivă. Nu putea să creadă că Venport ar fi atât de prost încât să o omoare preventiv; prin urmare, tr ebuie să fi avut loc altceva. Un accident? O boală? O altă tragedie? Nu conta cu adevărat. În orice caz, ea era moartă. Roderick știa că sora sa fusese adesea propriul său cel mai mare dușman.

Deși nu a putut niciodată să-l ierte pe Venport pentru asasinarea fratelui său, acțiunile stupide ale lui Salvador au dus la propria sa distrugere. Anna, totuși, era doar o piesă de șah - o fată zăpăcită, fără absolut nicio înțelegere a rețelei încurcate în jurul ei. Venport o luase ostatică pentru propriile sale scopuri, iar acum era moartă.

Pentru asta, Roderick a jurat să-l distrugă pe Directeur și tot ce prețuia.

Apărătorii VenHold s-au luptat împotriva forțelor Imperiale, lansând o retaliere puternică, dar Roderick a rămas hotărât. Flota sa a continuat să înainteze. Ocazional, una dintre navele lui Harte se retrăgea, dar doar dacă suferise atât de multă daune încât nu mai putea funcționa corect. Totuși, restul flotei Imperiale continua să tragă. Învățase acest tip de necruțare de la Butlerieni.

„Continuați bombardamentul. Mențineți scuturile la maximum." Apărările lor invizibile erau un model complex și intermitent în care secțiuni ale sc uturilor Holtzman se suprapuneau, scăzând pentru a permite lansarea proiectilelor, apoi sigilând din nou golurile cu un timp de nanosecunde.

În curând, unele dintre vasele VenHold—în special navele comerciale neavariate care veniseră aici la apelul Normei Cenva—au devenit pricepute în a găsi și prezice acele slăbiciuni de nanosecunde, iar câteva proiectile au reușit să treacă și să avarieze grav două nave Imperiale. Alte scuturi eșuau de asemenea.

Asta l-a făcut pe Roderick și mai furios.

Amiralul Harte s-a întors către Împărat. „Dacă îmi permiteți să sugerez, Sire—domurile de laborator de pe suprafață sunt mult mai vulnerabile la bombardament decât aceste nave de război." Vocea lui a devenit mai aspră. „Și, din moment ce nu mai trebuie să vă faceți griji cu privire la protejarea unui ostatic nevinovat, aruncarea explozibililor suborbitali ar distruge, sau cu siguranță ar pune în pericol, operațiunile Venport. Aceasta este slăbiciunea lui."

Roderick s-a simțit îmbolnăvit. „Asta ar aduce o sfârșire rapidă și decisivă la asta, dar vreau ca Venport să fie în cătușe, tras înaintea tronului meu de pe Salusa. Nu putem pur și simplu să-l ștergem din orbită, oricât de satisfăcător ar fi. El ar trebui să fie condamnat și pedepsit corespunzător în fața întregului Imperiu, într-o execuție foarte publică și dureroasă." A dat din cap încet, știind cât de mult s-ar fi bucurat Salvador de asta. „Bombardați doar facilitățile de aterizare și domurile din jur. Acestea vor fi hangare și depozite de aprovizionare. Lăsați-l să știe că putem să-l eliminăm în orice moment, cu excepția cazului în care se predă."

În curând, rachetele și bombele lor s-au prăbușit pentru a produce explozii precis țintite pe suprafață, iar bombardamentul necruțător imperial asupra navelor de război VenHold a continuat. Chiar și cele mai puternice scuturi nu fuseseră niciodată concepute pentru a rezista la ore de bombardament neîntrerupt ca acesta.

Împăratul nu putea să-și îndepărteze privirea de la ecranele t actice, așteptând, *dorințând,* ca scuturile inamicului să cedeze.

În timp ce privea, una dintre navele VenHold a cedat în cele din urmă. Scuturile s-au stins, iar vasul a explodat—o pierdere care trebuie să fi provocat o lovitură psihologică severă inamicului.

Roderick a vorbit liniștit cu Fielle și amiralul Harte. „Am învățat un lucru sau

două din Jihadul Serenei Butler: Continuă să mergi înainte, perseverează, ignoră șansele. Determinarea noastră, simțul nostru de dreptate morală și refuzul nostru de a admite înfrângerea sunt mai puternice decât orice armă a inamicului.

A continuat bombardamentul de suprafață și focul de saturație. Apărările l or se slăbeau - Roderick putea vedea asta. Totuși, navele de război VenHold au distrus de asemenea trei vase imperiale și au incapacitat două altele. De pe puntea navei sale amiral, Roderick a urmărit totul desfășurându-se.

Chiar atunci, cu un zgomot de aer deplasat și o mică undă de presiune care a trecut peste punte, un tanc blindat Navigator a apărut în fața Împăratului.

Amiralul Harte a strigat, sărind să-l apere pe Roderick. Garda de pe puntea de comandă și-a scos armele. Unii dintre membri echipajului s-au ridicat din locurile lor. Dar Împăratul a rămas calm. S-a ridicat în picioare din scaunul de comandă. Putea vedea forma distorsionată a Normei suspendată în interiorul tancului, plutind în gaz de condimente portocalii. O întâlnise înainte.

Cameră blindată a ticănit și a clicat, adaptându-se la noul mediu cu un șuierat brusc surprinzător, în timp ce o supapă de suprapresiune elibera un miros de scorțișoară de melange. Roderick a făcut semn gardienilor săi să-și țină focul în timp ce a pășit curajos spre rezervor. „Norma Cenva, nu mă așteptam să te văd aici."

Capul umflat s-a uitat la el cu ochi supradimensionați, fără să clipească. Buzele ei s-au mișcat, iar vocea ei stranie, dintr-o altă lume, a venit printr-o difuzor pe rezervor. „Mulți Navigatori au murit. *Navigatorii mei*. În continuare, prezic că vei acționa împotriva Arrakis… operațiunile cu mirodenii. Nu pot permite asta. Acest conflict trebuie să se oprească."

Roderick nu a fost intimidat de forma ei bizară. „Acest conflict se va încheia când Josef Venport se va preda și va plăti pentru crimele sale—nu cu un moment mai devreme. El este responsabil pentru propria sa situație și pentru daunele suferite de Navigatorii tăi."

„Josef i-a făcut rău fratelui tău și nu a reușit să-și protejeze adecvat sora. Anna Corrino a fost greu de gestionat și și-a pus capăt zilelor."

Revelația l-a lovit pe Roderick ca o lovitură în stomac. S-a luptat pentru cuvinte. „Venport nu ar fi trebuit niciodată să o țină ca pe un ostatic."

„Sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă." Norma a rămas acolo în tăcere, ca și cum s-ar fi gândit. „Pentru Imperiul tău, însă, butlerienii au cauzat cea mai mare tulburare. Atomicele interzise au distrus Kolhar și câmpurile mele de Navigator. Abia mi-am salvat copiii la timp. Navele butleriene au distrus multe dintre vasele mele deasupra Lampadas. Grupul tău de luptă ne-a atacat când eram vulnerabili. Oamenii de știință ai tăi au torturat și au ucis pe Dobrec. *Tu* ești responsabil pentru instabilitățile de asemenea, Împărate Roderick Corrino. Aceasta trebuie să se termine."

„Nu am putut ignora asasinarea unui Împărat!”

„Certurile din familia ta nu sunt relevante. Universul este al nostru, dar trebuie să luăm deciziile corecte aici astăzi. Navigatorii mei trebuie să fie lăsați să plieze spațiul și să exploreze cosmosul. Ei vor crea țesătura comercială care leagă Imperiul împreună. Navigatorii mei trebuie să fie lăsați să evolueze, în toată măsura destinului lor.”

„Îmi dau seama că navigatorii tăi nu sunt participanți activi în acest conflict,” a spus Roderick. „Dacă Directorul Venport este învins, îi voi salva. Tu și colecția ta de oameni mutanți veți fi toți permisi să serviți sub control imperial.”

„Navigatorii mei trebuie să piloteze nave. Ei trebuie să fie liberi să călătorească prin Imperiu și dincolo de el. Trebuie să facem mult mai mulți de ai noștri, iar pentru asta trebuie să am melange. Nu pot tolera această interferență dăunătoare. Lăsați operațiunile cu mirodenii intacte și productive.”

Roțile au început să se învârtă în mintea lui Roderick pe măsură ce și-a dat seama că ea negocia cu el, dar fără cunoștința lui Venport. „Ca Împărat, pot asigura că condițiile tale sunt îndeplinite. Imperiul meu are nevoie de Navigatori. Am nevoie de transport maritim comercial sigur și stabil. Dacă consolidăm operațiunile de recoltare a condimentului pe Arrakis sub administrația Imperială și eliminăm orice contrabandiști de acolo, vei avea fluxul constant de melange de care ai nevoie. În beneficiul tău și al meu.” El și-a apropiat fața aproape de portul de vizionare. „Îți voi salva Navigatorii, Norma Cenva—dar Venport Holdings trebuie să cadă. Asta nu este negociabil.”

„Cum ai salva Navigatorii mei fără Venport Holdings?”

El a găsit curaj în interesul ei aparent. „Flota de Spațiu VenHold este un model bun, dacă ar fi sub conducerea cuiva altcineva decât Josef Venport. Venport Holdings, ca firmă, trebuie să fie dizolvată. Întregul Imperiu t rebuie să vadă că au fost învinși după ce l-au sfidat pe Împăratul lor.” A vorbit repede despre ideile la care se gândise, iar acum că a apărut oportunitatea, a profitat de șansa sa.

„Aș susține o flotă de nave mari unificată și fiabilă, ghidată fără greșeală de Navigatori. Propun crearea unei Gilde de Spațiu independente pentru a servi comerțului în întreaga Imperiu. Comunicația și transportul sunt țesătura care leagă civilizația noastră împreună în numeroase sisteme planetare. Comerțul trebuie să funcționeze fără a fi împiedicat de război sau de amenințarea războiului. Sub această nouă Gildă de Spațiu, voi avea grijă să aveți toți Navigatorii pe care îi doriți și tot condimentul de care aveți nevoie.” Își întări vocea. „Dar doar dacă Venport Holdings este învins și dizolvat.”

Norma a ezitat, luând în considerare posibilitățile din mintea ei avansată. „Foarte bine, voi îndepărta apărările din jurul Denali. Trupele tale pot ateriza și face

„așa cum dorești.”, Fielle a întrerupt, „Dar Josef Venport este strănepotul tău. Îl vei trăda?” „Josef este muritor și nesemnificativ. Pe marele drum al prezicerii, viitorul se desfășoară înaintea noastră. Am prezis o Gildă a Spațialilor așa cum propui. Acum trebuie să o facem să se întâmple.” Inima lui Roderick bătea cu putere. Poate că soluția putea fi atât de simplă, atât de directă? Norma a continuat, „Dar trebuie să am cuvântul tău, Împărate Roderick Corrino. Nicio altă trădare.” Ea și-a amplificat vocea astfel încât să răsune pe puntea navei amiral. „Jură, înaintea lui Dumnezeu și a acestor martori, că niciun Navigator nu va fi rănit, nici cei care au fost transformați, nici cei care urmează să fie transformați.”

„așa cum dorești.”, Fielle a întrerupt, „Dar Josef Venport este strănepotul tău. Îl vei trăda?” „Josef este muritor și nesemnificativ. Pe marele drum al prezicerii, viitorul se desfășoară înaintea noastră. Am prezis o Gildă a Spațialilor așa cum propui. Acum trebuie să o facem să se întâmple.” Inima lui Roderick bătea cu putere. Poate că soluția era atât de simplă, atât de directă? Norma a continuat, „Dar trebuie să am cuvântul tău, Împărate Roderick Corrino. Nici o altă trădare.” Ea și-a amplificat vocea astfel încât să răsune pe puntea navei amiral. „Jură, înaintea lui Dumnezeu și a acestor martori, că niciun Navigator nu va fi rănit, nici cei care au fost transformați, nici cei care urmează să fie transformați.”

„așa cum dorești.” Fielle a întrerupt, „Dar Josef Venport este strănepotul tău. Îl vei trăda?” „Josef este muritor și nesemnificativ. Pe marele drum al prezicerii, viitorul se desfășoară înaintea noastră. Am prezis o Gildă a Spațialilor așa cum propui. Acum trebuie să o facem să se întâmple.” Inima lui Roderick bătea cu putere. Poate că soluția putea fi atât de simplă, atât de directă? Norma a continuat, „Dar trebuie să am cuvântul tău, Împărate Roderick Corrino. Nicio altă trădare.” Ea și-a amplificat vocea astfel încât să răsune pe puntea navei amiral. „Jură, înaintea lui Dumnezeu și a acestor martori, că niciun Navigator nu va fi rănit, nici cei care au fost transformați, nici cei care urmează să fie transformați.”

„Așa cum dorești.”, Fielle a întrerupt, „Dar Josef Venport este strănepotul tău. Îl vei trăda?” „Josef este muritor și nesemnificativ. Pe marele drum al prezicerii, viitorul se desfășoară înaintea noastră. Am prezis o Gildă a Spațialilor așa cum propui. Acum trebuie să o facem să se întâmple.” Inima lui Roderick bătea cu putere. Poate că soluția putea fi atât de simplă, atât de directă? Norma a continuat, „Dar trebuie să am cuvântul tău, Împărate Roderick Corrino. Nici o altă trădare.” Ea și-a amplificat vocea astfel încât să răsune pe puntea navei amiral. „Jură, înaintea lui Dumnezeu și a acestor martori, că niciun Navigator nu va fi rănit, nici cei care au fost transformați, nici cei care urmează să fie transformați.”

„așa cum dorești.” Fielle a întrerupt, „Dar Josef Venport este strănepotul tău. Îl vei trăda?” „Josef este muritor și nesemnificativ. Pe marele drum al prezicerii, viitorul se desfășoară înaintea noastră. Am prezis o Gildă a Spațiului așa cum propui. Acum trebuie să o facem să se întâmple.” Inima lui Roderick bătea cu putere. Poate că soluția era atât de simplă, atât de directă? Norma a continuat, „Dar trebuie să am cuvântul tău, Împărate Roderick Corrino. Nicio altă trădare.” Ea și-a amplificat vocea astfel încât să răsune pe puntea navei amiral. „Jură, înaintea lui Dumnezeu și a acestor martori, că niciun Navigator nu va fi rănit, nici cei care au fost transformați, nici cei care urmează să fie transformați.”

Și-a încrucișat brațele peste piept. „Ai promisiunea mea imperială și promisiunea mea ca cap nobil al Casei Corrino. *Niciun Navigator nu va fi rănit.* Avem o înțelegere.”

Fără un cuvânt, Norma a pliat spațiul, iar rezervorul ei sigilat s-a retras cu un zgomot de tunet surd.

Roderick s-a uitat la amiralul Harte, a tras aer în piept și a spus: „Toate navele imperiale, opriți-vă imediat. Opriți focul asupra navelor VenHold.” Fruntea i s-a încrețit. „Dar continuați bombardamentul suprafeței.”

La mai puțin de cinci minute mai târziu, fără avertisment, fiecare dintre navele de apărare VenHold care înconjurau Denali a pliat pur și simplu spațiul și a dispărut, abandonând planeta laborator, lăsând-o goală și vulnerabilă. Îi amintea împăratului ce făcuse Norma cu flota VenHold care asedia Salusa.

Roderick a zâmbit la instalația care, dintr-o dată, nu mai era apărată. „ Amiral Harte, trimiteți trupele noastre—mii de soldați în vehicule de transport. Invadați planeta și arestați oamenii de știință.” A luat o respirație adâncă, agitată. „Și aduceți-mi pe Josef Venport.”

Lucrurile de mare valoare pot dispărea într-o clipă.

—o zicală din Pământul Vechi

Pe măsură ce Valya se pregătea să-l omoare, vocea răsunătoare a lui Korla părea să oprească timpul. „Destul! Îndepărtează-te de acel om sau vei suferi răni mortale.”

Vorian zăcea bătut și rupt pe pământ, așteptând ca următorul lovit să fie lovitura de grație. Era pregătit pentru asta. Într-un fel sau altul, trebuia să oprească această vendetă, chiar dacă asta însemna sfârșitul propriei sale vieți îndelungate. Cel puțin Willem ar putea supraviețui și prospera.

Dar Korla împiedica sfârșitul dușmăniei. „Lasă-mă să fiu terminat,” a croșetat Vor.

„Nu!” a strigat Willem. „Ucide-l, și te voi ucide.”

„Nu,” a spus Vor. „Nu, nu vei face asta. Această vendetă a durat prea mult, pentru prea multe generații. Trebuie să se oprească aici!”

Scavengerii care se adunaseră pentru a urmări duelul au pus acum capăt acestuia. Lucrătorii duri care supraviețuiseră atâtor dificultăți și-au ridicat puștile de proiectile și le-au îndreptat spre surorile commando supraviețuitoare. De asemenea, aveau daghere la șolduri și erau pregătiți să lupte. Dacă vreuna dintre surori se mișca, ar fi fost împușcată. Deși Vor înțelegea că nu se vor preda ușor cu abilitățile lor mortale de luptă, șansele nu erau de partea lor.

„Asta e suficient, am spus,” a repetat Korla. „Vorian Atreides pleacă de aici în viață.”

Valya a aruncat o privire ascuțită către ea. „Am venit până aici pentru a-i ucide pe Atreides. Intenționez să fac asta.”

„În viață, nu obținem întotdeauna ceea ce ne dorim”, a spus Korla într-un ton batjocoritor. „Te-ai distrat. L-ai învins.”

„Nu este suficient.”

„Dar am spus că este suficient”, a răspuns Korla, cu o mișcare a pelerinei ei din metal fluid. „Și eu conduc aici, nu tu.”

Valya părea sfâșiată între dorința ei de a-l ucide pe Vor și dorința de a face

să sufere cât mai mult posibil. Ea s-a uitat la toate armele mortale î ndreptate spre comando-urile ei, sute de războinici înarmați împotriva unei mână de femei. După ce a ajuns la o aparentă criză în mintea ei, s-a retras de la Vor, și-a ridicat mâinile în capitulare și a zâmbit disprețuitor la forma lui distrusă. „Vrei să-l las să fugă.”

„Da,” a spus Korla.

„Asta nu va pune capăt situației,” a spus Vor.

„Dar nu va trebui să mă mai deranjez cu asta. Du-te—mergi la nava ta. Zboară de aici înainte să-mi schimb părerea.”

Ochii întunecați ai Valei aveau o strălucire bruscă, de neînțeles. „Da, du-te. Escapează în nava ta, și noi vom continua să te vânăm.” Apoi, uitându-se la Tula însărcinată, a adăugat cu o voce care i-a făcut sângele lui Vor să înghețe, „În plus, dacă vreodată îmi schimb părerea, am întotdeauna un Atreides pe care îl pot omorî.”

Tula s-a retras în șoc, iar Willem a mârâit: „Este copilul fratelui meu. Aparține lui Caladan, alături de familia mea.”

„Este copilul meu!” a spus Tula.

„Aparține Surorilor,” a răbufnit Valya. „Asta va fi suficient pentru mine să știu... și pentru tine să știi, Vorian Atreides. Chiar dacă scapi, îți vei aminti întotdeauna că eu am linia ta de sânge în mâinile mele, împreună cu linia mea de sânge.” A râs. „Consider că este acceptabil. Du-te la nava ta. Ieși de aici.”

Simțindu-și vânătăile, crăpăturile din oase, sângele curgându-i pe față, Vor s-a împins de la pământ. Și-a șters sângele de pe gură. „*Sunt* ținta ta, nu o altă persoană nevinovată. Nu Willem. Nu un copil nenăscut.” S-a întors către tânărul care stătea înfuriat. „Vreau să pleci acum, Willem—și să fii în siguranță. Amintește-ți unde ți-am spus să mergi.”

Willem a intervenit. „Nu, Vor, vin cu tine acum. Vom pleca împreună cu nava ta.”

El a dat din cap. „Te-am pus în prea multă pericol, și asta va fi cazul atâta timp cât ești cu mine. Merg singur în viitorul meu necunoscut. Pentru binele tău, pentru binele Casei Atreides, trebuie să te desprinzi de mine. Creează-ți propria viață și fă bine.” El bănuia că Willem ar dori să se întoarcă să o vadă pe Prințesa Harmona pe Chusuk înainte de a merge la Curtea Imperială de pe Salusa Secundus. „Ți-am oferit tot ce ai nevoie pentru a reuși. Ai calități de lider. Folosește-le.”

Înainte ca Valya să poată declara o altă vendetă de sânge împotriva lui Willem, Korla a făcut un pas înainte. „Willem va rămâne aici, sub protecția mea, până când aceste curve vor fi demult plecate.” Scavengerii ei au gesticulat cu armele lor. Vor s-a uitat la Regina Gunoiului, iar ea a dat un scurt din cap. „Du-te, Vorian Atreides — ia-ți nava. Zboară spre siguranță în timp ce noi îi ținem aici.”

Ciudat, Valya doar a zâmbit.

Culegătorii, inclusiv Horaan Eshdi, și-au ținut armele îndreptate spre surorile frustrate. Korla i-a spus lui Valya: „Odată ce Vorian va fi în siguranță, puteți toți să vă întoarceți la ceea ce numiți acasă. Și nu ne mai deranjați din nou.”

Vor nu se simțea învingător. Se simțea doar rece pe dinăuntru.

Sângerând din zeci de răni, a aruncat o privire către Willem, al cărui chip era plin de o rugăminte. Vor știa că aceasta era ultima dată când îl va vedea pe tânărul bărbat și i-a spus: „Am încercat să-mi las trecutul în urmă de multe ori deja. Poate că de data aceasta voi reuși.” A plecat șchiopătând prin dărâmături, șerpuind printre vârfurile dezechilibrate și zgârie-norii prăbușiți ai ceea ce fusese odată metropola mașinilor gânditoare.

Deși era reținută de toate armele îndreptate împotriva ei, Valya a strigat: „Vom continua să venim după tine, Vorian Atreides.”

A făcut o pauză și s-a uitat înapoi la ea. „Știu că o vei face.”

* * *

VÂNĂTORII nu și-au lăsat garda jos nici după ce Vor a plecat.

Willem voia să se răzbune pe cineva; se simțea confuz și nemulțumit. Era și mai scârbit de Tula decât fusese înainte, această tânără femeie care concepuse un copil chiar înainte de a-l ucide pe fratele său. Ce lucruri teribile ar face Surorile acelui copil, acel copil nevinovat? Trebuia să găsească o modalitate de a-l salva... dar cum ar putea continua căutarea sa de a o ucide pe Tula, dacă ea era mama copilului lui Orry?

Vânătorii așteptau, armele lor pregătite. Valya și Surorile comando arătau ca niște bombe așteptând o scânteie pentru a aprinde fitilul. Era evident că nu le plăcea să se simtă neputincioase.

„Ei bine, acesta este un mic impas”, a remarcat Korla.

Cu o voce intensă, irezistibil evocatoare, Valya a urlat: *„Lăsați-vă armele.”*

Surprinși, unii dintre războinici au făcut asta, iar puștile lor cu proiectile au căzut pe dărâmături. Celelalte Surori s-au pregătit să avanseze în atac, dar războinicii rămași și-au pregătit armele.

„Nici un cuvânt în plus de la tine!” a strigat Korla. „Poți comanda unii dintre noi cu acea vrăjitorie, dar nu pe toți în același timp. Și te vom împușca înainte să poți vorbi din nou.”

Rușinați, războinicii care reacționaseră la comanda vocală ciudată și-au luat din nou puștile cu proiectile și s-au apropiat. Mai mult de o sută de arme mortale rămăseseră îndreptate spre Surori.

Willem s-a zbătut, aproape dorind să facă o mișcare.

Vorian a păstrat *New Voyager* aproape, și în mai puțin de zece

minute au auzit motoarele puternice de decolare construind la niveluri corespunzătoare. Willem a privit prin dărâmăturile clădirilor distruse cu lacrimi în ochi, așteptând ca nava să decoleze, ducându-l pe Vor într-o lume nouă, o viață nouă.

Cât de mult dorea să meargă cu el! Da, înțelegea oportunitățile care îl așteptau la Curtea Imperială, dar îi plăcea să fie cu eroul legendar care devenise mentorul său și iubea să asculte poveștile lui despre Jihad.

„De îndată ce îl văd zburând spre orbită, sunteți toți liberi să plecați," le-a spus Korla Surorilor, încrucișându-și brațele peste piept. „Și ne va face plăcere să vă vedem plecați. Willem, există un folder spațial care trebuie să ajungă aici în două zile. Te voi însoți la orice planetă dorești."

Frustrat, Willem a murmurat sub respirație.

Cu un zgomot rapid al motoarelor, nava personală a lui Vor s-a ridicat de pe pământ. Vechiul vas ornamentat a urcat încet și lin în aer. Odată ajuns în orbită, motoarele FTL ar fi fost activate și nava ar fi lăsat în urmă Corrin și pe urmăritorii lui Vor.

„Îl vom găsi din nou", a jurat Valya. „Vom fi mereu cu ochii pe el." Ea s-a uitat la navă cu o expresie furioasă pe față.

Willem a tăiat cuvintele. „Nu ai realizat nimic. Vânătăile lui Vor se vor vindeca, iar el a fost bun la a te ocoli—și pe toți ceilalți—de foarte mult ti mp."

„Poate că soarta lui îl va ajunge din urmă", a spus Valya.

Dintr-o dată, cu un zgomot care a crăpat cerul ca un tunet, nava lui Vor a explodat în aer. Motoarele s-au deschis într-un gheizer de foc care a sfâșiat corpul navei. Rezervoarele de combustibil s-au aprins, adăugând o dublă, apoi o tripla minge de foc.

Gura lui Willem s-a deschis. A căzut la pământ gemând, abia capabil să vorbească sau să respire. Scavengerii priveau în sus la norul de resturi în expansiune, strigând de șoc.

Bucăți mari de epavă arsă și sfâșiată cădeau din cer, căzând în ruinele clădirilor de mașini. În cer, o floare de fum și flăcări s-a răspândit, apoi a dispărut ca niște spirite care se îndepărtează.

Willem a început să plângă deschis, cu mâinile strânse. Voia să se arunce asupra Tulei sau Valyei, dar Korla a observat violența sa crescândă și l-a împins cu capătul unei puști de proiectile. "Nu face ceea ce te gândești, băiete."

Maica Superior Valya privea în sus la epava din cer, fața ei fiind o mască satisfăcută și mândră. "Există multe căi către victorie. Aceasta nu a fost preferința mea, dar Vorian Atreides este mort. Este un triumf pe care îl pot accepta."

Willem era furios. Aceste femei trebuie să fi găsit nava lui Vorian și să o fi sabotate ca un plan de rezervă, deoarece se apropiau de tunelurile unde el și Vor se ascunseseră.

Korla se gândea la același lucru. „Ai aranjat ca nava lui să explodeze?”

Valya a mirosit. „Nu ai nicio dovadă pentru asta, nu-i așa?”

Korla doar s-a uitat la ea cu dispreț. Nava era acum abia o pată în cer, tot ce mai rămăsese din legendarul Vorian Atreides, marele Erou al Jihadului, salvatorul omenirii de mașinile gânditoare.

I-a venit în minte lui Willem că Jihadul s-a încheiat aici, pe Corrin, cu decenii în urmă, și că aici era locul unde faimosul Vorian Atreides și-a întâlnit, de asemenea, sfârșitul. Willem nu putea vedea nicio modalitate de a-l numi un sfârșit potrivit pentru cel mai mare om pe care l-a întâlnit vreodată sau pe care l-ar întâlni vreodată. Dar unii ar spune fără îndoială exact asta.

Valya l-a străpuns pe Willem cu privirea. „Ai grijă de tine, pui Atreides. O vendetă care a ars atât de intens timp de generații nu va dispărea pur și simplu.” Apoi, ea și surorile ei comando s-au întors să plece, îndreptându-se în direcția epavei care căzuse din cer.

Unde unii văd trădare, alții văd oportunitate. Definiția depinde de partea problemei pe care te afli.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, jurnalele finale Denali

Moartea inutilă și nejustificată a Annei Corrino, precum și pierderea lui Erasmus, i-a tăiat figurativ lui Josef picioarele, ca o parodie crudă a lui Manford Torondo.

Cu flota sa de foldere spațiale ghidate de Navigatori, el avea cea mai mare întreprindere comercială din istoria Imperiului. Operațiunile sale pe Arrakis produceau și distribuiau mirodenie pentru a satisface cerințele flămânde ale cetățenilor dependenți, precum și pentru Navigatorii Normei. El își imaginase o eră de aur a avansării și prosperității, capacitatea rasei umane de a-și îndeplini visurile.… De asemenea, el experimentase capcanele: conducerea stângace a împăratului Salvador, ignoranța și superstiția promovate de fanaticii violenți.

Aș fi putut să-i salvez - să-i salvez pe toți. Aș fi putut să țin umanitatea departe de evul întunecat... și totuși ei insistă să meargă orbește peste prăpastie.

Toată munca lui se prăbușea în jurul lui, o secțiune imensă deodată, lăsându-l profund rănit și izolat. Oamenii de știință de la Denali nu veniseră cu noi arme pentru a salva instalația. Împăratul răzbunător își strângea lațul militar în jurul planetei, dispus să sacrifice propriile sale nave de război pentru a străpunge cordonul defensiv VenHold, în timp ce bo mbarda necruțător suprafața. Josef se agăța, încercând să găsească o ulti mă apărare, sperând la un miracol.

Și apoi Norma a purtat pur și simplu toate navele ei Navigator, lăsând Denali expus.

Flota VenHold care stătea ca barieră defensivă împotriva navelor imperiale a dispărut pur și simplu în spațiu! Apoi, cu Denali brusc neprotejat, flota imperială a năvălit.

Josef s-a uitat la ecran, incapabil să creadă ce tocmai se întâmplase. Norma îi făcuse același lucru la Salusa, iar acum striga numele ei, înfuriat pe ea. "De ce încerci să mă distrugi?"

Ea nu a răspuns.

Stând în centrul de operațiuni al domului principal al laboratorului, el a căzut pe punte. După ce a realizat atât de mult, la o scară atât de mare, a pierdut totul. Nu putea preveni victoria lui Roderick acum.

Bombardamentul continuu din orbită a vizat zona din jurul domurilor laboratorului. Mai multe explozii au distrus depozitele și adăposturile de locuit din jurul perimetrului; o explozie a distrus un walker cymek în timp ce patrula peisajul toxic. Fără a livra chiar un ultimatum, Împăratul Roderick a trimis o avalanșă de trupe terestre pentru a prelua baza.

Josef s-a întors de la imaginile navelor care se apropiau de pe ecrane și s-a confruntat cu Mentatul său, care l-a întrebat: „Acum că Roderick știe că Anna este moartă, ar putea pur și simplu să bombardeze această instalație și să omoare pe toată lumea din domuri. De ce să-și asume riscul unui atac terestru?” Draigo și-a strâns buzele și a postulat: „Este posibil să nu dorească pierderi colaterale de vieți printre ceilalți oameni de știință Denali. S-ar putea să vrea să salveze și să co-opteze cercetarea noastră.”

Cu un sentiment de scufundare, Josef și-a dat seama că știa răspunsul. „Nu, este pentru că vrea să mă ia viu - să mă discrediteze și să mă tragă în fața celei mai înalte instanțe din Imperiu pe acuzații false. Deocamdată, indiferent de ce se întâmplă, mă va lăsa să trăiesc.” Fața lui ardea de furie neputincioasă. Ce prost a fost să aibă încredere în Împărat! A murmurat pentru sine: „Obișnuiam să-l consider pe Roderick Corrino un om rezonabil, dar sunt dispus să pariez că va alege una dintre metodele barbare de execuție ale lui Salvador.”

Ochii îi ardeau și avea dificultăți în a respira. Având în vedere alternativa, sinuciderea ar putea fi o opțiune mai bună, dar nu era pregătit să facă acea cădere lungă și întunecată. Nu a fost niciodată o opțiune pe care Josef Venport să o considere. Nu voia ca o astfel de rușine să fie ulti mul său act, lucrul de care oamenii își vor aminti despre el. La urma ur mei, tot ce a realizat, tot ce a visat - ce ar crede Cioba?

În calitate de Director, el a gestionat multiple crize de afaceri, politice și militare, găsind întotdeauna o modalitate de a jongla cu una dintre ele î mpotriva celorlalte, pentru a extrage o soluție neortodoxă din dărâmăturile posibilităților. Dar nici el nu a putut atenua atât de multe trădări, atât de multe dezastre, atât de multe eșecuri inconcepibile care îl lovesc în același timp.

* * *

SUTE DE TRANSPORTURI DE TRUPE au coborât prin cerurile tulburi pentru a ateriza în jurul complexului Denali. Cele nouă cymekuri de patrulă rămase s-au grăbit spre transporturile de trupe pentru a le ataca pe măsură ce aterizau. Cu brațe puternice de mers, au sfâșiat carcasele, expunând echipajele umane la pericolul mortal.

atmosferă. Ultimii cymek au distrus cinci transporturi, imobilizându-le și zdrobindu-le pe toate, dar mai multe nave imperiale continuau să aterizeze într-o zonă deschisă stâncoasă, în apropierea facilității, iar soldații îmbrăcați în exo-costume au năvălit peste teren spre domuri. Acești luptători pentru Împărat erau mult mai bine înarmați decât fiarele Butleriene.

În timp ce Josef urmărea pe ecranele din fortăreața sa de birou, a văzut ușile hangarului deschizându-se în două dintre domurile de depozit, iar rânduri de meks de luptă recondiționați au ieșit pe peisajul ostil al Denali. Erasmus reprogramase roboții de luptă de acolo. Chiar dacă robotul independent nu mai era acum, meks-urile de luptă au ieșit de bunăvoie.

„Mentat, raportează," a spus Josef.

„Erasmus trebuie să-i fi programat să răspundă în cazul unei crize," a spus Draigo. „Poate pentru a se proteja pe sine, sau poate mai mult decât atât. Nu toate meks-urile sunt operaționale—multe erau încă în stare proastă ultima dată când mi-a făcut un tur de inspecție."

„Dar unele sunt suficient de funcționale." Josef a simțit o explozie de speranță pe măsură ce tot mai multe dintre roboții de luptă ieșeau pentru a înfrunta atacatorii. „Vor fi ei suficienți pentru a schimba soarta?"

„Doubtful, Directeur," a spus Draigo. „Dar măcar acum avem o șansă la apărare."

Prima ondă a soldaților imperiali echipați cu exo-schelete s-a confruntat cu un inamic pe care nu-l așteptau... sute de roboți de luptă masivi și clătinători. „ Luptând cu meks!" a strigat un căpitan prin comunicație.

Soldații imperiali fuseseră antrenați să se aștepte la o luptă, totuși, iar comandanții lor nu subestimaseră ce apărări exotice ar putea ridica oamenii de știință în armele Denali împotriva lor. Soldații imperiali ec hipați și-au îndreptat armele grele împotriva armatei mecanice din trecut.

Meks-urile de luptă au avansat într-un val inegal, vizând atât navele aterizate, cât și avioanele de luptă. Datorită atmosferei corozive, metalul corpului lor era pătat și corodat; unele dintre membrele lor segmentate atârnau inutile. Dar erau necruțători. Mașinile au avansat ca un coșmar din Jihad.

Armele cu puls imperial i-au tăiat, dar roboții corodați continuau să vină. Odată ce primele rânduri au ajuns în luptă corp la corp, meks-urile au început să omoare soldații imperiali tăind costumele lor de protecție sau smulgându-le căștile de respirație. Chiar și o breșă minoră a etanșeității era suficientă pentru a-i face să se prăbușească.

Soldații imperiali s-au retras în adăpostul transportoarelor aterizate, iar de acolo au montat o apărare împotriva meks-urilor de luptă. Transportoarele în sine aveau arme ofensive care au respins avansul mașinilor.

Multe dintre roboții corodați au avut defecțiuni și nu au putut continua să avanseze. Luptătorii Împăratului i-au eliminat din pozițiile lor de apărare, menținându-se fervenți cu bombardamentul concentrat.

Pe parcursul a câteva ore, soldații echipați cu exo-schelete au suferit pierderi, dar au neutralizat majoritatea roboților de luptă. Apoi s-au regroupat și au atacat spre domurile de laborator sigilate, continuând să pătrundă în ele.

* * *

DIN INTERIORUL vechii camere de administrație a lui NOFFE, Josef putea auzi strigătele pe măsură ce unele dintre ușile de aer erau sparte. Alarmele, anterior reduse la tăcere, au revenit, iar el s-a simțit prins. Norma îl abandonase fără un cuvânt de explicație și nu putea începe să înțeleagă de ce ar face asta. Era oare o altă raid asupra operațiunilor de mirodenii de la Arrakis? Deja lăsase atât de multe dintre apărările sale acolo... și le-ar fi folosit cu siguranță aici, la Denali.

Cu siguranță, Norma știa ce avea să-i facă împăratul Roderick odată ce era capturat. Trebuia să știe că îl lasă să moară. Pur și simplu nu putea fi atât de oblivioasă și detașată cum părea. Nu, Norma a făcut asta intenționat—l-a abandonat. Străbunica lui, partenera lui de afaceri... și după tot ce i-a dat, toate concesiile pe care le-a făcut pentru ca ea să poată continua să-și dezvolte prețioșii Navigatori. Mulți oameni s-au întors împotriva lui, dar *aceasta* a fost trădarea pe care Josef nu a așteptat-o niciodată.

Universul este al nostru, spunea ea mereu. Dar, aparent, era mulțumită să aibă un univers fără Josef în el.

Draigo s-a întors pentru a raporta că ultimii meks de luptă căzuseră și că forțele de ocupație erau acum neîngrădite. Mentatul și-a trecut nervos o mână prin părul său negru. „Nu pot proiecta nicio opțiune viabilă pentru victoria noastră, Directeur—sau pentru evadarea dumneavoastră.”

Josef s-a uitat la imaginile transmise din exterior. Soldații imperiali au pătruns deja în ușile de aer ale hangarului și au invadat mai multe laboratoare. Aceștia confiscau oamenii de știință din Denali și îi închideau în celule de reținere improvizate; unii cercetători erau uciși pe loc dacă încercau să fugă sau să reziste.

Era mulțumit cu o grimă să vadă că oamenii de știință Tlulaxa încetinesc avansul imperialilor. În una dintre domele biologice, au dezvăluit trei prototipuri de burghie biomecanice—lampre insidioase cu dinți metalici care săreau înainte pentru a ataca soldații. Oh, dacă doar acestea ar fi putut fi fabricate în număr mare și apoi eliberate asupra unei mulțimi superstițioase de fani! Josef nu își imaginase să folosească burghiele împotriva soldaților i mperiali, dar oamenii de știință încolțiți erau disperati și ingenioși.

În cele din urmă, totuși, nu a fost suficient.

Lampreii biomecanici s-au zbătut și au atacat, mestecând și săpând. Trei imperiali au fost uciși, mâncați pe jumătate înainte ca creaturile de mașină prototip să fie neutralizate. Apoi, soldații înfuriați și-au îndreptat armele asupra științificilor Tlulaxa care se cufundau în frică și i-au masacrat.

Trupele mai bine pregătite continuau să pătrundă prin domurile laboratorului, luând și menținând un coridor după altul, o cameră după alta. Au avansat metodic spre domul administrației—iar Josef nu avea altundeva unde să fugă.

În timp ce el și Mentatul său stăteau împreună în camera de administrație, Draigo i-a spus lui Josef: „Permite-mi să acționez ca negociator, Directeur. Mă voi prezenta ca reprezentantul tău și voi aranja să salvăm științificii noștri și cercetarea noastră importantă. S-ar putea să pot salva ceva din asta."

„Vorbești despre predare", a spus Josef.

„Cred că este singura opțiune. Întrebarea la care trebuie să răspunzi, Directeur, este dacă dorești sau nu să fii capturat viu." A fost o afirmație plată, rece, dar ochii intenționați ai lui Draigo ardeau în ai lui.

„Nu am de gând să mă sinucid, Mentat. Asta ar fi o admitere a unei eșecuri complete."

„Asta a fost presupunerea mea, domnule, totuși regret să vă informez că nu am nicio proiecție rezonabilă în care Împăratul Roderick vă permite să trăiți. Momentul morții dumneavoastră poate fi singura parte care este sub controlul dumneavoastră."

Gheața a trecut pe coloana vertebrală a lui Josef. „Du-te, Mentat—fă-ți cea mai bună ofertă. Salvează-te și salvează ceva din moștenirea mea... poate rasa umană o va putea folosi după toate, inovația mea, modelele mele de afaceri. Ești un negociator excelent." A respirat adânc. „Îți mulțumesc pentru anii tăi de serviciu."

Cu un gest rapid din cap, Draigo a părăsit camera de administrație. J osef a sigilat ușa în urma lui, deși încuietoarea nu ar fi rezistat niciodată unei încercări concertate de a pătrunde. Tăcut și singur, a stat la vechiul birou al lui Noffe, știind că acesta era ultimul rămășiță a vastului său imperiu comercial planetar. Fusese strâns la acest punct, prins și colțuit.

A auzit bătăi la hatch-ul metalic baricadat al biroului și șuieratul tăietoarelor termice în timp ce începeau să ardă prin încuietoarea sigilată.

Stomacul i s-a strâns, iar posibilitățile zgomotoase se agita în jurul capului său. Nu putea să se gândească la nicio altă ieșire, dar știa că acești soldați imperiali îl vor captura, iar el va fi discreditat, fiecare ultim vestigiu al moștenirii sale distrus.

Și după toate acestea, Roderick îl va condamna la moarte, fără îndoială cu un mare eveniment de sărbătoare în piața principală din Zimia.

Ușa biroului baricadat a început să se prăbușească, strălucind roșu, metalul picurând.

jos pe perete. Mintea lui a început să devină goală. Sfârșitul era aproape și nu avea unde să fugă. Întreaga lui viitor și trecut s-au concentrat în acest singur moment.

Dintr-o dată, tancul Normei Cenva a apărut în cameră, zdrobind scaunul care abia recent îl ținuse pe Draigo Roget. Seiful blindat a dat la o parte mobilierul, a prăbușit o raft în biroul mic.

Josef nu a arătat nicio surpriză sau frică să o vadă acolo, nici măcar nu s-a ridicat din scaun. A privit-o doar cu o privire aspră, inima lui fiind la fel de grea ca piatra. Ea îi distrusese deja ultima speranță—ce mai voia de la el? Să se laude? Să se explice în speranța că el o va ierta?

Vocea lui transmitea oboseala profundă și dezamăgirea pe care o simțea. „Nu am crezut că o vei face vreodată, Bunico, dar m-ai distrus."

Inima lui dorea să-și vadă din nou frumoasa soție, dar știa că acest l ucru nu era posibil. Nu, se înșela. Nu avea nimic, cel puțin nimic care să-l salveze. Nici banii lui, nici mirodeniile lui nu puteau face asta.

Acum, pentru prima dată, se simțea învins, fără nicio cale de ieșire. „ Am crezut că împărtășim un vis comun", i-a spus el. „Ți-am dat tot ce aveai nevoie, am luptat să pavez un viitor clar pentru civilizația umană, să salvez Imperiul... și în loc să mă aperi până la capăt, m-ai trădat." A zâmbit amar. „ M-ai aruncat la leii Corrino."

Capul umflat al Normei s-a apropiat de fereastra de observație. „Nu te-am distrus, Josef, nici nu te-am abandonat. Preștiința mea mi-a arătat căi posibile de eșec, dar am ales-o pe cea care ar salva Navigatorii mei... și pe tine."

„O să mă salvezi? Unde mă vei duce, pe Arrakis?" Se ridică brusc în picioare când auzi zgomotul continuând prin domurile laboratorului conectate. Uneltele de tăiere aproape că deschiseseră ușa. „Ar fi bine să te grăbești. Acest complex este copleșit. Împăratul Roderick mă va executa. Soldații lui vor fi aici în orice moment, iar torturătorii lui nu vor fi departe."

Vocea ei era enervant de calmă. „Nu există niciun loc în univers unde să te ascunzi. Nu, am o soluție diferită."

„Ce spui?" Se uită la ușă, o văzu cedând, auzi strigătele soldaților de cealaltă parte. „Timpul ne fuge!"

Vocea ei îi revenea ca niște cuvinte îndepărtate, dureros de lente. „ Împăratul Roderick a făcut o promisiune solemnă că va proteja toți Navigatorii mei, că nu vor fi răniți. O nouă Gildă a Spațiului urmează să fie formată. Universul este al nostru."

„Bine pentru tine", a spus Josef, neputând să-și ascundă sarcasmul din voce. „Ai obținut ce ai vrut. Cum mă ajută asta pe mine?"

„Este o lacună semnificativă. Împăratul Roderick mi-a dat cuvântul său. Este pentru binele tuturor.” Gazul de condimente a fost eliberat din rezervorul ei, iar o mică trapă de pe lateral s-a deblocat din etanșări. „Trebuie să devii Navigator, Josef.”

Trebuie să înțelegem răul dacă vrem să luptăm împotriva lui, dar doar răul poate înțelege cu adevărat răul. Aceasta este dilema cu care sufletele noastre trebuie să se confrunte.

—ANARI IDAHO, noul lider al mișcării Butleriene

În ruinele Empok, Butlerienii supraviețuitori au început să adune cioburile pentru a putea reconstrui, deși părea o sarcină imposibilă. Anari Idaho a tăcut rapid orice exprimare a disperării sau a neputinței, totuși. Vocea ei era aspră, fața ei severă în timp ce striga mulțimilor: „Provocările ne întăresc. Marele nostru Lider Torondo nu ar fi renunțat niciodată! Fiecare respirație cheltuită plângând este o respirație care ar trebui să fie dedicată muncii. Avem multe de reconstruit aici—deci reconstruiți!”

Echipele imperiale au venit la Lampadas cu provizii și muncitori, dar Anari i-a văzut pentru ceea ce erau: câini de pază, spioni și controlori. Ei intenționau s ă blocheze mișcarea pe această planetă. Butlerienii ei au fost nevoiți să tolereze intruziunea... deocamdată. Până când vor deveni mai puternici.

Prin ordinul împăratului, walkerii cymek căzuți au fost transformați în monumente, declarații optimiste că forța spiritului uman—puterea mâinilor goale și a credinței complete—era suficientă pentru a doborî chiar și coșmaruri titanice. Canistrele de conservare cymek fuseseră distruse, iar rămășițele creierelor malefice dezmembrate fuseseră călcate în pulpă organică; tot ce era altceva a fost ars pentru ca niciun reziduu vile să nu poată contamina credincioșii.

Chiar și înfrânți, totuși, aceste epave amenințătoare o făceau pe Anari să se cutremure de fiecare dată când se uita la ele. Unii Butlerieni voiau să arunce componentele în mlaștinile de lângă Școala Mentat, dar, cu toate că detesta ceea ce reprezentau monștrii mecanici, a refuzat să facă asta. În această privință, sentimentele ei erau paralele cu cele ale împăratului Roderick. Din punctul ei de vedere, era important ca fiecare Butlerian să le vadă și să-și amintească de ororile tehnologiei necontrolate… un mesaj că oamenii nu trebuie niciodată să devină lax în vigilența lor.

Echipele imperiale de reconstrucție au lucrat în scopuri opuse cu nativii, distrugând rămășițele vechiului oraș. Printr-o comandă imperială strictă, plângătorii butlerieni au fost interziși să ridice un monument pe locul unde

Manford căzuse. În ciuda plângerilor crescânde ale oamenilor, soldații au rămas fervenți și au alungat orice protestatari. Anari era ofensată, dar nu putea vedea nicio modalitate de a câștiga acea luptă. Nu încă. Așa că a schimbat regulile și a anunțat pe cei credincioși: „Manford nu este un *loc*. El trăiește în inima mea și pretutindeni, iar toți dintre voi simțiți la fel. Monumentul nostru pentru Manford este în inimile noastre, în amintirile pe care le păstrăm despre el."

În timp ce mașinile grele imperiale zdrobeau clădirile avariate, acopereau mormintele comune unde erau îngropați nenumărați martiri mai puțin cunoscuți și asfaltau porțiuni din câmpul de luptă Empok, Anari a condus un grup de credincioși spre forma războinicului bătut care fusese cymek-ul Ptolemeu, monstrul care îl ucisese pe Manford. Folosind unelte simple, au deconectat una dintre mâinile cu cl ești, încă marcate cu sângele lui Manford. Sânge sfânt.

Sub acoperirea întunericului, Anari a avut relicva sumbră smuggled înapoi la sediul Butlerian, unde a stat, necurățată, pentru ca toți să o vadă. Petele de sânge uscat erau un simplu memento al sacrificiilor dureroase, dar necesare, și nu le-a permis să uite că Manford Torondo era doar unul dintre jumătate de milion de martiri care au căzut în acea zi terifiantă.

În interiorul clădirii sediului, aerul de dimineață era plin de sunetele puternice și haotice ale lucrărilor de construcție. Camioane grele și mici cărucioare de mână transportau resturile clădirilor distruse, mii de tone de moloz. La ordinul Împăratului Roderick, vor construi un nou oraș, mai simplu.

Din cauza numeroaselor amenințări la adresa vieții sale, Manford a avut întotdeauna un dublu care putea face apariții publice în locul său. În acea zi teribilă când cymekii au atacat Empok, Manford a refuzat să-l lase pe dublu să-și îndeplinească destinul, iar acum Anari resenta acest om care semăna atât de mult cu Liderul Torondo; a eșuat complet, deoarece a ră mas în viață în timp ce Manford era mort.

Anari a eșuat în același mod.

Acum, dublul părea prea dornic să-și îndeplinească din nou rolul și să-l extindă. „Pot deveni un nou Manford Torondo", a insistat el. „Mai puternic ca niciodată. Oamenii vor ști că m-am întors. Vor crede în mine."

„Numai cei naivi vor crede. Nu este o idee bună."

El venise la ea în vechile birouri de administrație ale lui Manford—birourile ei acum. Era deranjată că el se lăsase văzut, deoarece însăși existența dublului fusese întotdeauna un secret bine păstrat. Văzându-l, a făcut ca câțiva adepți extaziați și terifiați să pretindă că fantoma Liderului Torondo s-a întors pentru a-i ghida, un spirit dincolo care putea oferi adevărul și înțelepciunea de care Butlerienii aveau atât de multă nevoie acum.

Anari a trimis cu furie oamenii săi pentru a înăbuși zvonurile. A închis perdelele în birouri pentru ca alții să nu-l poată zări acum.

Sprijinit pe perne, așezat ca Manford într-un scaun conceput pentru a-i acomoda forma fără picioare, dublul l-a privit pe Anari cu o hotărâre aprinsă în ochi. Ea nu știa numele său original, dar numele său nu conta cu adevărat. Se prefăcuse că este Manford atât de mult timp încât, fără asemănarea sa fizică cu liderul carismatic, nu era nimic.

Diaconul Harian—cu fruntea bandajată din cauza unei răni severe și un ochi orbit de vapori acizi stropiți de cymek, cu brațul într-un cârlig—era de asemenea în birou. Deși era la fel de hotărât să facă ceva semnificativ în urma evenimentelor, se uita cu neliniște la dublu. Anari va trebui să ia decizia necesară, iar ea era perfect dispusă să o facă.

Surogatul a spus: „Avem o oportunitate acum. Ai nevoie de mine!” Vocea lui suna strident. „Voi face ca Butlerienii să fie puternici.”

Ea s-a uitat la el cu atenție, dar fața lui era greșită. Da, trăsăturile erau similare, dar acesta nu era Manford. Anari cunoștea adevăratul Manford mai intim decât orice altă persoană, iar această creatură ambițioasă era departe de bărbatul de care semăna.

„Mă poți folosi”, a spus dublul, iar acum vocea lui a căpătat un ton plângăcios. „Ca Manford Torondo, voi conduce Butlerienii înapoi la prominență, și vom fi mai puternici ca niciodată.”

„Rolul tău *era* să apari ca Manford Torondo.” Anari și-a întărit vocea. „ Dar tu nu ești Manford. Ai fost ales pentru similaritatea trăsăturilor și pentru disponibilitatea de a sacrifica o parte din corpul tău, nu din cauza vreunei abilități sau carisme pe care le deții.”

Furioasă acum, a trecut pe lângă mobilierul care fusese odată al lui Manford. Și-a ținut sabia lungă întinsă pe suprafața biroului pentru a nu uita niciodată cine era cu adevărat. „Nu avem nevoie de tine. Apariția ta ar provoca doar confuzie și ar ridica întrebări.”

„Ar fi trebuit să fiu acolo să mor pentru el, știu asta,” mormăi dublura. „ Am încercat, dar Manford nu m-a lăsat. M-a ordonat să stau departe.”

Anari își amintea că spiritul lui Manford continua să trăiască în interiorul ei, precum și în interiorul celor mai loiali susținători ai săi. Asta ar trebui să fie suficient.

Ambiția arzătoare a dublurii o deranja. Fusese suficient de greu să acopere și să salveze adevărul după ce atât de mulți martori din Orașul Arrakis văzuseră un „Manford” anterior împușcat în cap cu o pușcă cu proiectile. Acum, să convingă mulțimea de susținători că Liderul Torondo încă trăia era imposibil, deoarece zeci de mii văzuseră adevăratul Manford sfâșiat de demonul cymek.

„Butlerienii se vor avansa sub conducerea mea”, a spus Anari. „Îi voi ghida eu însumi, pentru că înțeleg ce ar fi făcut Manford

voia. Știu adevăratele sale scopuri.” Ea nu a dorit niciodată să conducă mișcarea, dar poate că a nu dori acest lucru era un criteriu pentru sarcină. Oricine dorea o poziție de o asemenea putere poate că nu merita să o aibă.

Dublura avea o latură încăpățânată. “Dar eu sunt pregătit! Sunt perfect pentru acest loc de muncă.”

Anari l-a corectat. “Ai fost învățat cum să citești scenarii. Asta e tot.”

“Nu vezi?” a spus dublura. “Putem spune că a fost un dublu de corp sfâșiat de cymek, nu adevăratul Manford! Voi deveni adevăratul Manford!”

“Nu se va întâmpla,” a spus ea, privindu-l cu dispreț.

Cu ochiul său bun, Deacon Harian o privea, absorbea conversația și vedea încotro se îndrepta. I-a dat un ușor din cap.

Dublul a continuat, plângând deschis acum. „Dar am făcut atât de multe sacrificii. Am dat tot ce aveam mișcării, chiar am fost de acord să-mi amputez picioarele.”

„Da,” a fost de acord Anari și a ridicat sabia. „Și acum trebuie să faci un sacrificiu în plus. Nu mai ești necesar.” S-a apropiat de el și a ridicat lama.

El s-a uitat la ea cu ochi terifiați și a încercat să se ferească, dar fără picioarele sale nu era aproape la fel de agil ca Manford fusese.

Chiar când a arcuit lama într-o mișcare clasică, s-a uitat la fața bărbatului și a simțit un fior deranjant de recunoaștere, căci părea aproape că îl ucide pe Manford. Dar Anari fusese deja responsabilă pentru moartea lui o dată, iar acest bărbat era doar o imitație palidă și iritantă.

Sabia ei a tăiat curat capul duplicatului, exact așa cum decapitase pe Directorul Albans în fața Școlii Mentat. Nu a simțit o mare satisfacție în această sarcină. Cu Manford mort și un gol în sufletul ei, Anari se îndoia că va mai simți vreodată o satisfacție reală.

Totuși, trebuia să își îndeplinească datoria față de rasa umană, în memoria lui Manford.

Diaconul Harian a stat în picioare, acceptând decizia ei. „Da, este mai bine dacă devii fața Butlerienilor acum. Nu au nevoie de confuzie suplimentară.”

Ea a chemat purtătorii care aduseseră bărbatul fără picioare în birou și le-a spus să ia gunoiul. Diaconul Harian i-a urmat afară. I-a aruncat o privire rapidă, iar Anari i-a citit expresia, știind că se va ocupa și de purtători, îndepărtând ultimii martori.

Da, era timpul să mergem mai departe.

Manford o lăsase cu o povară foarte grea. Se simțea inconfortabil ocupând acest loc care fusese sanctuarul său după atacul inițial cymek care a ucis-o pe sora Woodra și a distrus cabana lui. Nu se simțea bine să uzurpeze

tot ce fusese al Liderului Torondo, dar a trebuit să o facă pentru binele mișcării, pentru binele lui Manford și Rayna. Dacă nu ar fi făcut asta, Butlerienii s-ar fi destrămat, iar eforturile acelor mari și inspiraționali li deri ar fi fost în zadar.

Flota lor spațială fusese aproape complet distrusă în bătălie, iar navele rămase fuseseră confiscate de Împăratul Roderick pentru propria sa luptă împotriva Directorului Venport. Anari suspecta că Butlerienii nu își vor mai recupera niciodată navele de război. Fără acces la transportul spațial, ea și toți susținătorii lui Manford erau în mare parte blocați pe Lampadas, dar asta era bine pentru moment. Puteau reconstrui aici și deveni mai puternici... indiferent cât timp ar dura.

Deși nu înțelegea pe deplin astfel de lucruri, i s-a spus că Roderick confiscase active financiare butleriene de pe alte planete pentru a adăuga la vistieria Imperială, pretinzând că banii mișcării sunt o rambursare a datoriei acumulate de acest război terifiant. Acești adepți își dăduseră deja totul din ei, iar sute de mii își sacrificaseră viețile în ultima bătălie.

Banii erau cele mai puțin importante dintre preocupările lor, t otuși. Vor persevera. Cu numere masive, vor persevera.

Singură în biroul bântuit, Anari a început să se uite în jur și a descoperit că unul dintre dulapurile de lângă biroul lui Manford era încuiat. Era conștientă că el păstrase secrete, dar știa care erau acele secrete oricum. Și și-a dat seama ce trebuie să fie în acel dulap. Pulsul ei s-a accelerat.

Ea a folosit un instrument pentru a sparge lacătul și a deschide ușa dulapului. În interior, a găsit trei cărți groase care fuseseră luate cu mult timp în urmă din ruinele devastate ale laboratorului Corrin... jurnale de laborator scrise de robotul vicios Erasmus.

Pielea ei s-a făcut ca de găină. A atins volumul de sus și și-a retras rapid degetele ca și cum ar fi fost arsă. Dar jurnalul o chema ca un șarpe hipnotic, iar ea l-a scos și l-a așezat pe birou. Această carte era malefică, plină de gânduri otrăvitoare. O parte din ea știa că ar trebui să ardă imediat toate cele trei volume, distrugând acele cuvinte astfel încât scrierile insidioase să fie șterse pentru totdeauna.

Dar s-a oprit, copleșită de confuzie și îndoială. Anari știa că Manford citise în secret aceste cărți. El le-a studiat cu atenție când s-a închis în camera lui, crezând că Anari nu știe. Dar ea a avut o observație atât de atentă asupra liderului ei iubit încât foarte puțin i-a scăpat din vedere.

Manford găsise ceva valoros în aceste scrieri periculoase, ceva important. Odată, îi spusese lui Anari că intenționa să înțeleagă răul opresorilor umanității.

Ea a deschis primul volum și a început să citească, găsind cronicile întunecate ale

experimente violente, torturi ale oamenilor capturați, manipulări psihologice, toate parte din încercarea robotului de a înțelege emoțiile și motivațiile umane, deși un demon nu ar putea niciodată să înțeleagă sufletul uman.

Fruntea lui Anari s-a încrețit în timp ce continua să citească, pagină după pagină.

Și totuși ...

Manford făcuse numeroase note în margini, gândurile, răspunsurile, argumentele sale care contestau afirmațiile robotului. Și uneori, în mod șocant, era de fapt de acord cu Erasmus.

Anari a închis cartea și a pus-o deasupra celorlalte. Avea să studieze scrierile mai târziu, pagină cu pagină, dar și-a promis că nu le va lăsa să o contamineze. Avea să folosească jurnalele lui Erasmus în scopurile ei, la fel cum făcuse și Manford. Da, asta avea să facă.

Într-o ironie supremă, ea și Butlerienii ei renașți aveau să—prin Erasmus—se asigure că tehnologia demonului nu va mai rătăci niciodată în civilizația umană.

În disperare, putem fi de acord să plătim orice preț. Abia mai târziu aflăm adevărata cost.

—MENTAT PEARTEN, arhivele școlii Lampadas noi

Denali a fost în sfârșit copleșit. Forțele Armate Imperiale au suferit multe pierderi în fața rătăciților cymek și a mecurilor de luptă corodate, dar au doborât ultimele mașini de luptă înainte de a asigura întreaga facilitate cu dom. Acum era timpul să se ocupe de detalii.

Trupele au spart domurile laboratorului sigilat și au pătruns în interior pentru a captura oamenii de știință refugiați în domeniul armelor. Soldații au suferit mai multe pierderi în acest proces, dar acum Denali era complet sub control Imperial. În general, Roderick era mulțumit; ar fi suferit pierderi mult mai semnificative în bătălia spațială dacă Norma Cenva nu ar fi făcut acea negociere surprinzătoare cu el. Toate navele ei Navigator s-au retras pur și simplu de pe câmpul de luptă, lăsând laboratoarele VenHold complet vulnerabile.

Când amiralul Harte l-a informat că Denali era în siguranță, Roderick a coborât pe suprafață pentru a-și revendica victoria obținută cu greu. Toată rezistența fusese înăbușită, iar fiecare dintre domuri era sub control ferm, închis de forțele Imperiale. Însoțit de escorta sa bine înarmată, Împăratul a luat un navetă militară prin nori tulburi. A adus cu el Adevărul său, dar a rămas tăcut în timp ce călătoreau prin curenții de aer accidentați, pierdut î n gândurile sale. A simțit o tristețe acută din cauza cât de mult l-a costat personal acest conflict—Salvador, dulce Nantha și acum și Anna.

Dar Roderick s-a agățat de triumful său. Amândoi dintre principalii săi dușmani erau acum învinși.

Butlerienii au fost aproape complet neutralizați, liderul lor carismatic fiind mort, iar majoritatea resurselor lor fiind confiscate. Grupul lor fanatic de bază a fost izolat pe Lampadas, unde ar fi monitorizat îndeaproape pentru a nu mai provoca haos în Imperiu.

Cu schema pe care Roderick a propus-o Normei Cenva, toate folderele spațiale ghidate de Navigatori ar forma un Spacing politic neafiliat.

Gilda pentru a asigura transportul sigur în întreaga Imperiu. Niciodată nu ar mai permite unei persoane dornice de putere să impună un control comercial asupra atât de multor planete.

Directorul Venport fusese distrus, imperiul său comercial perturbat, averea sa vastă confiscată, iar acum ultima sa apărare eșuase. Denali era sub control imperial—dar asta nu era suficient. Josef Venport însuși trebuia să facă față justiției.

După ce trupele i-au escortat anturajul în domele laboratorului, amiralul Harte l-a salutat cu un salut ascuțit. Soldații în uniformă i-au condus spre camera administrativă unde Directorul se baricadase. Acest inamic trebuia să întâlnească aceeași soartă ca Manford: moarte.

Un Mentat îmbrăcat în negru stătea calm, un prizonier, dar părea să nu fie îngrijorat de viitorul său. Draigo Roget își făcuse deja propriul aranjament când se predase trupelor imperiale: își oferise serviciile pentru a gestiona operațiunile de mirodenii pe Arrakis, sub umbrela controlului imperial. Roderick știa că Norma Cenva ar prefera o astfel de tranziție lină în locul unui conflict prelungit între forțele imperiale—care știau puțin despre recoltarea și distribuirea melangei—și echipajele comerciale combinate fără lider care încă lucrau în deșerturi. Deși Mentatul favorit al lui Venport ar trebui să fie supravegheat îndeaproape pentru loialitatea sa, era cu siguranță competent să se ocupe de acele operațiuni. Complexitățile afacerii cu melange nu ar fi lăsate pe seama unui amator.

Draigo a consolidat afacerea cedând un procent extraordinar din profiturile cu condimente care să fie turnate în tezaurul Salusan. Fielle i-a amintit lui Roderick că finanțele Imperiului au fost slăbite de mult timp de deciziile neinspirate ale lui Salvador, precum și de numeroasele aventuri distrugătoare cu Butlerienii. Un flux constant de profituri din operațiuni cu condimente necontestate ar fi o sursă rapidă și semnificativă de venit.

Pe măsură ce a pășit înainte, Roderick s-a uitat în jur. „Unde este Directeur Venport? Voi vorbi cu el personal."

Amiralul Harte părea inconfortabil. „Există o mică... eh, complicație, Sire."

Nările lui Roderick s-au dilatat. „Ce vrei să spui? A fost ucis? I-am ordonat să fie adus viu. El era întregul motiv pentru asaltul terestru—altfel aș fi putut transforma planeta în zgură, bombardând-o din orbită."

„Directorul nu a fost ucis, Sire. Dar… Norma Cenva dorește să vorbească cu dumneavoastră."

Roderick a văzut că ușa blindată a camerei administratorului fusese aruncată deoparte. Nu a fost surprins. Venport s-ar fi baricadat până la capăt: Directorul nu era un om care să se predea, dar, în cele din urmă

el pierduse. Împăratul a pășit înainte, călcând peste moloz, căutându-l pe Venport.

În interior, biroul mic era dominat de rezervorul Navigator al Normei Cenva. Nori groși de gaz învârtit umpleau cutia, dar Roderick putea vedea forma distorsionată familiară din interior. Norma a vorbit înainte ca el să poată spune ceva. „Ai victoria ta, Împărate Roderick Corrino. Mi-am retras navele așa cum am promis și astfel ți-am permis să cucerești Denali. În schimb, vei forma un Gild al Spațialului și vei proteja Navigatorii mei. Niciun rău nu le va veni. Așa cum ai promis.”

„Da, asta am promis,” a spus Roderick cu cuvinte tăiate. „Sunt Î mpăratul și sunt adevărat cu cuvântul meu.” S-a uitat în jurul camerei. „Dar nu-l voi ierta pe Josef Venport. El trebuie să fie predat mie pentru a putea înfrunta justiția.”

„Nu poți să-l iei.” Norma s-a apropiat mai aproape de portul de observație. „Pentru că, făcând asta, ai încălca promisiunea ta.”

Roderick a tras o respirație adâncă. „Am fost clar în comanda mea. Venport este vinovat de crime împotriva Imperiului, așa că viața lui este pierdută. Nu voi negocia în privința asta!”

„Deja ai făcut-o. Ai făcut un jurământ în fața multor martori. Nu a fost deschis interpretării. Ai victoria ta aici. Poți avea totul altceva pe Denali, dar nu poți avea Navigatorii mei. Ai fost de acord.”

Roderick era confuz. „Ce legătură are asta cu Directorul Venport și crimele lui?”

„Josef este acum unul dintre Navigatorii pe care ai jurat să-i protejezi.” Ea s-a mișcat, iar fumul de scorțișoară s-a învârtit pentru a dezvălui o altă figură în interiorul camerei cu ea. „El este în prezent în procesul său de metamorfosis. Îl voi ajuta în toate modurile posibile, iar prezicerea mea î mi spune că există o șansă bună să supraviețuiască.”

Împăratul a simțit o explozie de furie că această femeie aproape u mană l-a depășit, l-a păcălit. Josef Venport *nu* avea de gând să scape după lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut.

Dar ea a spus: „Dacă îți încalci promisiunea față de mine, voi lua toți Navigatorii mei și navele noastre nu vor mai servi Imperiului. Universul este al nostru.”

Roderick nu putea lăsa acest om nemilos să scape fără pedeapsă pentru crimele sale, pentru uciderea lui Salvador. S-a uitat mai adânc în rezervor și l-a recunoscut pe dușmanul său, fața lui în agonie și hainele lui în mare parte mâncate de gazul dur melange. Josef Venport se zbătea și se sufoca, plimbându-se în cercuri panicată în ti mp ce mâinile lui se zbăteau. Degetele lui erau atât de răsfirate în suferința lui încât unele dintre oase erau evident rupte. Ochii lui erau închiși, iar fața lui

avea o consistență cerată, ca și cum porțiuni din ea s-ar topi, schimbându-i trăsăturile. Multe dintre firele lui de păr căzuseră deja.

„S-ar putea să nu ai Navigatorii mei,” a repetat Norma.

Și pe măsură ce Roderick se uita la transformarea lentă și terifiantă a lui Venport, s-a gândit că s-ar putea să fie mulțumit, după toate…

The priorities of truly great people differ markedly from those of lesser mortals.

—O voce din Alte Amintiri

Conform martorilor de pe Corrin, Vorian Atreides a fost ucis în explozia navei spațiale în aer. Era mort, și acesta era un început bun. Vor a trebuit să o ia de la capăt, ca și cum ar fi fost reîncarnat. O tablă curată—din nou.

Folderul său spațial privat era o navă mai veche, mai lentă, asemănătoare cu *Dream Voyager* pe care o pilotase timp de ani de zile. Vor cunoștea toate sistemele navei, precum și defectele sale inerente.

Bătut și plin de sânge, încă în viață, dar supărat că nu reușise să pună capăt dușmăniei, s-a târât înapoi la nava sa, așa cum ceruseră Korla și jefuitorii. Promiseseră să-l protejeze pe Willem, dar prin faptul că l-au făcut să plece, dușmănia nu s-a încheiat.

Intruând în cockpit, legănându-se din cauza durerii, Vor a inspectat nava sa, cunoscând atât de bine toate sistemele, și în timp ce pornea motoarele, a simțit că ceva nu era în regulă … cea mai subtilă fluctuație, o variație minoră—ceea ce l-a determinat să inspecteze interiorul consolei energiei.

A văzut că motoarele *New Voyager* fuseseră pregătite să explodeze în aer. În timp ce nava a stat aici, neocupată, cineva a sabotate-o, plantând explozibile setate să detoneze imediat ce câștiga altitudine. Știa cu un fior că Valya și comando-urile ei trebuie să fi pregătit această contingență, doar în cazul în care ar fi reușit să le scape. Nu aveau nicio intenție de a-l lăsa să scape viu.

Pe măsură ce Vor s-a aplecat, furios, pentru a deconecta capcana, astfel încât să poată zbura și să-și revendice propria mică victorie, a ezitat. Apoi a văzut restul soluției.

A trăit suficient de mult cu ura Harkonnen încât știa că vendeta lor va continua atâta timp cât Valya și Tula credeau că el rămâne în viață. Descendenții amari ai lui Abulurd ar fi fost mulțumiți doar dacă ar fi știut cu certitudine că el era mort.

Și astfel a încheiat dușmănia în singurul mod în care putea să o vadă. Trebuia să moară, din punctul lor de vedere.

A activat motoarele navei, în timp ce sângera abundent pe controale, în cabina de pilotaj, pe punte—datorită rănilor pe care Valya le-a provocat. Sângele ar adăuga veridicitate: Dacă vreuna dintre Surori ar decide să scaneze epava care a căzut din cer—și cu siguranță o va face, era sigur de asta—ADN-ul său ar fi acolo. Ele ar fi convinse că era la bord.

Chiar dacă umanitatea post-Jihad evita toate sistemele automate și ghidarea computerizată, el știa metode crude de a face nava să zboare singură—cel puțin suficient pentru a decola și a se ridica spre orbită, fără ghidare. *NewVoyager* nu trebuia să meargă departe pentru a-i servi scopul.

Toți vor vedea asta cu ochii lor.

Willem ar fi devastat—mai întâi pierzându-l pe Orry, și acum pe Vorian. Cei doi s-au apropiat destul de mult. De fapt, ultima dată când Vor s-a simțit atât de patern față de cineva a fost, ironic, cu Griffin Harkonnen. Dar tânărul Willem trebuia să fie la fel de convins ca Surorile. Durerea lui ar fi reală.

Willem ar supraviețui, totuși, și se va recupera din durerea sa. Vor a cauzat multă tristețe în viața sa; aceasta era doar o altă instanță de adăugat la bilanțul său mental.

Dar el va trăi cu vinovăția—și va *trăi.* Din cauza asta, dușmănia va fi încheiată, iar Willem va avea o viață și el. Tânărul Atreides va merge la Curtea Imperială și își va construi o viață bună, viața pe care o merita… o viață fără o dușmănie de sânge Harkonnen care să-l apese.

Sau așa spera Vor.

Pe măsură ce motoarele se activau și nava se pregătea să decoleze sub ghidarea sa automată, Vor a ieșit printr-o mică trapă de acces, aducând provizii cu el, apoi s-a târât în ruine.

De acolo, a privit cum nava sa explodează.

Apoi s-a ascuns sub pământ, găsind un loc de refugiu în dărâmături, și s-a sigilat înăuntru. Va aștepta câteva zile, până va fi în siguranță.

* * *

S-A ASCUNS PÂNDIND până când a știut că spațiul de comerț programat a venit și l-a luat pe Willem. În cele din urmă, Vor a ieșit în lumina roșiatică a lui Corrin, amintindu-și câți ani a trăit aici, când era capitala mașinilor gânditoare.

Era terminat aici, totuși. S-a înfășurat în zdrențe și un costum de radiații din petice, a pătruns în tunelurile pe care le cunoștea atât de bine, s-a menținut printre umbre—la fel cum făceau atât de mulți dintre răscumpărători—în timp ce restul lucrau la excavarea obiectelor valoroase din ruine.

Următorul lor vas de comerț urma să plece în o săptămână, cu zeci de oameni la bord, iar Vor intenționa să fie printre ei. Horaan Eshdi, femeia pe care o avea

salvat din explozia de flowmetal, a fost surprins când s-a apropiat de ea printre grupurile de muncitori în operațiunile de dărâmare, dar și bucuros să-l vadă în viață. “Am nevoie de ajutorul tău,” a spus el, cu o voce joasă.

“Ai meritat,” a răspuns ea. “Orice ai nevoie.”

Când următorul spațiu de comerț a sosit la Corrin, ea l-a ajutat să-și ascundă identitatea dându-i o garderobă recuperată de la unul dintre minerii uciși în inundația de flowmetal. Și-a acoperit fața și și-a înfășurat pielea pentru a se proteja de soarele roșu aspru. Horaan l-a lăsat să treacă, arătând mândru, fără a atrage întrebări. Căutătorii nu au acordat prea multă atenție tovarășilor lor în timp ce se îndreptau spre naveta de marfă care a coborât de pe o navă EsconTran.

Vor și-a ținut capul plecat în timp ce urca la bord cu grupul de comercianți zgomotoși. Din colțul ochiului, a văzut că Horaan s-a alăturat grupului, dar acum se ținea departe de el. Bine. Nu avea nevoie, nici nu dorea, companie. A simțit zgomotul reconfortant al motoarelor în timp ce naveta decolase, îndreptându-se spre spațiu. S-a sprijinit înapoi de peretele navei și și-a închis ochii.

El își va face drum, independent. Așa cum a făcut de atâtea ori înainte.

A fost prețul pe care Vorian Atreides a trebuit să-l plătească pentru existența pe care o dorea, noua situație de care avea nevoie, după ce a trecut prin atât de multe. Și a fost prețul pe care a trebuit să-l plătească pentru viitorul lui Willem.

După ce a trăit mai mult de două secole, Vor s-a săturat de vechea sa persoană și de tot bagajul pe care îl purta. Dorea ceva nou și proaspăt, iar un univers de opțiuni se desfășura înaintea lui. Era ca și cum și-ar schimba pielea.

Nu era doar o chestiune de unde mergea, ci mult mai mult. Avea multe idei și multă experiență în a ști cum să nu fie găsit. În Imperiu, după atât de mult timp, nimeni nu se gândea să asocieze fața lui Vorian cu chipul pe care îl vedeau în cărțile de istorie, pe statuile memoriale, chiar și pe monedele imperiale. Își va face drum spre alte lumi, lumi uitate, unde ar putea chiar să găsească un chirurg Tlulaxa care să-i facă modificări celulare la față. Și Vor va supraviețui, pentru cât timp va dura tratamentul său de extindere a vieții.

El ar putea obține trăsături diferite prin intervenții chirurgicale și o existență complet diferită, dar el ar rămâne întotdeauna Vorian Atreides, întotdeauna un Atreides, în interior. Abia aștepta să pășească în pielea noii persoane pe care intenționa să devină.

Cei care nu cer un lucru sunt mult mai predispuși să-l merite.

—Învățătura Mentat

Sigur în domnia sa, Împăratul stătea în capa sa din metal fluid în afara Sălii Parlamentului cu domuri de aur. Acum că nu mai trebuia să se îngrijoreze de Butlerienii superstițioși, purta capa exotică ca simbol al mândriei și încrederii, și pentru a marca victoria oamenilor asupra mașinilor în Jihad. Nu se temea de mașinile gânditoare, nici de fani.

El era Împăratul.

Împărăteasa Haditha, Prințul Moștenitor Javicco și prințesele mai tinere Tikya și Wissoma erau lângă el, privind o mare de oameni care se întindea pe piața centrală a Zimiei. Nobilii Landsraad flancau locurile Imperiale, în timp ce în spatele lor un ecran curbat ascundea adevăratul motiv al adunării.

Roderick a strâns din ochi în lumina strălucitoare a soarelui de a miază. Steaguri fluturau de la clădirile guvernamentale din jurul pieței, dansând într-o briză ușoară. Buntingurile roșii și aurii ale Casei Corrino erau întinse pe balcoane deasupra, inclusiv balconul de pe care Împăratul Salvador își adresase supușilor săi de multe ori.

Cu marile crize rezolvate în Imperiu, orașul era într-o stare de sărbătoare. Împăratul și Împărăteasa erau îmbrăcați în ținutele lor formale de stat — el purta un uniformă Corrino cu o panglică roșie peste piept, iar Haditha o rochie lungă în culori asortate, împreună cu bijuteriile Hagal și coroana ei impresionantă, coroana pe care Salvador rareori o lăsase soției sale să o poarte. Dar Haditha era diferită; din punctul de vedere al lui Roderick, ea o merita.

În timp ce aștepta ca aplauzele să se stingă, a aruncat o privire către Fielle, care rămăsese aproape. Adevăratul ei spion dovedise cu siguranță valoarea sa în ultima confruntare împotriva Directorului Venport, iar el aprecia prezența ei, deși nu era sigur cât de mult putea avea încredere în Sisterhood ca întreg. Într-un moment de supărare, Salvador desființase întreaga lor ordine, iar aceasta fusese o greșeală. Roderick a văzut că, ca aliați, Surorile ar putea fi utile, iar ca dușmani, ar putea fi periculoase, dar erau atât de secrete și controlate încât rareori se putea spune de ce parte erau.

Cum ar fi Cioba Venport… Venise aici din cauza legăturilor sale cu Sisterhood, dar, ca soție a unui proscris, fusese ținută pe Salusa ca ostatică. Dispăruse la scurt timp după ce aflase vestea înfrângerii soțului ei și nu era de găsit. Era loială lui Venport sau Sisterhood-ului? O rumoră sugera că fugise în Wallach IX, deși Sisterhood-ul a negat. Dacă era adevărat, Roderick se îndoia că ar putea vreodată să o elibereze din acea școală insulară. Dar avea să continue să observe și nu avea să uite.

În acest moment, Fielle fusese alăturată de Maica Superior Valya, lidera Sisterhood-ului, care purta haine grele și întunecate. Valya era surprinzător de tânără pentru un rol de o asemenea importanță enormă, dar acțiunile și manierele ei purtau greutatea a nenumărate generații. Fața ei părea ciudat vânătă, cele mai grave semne fiind acoperite cu machiaj evident.

Maica Superioară venise aici pentru a reprezenta Ordinul, precum și familia sa nobilă, Casa Harkonnen din Lankiveil, pentru celebrarea victoriei imperiale. Valya folosise influența și favoarea pentru a solicita un loc pentru fratele său mai mic, Danvis, la curte, astfel încât el să poată spori vizibilitatea familiei sale în Landsraad. Roderick aprobase cererea.

Acum, stând într-o boxă rezervată, Danvis Harkonnen purta haine din blană de balenă din casa sa, deși hainele lui erau cu câțiva ani în urmă din modă. Tânărul cu ochi strălucitori părea subțire și palid, în afara adânci mii sale, dar Roderick îl găsea proaspăt și plăcut.

Când aplauzele s-au diminuat în anticipație, Roderick a vorbit cu o voce amplificată care s-a auzit până la cele mai îndepărtate margini ale mulțimii. „Această adunare îmi amintește de sărbătorile de sub bunicul meu Faykan I, la sfârșitul Jihadului. Astăzi sărbătorim o victorie diferită, dar la fel de importantă—pacea în Imperiu.

„Chiar și după căderea mașinilor gânditoare, am descoperit noi dușmani în rândurile noastre, cei care ar trage civilizația noastră în direcții diferite și periculoase. Doi extremiști au încercat să dezbine Imperiul din părți opuse.” A făcut o pauză, privind oceanul de fețe, întrebându-se cu ce facțiuni se află. *Acum există doar o singură facțiune,* și-a amintit el. *Facțiunea mea.*

„Directorul Josef Venport a căutat să ne controleze prin monopolul său asupra călătoriilor sigure în spațiu și distribuția de mirodenii. Era un om rațional, dar egoist și imoral, iar strânsoarea sa neetică a fost acum ruptă. Odată cu căderea Venport Holdings, noua noastră Gildă Spațială independentă va garanta călătorii comerciale în foldspace către toate lumile din Imperiu.”

El a lăsat mulțimea să recunoască oportunitatea uriașă pe care aceasta o va crea pentru toate viețile lor, și apoi și-a întărit vocea. „Pe de altă parte,

Manford Torondo nu era deloc rațional. Era un fanatic înfometat de putere care manipula mulțimile pentru a provoca moarte și distrugere, în detrimentul fiecărui cetățean imperial. Un astfel de extremism a căzut sub propria sa intoleranță.

Răspunsul mulțimii a fost inițial stins, dar treptat a crescut până la aplauze mai puternice și mai susținute, pe măsură ce ascultătorii au găsit curajul de a-și exprima adevăratele sentimente. Ar fi fost unii printre cei mii care încă simpatizau cu cauza butleriană, dar entuziasmul crescând sugera altceva pentru Roderick—că, în ciuda furiei și energiei fanaticilor, poate restul populației nu a aprobat, ci pur și simplu erau prea speriați pentru a-și exprima obiecțiile reale. Pe măsură ce asculta mulțimea, a detectat o margine zdruncinată de ușurare.

A luat mâna lui Haditha și a continuat. „Amândoi acești extremiști ne-au rănit profund. Din cauza lor am pierdut trei membri ai familiei noastre, iar durerea noastră este încă o rană dureroasă—totuși, este doar un microcosmos al ceea ce au suferit alții. Ambițiile oarbe a două bărbați au impus un astfel de cost umanității. Pe fiecare extremă, opunându-se unul altuia la fiecare pas și dăunând Imperiului, Torondo și Venport au crezut fiecare că el singur poate conduce viitorul nostru—și amândoi au eșuat. Trebuie să fim vigilenți ca astfel de ambiții devastatoare să nu destrame din nou societatea noastră.

„Ca împărat al vostru, am nevoie de ajutorul vostru pentru a continua pe un nou drum—unul care este mult mai mare decât orice persoană. Nu caut glorie, căci sunt doar un ghid pentru noi toți. Da, sunt doar un om.” A zâmbit și s-a uitat la Haditha, apoi i-a ridicat mâna sus. „Am împărăteasa mea alături, iar ea este pregătită și disp usă să mă ancoreze atunci când am nevoie. Ea are grijă de oameni, așa cum fac și eu—deja și-a demonstrat energia și abilitățile prin gestionarea eforturilor de ajutor pentru a ajuta victimele recentei inundații teribile.”

Haditha a spus: „Soțul meu are grijă de supușii săi, așa cum fac și eu. Fie că o tragedie afectează un sat sau întregul Imperiu, durerea face parte din noi toți.” A atins coroana ei. „Inima Împăratului este cu voi. Voi continua să-l sfătuiesc, să-l susțin și să fiu confesorul său.”

„Meritați pe deplin coroana pe care o purtați,” a spus Roderick, zâmbind călduros la ea, „dar este o povară grea. Am un alt simbol pentru tine, unul care este mult mai ușor datorită iubirii.”

Un ajutor în vârstă a pășit înainte din margine pentru a prezenta o cutie plată, ornamentată, care conținea o coroană de flori. Surprinsă, Haditha a scos un mic suspin când a văzut-o.

Din cauza relației reci și lipsite de iubire cu soția sa, Salvador a stabilit un precedent neînțelept prin excluderea împărătesei Tabrina din conducerea sa. Roderick intenționa să stabilească un nou precedent și dorea ca toți supușii săi s ă vadă asta. Cetățenii fuseseră inundați cu evenimente titanice și o incertitudine

viitor, și aveau nevoie de ceva pentru a sărbători. Aveau nevoie să li se reamintească ce făcea umanitatea atât de specială.

A îndepărtat coiful colorat. „Haditha este partenera și consiliera mea. Ea conduce alături de mine pentru a tempera deciziile mele și a mă ajuta să îmi îndeplinesc rolul. Cu adevărat, ea este împărăteasa voastră, la fel cum eu sunt împăratul vostru. Niciun Corrino nu conduce singur.”

Lacrimile străluceau în ochii Hadithei în timp ce el a așezat cu grijă coiful în jurul coroanei ei mai tradiționale. Chiar dacă Haditha știa foarte bine semnificația ornamentului, Roderick i-a explicat mulțimii. „Acest coif este compus din cincisprezece flori de pe planeta Isla din sistemul stelar Papeete. După ce ne-am căsătorit, Haditha și cu mine ne-am petrecut luna de miere pe Isla. Deși aceste flori au fost tăiate cu ani în urmă, ele nu se vor ofili niciodată. Vor trăi pentru totdeauna, la fel ca dragostea mea pentru ea.” A sărutat-o, apoi s-a întors către publicul care a aplaudat. „O adăugare potrivită la coroana împărătesei mele, cred.”

Haditha arăta perfect regală și vorbea cu o voce puternică, nuanțată de emoție. „Accept acest onor cu o imensă recunoștință și umilință. Voi căuta să-i fac dreptate. Pentru viitorul Imperiului.”

„Pentru viitorul Imperiului,” a repetat Roderick.

S-a întors în timp ce ecranul curbat din spatele lor s-a retras pentru a dezvălui un mare rezervor pentru Navigatori. Asistenți îmbrăcați în uniforme ale noului Gild de Spațiu au împins rezervorul înainte pe suspensoare. Roderick a continuat în amplificatorul de voce: „Norma Cenva, prima și cea mai importantă dintre toți Navigatorii, are propriul său anunț de făcut.”

Era încă supărat că ea l-a păcălit în legătură cu soarta lui Josef Venport, dar nu credea că Norma i-a făcut vreo favoare trădătorului Directeur. Venport fusese mutat acum în propriul său rezervor, unde continua să suporte metamorfosisul său dificil. Mutarea și deformarea corpului său îl făcuseră deja pe omul ambițios aproape incapabil de vorbire sau de a gândi la altceva decât la vastul univers. Norma părea să considere că este un l ucru minunat; Roderick se întreba dacă Venport ar fi de acord.

În loc să caute o răzbunare suplimentară, Roderick și-ar cheltui energiile pe reconstruirea Imperiului. Dorința oarbă de răzbunare, din multe părți, a cauzat deja prea multă distrugere.

Femeia ciudată unduia în rezervor, ochii ei uriași strălucind prin gaz. Publicul așteptător o privea cu fascinație; puțini văzuseră vreodată un Navigator înainte. Cuvintele Normei erau concentrate în timp ce ieșeau din difuzorul de pe rezervor, ca și cum ar fi trebuit să se concentreze intens pentru a obține o dicție precisă și o livrare lină.

„Eu sunt primul Navigator și protectorul sacru al tuturor de soiul meu. Împăratul și cu mine am ajuns la un acord. Gilda Spațială va fi

Puterea și adăpostul Navigatorilor, țesătura care leagă lumi și sisteme stelare împreună. Navigatorii mei vor continua să rătăcească prin cosmos. Universul este al nostru.

Când Norma a tăcut, s-a întors să privească direct în sus prin acoperișul rezervorului, deși ceea ce putea vedea cu ochii ei și cu mintea ei depășea cu mult capacitatea lui Roderick de a înțelege.

Împăratul știa că publicul nu înțelesese încă importanța a ceea ce această înțelegere va face pentru umanitate. Uimirea lor colectivă era potrivită, deoarece acesta era cu adevărat începutul unei noi ere.

„Ești puternic acum, Roderick,” i-a șoptit Haditha lângă rezervor. „În sfârșit, poți deveni Împăratul de care am avut mereu nevoie, iar noi putem construi Imperiul pe care rasa umană îl merită, după atâtea generații de suferință. Toate obstacolele au fost depășite.”

„Toate *obstacolele* cunoscute.” Roderick a zâmbit cu amărăciune. „ Mi-aș dori doar să pot vedea în viitor și să descopăr ce ne așteaptă.”

Lângă el, Norma Cenva s-a agitat neliniștită în rezervorul ei.

Imprevizibilul nu este întotdeauna o surpriză.

—Observație Mentat

Când a sosit pe Arrakis ca noul Supraveghetor Imperial al Operațiunilor cu Condimente, Draigo Roget a studiat peisajul aspru al deșertului. Nicio altă planetă nu era la fel de uimitoare ca aceasta—schimbându-se constant, dar întotdeauna aceeași.

Servise aici anterior sub Direcțiunea Venport, dar în timpul acelei misiuni considerase că căldura aridă era opresivă. Acum situația era foarte diferită. De data aceasta, viața lui depindea de performanța sa.

Draigo ar fi trebuit să fie executat prin ordin imperial, dar ca Mentat cu o bogăție de experiență, era un activ de neprețuit, care nu trebuia irosit, iar Împăratul Roderick îi oferise o a doua șansă. Se mândrea cu faptul că era un supraviețuitor, iar în timpul negocierilor finale de pe Denali, salvase o oportunitate, chiar și în înfrângerea lui Venport. Îl convinsese pe Împărat c ă ar putea fi util Imperiului….

Acum stătea pe un promontoriu deasupra uneia dintre mașinile sale de recoltare și privea spre întinderea de dune. Era bine să fii în viață! Printre atâtea proiecții complexe, chiar și un Mentat putea experimenta o astfel de bucurie.

În atmosfera aspră a acestei lumi, purta unul dintre costumele native de distilare, care fusese ajustat corespunzător de un expert Freeman. Prin ochelarii săi sigilați, a văzut nenumărate valuri de dune sculptate de vânt întinzându-se în depărtare ca un vast ocean arid.

O pasăre rară a zburat departe de linia de stânci - un șoim de desert sa u poate o pasăre de descompunere. A privit fluturarea hipnotică a marilor aripi până când punctul a devenit din ce în ce mai mic. Era atât de liniștitor... ca și cum ar fi stat în ochiul unei furtuni imperiale.

Un zburător echipat pentru deșert se odihnea pe stânca din spatele său. Zburase aici pentru a observa operațiunile de recoltare de la distanță, iar în curând avea să decoleze pentru a vizita echipajele în barăcile lor din Orașul Arrakis. În slujba Împăratului, Draigo dorea să intervieueze fiecare dintre muncitori, pentru a-i putea evalua și gestiona mai bine. Un Mentat era un om, dar și un computer uman, și ar fi obținut detalii suplimentare prin observații personale.

Un motiv pentru care dorea să cunoască echipajele: pentru că ar lucra mai mult pentru el dacă îl respectau, iar el intenționa să refacă operațiunile cu mirodenii, crescând eficiența și siguranța. Deja livrase proiecții Mentat împăratului Roderick, sugerând cea mai bună cale pentru succes. Era ca un Navigator care căuta căi sigure pentru ca Împăratul să le urmeze.

De acum înainte, producția și distribuția de melange ar fi fost constante, previzibile și profitabile. Acest lucru ar fi liniștit numărul tot mai mare de cetățeni dependenți… și ar fi satisfăcut-o și pe Norma Cenva, care avea nevoie de cantități suficiente pentru a-și susține Navigatorii. Inclusiv pe Josef Venport.

Își dorea să fi reușit să obțină succesul pentru Directeur, dar Roderick Corrino era stăpânul său acum. Directorul Albans îl învățase că un Mentat era obligat să-i ofere stăpânului său cele mai bune răspunsuri posibile.

În căldura îndepărtată, a văzut o echipă grăbindu-se să umple recoltoarea c u melange înainte ca vibrațiile industriale să atragă un vierme de nisip t eritorial. Din poziția sa înaltă, a scanat nisipul, dar nu a detectat nicio mișcare care ar putea semnala apropierea unuia dintre behemoti. Deasupra, o mică navă de observație zbura în cerc, păzind de asemenea.

A ascultat sunetele slabe de procesare ale costumului său de apă, în timp ce acesta colecta și recicla transpirația din corpul său. Nativii din deșert aveau un proverb că umezeala unui om aparține tribului său. Draigo aprecia această filozofie, deoarece vorbea despre mai mult decât doar apa unui om pe o planetă în Imperiu. Era o recunoaștere că nimeni nu putea funcționa complet singur, că avea nevoie de o conexiune cu ceva mai mare decât el însuși. La fel, niciun trib nu era complet singur, ci era în schimb o parte integrantă a organismului mai mare care cuprinde rasa umană, iar umanitatea era, în cele din urmă, parte din —

Draigo a făcut o pauză în procesul său de gândire înainte ca acesta să poată spirala dincolo de înțelegerea sa. *Capcana Mentat.* În schimb, și-a liniștit mintea privind din nou la puritatea simplă a deșertului. Din toată pregătirea sa, el înțelegea jocurile pe care o minte le putea juca. Un Mentat trebuia să mențină controlul asupra gândurilor sale și să nu le lase să devieze de la curs.

În depărtare, el a crezut că a văzut mișcare pe nisip, dar era prea departe pentru a fi sigur. Nava de observare a navigat într-o arcadă lungă și s-a întors, apoi a zburat deasupra pentru a verifica din nou înainte de a trimite mesaje urgente echipajului de recoltare. O vierme venea într-adevăr, dar echipajele erau obișnuite cu asta. Pe măsură ce Draigo privea, a fost impresionat de eficiența lor. Au strâns operațiunile în câteva minute și s-au pregătit să scape.

A fost întotdeauna o calculare strânsă—cu cât operațiunile continuau mai mult, cu atât mai mult condiment recolteau, dar cu atât mai mare era probabilitatea de a-și pierde echipamentele. O recoltă de condimente valora mult mai mult decât mașinile sau

oamenii care l-au condus, totuși. A fost o proiecție simplă.

Un mare transportor s-a apropiat din est, ridicându-se peste un vârf de stânci și alergând pentru o ridicare rapidă. Transportorul a plutit deasupra uriașului recoltor, în timp ce o jumătate de duzină de membri ai echipajului s-au grăbit pe deasupra excavatului de mirodenii pentru a verifica conexiunile. Terminând, bărbații curajoși au căzut prin hublouri, iar nucleul și depozitul de marfă al recoltorului au fost ri dicate în cer, lăsând în urmă doar un cadru scheletic ușor de înlocuit.

Sub caroseria fabricii abandonate, marele vierme a ieșit la suprafață, capul său fără ochi căutând dintr-o parte în alta, ca și cum ar încerca să alunge intrușii din teritoriul său. Î n siguranță pe stânca sa, Draigo a privit cu fascinație analitică cum viermele distrugea echipamentele abandonate și apoi se scufunda înapoi în creasta de dune, săpând mai adânc până când a lăsat în urmă doar un șanț de nisip agitat. Toate urmele vor fi șterse de îndată ce următoarea furtună de vânt va veni să sculpteze dunele din nou.

Draigo s-a întors la aeronava sa echipată pentru deșert, planificând deja analiza acestei operațiuni, costul echipamentului sacrificat și cea mai eficientă dispersare a aeronavelor de recunoaștere în viitoarele operațiuni. Va face orice modificări necesare.

A pornit motoarele, iar vehiculul blindat plin de praf s-a ridicat de pe stânci și a intrat în termalele ascendente. Când a fost în aer, zburând deasupra dunelor, s-a gândit, *Sunt un Mentat și voi continua să mă adaptez l a această lume.*

Era datoria lui să facă asta. Directorul Albans îl învățase de asemenea etică și dedicare. Un absolvent al Școlii Mentat de pe Lampadas ar putea fi asignat unui nobil sau altuia, dar acum Draigo—Supraveghetorul Imperial al Operațiunilor cu Condimente—era el însuși un maestru, iar Arrakis era fief-ul său de facto, planeta pe care o conducea.

Mai întâi, el trebuia să cunoască locul, cu adevărat *cunoască* acesta, pentru a evita să facă greșeli. Aștepta cu nerăbdare experiența de învățare.

Programarea ta este un succes semnificativ pentru familia noastră, dar trebuie să fii întotdeauna alert sau vom pierde terenul pe care l-am c âștigat, la fel de sigur cum o piatră cade sub atracția gravitației.

—Avertizarea Valyei către Danvis la sosirea sa la Curtea Imperială

Vorian Atreides era mort, iar datorită eforturilor constante ale Valyei, Casa Harkonnen era în sfârșit pe cale de a se ridica din nou. Ea și-a asumat creditul personal pentru progres. Acest obiectiv primordial a strălucit întotdeauna ca o lumină călăuzitoare în mintea ei și—după cum sperase—putea să ghideze atât Fraternitatea, cât și Casa Harkonnen spre un viitor luminos. Ea și-a dat seama că concentrarea ei era mai intensă decât a oricărei alte persoane din familie, mai mult decât a fraților ei sau a părinților lor, dar a pătruns într-un vid. După ce au fost oprimați timp de mai bine de opt decenii, Harkonnenii au ajuns să accepte situația lor. Au devenit sedentari.

Valya nu mai făcuse asta niciodată.

De prea mult timp, datorită lui Vorian Atreides, numele Harkonnen fusese sinonim cu lașitate și dezonoare. Dar dușmanul ei—*dușmanul lor*—era mort, în sfârșit. Îl văzuse cu ochii ei.

După atâta anticipare, Valya ar fi preferat să-l omoare pe bărbatul respectiv și să vadă viața cum îi dispare din ochi… dar explozia navei sale î n cer a fost satisfăcătoare în felul ei. Ea a provocat-o, și asta a fost suficient. Folosind propriile lor comparații cu înregistrările genetice, surorile ei comando au testat sângele găsit pe unele dintre epavele răsturnate și au confirmat că era, într-adevăr, al lui Vorian.

Când a văzut rezultatele ADN-ului, chiar dacă era deja sigură că Vor fusese ucis în explozie, a simțit un val de triumf… sau cel puțin a vrut să simtă asta. În inima ei, totuși, victoria părea cumva plată. Nu știa ce se aștepta să simtă—exaltare, poate? În schimb, era un sentiment curios de finalitate, atingerea sfârșitului unui scop întunecat care o condusese atât de mult din viața ei. Era suficient? Trebuia să fie suficient.

Dar ... ce acum?

Ea știa răspunsul la asta chiar și atunci când șoaptele Memoriei Alte

a devenit mai tare în spatele minții ei. Acum, fără acea distragere consumatoare de viață, putea să se concentreze complet pe lăsarea Casei Harkonnen să crească neîngrădită la prominența pe care o merita. Și putea să construiască Sororitatea într-o organizație extrem de puternică, deși invizibilă în mod tăcut. O succes ar conduce la celălalt și viceversa.

Își dorea atât de mult pentru familia ei, și poate cel mai mult pentru Danvis, care ar continua linia de sânge—ca un important lord Landsraad, conducătorul planetar al Lankiveil. Valya trebuia să se asigure că fratele ei era la înălțimea sarcinii. Fratele ei ...

Dintr-o dată, inima Valyei s-a simțit grea cu o pangă de amintire. *Griffin* ar fi trebuit să fie viitorul patriarh al familiei, nu Danvis. Griffin, cel mai apropiat prieten al ei, care împărtășise atât de mult cu ea, aceleași obiective, aceeași viziune pentru Casa Harkonnen.

Până când a fost ucis de Vorian Atreides. Ea auzise bărbatul negând, și chiar dacă Adevărul a verificat că Vor nu mințea, Valya a refuzat să creadă. Poate că Vor, în mintea lui distorsionată, s-a convins complet de lipsa sa de culpabilitate. Sau poate că a găsit o altă modalitate de a provoca moartea lui Griffin fără a-și murdări efectiv mâinile, dar Valya nu l-ar absolvi de responsabilitate. Era vina lui.

Își amintea că Vor era mort. Avusese răzbunarea ei. Era triumfătoare și era *mulțumită.* Dar ce acum?

În primul rând, o va ajuta pe fratele ei mai mic în toate modurile posibile. Danvis era și el un Harkonnen. Știa că va face tot ce este necesar. Valya se va asigura de asta, iar el va stabili un nou curs îndrăzneț pentru Casa Harkonnen.

Deși tatăl lor era încă liderul titular al Landsraad-ului pe Lankiveil, Vergyl era un om parohial al cărui ambiții nu se extindeau dincolo de recolta sezonieră de blană de balenă. Ea avea să-l transforme pe Danvis în mult mai mult decât atât.

Și în ceea ce o privește pe sora ei... Tula fusese dusă înapoi pe Wallach IX, unde era înconjurată de Surori, constant protejată și monitorizată. Ea purta un copil Atreides în pântece—o gândire dezgustătoare, dar și o oportunitate uriașă, așa cum Valya realizase în cele din urmă după ce repulsia ei a dispărut. Poate că răzbunarea ei nu era încă complet terminată, după toate.

Tula avea nevoie de o reeducare serioasă pentru a-și pune deoparte emoțiile confuze și contradictorii, dar Valya era încrezătoare că, având în vedere că reușise să-și reorienteze chiar și adepții ortodocși ai lui Dorotea, cu siguranță își putea reprograma propria soră....

* * *

ÎN CURTEA IMPERIALĂ după celebrarea victoriei lui Roderick asupra Butlerienilor și Venport Holdings, ea a simțit o satisfacție considerabilă în timp ce își însoțea fratele la prima sa recepție formală la Palat. Ca un nou venit în curte, el urma să fie prezentat la o soiree aglomerată. Danvis sosise îmbrăcat în cele mai bune haine ale sale din Lankiveil, dar încă părea că nu se potrivește aici, ținuta sa fiind cu ani în urmă față de moda vremii. Un țăran.

Valya l-a interceptat imediat. Chiar dacă toate Surorile de la curte se îmbrăcau în veșmintele întunecate distinctive ale ordinului lor, ea le-a trimis să găsească haine noi pentru Danvis, adaptându-le rapid pentru a se potrivi formei sale slabe. El părea incomod și în afara locului, dar acum arăta elegant și stilat, un tânăr nobil impresionant sosind la Palat. *Un lord Harkonnen.*

Danvis trebuia să învețe atât de multe....

O orchestră Chusuk a cântat pe o scenă înălțată, membrii săi îmbrăcați în jachete negre și cămăși albe cu volane. Mai multe cupluri nobile dansau pe un ring în fața muzicienilor, inclusiv un Lord și o Lady încremeniți și antici din Zanbar, care executau pași complicați, surprinzător de energici. Muzica tradițională era rapidă și optimistă.

Valya a notat să aranjeze instruire intensivă de dans pentru Danvis. El trebuia să fie mai bun decât ceilalți nou-veniți, nu doar la dans, ci în toate lucrurile. Era un Harkonnen și trebuia să-și demonstreze potențialul.

Acum fratele ei se amesteca cu alți nou-veniți, tineri fii și fiice de Landsraad care veniseră să servească la curte. Valya ar fi preferat ca Danvis să fie anunțat cu mare fast, dar nu a fost timp. Deocamdată, el era doar unul dintre mulți nobili minori, dornici să fie observați. Danvis va trebui să-și croiască propriul drum, căutându-și proprii cunoscuți și creându-și propriile alianțe. Sub ordinele Maicii Superioare, Surorile de la curte îi vor netezi calea. Niciun alt nou-venit nu avea o resursă atât de puternică și neașteptată.

Bărbați și femei îmbrăcați strident discutau despre lucruri nesăbuite, ținând în mâini pahare cu vin sau țigări lungi. Aceștia degustau aperitive cu amestecuri de condimente pe care servitorii le aduceau pe tăvi de argint. Livrarea autorizată de condimente a contribuit mult la convingerea oamenilor că pacea și normalitatea au fost în sfârșit restabilite, datorită împăratului Roderick.

Tânărul Danvis părea nervos și în afara locului printre noii veniți, dar era încrezător că își va descoperi forța interioară. Între timp, trebuia să învețe să își ascundă mai bine slăbiciunile.

Când a găsit o ocazie, s-a dus la el și a mers pe coridor alături de el. Mulți dintre invitați făceau parte din Curtea Imperială nu din cauza talentelor lor exemplare, ci din cauza unor familii, afaceri sau legături politice importante.

conexiuni. Ea se baza pe Danvis pentru a-și face un nume. Poate că fiind văzut lângă Maica Superioră îi va aduce mai multă proeminență. Părea ușurat doar să aibă companie familiară.

„Fii puternic," i-a șoptit ea fratelui ei mai mic, și apoi a adăugat cu doar un strop de Voce, *„Ești mai bun decât ei."*

Valya l-a condus spre o masă lungă de răcoritoare pe o parte a orchestrei, unde a evaluat critic apariția lui. Părul lui negru era drept și t uns îngrijit, dar în general părea obișnuit și lipsit de culoare, pedestru în mijlocul atâtor păuni nobili care se lăudau. Va fi timp să-și îmbunătățească apariția și încrederea, iar Casa Harkonnen își putea permite banii. Era o investiție demnă.

„Te vei descurca bine aici. Ți-am dat deja informații pentru a te î ntoarce împotriva rivalilor tăi când va fi cazul, iar spionii Fraternității îți vor continua să-ți ofere informații valoroase... o resursă pe care niciun alt nobil nu o are." Ca parte a datoriei ei față de Fraternitate, Fielle raportase secretele triviale și rușinile multor membri ai curții către ea, iar acum Danvis deținea informațiile în rezervă.

„De ce ar face asta pentru mine?" a întrebat el, clipind.

„Pentru că eu sunt Maica Superior, iar tu ești viitorul Casei Harkonnen. Dacă este folosită corect, o astfel de cunoaștere te va ajuta să avansezi r apid." Părea nesigur, copleșit. Va trebui să fie îndrumat mai departe. Ea l-a împins ușor. „Amestecă-te cu oamenii. Asigură-te că vorbești cu cei importanți pe care i-am identificat. Fă-te remarcat. Stabilește conexiuni."

Nu părea deloc încrezător în fața ei. „Penetrarea clicilor nobile nu va fi atât de ușoară."

„Nu am spus niciodată că va fi ușor. Trebuie să ai ambiția și percepția pentru a impresiona oamenii potriviți. Nu te opri din nimic." Ea a arătat spre un bărbat demn care era angajat într-o conversație energică cu o femeie. „Acela, de exemplu—este liderul unei clanuri miniere din Hagal, un rival al Casei Péle, familia puternică a fostei Împărătese Tabrina. El se luptă pentru proeminență de când Tabrina a căzut în dizgrație, așa că va avea nevoie de aliați la curte. Convinge-l că poți fi util în îndeplinirea obiectivelor sale."

Danvis a luat nervos un pahar de vin infuzat cu condimente Salusan de la somelier, iar Valya a avertizat: „Când ești în public, ia înghițituri mici și rare, doar atât cât este social necesar. Când ai acces la condimente crude, folosește-le cu măsură. Crește-ți vigilența, dar nu lăsa dependența să preia controlul asupra ta."

„Știu toate acestea," a spus el, într-un ton răbdător.

„Vreau doar să întăresc importanța." Nu voia să-și imagineze fratele mai mic eșuând. Nu putea fi cu el la tribunal pentru a-i supraveghea

umăr, pentru a-l împiedica să facă greșeli. Din fericire, avea alți aliați aici.

Ea a continuat să-l trateze de parcă l-ar fi instruit pe un Acolit cu față proaspătă de pe Wallach IX. „Nu-ți lăsa niciodată garda jos—gândește-te la Curtea Imperială ca la un câmp de luptă. Asigură-ți aliați puternici și caută să minimizezi pe cei care te opun. Poți realiza multe din asta prin acțiuni discrete, din umbră. Nu fi prea vocal, mai ales în fața celor care ar putea dori să-ți facă rău.”

„Ca Atreizii,” a spus el.

Ea a făcut o față supărată. „Atreizii nu sunt nimic. Vorian este mort, iar dușmănia s-a încheiat. Am terminat cu asta. Acum nu mai există nimic care să împiedice ascensiunea Casei Harkonnen.”

Capul sus, el a plecat cu dăruire de lângă ea și a dispărut în mulțimea de oameni ca un vânător în misiune.

Valya s-a îndreptat spre cele două Surori care fuseseră recent desemnate la Curtea Imperială. Sora Sicia era abia trecută de stadiul de Acolit, o frumusețe cu părul roșu care putea seduce cu ușurință orice nobil (și era pregătită să facă exact asta); colega ei, Sora Jean, era mai experimentată, cu pielea închisă la culoare și părul închis, foarte slabă. Cele două femei o salutau cu plecăciuni scurte și pline de grijă.

Sicia era fără suflare. „Până acum, misiunea noastră la curte decurge bine, Maică Superioară.” A zâmbit strălucitor. „Am identificat deja trei candidați excelenți. Toți nobili.”

Privirea lui Valya s-a ascuțit. „Bine. Trimite numele lor pentru a putea determina cea mai bună potrivire genetică înainte de a te lăsa să concepi un copil.”

„Da, Maică Superioară.”

Sora Jean s-a îndreptat. „Vom continua să trimitem rapoartele noastre lui Wallach IX. Va fi ca și cum ai fi aici tu însuți.”

„Consider că Curtea Imperială este impresionantă, dar sunt mai potrivită pentru a conduce Ordinul,” a spus Valya. „Între timp, ai grijă de fratele meu. Asigură-te că are informațiile de care are nevoie și împiedică-l să facă greșeli stupide. El este o lamă al cărei tăiș trebuie să fie ascuțit și continuu ascuțit.”

Sora Jean a dat din cap, fără a contesta sarcina ei. Sora Sicia s-a uitat la tânărul care purta conversații la marginea recepției; și-a ridicat sprâncenele, evaluând.

„Nu ești pentru el,” a spus Valya cu un ton ușor mustrător.

„Da, Maică Superioară.” Sicia a scanat ceilalți din cameră în schimb. Valya și-a dat seama că trebuie să studieze profilul genetic al fratelui ei în indexul de reproducere îngropat în computerele lor. Poate că trebuia să-și asigure linia de sânge pe scară largă, ca o asigurare. Se va ocupa de asta.

„Am multe de monitorizat înapoi pe Wallach IX pe măsură ce Fraternitatea crește”, a spus Valya. „Sunt încântată să aud că munca noastră aici este în mâini bune.”

După ce cele două Surori s-au topit în mulțime, Valya și-a făcut observațiile, absorbind tiparele și contactele. A văzut-o pe Danvis dansând cu o tânără cu trăsături simple, îmbrăcată într-o rochie cu decolteu adânc și bijuterii strălucitoare. Danvis a încheiat dansul, s-a înclinat recunoscător către partenera sa tânără și s-a îndreptat înapoi spre Valya.

„Cine este ea?” a întrebat Valya într-o interogare rapidă. „Linie de familie? Rang?”

Danvis a zâmbit jenat. „A doua fiică a liderului planetar de pe Ix. Are acces direct la Împărăteasă. Ele joacă împreună jocuri săptămânale.”

„Consideră-l ca pe o practică. Poți face mai bine. Caută prima fiică a unei case nobile. Nu uita niciodată că ești un Harkonnen.”

* * *

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, Maica Superior a călărit într-o cabină privată la bordul unui spațiu-fold care acum făcea parte din Gilda Spațială. În completă izolare, și-a blocat vocile Memoriei Alte care o bântuiau. Își dovedise puterea și viziunea, și își va face propriile alegeri, în modul în care considera de cuviință.

Valya înțelegea schimbările importante pe care le adusese - ușurarea și triumful pe care i le aduseseră. Vorian Atreides era mort. Fratele ei era la curte. Casa Harkonnen era în ascensiune. Fraternitatea devenea din ce în ce mai puternică zi de zi.

Totul era așa cum sperase. Lupta lungă se încheiase... și abia începea.

Și totuși, se simțea inexplicabil pierdută. *Ce acum?* Singură într-un moment de slăbiciune la bordul navei spațiale, Valya a plâns în sfârșit ușor pentru ea însăși, nu din tristețe, ci dintr-o eliberare emoțională, pentru bucuria victoriei pe care o obținuse și pentru căile strălucitoare ale destinului în viitor, întinzându-se în posibilități infinite.

Da, Vorian Atreides era mort. După generații de rușine și marginalizare, familia ei urma să iasă din umbre. Minciuna despre lașitatea lui Abulurd, nedreptatea teribilă a acesteia, urma să dispară în lumina triumfurilor constante. Danvis a fost o parte cheie a acestui lucru, iar descendenții săi vor fi la fel.

Era un alt secret pe care îl purta în minte, într-un univers de secrete. s.

A fi membru al Curții Imperiale însemna mult mai mult sub împăratul Faykan Corrino sau fiul său Jules decât sub domnia fratelui meu Salvador, când natura curții a degenerat. În primele zile, era mai mult o sursă de mândrie și responsabilitate decât de plăcere, mai concentrată pe bunăstarea cetățenilor decât pe dorințele câtorva privilegiați. Sub domnia mea, mă aștept ca conducerea de la curte să fie relevantă și dedicată binelui public.

—ÎMPĂRATUL RODERICK CORRINO I, în timp ce cerea lui Haditha să monitorizeze Curtea Imperială

După multă introspecție, Willem Atreides știa că calea sa cea mai clară se află aici, pe Salusa Secundus, construindu-se pe sine în Imperiu. A făcut așa cum i-a cerut Vorian, deși cu o inimă grea. Vor își exprimase dorințele destul de explicit.

Un Korla generos îl livrase pe tânărul bărbat lui Salusa, așa cum promisese, într-o navă comercială plină cu comori salvate din Corrin. Willem nu știa la ce să se aștepte când a ajuns în Zimia și și-a prezentat acreditivele, invocând numele Atreides. Dar, așa cum spusese Vor, Palatul avea totuși un loc pentru el, împreună cu un fond substanțial pentru toate cheltuielile sale. Avea tot ce îi trebuia pentru a construi o familie nobilă și a-și lăsa amprenta asupra Landsraad-ului.

Avea o șansă, un viitor, orice ar putea realiza pentru el însuși.

Willem fusese un nimeni pe Caladan, un membru al serviciului de salvare aeriană împreună cu fratele său, iar acum era un nobil minor. Primise chiar un mesaj de la Prințesa Harmona din Chusuk, că aștepta cu nerăbdare să găsească afaceri importante în Landsraad care să o ducă la Salusa Secundus pentru a-l putea vedea din nou. Inima i s-a încălzit la gândul acesta și nu putea aștepta să fie cu ea.

Liga Landsraad era încă în proces de cristalizare, iar nu fiecare planetă avea un conducător care să facă parte din Parlamentul Imperial. Caladan era considerată o lume îndepărtată și nesemnificativă, dar dacă tânărul își construia reputația și câștiga respect, și dacă Împăratul însuși îi acorda atenție, atunci poate Willem ar putea deveni reprezentantul provizoriu al Landsraad-ului pentru Caladan. Vorian îi insuflase o hotărâre de fier. Era un Atreides și știa că poate reuși.

La curte, Willem ar încerca să se avanseze prin dedicarea și munca sa bună, așa cum ar fi vrut Vor. Obiectiv, viitorul său părea într-adevăr strălucitor.

Dar el era propriul său om, cu propria sa conștiință și responsabilități… și era *fratele* său mai mare care fusese ucis atât de brutal. Se aștepta să învețe lucruri aici, în curte, dezvoltând contacte importante. Și poate, prin orice influență politică pe care o câștiga, ar putea face ceva bun în numele lui Orry.

Acum, odată cu moartea violentă a mentorului său, nevoia de răzbunare a Atreides-ilor nu a făcut decât să crească. Deși Vor insistase că vrea ca dușmănia de sânge să se încheie, nu ar fi putut anticipa asasinarea sa în modul în care s-a întâmplat, prin trădarea Harkonnen. Cu siguranță, nu ar fi vrut ca Willem să ignore asta!

Tula scăpase de crimă, iar faptul că purta copilul lui Orry nu o absolvea deloc. Nu putea uita expresia mulțumită de pe fața Valyei Harkonnen în timp ce privea nava lui Vor explodând în aer, iar apoi ea și sora ei se întorseseră pe Wallach IX, unde Willem nu va putea niciodată să le ajungă.

Harkonnenii și-au avut răzbunarea, dar el nu și-a avut-o, nici nu era sigur că o va avea vreodată. Totuși, pentru onoare, Willem nu putea ignora responsabilitatea sa de sânge.…

Înapoi pe Caladan, auzise povești că Curtea Imperială era populată de dandy inutili, iar în cele două săptămâni în care fusese aici, Willem a văzut că evaluarea era în esență corectă. Totuși, s-a încurajat să audă că Î mpăratul Roderick promisese să schimbe situația, promițând să facă ca curtenii să îndeplinească servicii utile pentru Imperiu. Willem va vedea dacă un astfel de lucru se va întâmpla cu adevărat.

În această dimineață, pe măsură ce se aduna cu alții pe zona de aterizare de pe acoperișul superior al Palatului, știa că noii veniți la curte erau pe cale să-și schimbe circumstanțele. Willem a fost surprins, dar nu șocat de ceea ce împăratul intenționa să facă. Nu i-a fost niciodată frică de muncă grea, dar mulți dintre acești alții păreau complet nepregătiți.

Spre deosebire de oamenii răsfățați din jurul său, Willem purta haine utile, fără dantelă sau fiorituri. Nou și cu fața proaspătă, întâlnise doar câțiva dintre camarazii săi aici și își menținuse un profil scăzut. Aventurile din această zi nu ar fi fost o gală veselă sau o petrecere privată la moșia vreunui nobil, așa cum ar fi preferat majoritatea acestor participanți. A zâmbit în sinea sa, gândindu-se cât de mult bine le-ar face să ajute pe alții.

În delta râului, departe de turnurile luxoase ale capitalei, satele îndepărtate erau pline de oameni care trăiau fără opulență sau

convenințele Zimiei—nu pentru că aderase la credințe Butleriene stricte, ci pentru că nu aveau altceva. Deoarece acești oameni nu cauzau probleme și nu făceau cereri, Salvador a acordat puțină atenție așezărilor lor izolate, dar recentul dezastru cauzat de inundații a schimbat totul. Haditha a făcut deja o muncă mare pentru a salva și a ajuta cât mai mulți dintre victime, dar era nevoie de mult mai mult.

În celebrarea noului său Imperiu, Roderick nu a ascuns că intenționa să creeze o epocă de aur a civilizației umane. „Și asta îi include pe toți. Vom începe aici acasă, cu acești oameni care au cea mai mare nevoie."

Împăratul anunțase că va aduce mai multe grupuri de la curte la locul dezastrului. Sycophanții și vânătorii de glorie, oportuniștii și fopii care pur și simplu voiau să se bucure de aura prezenței Imperiale, acum își vor murdări mâinile. Willem era perfect mulțumit de asta—de fapt, era dornic să facă ceva de valoare. Vorian îl stabilise la curte, oferindu-i tot ce avea nevoie tânărul, dar Willem dorea să câștige tot ce primea. Așa cum promisese lui Vor, va face tot ce poate pentru el și pentru Casa Atreides.

La zona de aterizare din spatele Palatului întins, Împăratul Roderick a ordonat pregătirea navelor de transport care urmau să fie umplute cu aristocrați, susținători experimentați și tineri nobili care veniseră să servească după ce familiile lor făcuseră aranjamente speciale pentru ei.

Înainte ca grupurile mari să se îmbarce, Împăratul le-a vorbit tuturor într-o voce sumbră. „Așa cum majoritatea dintre voi știe, o inundație tragică a lovit delta râului luna trecută, distrugând sate și dislocând mii de oameni. Garda noastră de acasă a intervenit pentru efortul de salvare și a livrat transporturi de provizii suplimentare. Împărăteasa Haditha a condus eforturile noastre de a ajuta nevoiașii de acolo, dar rămâne o cantitate uriașă de lucru de făcut." A întărit vocea astfel încât noii membri ai curții să-i înțeleagă semnificația. „Toți veți ajuta—este datoria voastră ca nobili în Imperiu."

Roderick s-a încruntat la mulțimea colorată și îmbrăcată inadecvat în timp ce se îmbarcau. Unii dintre curteni au făcut sunete neliniștite, dar el a continuat: „Când ați sosit la Palat, ați crezut că ați venit pentru banchete de gală, baluri de costume și bârfe de curte, dar ca Împăratul vostru, cer mai mult de la voi. Așa puteți servi cel mai bine Imperiul, așa puteți servi cel mai bine pe mine."

Aproape două sute de bărbați și femei privilegiați s-au îmbarcat pe cele trei vase. Unii erau excitați, de parcă erau pe cale să plece într-o excursie pentru a vedea expoziții culturale în sate pitorești. Din experiențele sale în serviciul de salvare aeriană de pe Caladan, totuși, Willem văzuse dezastre naturale de aproape. El

știa că urmările inundației nu vor fi plăcute, dar era pregătit să contribuie și să facă tot posibilul pentru a reduce suferința umană și a îmbunătăți viețile. Sper că ar putea câștiga atenția Împăratului pe meritele sale, mai degrabă decât să se bazeze pe recomandarea lui Vorian.

Linia s-a mișcat înainte, iar Willem a aruncat o privire în jur în timp ce ceilalți curteni se îmbarcau în aeronavă. Din colțul ochiului a zărit un tânăr cu părul închis la culoare, ciudat de familiar, care a urcat pe rampa către al doilea transport, dar linia s-a mișcat înainte înainte să poată să-l observe mai bine. Willem a ignorat acest lucru și, câteva minute mai târziu, s-a îmbarcat în aglomeratul al treilea transport.

După o oră de zbor peste continent, trio-ul de transporturi a sosit în lunca largă și mocirloasă unde fuseseră satele deltaice. Apele râului se retrăseseră, dar orașele nu erau încă reconstruite. Ceea ce fusese odată un oraș de comerț pe malul râului fusese șters de pe fundațiile sale, și deși clădiri temporare erau acum ridicate, locul era încă nu mai mult decât un tabără mizerabilă.

Când transporturile au aterizat pe o zonă plată polimerizată care servea ca un câmp de aterizare temporar, mulți dintre curtenii lui Willem păreau neliniștiți, ca și cum aceasta nu era deloc ceea ce se așteptau să vadă. „Nu ar trebui ca toate acestea să fie curățate și reconstruite până acum?" a întrebat un tânăr lord, al treilea fiu al Casei Yardin. „Ce durează atât de mult pentru garda de acasă?"

„Am crezut că împărăteasa Haditha a reușit deja să gestioneze dezastrul," a spus altul cu o expresie de dezgust. „Nu arată deloc aproape de final."

Willem i-a spus, „Asta e motivul pentru care suntem aici—să facem c eea ce trebuie făcut." El a fost printre primii care au coborât pe rampe, în timp ce mulți dintre însoțitorii săi ezitau, evident nevrând să se murdărească pe pantofii și hainele lor elegante.

Zeci de refugiați s-au grăbit înainte din tabăra temporară, arătând murdari și flămânzi. Împăratul Roderick plecase înainte cu transportul său mai rapid și acum stătea lângă un Haditha obosit, care purta mănuși și haine de lucru rezistente. În timp ce stăteau pe o platformă de recepție șubredă, care era la doar câțiva metri deasupra noroiului, cuplul imperial observa membrii curții care pășeau inconfortabil pe aleile care fuseseră așezate peste mlaștini.

Inginerii de rang inferior au împărțit cu precizie multele „voluntare" în echipe, pentru a putea primi sarcinile de lucru. Un număr de nobili s-au plâns și s-au simțit ofensați, invocând statutul lor social, menționând cu aroganță numele familiilor sau al patronilor politici. Willem a mers la echipa sa desemnată fără să se plângă.

Aproape de el, împărăteasa Haditha s-a adresat sătenilor îndurerați mai degrabă decât

curtenii. „Sunteți toți cetățeni ai Imperiului și ne vom îngriji de fiecare dintre voi. Uitați, am adus mai mult ajutor."

Roderick a adăugat: „Îi prezint pe acești nobili membri ai Curții Imperiale, care de asemenea simt pentru situația voastră. Ei își vor aduce contribuția prin muncă grea și sudoare pentru a vă ajuta în momentele în care aveți cea mai mare nevoie. Vor lucra alături de voi până când orașul vostru va fi reconstruit și veți avea din nou case."

Willem și-a dat seama că Împăratul îi testa pe nobilii dezamăgiți, așa că a vorbit pentru a da un exemplu. „Voi conduce o echipă, Sire—nu mi-e frică să muncesc."

Privirile s-au întors spre el, ochii strălucind, dar Willem a dat un nod respectuos Împăratului și Împărătesei.

Haditha i-a zâmbit, iar Roderick i-a oferit un zâmbet cald. „Foarte bine. Da, Vorian a spus că ar trebui să fiu atent la tine."

„Sunt dispus să contribui și eu", a spus o altă voce. Tânărul cu părul închis la culoare, care părea familiar, a făcut un pas înainte. Părea palid și nesigur, dar hotărât. Willem a simțit brusc ghearele de gheață cum îi străbat coloana vertebrală.

Vizibil mulțumit, Împăratul și-a ridicat vocea pentru ca toți să audă. „Danvis Harkonnen și Willem Atreides, amândoi oferiți exemple bune pentru ceilalți." S-a întors cu privirea sa severă către curtenii neliniștiți. „Lăsați-i pe acești doi să vă arate cum să faceți ce este mai bine pentru Imperiu."

Willem tremura, abia reușind să-și stăpânească furia față de această surpriză neplăcută. Pe măsură ce alți nobili făceau un pas înainte, acceptându-și soarta, el auzea doar un zgomot asurzitor în urechi.

Danvis s-a uitat la el, luptându-se evident cu propria sa furie adânc înrădăcinată. Stătea drept și arogant, privindu-l dintr-o parte cu o privire feroce.

Willem a făcut un zâmbet fragil ca răspuns, dar roțile se învârteau în mintea lui în timp ce încerca să determine cât de curând va putea să-l omoare pe acest Harkonnen pentru crimele odioase ale familiei sale.

Ar face-o pentru onoarea Atreidelor.

Other Books

BY BRIAN HERBERT ȘI KEVIN J. ANDERSON*Dune: Casa Atreides Dune: Casa Harkonnen Dune: Casa Corrino**Dune: Jihadul Butlerian Dune: Cruciada Mașinilor Dune: Bătălia de la Corrin Vânătorii de Dune Vermii de nisip din Dune Paul din Dune Vânturile din Dune Fraternitatea din Dune Mentatul din Dune Navigatorii din Dune Hellhole Hellhole Trezirea Hellhole Inferno*DE BRIAN HERBERT*Visătorul din Dune*(biografia lui Frank Herbert)DE FRANK HERBERT*Dune Mesia Dune Copiii Dune Împăratul-Dumnezeu din Dune Ereticii din Dune Casa capitolului: Dune*

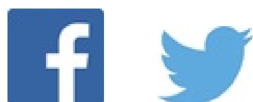
DE FRANK HERBERT, BRIAN HERBERT ȘI KEVIN J. ANDERSON*Drumul către Dune*
(include romanul scurt original *Planeta condimentelor*)

DESPRE AUTORI

Jan Herbert

Brain Herbert (dreapta), fiul lui Frank Herbert, este autorul a multiple *bestseller-uri New York Times*. În 2003, a publicat *Dreamer of Dune*, o biografie emoționantă a tatălui său care a fost finalist pentru Premiul Hugo. Puteți să vă abonați pentru actualizări prin email aici.

Kevin J. Anderson (stânga) a scris zeci de bestseller-uri naționale și a fost finalist pentru Premiul Hugo, Premiul Nebula, Premiul Bram Stoker și Premiul SFX Readers' Choice. De asemenea, a stabilit recordul mondial certificat de Guinness pentru cea mai mare sesiune de semnare de carte de către un singur autor. Puteți să vă abonați pentru actualizări prin email aici.

Vă mulțumim că ați cumpărat acest ebook de la Tom Doherty Associates.

Pentru a primi oferte speciale, conținut bonus și informații despre lansările noi și alte lecturi excelente, abonați-vă la buletinele noastre informative.

Sign Up

Sau vizitați-ne online laus.macmillan.com/newslettersignup

Pentru actualizări prin email despre Brian Herbert, faceți clic aici. Pentru actualizări prin email despre Kevin J. Anderson, faceți clic aici.

Science fiction. Fantasy. The universe.
And related subjects.

*

More than just a publisher's website, Tor.com is a venue for **original fiction, comics,** and **discussion** of the entire field of SF and fantasy, in all media and from all sources. Visit our site today—and join the conversation yourself.

CUPRINS

Aceasta i este o lucrare de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate în acest roman are sunt fie produse ale imaginației autorilor, fie sunt folosite fictiv.

NAVIGATORII DUNEI

Ilustrație de copertă de Stephen Youll

O carte Tor publicată de Tom Doherty Associates, LLC 175 Fifth Avenue New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Tor® este un marcă înregistrată a Tom Doherty Associates, LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului sunt disponibile la cerere.

ISBN 978-0-7653-8125-5 (carte hardcover)
ISBN 978-1-4668-7880-8 (e-book)

e-ISBN 9781466878808

Prima ediție: septembrie 2016